

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

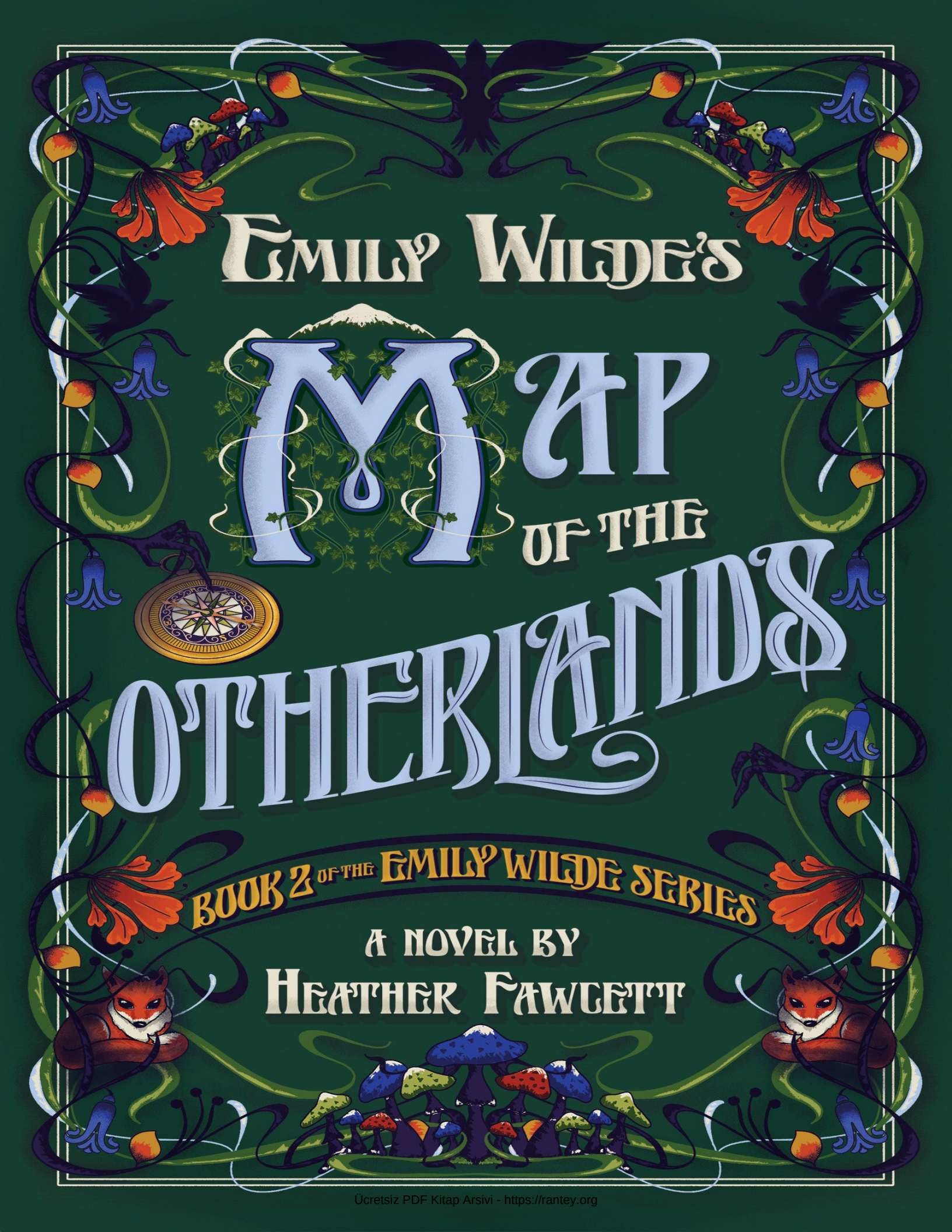
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY WILDE'S

MAP
OF THE
OTHERLANDS

BOOK 2 OF THE EMILY WILDE SERIES

A NOVEL BY
HEATHER FAWCETT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

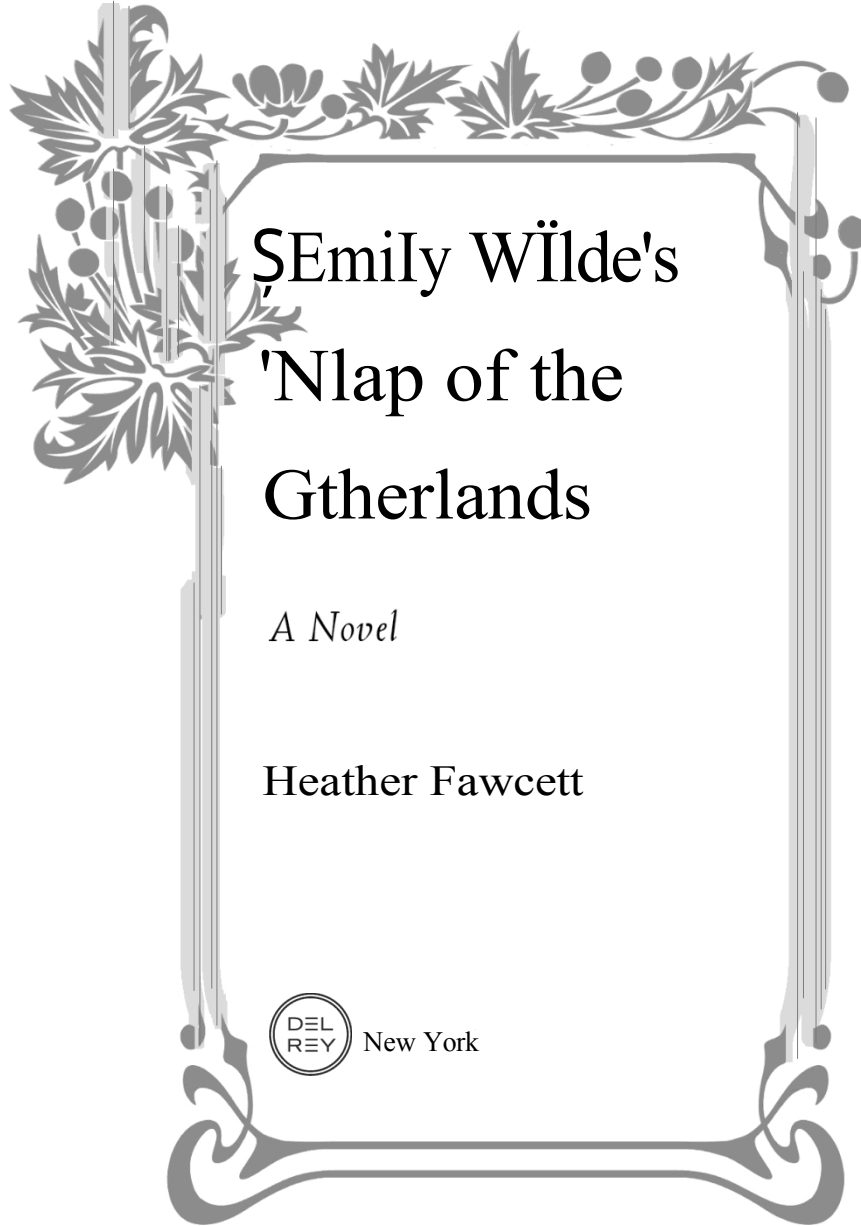
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

Emily Wilde'in Öteki Diyarların Haritası bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Heather Fawcett

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Fawcett, Heather (Heather M.), yazar.

Başlık: Emily Wilde'in Öteki Diyar haritası: bir roman / Heather Fawcett.

Açıklama: New York: Del Rey, 2024. | Seri: Emily Wilde; 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2023036750 (basılı) | LCCN 2023036751 (e-kitap) | ISBN 9780593500194 (ciltli; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593500200 (e-kitap) | ISBN 9780593724682 (uluslararası baskı)

Konular: LCGFT: Büyülü gerçekçi kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.F39 E46 2024 (basılı) | LCC PR9199.4.F39 (e-kitap) | DDC 813/.6 -dc23/eng/20230816

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023036750> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023036751> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593500200

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Virginia Norey tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır Çiçek sanatı Alexandr Sidorov/stock.adobe.com Süs çerçevesi 100ker/stock.adobe.com

Kapak tasarımı: Vera Drmanovski

ep_prh_6.2_145871955_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

14 Eylül 1910 14 Eylül,

Akşam 15 Eylül

17 Eylül 20

Eylül 21 Eylül

22 Eylül 24

Eylül 27 Eylül 2

Ekim

4 Ekim 5

Ekim 6

Ekim

6 Ekim - sonu7 Ekim

8 Ekim 9 Ekim

10 Ekim 11

Ekim

11 Ekim-Akşam

13 Ekim mi?

?-Ekim

9/10/10

12 Ekim 29

Aralık

Yazan Yazar

HakkındaHeather

Fawcett

OceanofPDF.com

14th September 1910

The foot would Evrak çantama sığmadığı için onu bir beze sardım ve bazen keşif gezilerinde yanımda taşıdığım eski bir sırt çantasına yerleştirdim. Şaşırtıcı bir şekilde -ya da bir peri ayağı olduğu için belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde- ne kirli ne de kötü kokuludur. Elbette uzun süre mumyalanmış ve sıradan bir gözlemci tarafından muhtemelen keçi ayağıyla karıştırılabilir, belki de

Eski bir firavunun mezarından çıkarılmış beklenmedik bir sunu. *Kötü* kokmasa da, ayağı ofisime getirdiğimden beri, kaynağını takip edemediğim küçük bir esintiyle taşınan kır çiçekleri ve ezilmiş çimen kokusunu tuhaf anlarda yakaladım.

Kendimi tamamen gülünç hissederek şişkin sırt çantama baktım. Kampüste yanımda bir *ayak* taşımayı tercih etmeyeceğimi söylediğimde bana güvenin. Ama mumyalanmış olsun ya da olmasın, peri kalıntılarının canları istediğinde kaçıp gittikleri biliniyor ve ayakların bu tür gezintilere özellikle meyilli olduğunu varsayabilirim. Kullanışlılığı tükenene kadar yanımda taşımam gerekecek. Hay Allah.

Büyükbabamın saatinin yumuşak çınlaması Wendell'la kahvaltıya geç kaldığımı haber verdi. Deneyimlerimden biliyorum ki, kahvaltı randevularımızı kaçırırsam, yemeği bana kendisi getirir, öyle bir miktarda getirir ki tüm departman yumurta kokar ve günün geri kalanında ben

Profesör Thornthwaite'in hassas midesi hakkında beni azarlamasına katlanmak zorunda kalacağım.

Saçlarımı toplamak için durakladım - çok uzamıştı, çünkü son birkaç haftayı araştırmamın konusu dışında çok az şey düşünebildiğim takıntılı dönemlerimden birine girerek geçirdim. Ve Wendell'in kapısı sorusu beni hatırlayabildiğim diğer tüm akademik gizemlerden daha fazla tüketti. Son zamanlarda ihmal ettiğim tek şey saçlarım değil; kahverengi elbisem buruşuk ve temiz olduğundan da tam olarak emin değilim; onu dolabımın zemininde, yıkanması şüpheli diğer eşyaların arasında buldum.

"Gel canım," dedim Shadow'a. Köpek bir esnemeyle yatağından kalktı ve kocaman patilerini uzattı. Bir an durup memnuniyetle ofisime göz attım - yakın zamanda kadroya alındığımda, Wendell'in ofisinden üç kapı ötede çok daha geniş bir ofis de bana miras kalmıştı (doğal olarak bu ilave yirmi metrelik mesafeden şikayet etmenin bir yolunu buldu). Büyükbaba saati de odayla birlikte geldi, Knight College'ın göletine (şu anda kuğularla dolu) bakan kanatlı pencereyi kaplayan devasa damaskalı perdeler ve çekmeceleri siyah kadife kaplı muhteşem meşe masa da. Elbette kitap rafları ve en üstteki ciltlere ulaşmak için bir merdiven ekledim, Wendell ise Hrafnsvik'ten çektiğini bile bilmediğim iki fotoğrafla, biri Lilja ve Margret ile karlı bahçede dururken, diğeri bir köy manzarası; bir şekilde kokusunu hiç kaybetmeyen kuru çiçeklerden oluşan bir vazo ve yirmi sekizinci doğum günüm için yaptırdığı Gölge'nin yeni çerçevelenmiş tablosuyla mekânı darmadağın etmekte ısrar etti - tamam, bundan şikayet edemem. Canavarım çok çekici görünüyor.

Dryadoloji bölümünün ortak salonundaki koltuklara gömülmüş birkaç öğrencinin yanından geçtim; fakülte ofislerinin ötesinde yer alan bu açık alan, sıcak bir şöminenin (bu sıcak Eylül gününde yanmıyordu) yanı sıra, Tıp Kütüphanesi'nin Gotik ihtişamına bakan, tepesinde küçük yarım ay vitraylar bulunan, birkaç adamdan daha uzun etkileyici bir pencere sırasına sahipti.

bir dryadologun garip yaralanmalara karşı hassasiyeti. Bir köşede içi tuz dolu bronz bir kap var -kampüs efsanesine göre bu bir şaka olarak başlamıştı ama peynir altı suyu suratlı pek çok öğrenci, wightlar hakkındaki ilk derslerini dinledikten sonra ceplerini doldurmak için bu kabı ziyaret etmiştir. Endişelenecek pek bir şey yok, çünkü normalde biz ölümlülerin onlar hakkında ne söylediğini duymak için bölüme gelen Halkımız yok (Wendell hariç). Yere serilmiş kalın kilimlere dikkatle basılması gerekiyor, çünkü altlarına doldurulan madeni paralar yüzünden pütür pütür olmuşlar. Tuz gibi, bu gelenek de büyük olasılıkla Halkı salonlarımızdan uzak tutmak için ciddi bir tasarımdan ziyade mizahi bir oyalama olarak ortaya çıktı ve şimdi büyük ölçüde öğrencilerin bir sınav veya tezden önce yere bir ha'penny basmasıyla bir tür iyi şans ritüeline dönüştü. (Daha az batıl inançlı genç akademisyenlerin de bar parası için bu aşağılık istifçiyi yağmaladıkları bilinmektedir).

Dışarı çıktığımızda Shadow mutlu bir homurtu çıkardı -normalde sessiz bir köpektir- ve güneşin aydınlattığı çimlere dalıp salyangoz ve diğer yenilebilir şeyleri aramaya başladı.

Daha sakın bir yürüyüşle, yüzümdeki güneşin ve yaklaşan sonbaharı müjdeleyen rüzgârın serinliğinin tadını çıkararak takip ettim. Ana Dryadoloji binasının hemen ötesinde, Britanya'nın bu bölgesinde peri favorileri olarak bilinen porsuk ve söğüt ağaçlarıyla dolu bir çimenliğe bakan Dryadoloji Kütüphanesi'nin sarmaşıklarla kaplı ihtişamı vardı. Birkaç öğrenci bunların en büyüğü olan ve bir gün uyanıp karşılaştığı en yakın gecekonduyunun cebini altınla dolduracak olan uyuyan bir cüce cinin evi olduğuna inanılan (korkarım hatalı olarak) büyük bir söğüdün altında uyukluyordu.

O kütüphanenin gölgesinden geçerken hoş bir akrabalık duygusu hissettim. Wendell'in bir kütüphaneye karşı ailevi duygular beslediğim için benimle alay ettiğini duyabiliyorum ama umurumda değil; Ljosland'dan ayrıldıktan sonra günlük tutma alışkanlığımı sürdürdüğüm için benimle alay etmekten geri durmasa da, kişisel günlüklerimi okuduğu söylenemez. Bunu bırakmam mümkün görünmüyor; düşüncelerimi düzenlememe büyük ölçüde yardımcı olduğunu görüyorum.

Yol bir köşeyi dönerken kütüphaneye bakmaya devam ettim - akılsızca, olduğu gibi, çünkü ters yönde yürüyen bir adamla çarpıştım, o kadar güçlü ki neredeyse ayağımı kaybediyordum.

"Çok özür dilerim," diye başladım ama adam özrümü kabaca elinin tersiyle itti. Elinde, birbirine bağlamakta olduğu anlaşılan çok sayıda kurdele tutuyordu.

" var mı?" diye sordu. "Bunlar yetmeyecek."

"Korkarım hayır," diye ihtiyatla cevap verdim. Adam hava şartlarına göre garip bir şekilde giyinmişti; uzun, kürklü bir pelerin ve dizlerine kadar uzanan muazzam botlar giymişti. Elindeki kurdelelere ek olarak, boynuna birkaç kez dolanmış uzun bir zincir vardı ve ceplerinden daha fazlası dökülüyordu. Bunlar hem renk hem de boyut açısından çeşitlilik gösteren, oldukça eklektik bir topluluktü. Kurdeleler ve hatırı sayılır boyu arasında adam, insan biçimi verilmiş bir mayıs direği görünümündeydi. Muhtemelen orta yaşın son dönemlerindeydi; çoğunlukla kahverengi olan saçları, sanki doğa koşulları tarafından ağartılmış gibi teninden bir ya da iki ton daha açıktı ve dağınık beyaz bir sakalı vardı.

"Ne için yeterli olmayacaklar?" diye sordum.

Adam bana çok anlaşılmaz bir bakış attı. Bu garip insanla daha önce hiç karşılaşmadığımdan emin olmama rağmen, bu bakışta ne olduğunu anlayamadığım tanıdık bir şeyler vardı. Soğuk bir parmak ucunun fırçası gibi boynumda bir ürperti hissettim.

"Yol sonsuzdur," dedi. "Ama uyumamalısın, ben o hatayı yaptım. Saçlarında kül olan hayaletlerden sola dön, sonra yaprak dökmeyen ormandan sola dön ve kardeşimin öleceği vadiye doğru ilerle. Eğer yolunu kaybedersen, sadece kendini kaybedersen, ama yolu kaybedersen, sahip olduğunu hiç bilmediğin her şeyi kaybedersin."

Ona baktım. Adam beni görmezden geliyormuş gibi bir tavırla kurdelelerine baktı ve yoluna devam etti. Tabii ki hangi yöne gittiğini görmek için döndüm ve ortadan kaybolduğunu görünce sadece biraz şaşırdım.

"Hm!" Homurdandım. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun, aşkım?"

Ancak Gölge adamla pek ilgilenmiyordu; şu anda bir solucanı koparmak için çimlere inmiş bir saksığana bakıyordu. Bu karşılaşmayı bir kenara bıraktım ve yapraklarla kaplı kampüs arazisinde ilerlemeye devam ettim.

-

Wendell's favourite café

Pendleigh Köprüsü'nün bitişiğindeki Cam Nehri'nin kıyısına tünemiş. Ofislerimize on beş dakikalık yürüme mesafesinde ve bana kalsa daha elverişli bir yerde yemek yerdik, ancak kahvaltı konusunda çok titiz ve Arşimet Kafe'nin - matematik bölümüne bitişik - yumurta haşlamanın doğru yolunu bilen tek yer olduğunu iddia ediyor.

Her zamanki gibi Wendell'i bulmak kolaydı; altın sarısı saçları gözleri Rüzgâr dalları sağa sola savurdukça aralıklı olarak parıldayan bir fener. Kiraz ağacının altındaki her zamanki masamızda oturuyordu, zarif bedeni dirseğini masaya dayamış ve alnını eline dayamıştı. Bir gülümsemeyi bastırdım.

"Günaydın," diye cıvıldadım, sesimdeki kendini beğenmişliği bastırmaya çalışmadan. Zamanlamam iyiydi, çünkü masa yeni dolmuştu; pastırma ve yumurtalar, Wendell'in fincanındaki kahve gibi dumanı tütüyordu.

"Sevgili Emily," dedi ben otururken, başını elinden kaldırma zahmetine katlanmadan ama bana eğik bir şekilde gülümseyerek. "Kitaplarından biriyle güreşten çıkmış gibi görünüyorsun. Kimin kazandığını sorabilir miyim?"

Bunu görmezden geldim. "Buraya gelirken yolda tuhaf bir şey oldu," dedim ve gizemli kurdeleli adamla karşılaşmamı anlattım.

"Belki de üvey annem sonunda suikastçılarını peşimden göndermeye karar vermiştir," dedi, sanki suikastçıların işinde modası geçmiş bir şey varmış gibi, her şeyden çok küçümseyen bir sesle.

Tabii ki yabancının Wendell'den bahsetmediğini ya da onunla veya sorunlarıyla herhangi bir şekilde bağlantılı görünmediğini belirtme zahmetine girmedim, bunun sağır kulaklara düşeceğini biliyordum ve sadece "Çok tehditkâr görünmüyordu" dedim.

"Belki de bir zehirleyiciydi. Zehircilerin çoğu tuhaf, asabi şeylerdir, bilmecelele konuşmaya çok düşkündürler. Ölçümlerin üzerine eğilip dumanları solumaktan olmalı." Kahvesine asık suratla baktı, sonra bir kaşık şeker daha atıp hepsini geri fırlattı.

Shadow için bir tabağı yumurta ve sosisle doldurdum ve masanın altına koydum, köpek mutlu bir yerleşti, sonra sırt çantasını salladım

sandalyemin arkasına gelişigüzel yaslanmıştım. Wendell kahvaltıda yanımda getirdiğim ve eğlenceli bulduğum güçlü peri eserine aldırış etmemeye devam etti. "şu kokuyu fark ettin mi?" Belirli bir yönden yayılan kır çiçeklerinin kokusunu tekrar yakaladığımda masumca sordum.

"Koku mu?" Gölge'nin kulaklarını kaşıyordu. "Bir parfüm mü deniyorsun? Eğer öyleyse, korkarım ki her zamanki mürekkep hokkası ve kütüphane kokunla bastırılmış."

"*Kendimi* kastetmedim," dedim biraz fazla yüksek sesle.

"O zaman ne? Bu lanet baş ağrısı yüzünden duyularım tamamen etkisiz hale geldi."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum," dedim, eğlenerek. Sadece birazcık; gerçekten de ölü gibi görünüyordu. Normalde pembe olan teni grimsi bir solgunluğa bürünmüştü, koyu renk gözlerinin altı gölgelerle doluydu. Alnını ovuştururken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, gözlerinin içine düşen altın rengi saçlarını karıştırdı. Uzanıp onları düzeltmek için içimden gelen o tanıdık dürtüyü bastırdım.

"Bu yıllık kendini zehirleme ritüelini hiç anlamadığımı söylemeliyim," dedim. "Bunun cazibesi nerede? Doğum gününün eğlenceli bir olay olması gerekmez mi?"

"Sanırım ölümlüler amansızca yaklaşan ölümlerini hatırlamak istemiyorlar. Kendimi biraz kaptırmışım-kanlı Byers ve içki oyunları. Sonra bir *pasta* getirdiler - *yoksa* iki pasta mıydı? Her neyse, bir daha asla."

Gölümsedim. Wendell'in yorgunluktan, ayak ağrılarından ve diğer sayısız rahatsızlıktan şikâyet etme alışkanlığına rağmen -genellikle ağır işlerin gerekliliğiyle karşı karşıya kaldığında- onu gerçek bir sıkıntı içinde görmek nadirdir ve bu durum bir dereceye kadar hoşuma giderdi. "Otuzuncu yaşımı da, gečen ayki otuz birinci yaşımı da içip sersemlemeden kutlamayı başardım. Bu mümkün."

"Sen de saat dokuzda emekli oldun. Reid, Thornthwaite ve geri kalanımız doğum gününü senden daha uzun süre kutladık. Seninki sadece farklı bir aşırılık kategorisi, Em." Bir şey -belki de peri ayağının parmaklarından birinin seğirmesi- sonunda onu sırt çantam konusunda uyarmış olmalıydı, çünkü gözleri kamaşmıştı

Bakışları şüpheyle ona takıldı. "Orada ne var? Ve tüm bu sırtmalar da neyin nesi? Bir şeylerin peşindesin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim, sırtmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Kendine yine büyü mü yaptırdın? Başka bir kurtarma planına başlamalı mıyım?"

Ters ters baktım. Korkarım bu yılın başlarında beni Ljosland'da Kar Kralı'nın sarayından kurtardığı için ona olan kızgınlığımı henüz üzerimden atabilmiş değilim ve bundan sonra kendimizi hangi peri belasının içinde bulursak bulalım *onu* kurtaracak kişinin ben olacağıma dair kendi kendime ciddi bir yemin ettim. Evet, bunun mantıksız olduğunun farkındayım, çünkü Wendell'in kaçınılması en iyisi olan korkunç bir duruma düşmesini gerektiriyor, ama işte. Oldukça kararlıyım.

"Her şeyi yarın açıklayacağım," dedim. "Şimdilik, araştırmamda bir ilerleme kaydettiğimi söyleyelim. Bununla ilgili bir sunum yapmayı planlıyorum."

"Bir sunum mu?" Eğlenmiş görünüyordu. "Tek kişilik bir dinleyici kitlesine. Elinde bir işaretçi ve bir yığın diyagram olmadan bir şey yapamaz mısın?"

"İki kişilik bir dinleyici kitlesi," dedim. "Sanırım Ariadne'yi de davet etmeliyim, değil mi?"

"Eğer yapmazsan çok kızar."

Bıçağımı tereyağına batırdım ve kızarmış ekmeğimin üzerine sürdüm. Gereksiz yere keskin vuruşlar. Ariadne kardeşimin en büyük kızı. Yaz dönemi için Cambridge'e geldiğinde dryadolojiye karşı köklü bir sevgi besliyordu; kardeşimin de bana karşı beslediği bu sevgiyi geniş bir listeye eklemiş olması şaşırtıcı değil. Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen, şimdiye kadar okuttuğum en zeki öğrenci; araştırma asistanlığı, mesai sonrası özel ders ya da Dryadoloji Kütüphanesi'nin, yarısı büyümlü olan en nadide metinlerimizi sakladığımız, fakülteye özel bölümüne erişim gibi konularda istediğini elde etme konusunda etkileyici bir çabukluğa sahip. Korkarım ki Thomas'a ne kadar sık yazdığını bana hatırlatma alışkanlığının ikna gücünden çok ilgisi var; her ne kadar kendime kardeşimin benim hakkımdaki düşüncelerini daha az önemseyebileceğimi söylesem de - o benden tam on iki yaş büyük ve her yönden zıttım - onun çatık kaşlı yüzünü hayal etmekten kendimi alamıyorum

Ne zaman yazışmalarından bahsetse, genel olarak ona listesi için ek puan sağlamamayı tercih eder.

"Bu benim kapımla mı ilgili?" Genç bir umut Wendell'in çizgili yüzünü canlandırdı.

"Elbette," dedim. "Sadece uygulanabilir bir teori geliştirmenin bu kadar uzun sürmesine üzüliyorum. Ama yarın her şeyi açıklayacağım. Çözmem gereken birkaç ayrıntı daha var ve zaten bu öğleden sonra iki dersiniz var."

"Hatırlatma bana." Alnını tekrar ellerinin arasına gömdü. "Onları atlattıktan sonra -eğer atlatırsam- eve gideceğim ve bu kanlı çarpıntı durana kadar kendimi yastıklara gömeceğim."

Portakal dolu kaseyi ona doğru ittim. Pek az yemiş gibiydi, ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Bir tanesini aldı, soydu ve bir kenara koymadan önce bir süre baktı.

"Al," dedim ve ona tereyağlı tostumu uzattım. En azından bunu yemeye zorlayabildi ve tabağına kaşıkla koyduğum yumurtalarla başa çıkabilecek kadar midesini rahatlatmış görünüyordu.

"Sen olmasan ben nerede olurum, Em?" dedi.

"Muhtemelen hâlâ Almanya'da çırpınıyor, kapınızı arıyordur," dedim. "Bu arada, bir peri kralından başımın üzerinde sallanan bir evlilik teklifi olmasaydı daha rahat uyuyor olurum."

"Eğer kabul edersen sallanmayı bırakır." Elini benimkinin üzerine koydu ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde alaycı bir şekilde gezdirdi. "Sana bu konuda bir makale yazayım mı? Kabul etmen için kapsamlı bir nedenler listesi sunabilirim."

"Tahmin edebiliyorum," dedim sertçe. Kolumda yavaş bir ürperti dolaştı. "Peki ilk ne olacak? Sonsuza kadar temiz zeminlerin ve tozsuz kitap raflarının keyfini çıkarmamın yanı sıra, sürekli arkamı toplamam için dırdır edilmem mi?"

"Ah, hayır. Evliliğimiz, evlenmek için *başka* peri kralları aramak üzere, önce buzdan olup olmadıklarını kontrol etmeden vahşi doğaya engelleyecektir."

Kahve fincanına uzandım - *aslında* fincanı kucağına boşaltmak niyetinde değildim, ama elim kaymış olsaydı suçlanamazdım.

-Ama benim ölümlü reflekslerimin karşı koyamayacağı kadar hızlı bir hareketle onu çoktan kapıp götürmüştü.

"Bu haksızlık," diye yakındım ama o bana sadece güldü.

Evlilik teklifi konusunda şakalaşmaya başladık, ancak bana sayamayacağım kadar çok kez bildirdiği gibi bu konuda daha az ciddi olmadığı açık. Kendi adıma, keşke her şeyi mizahi bir ışık altında görebilseydim - gerçekten de bu yüzden uykularım kaçtı. Bu satırları yazarken bile midem düğümleniyor ve genel olarak küçük bir paniğe kapılmamak için tüm bu meseleyi düşünmekten kaçınmayı tercih ediyorum. Sanırım bu kısmen, biriyle evlenme düşüncesinin bende en yakın kütüphaneye çekilme ve kendimi yığınların arasına gizleme isteği uyandırmasından kaynaklanıyor; evlilik bana her zaman anlamsız bir iş gibi gelmiştir, en iyi ihtimalle işimden alıkoyan bir şey, en kötü ihtimalle de hayat boyu sürececek sıkıcı sosyal yükümlülüklerle birlikte işimden alıkoyan çok *büyük* bir şey.

Ama aynı zamanda Wendell'i uzun zaman önce reddetmem gerektiğinin ve bu şekilde umutlanmasına izin vermenin zalimlik olduğunun da farkındayım. Wendell'e karşı zalim olmak istemiyorum; bu düşünce garip ve nahoş bir his uyandırıyor, sanki vücudumdaki hava sıkılıyormuş gibi. Ama gerçek şu ki, Halk'tan biriyle evlenmek için tam bir aptal olmak gerekir. Böyle bir birlikteliğin iyi sonuçlandığı belki de bir avuç hikaye vardır ve bunların birçoğu delilikle ya da zamansız ve tatsız bir ölümle sonuçlanır.

Ayrıca, elbette, bir peri hükümdarı tarafından evlenme teklifinin nesnesi olmamın gülünçlüğüne de sürekli farkındayım.

"En azından bana bir ipucu ver," dedi, birkaç dakikamızı yemeklerimizle ilgilenerek geçirdikten sonra.

"O makaleyi yazmaya başlayana kadar olmaz."

"Her ne kadar benimle evlenmeyi düşünmeden edememeni takdir etsem de," dedi, "ben senin bu buluşundan bahsediyordum. Kapımın olası yerlerini daralttınız mı?"

"Ah." Krepimi yere bıraktım. "Evet. Araştırmalarım birçok olası yere işaret etse de, özellikle umut verici görünen bir tanesine söylemek daha doğru olur. Danielle de Grey'in çalışmalarına ne kadar aşinasınız?"

"De Grey? Pek sayılmaz. Biraz asi biri; on yıllar önce bir peri diyarına girdikten sonra ortadan kayboldu. Araştırmaları oldukça itibarsızlaştırıldı, değil mi?"

"İtibarsızlaştırıldı. Dört farklı ülkede tutuklandı, en önemlisi de bir Fransız dükünün malikanesinden bir peri kılıcı çaldığı için. Bu süreçte ailesinin üzerindeki laneti kaldırdı ama bunun için ona hiç teşekkür etmedi. Araştırmalarını her zaman örnek olarak görmüşümdür. Artık alıntı yapılmaması üzücü. Yüksek lisans okulundayken bir kez denedim ve danışmanım bana bunun politik olmayacağını söyledi."

"Bu hiç de sürpriz değil. Akademisyenler çok muhafazakârdır. De Grey çok fazla eğleniyormuş gibi görünüyor."

"Onun fikirleri yenilikçiydi. Farklı bölgelerin halklarının, akademisyenlerin varsaydığından daha yakın bir iletişim içinde olduğuna hararetle inanıyordu - o zamanlar buna Ticaret Yolları Teorisi diyorlardı. Ayrıca, eğer ilgi görseydi bugün hala faydalı olabilecek bir sınıflandırma sistemi geliştirdi. Kaybolduğunda, bir faun türünü araştırıyordu."[*]

Wendell yüzünü buruşturdu. "Faunlardan nefret ederim - krallığımda onlardan var. Onlar acımasız küçük yaratıklar ve ilginç bir şekilde de değiller. Dryadologların onlar için neden bu kadar yaygara kopardığını anlamıyorum. Benim kapımla ne ilgileri var ki?"

Öne doğru eğildim. "Aslında, krallığınızda birkaç faun türü var, değil mi?"

İç çekti. "Benden onlara isim vermemi istemeyin, size yalvarıyorum. Yaratıklarla mümkün olduğunca az ilişkim var."

Cebimden bir kitap çıkardım - doğal olarak sırt çantasına başka bir şey koymamıştım, belki kapağı açar açmaz ayak dışarı fırlamaya karar verir diye. İşaretli sayfaya kadar açtım ve ona uzattım. "Tanıdık geliyor mu?"

"O," dedi Wendell dalgınca, çizime bakarak. Keçi bacakları ve toynakları olan bulanık, tüylü bir yaratığı gösteriyordu - birçok faun iki ayaklılık ile çömelmiş, maymunsu bir yürüyüş arasında gidip geliyordu. Faun'un kafasından bıçak ucu gibi keskin iki görkemli boynuz yükseliyordu. "Evet. Sarayımın doğusundaki dağlarda yaşıyorlar."

"De Grey onlara ağaç faunları diyordu - ormanlarda yaşadıkları için değil, boynuzlarının ağaç halkalarına benzemesi ve karmaşıklığı nedeniyle. Bu, türlerine özgü bir özellik."

Resmin altındaki yazıyı okuyamadan kitabı elinden aldım - yarın ona sürpriz yapmak istiyordum. Bunu tahmin etmiş gibiydi ve gülümsedi.

"Şimdilik alabileceğim tek şey bu, mi? İtibarsız bir bilgin hakkında bir hikaye ve sıradan fae'ler hakkında bir ders mi? Sen de gizemli olduğum için hep peşimdesin."

"On yılını basit bir peri kapısının yerini bulmakta başarısızlıkla geçiren kişinin, bu konuda homurdanmadan bir gün daha bekleyebileceğinden eminim," dedim, kendini beğenmişliği ancak yarı yarıya bastırarak. "Çayı uzatsana."

Tencereyi aldı ve fincanımı doldurdu. Donup kaldım, bakakaldım.

"Ne?" dedi, tencereyi yere bırakarak. Sözsüzce elimle işaret ettim. Bardağımdaki çay mavi-siyahtı ve yüzeyinde her biri mükemmel beyaz bir çiçeği kucaklayan minik zambak yaprakları yüzüyordu. Suyun yüzeyinde gölgeler uçuşuyordu, sanki üzerinde sadece en ince güneş ışınlarını kabul eden karanlık ağaçlardan oluşan bir gölgelik vardı.

Wendell küfretti. Fincana uzandı ama ben onu çoktan kucaklamıştım. "Çiçek açıyorlar mı?" diye sordum. Gerçekten de ben izlerken bir çiçek daha açtı, yaprakları sakın Cambridge havasına ait olmayan bir rüzgârda dalgalanıyordu. Başka tarafa bakamadım.

Tuhaf karışım ilahi kokuyordu; hem çaya benziyor hem de benzemiyordu, acı ve çiçeksi. Bir yudum almak için fincanı eğdim ama birden Wendell'ın eli fincanın ağzını kapattı - ölümlü gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket eden sinir bozucu bir numarası vardı. "Yapma," dedi, fincanı masaya doğru bastırarak.

"Zehir mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece çay. Sarayımda genellikle kahvaltıda servis edilir."

"Ah." Genel kural, ölümlülerin herhangi bir şey tüketmekten kaçınması gerektiridir.

özellikle de insanların çekingenliğini yok eden peri şarabı. Çoğunlukla bir peri eğlencesine çekilen içici ölene kadar ya da periler ondan bıkana kadar dans eder ki bu genellikle aynı şeydir.

"Şu anda dans edecek havada değilim," dedim. "Çayımı mahvettiğin için teşekkür ederim."

"Açıkçası öyle *demek istemedim*. Ben-" Kaşlarını çattı ve başını salladı.

Çayı çimenlerin üzerine boşalttım, demliği her neyse; fincan hâlâ elindeydi. "Daha önce sihrinin kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştım. Az önce evi mi düşünüyordun?"

"Her zamankinden fazla değil." Çayını yudumladı, gözlerini kısa bir süre kapadı, sonra omuz silkti. "Akşamdan kalmanın bir etkisi sanırım."

Ona düşünceli bir şekilde baktım. Bir garsona işaret etti ve taze bir demlik çay istedi. Sohbetimiz daha sonra bölüm politikasıyla ilgili tanıdık bir tartışmaya döndü; Wendell normalde bu konuya pek ilgi duymaz, ancak başkalarının sırlarına girme konusundaki becerisi göz önüne alındığında, yine de dedikodu için mükemmel bir kaynaktır. Şu anda hepimiz Profesör Clive Errington ve Sarah Alami arasında fakülte salonunda yanlış yerleştirilmiş bir çay tepsisi yüzünden başlayan ve mesleki sabotaj suçlamalarına dönüşen kavganın sonucu üzerine bahis oynuyoruz. Alami, Errington'ın içinde tutsak bir peri ışığı bulunan cam aynasını kırdığına inanırken, Errington da Alami'nin kendisini Wiltshire kırlarına kadar takip ederek araştırdığı keklere küflü çörekler bıraktığına inanıyor ve bu durumdan büyük rahatsızlık duyduklarını iddia ediyor.

"Affedersiniz?"

Döndüğümde genç bir akademisyenin omzumda durduğunu gördüm, kırmızı yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Profesör. Derslerinizden birindeyim - Erken Modern Dönemde Dryadoloji?"

"Ah, evet," dedim, yine de onu çıkaramadım. Ne de olsa o sınıfta yüzden fazla öğrenci var.

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," dedi, kitabını göğsüne daha sıkı tutarak - ki bu kitabın benim bu yazın başlarında yayınlanan Halk Ansiklopedisi olduğunu fark ettim. "Ama size ne kadar ilham verici olduğunuzu söylemek istedim. Buraya mimarlık okumak için geldim, biliyorsun - ailem de öyle okumamı istiyordu. Ama şimdi, sizin sayenizde kararımı verdim. Her zaman istediğim gibi dryadoloji alanında uzmanlaşacağım."

"Size ilham kaynağı olduğum için mutluyum. Ancak bu ne kolay ne de güvenli bir meslek."

"Ah, biliyorum," dedi genç kız, gözleri parlayarak. "Ama ben-"

Bakışları o sırada sandalyesini arkaya yatırmış bana gülümseyen Wendell'e takıldı ve ne söylediğini unutmuş gibiydi. İlk başta onun dikkatini dağıtan şeyin sadece görünüşü olduğunu düşündüm; bu, Wendell'i iyi tanıyanlar arasında bile alışılmadık bir durum değil. Bence mesele sadece yakışıklılık olsaydı, insan ona alışabilirdi, ama Wendell'in - bunu ifade etmenin daha iyi bir yolunu düşünemiyorum - görmezden gelinmesi zor bir *canlılığı* var. Bu büyük ölçüde tanımlanamaz ve belki de tüm peri hükümdarları buna sahiptir; bilmiyorum. Onun varlığında insanın dikkatini çeken bir keskinlik var.

Bunu ancak gözleri tekrar bana döndüğünde fark ettim. Yüz ifadesinde daha önce Hrafnsvik köylülerinde gördüğüm bir şey vardı ve ağzımın gerildiğini hissettim.

Kız bana tekrar teşekkür etti ve aceleyle oradan ayrıldı. Kaşlarımı çatarak Wendell'a döndüm.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Sanırım hakkınızdaki söylentiler Cambridge'e ulaşmış," dedim.

"Aman Tanrım."

Hrafnsvik'te köylüler Wendell'in gerçek kimliğini biliyordu; bundan kaçış yoktu. Wendell ve ben bu konuda fazla endişelenmemiştik; burası çok küçük, gözden uzak bir yerdi ve sırrının kolayca saklanacağını düşünmüştük.

Burnunun kenarını ovuşturuyordu, gözleri kapalıydı. "Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum. Ama burası modern dünya, Wendell. Bölüm Başkanı'nın ofisinde artık bir telefon var. Nasıl kullanılacağını bildiğinden değil tabii..."

Kahve fincanına uzandı ve tepkisini yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. -Hiç de endişeli değildi, sadece akşamdan kalmalılığıyla meşguldü. "Oh iyi."

"Oh iyi mi?" Tekrarladım. "Bu söylentiye kaç kişinin duyduğunu ya da kaç kişinin buna inandığını bilmiyoruz. Bunu ciddiye alsak iyi olur. En azından

En azından bundan sonra daha dikkatli olmanız gerekecek. Kendini her zaman koruyamazsın - gezegendeki tek gözlemci insan ben değilim, biliyorsun. Ve umarım bu yanlışlıkla büyülediğin son çay demliği olur."

"Fakülte buna inanmayacak," dedi. "Düşünebiliyor musunuz? Kendilerini enayi gibi hissederler. *Bundan* kaçınmak için her yola başvuracaklarını biliyorsunuz."

"Bilmiyorum," dedim. "Bir sürü düşmanınız var. Bazıları sizi kötü gösterme fırsatını kaçırmayacaktır ve bence burada hepimizi gülünç duruma düşürmeyi amaçlayan zalim bir peri oyunu oynadığınıza dair bir söylenti bu amaca çok uygun olacaktır. Fonlarımızı kaybedemeyiz, Wendell. Eğer kapınızı bulacaksak buna ihtiyacımız var."

"Tüm bunlar baş ağrıma iyi gelmiyor." Elimi tuttu. "Sorun yok, Em. Bu sadece bir söylenti. Kapımı bulmayı benden daha çok önemseydiğini sanırdım!"

"Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim." Çünkü sürekli vatan hasretinden yakınıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aşırı ısındığını hissettiğim elimi geri çektim. "Tabii ki kapınızla ilgileniyorum. Kariyerim boyunca karşılaştığım en ilginç gizemlerden biri ve bunu çözmeye niyetliyim. Nasıl olduğumu bilirsiniz."

Gülümsedi. "Evet. "

-

He left me Kısa bir süre sonra, baş ağrısını hafifletmek umuduyla ilk dersinden önce bir saat kadar kestireceğini söyledi. Lilja ve Margret'e yazdığım son mektup üzerinde çalışırken çay ve tost bitirmek için masada kaldım. Onlarla düzenli bir yazışmam var.

Aud'la ve -daha düzensiz olarak- Thora'yla. Lilja'nın mektubu Margret'le paylaştığı küçük kulübede, şöminenin başında açtığını hayal ettim; hiç şüphesiz şimdiden Hrafnsvik'teki kışı düşünüyor olacaktı.

Lilja ve Margret, Wendell'in evlilik teklifine büyük ilgi göstermeye devam ediyor ve her biri bir karara varıp soruyor

her yazdıklarında. Halk'tan biriyle evlenmenin yanlışlığı hakkında belirsiz şeyler karalayarak başladım, ancak soruları devam ettikçe onları görmezden geldim. İkisini de özlüyorum ve onları tekrar görebilmeyi çok istiyorum - özellikle Lilja'yı her zaman sohbet etmesi alışılmadık derecede kolay bir insan olarak gördüm.

Yanımda Shadow ile ofisime dönerken endişelerim azaldı. Kadroya alındığımdan beri bir tür memnuniyet sisi içinde yaşıyorum -her akademik kariyerin en önemli özelliği, ama Cambridge bildiğim tek gerçek ev olduğu için benim için daha da önemli. Eski taş işçiliğinin artık bir samimiyet havası var, patikalar ayaklarımın altında daha rahat.

Masamda hala notlandırılması gereken bir yığın kâğıdı düşünerek yürürken, kurdeleli adamın bana attığı bakışın ne kadar tanıdık geldiğini fark ettim. Yaşlı profesörlerden defalarca gördüğüm bakışların aynısıydı bu, çoğu zaman onlara bilimsel bir konuda meydan okuduğumda. Bu bakışta akademisyenlere özgü bir hayal kırıklığı vardı ve bu da benim tepkimi açıklıyordu -kısa bir an için, verilen okumayı yapmayı unutmuş bir lisans öğrencisi gibi hissetmişim.

"Hm," dedim tekrar, karşılaşmayı kafamda evirip çevirirken, yeni açılardan incelerken. Ama bu gizemi daha fazla anlamlandıramadım ve bir kenara bıraktım.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Evans (1901), Blanchet (1904) ve diğerlerinin itirazlarına rağmen, "faun" kabul edilen Büyüklüğüne veya kökenine bakılmaksızın tüm toynaklı ortak fae türleri için isimlendirme, soyu on yedinci yüzyılın başlarında Yunanistan'daki dryadolojinin köklerine kadar izlenebilen birkaç terimden biri.

OceanofPDF.com

14th September, evening

Well.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Konferans salonundaki korkunç sahne en belirgin yer gibi görünüyor, ama düşüncelerim suyun üzerine düşen bir gölgeden kaçan balıklar gibi oradan uzaklaşıyor. Wendell'in böyle bir şeyden sonra nasıl uyuyabildiğini aklım almıyor ama yine de yan odada huzur içinde horladığını duyuyorum. Sanırım akşamdan kalmalığa üzülme için harcayacağı enerjiyi öldürücü bir saldırıya harcamaktan daha fazla harcıyor.

Kahvaltıdan sonra ofisime döndüğümde Ariadne çoktan beni bekliyordu. Birkaç saniyede bir seğirmeye başlayan kırmızı ayağına saplamak için birkaç sergi iğnesi ödünç almak umuduyla Dryadoloji ve Etnofolklor Müzesi'ne gitmiştim. İğneler demirden yapılmış ve başları eski bozuk paralardan şekillendirilmişti - hem metal hem de insan parası pek çok Halk tarafından hor görülüyordu ve bu nedenle iğneler, eserlerinde bulunan kalıcı büyüler bastırmaya yardımcı oluyordu. Ancak küratör -Dr. Hensley- bana sadece kötü kötü baktı ve iğnelerin yetersiz olduğunu söyledi. Geçenlerde Shadow için belirli bir eseri ödünç almak istediğimde, müzenin "akademisyenlerin boş eğlenceleri için tasarlanmış bir kütüphane" olmadığını söyleyerek büyük bir alınganlık gösterdi. Bu, ancak kütüphanelere yapılan bir hakaretin yapabileceği gibi sabrımı taşırdı ve kısa bir sonra kötü şekilde ayrıldık. Sanırım

Toz bezi yağmuru altında müzeden kovalanmadığım için kendimi şanslı saymalıyım.

"İyi misin?" diye sordu yeğenim, ben içeri daldığımda, iyi niyetim paramparça olmuştu. Olumlu yanıt verdim, ama yine de ihtiyacım söylememe rağmen bana salondan çay getirmek için koştu.

Ariadne, annesinin ela gözleri ve açık kahverengi teniyle, yuvarlak yüzlü, çillerle kaplı uzun burunlu kardeşime çok benziyor. Ancak huyu kesinlikle suskun olan kardeşimin aksine, Ariadne yorucu miktarda enerjiye sahip. Bu kadar sık ayak altında olmasaydı bu bir sorun olmazdı, kendini benim asistanım olarak atadı, ki bu hiç istemediğim ve arzu etmediğim bir şey.

"Sizin konumunuzdaki *tüm* akademisyenlerin asistanları yok mu?" diye sormuştu bir keresinde, beni kurnaz bir hayranlık bakışıyla süzerek. Cevap olarak sadece kekeleyebildim ve egomun bu kadar kolay okşanmamasını diledim. Gerçek şu ki, onun varlığını *her zaman* umursamıyorum.

"Spengler haritalarını buldun mu?" Döndüğünde, en sevdiğim bisküvilerden oluşan bir tabakla eşleştirdiği çayı görmezden gelerek sordum. Kaba tavrım, yorulmak bilmez görünen moralini bozmadı ve aceleyle evrak çantasını alıp içinden dikkatlice katlanmış iki parşömen yaprağı içeren bir klasör çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim isteksizce. Haritaların yerini bu kadar çabuk bulmasını beklemiyordum. "O zaman bodrum katlarından birinde saklı *duruyorlardı*?"

Başını iki yana salladı. "Tarih Kütüphanesi'ne, Cermen kültürleri katına taşınmışlardı. Yarım düzine kütüphaneciyle konuşmam gerekti ama bunu çözdükten sonra yerlerini bulmak zor olmadı."

"Ah," dedim, sessizce etkilenmiştim. Ariadne belki de şimdiye kadar eğittiğim en yetkin öğrenci. Yine de bu, kendi içinde rahatsız edici bir durum - eğer bariz bir şekilde beceriksiz olsaydı, ondan kurtulmak için bir bahanem olurdu.

"Görmek ister misiniz?" dedi. Aslında yarı yaşındaki bir çocuk gibi heyecandan hafifçe aşağı yukarı zıplıyordu ve onu dizginlemek için ayağına basma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Onları buraya koy."

Onları masanın üzerine yaydı ve kenarlarına benim peri taşlarımdan birkaçını koydu. Ellerimi eski parşömenlerin üzerinde gezdirdim; bunlar orijinalleri değil, 1880'lerde Klaus Spengler tarafından çizilmiş kopyalarıydı. O zamandan beri kaybolmuş ya da bir üniversite arşivinin derinliklerinde yanlış yere konmuş olan bu orijinaller, Danielle de Grey tarafından elli yıldan uzun bir süre önce yapılmış ve 1861'de ortadan kaybolduktan sonra eşyaları arasında bulunmuştu.

Haritalara dokunduğumda, bakışlarım sık sık olduğu gibi sol elimin eksik parmağına takıldı. Wendell o kadar gerçekçi bir cazibe yaratmayı teklif etti ki, öncekinden farkı fark edemeyecektim ama hayır dedim. Nedeninden tam olarak emin değilim. Sanırım boşluğun bana verdiği hatırlatma ve uyarıyı takdir ediyorum. Wendell bunun sebebinin, onu bir peri sarayında geçirdiğim ve çok az akademisyenin hak iddia edebileceği bir deneyimin hortlakça bir hatırası olarak görmem olduğunu iddia ediyor. Bunu şiddetle reddediyorum, küçük bir parçam onun haklı olup olmadığını merak etse bile.

İlk harita dağlık bir arazinin kuşbakışı görüntüsünü gösteriyordu. Tek yerleşim yeri, zirvelerin arasındaki yüksek bir platoya tünemiş *Aziz Liesl* adında küçük bir köydü. İkinci harita köyün etrafındaki alanın daha yakından bir görüntüsüydü ve patikalar, akarsular, göller ve coğrafi özellikler gibi görünen birçok ayrıntı etiketlenmişti - Almancam paslanmış.

Ariadne, "Hâlâ inanamıyorum," deyince yerimden sıçradım; bana bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim. "Bu haritaları Danielle de Grey çizdi. Danielle de Grey!"

Ağzım bir karışık açık kaldı. De Grey, dryadolojinin *seçkinler* topluluğunun saygısına sahip olmayabilir, ancak saygısız karakteri ve ortadan kayboluşunun gizemi, onu genç nesil akademisyenleri arasında bir halk kahramanı haline getirdi.

"Ona ne olduğunu öğrenecek miyiz?" Ariadne kısık bir sesle devam etti.

"Bu kesinlikle bir olasılık," dedim kaçamak bir ifadeyle, haritaları yeniden katlayarak. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Wendell ve ben ayarlamaları yapar yapmaz. Umarım bu ay bitmeden."

Gölge alçak sesle homurdandı. Kapı aralığında oturuyordu, bakışları koridorun sonundaki bir noktaya, Wendell'ın ofis kapısına . Kahvaltı boyunca Wendell'ın bacaklarına nasıl yaslandığını, bir şeyler istemek için bile yerinden kıpırdamadığını hatırladım. O anda zihnimde birkaç an ve yarım düşünce, bir takımyıldızdaki noktalar gibi birbirine bağlandı ve rahatsız edici bir model oluşturdu.

"Ariadne," dedim, "dün gece bardan ne zaman ayrıldın?"

Yüzünü buruşturdu. "Korkarım geç kaldım. Başım ağrıyarak uyandım ama neyse ki sabah egzersizlerim var. Nasıl bir gece geçirmiş olursam olayım bu beni her zaman kendine getirir. Tenant's Green'de hızlı bir koşuyla başlıyorum. Ondan sonra nefes egzersizlerimi yapıyorum."

"Akşam boyunca Wendell ile birlikte miydiniz? Dr. Bambleby, yani."

." diye düşündü. "Gerçi masamız oldukça kalabalıktı. Profesörlere yer açmak için onun yüksek lisans öğrencileriyle oturdum."

"Peki toplantıdaki herkesi tanıyor muydunuz? Hepsi öğretim üyeleri ve öğrenciler miydi, yoksa kampüs dışından da iyi dileklerini iletenler var mıydı?"

"Şey, emin değilim," dedi. "Çoğunlukla dryadoloji bölümü üyeleri ve Dr. Bambleby'nin dost olduğu birkaç kütüphaneci ve sanat tarihi profesörü vardı. Ama akşam ilerledikçe, tanımadığım birkaç kişi daha ortaya çıktı."

"Dr. Bambleby onları tanıdı mı?"

Güldü. "Gecenin sonuna doğru *beni* tanıdığından emin değilim. Çoğumuz o tür bir durumdaydık. Mükemmel bir doğum günü partisiydi."

Parmaklarımı masaya vurdum. Wendell'i evinde ziyaret etmeyi düşündüm ama bu neden gerekli olsun ki? Onu *kontrol* etmek için mi? Bir Faerie kralı mı?

Öyle ya da böyle karar veremedim koridordan ayak sesleri geldi. Çok vurgulu ayak sesleri, aynı derecede vurgulu nefes alıp verme, neredeyse hırıltılı bir sesle eşleşti. Gölge homurdandı ve ben de korkunç bir peri canavarının şaha kalkarak ofisime gelmesini bekledim,

Ama Ariadne hızlıca mırıldandı, "Bu Başkan olmalı, az önce seni arıyordu, bir şeyle ilgili kaputunun içindeydi." Ve saniyeler sonra Başkan'ın kendisi ofisime daldı.

Dr. Farris Rose, Hebridler'de bir bogle tarafından kaçırılan ve birkaç hafta sonra yaklaşık doksan yaşında (kaybolduğunda kırk sekiz yaşındaydı) geri dönen Letitia Barrister'dan devraldığı Bölüm Başkanlığı görevini on yılı aşkın bir süredir sürdürmektedir. Rose iri yapılı, beyaz saçları kel bir göbeği çevreleyen erkeksi bir saçak ve belirsiz bir yaşa sahip - dryadologlar arasında yaygın bir özellik - bu elli ile yetmiş arasında bir yere düşüyor. Kıyafetlerini her zaman ters giymekte ısrar etmesi -ki bu Halk'ın dikkatinden kaçmak ve büyülerini bozmak için faydalı bir yol olsa da genel bir uygulama olarak benimsendiğinde biraz görgüsüzlük olarak görülür- ve kumaşa o kadar çok bozuk para diker ki ani bir hareket onu şingırdatır. Bileklerinden Tanrı bilir nereye kadar uzanan bir dövme ağı var - onları hiç açıkta görmedim ve sonları öğrenciler ve bazı öğretim üyeleri arasında canlı bir spekülasyon konusu - bunların bir tür koruyucu sembol olduğu söyleniyor. Akademik birikimi oldukça geniş ve saygıdeğerdir - ne de Kumtaşı Teorisi'nin yazarıdır ^[*2] - ancak çok az arkadaşı vardır ve söylentilere göre, eşit statüde başka hiç kimse bu göreve talip olmadığı için Başkanlık görevine sadece isteksizce atanmıştır. Yine de bunda özellikle dikkate değer bir şey yoktur; dryadologların büyük çoğunluğu kedi gibi yaşar, birbirlerini dikkatli ve düşmanca gözlerle izlerler.

Rose'un gerçekten de kafasına takılan bir şey olduğu ve bunu bir şekilde benim yaptığım hemen anlaşıldı. Beni görünce geçici olarak konuşamaz hale gelmiş gibi göründü ve sadece büyük bir kitabı masama vurarak çay tepsisini yere düşürdü. Ariadne küçük bir çığlık attı ve kırıkları toplamak için koşuşturdu.

"Bu da ne-!" Ben başladım.

"Nerede o?" Rose sordu. Solgun teni kızarmıştı. "Siz ikiniz hırsızlar kadar kalın kafalısınız."

"Hiçbir fikrim yok," dedim buz gibi bir sesle, çünkü doğal olarak kastettiği tek bir kişi olabilirdi. Kendimi ve Rose'un konumunu hatırlayarak daha sakin bir şekilde ekledim: "Bir saat içinde bir konferansı var; onu daha önce yakalayabilirsiniz."

"Boş ," diye araya girdi. İlk başta öfke sandığım şeyin aslında bir tür haklı zafer olduğunu fark ettim. "Belki de böylesi daha iyi. Ne de olsa sizi ayrı ayrı kovmamız gerekecek."

Sustum. Bir an için tek ses Ariadne'nin çay fincanı parçalarını tepsiye koyarken çıkardığı çın, çın, çın sesiydi. "Ne?"

"Henüz değil," diye ekledi isteksizce. "Kanıtlarımı derlemem ve kıdemli öğretim üyelerine sunmam gerekiyor. Ama yarın acil bir toplantı yapmamızı talep edeceğim. Benim vardığım sonuçlara katılacaklarından hiç şüphem yok."

Kendimi, beni kıydan gittikçe daha uzağa çeken güçlü bir akıntıya kapılmış gibi hissediyordum. En kötüsü de zihnimin bomboş kalmasıydı; özenle düzenlediğim tüm düşüncelerim ve teorilerim beni terk etmişti. "Sağlığım yerinde- yapamazsın-"

"O kadar aptal mısınız?" dedi küçümseyen bir sesle ve beni oturduğum yerde dondurdu. "Görevinizi kötüye kullandığınıza dair kanıt varsa sizi kesinlikle kovabiliriz. Ve dediğim gibi, elimde kanıt var."

Çenesini tamamen unuttuğum kitaba doğru eğdi. Titreyen ellerimle açtım. Ciltlenmiş bir günlük koleksiyonuydu.

-The *Theory and Practice of Dryadology*, 1908 yılını kapsayan on yedinci cilt. Wendell tarafından yazılmış iki makaleyi işaretlediğini fark ettim.

İçimden homurdandım. "Bu Schwartzwald keşif gezisiyle ilgili."

"Hayır," dedi. "Bu vakadaki gözlemlerinin sahte olduğunu kesin olarak kanıtlayamadım. Çoğu başarılı şarlatan gibi o da izini kaybettirmekte başarılı. Ama arada bir hata yapıyor." Parmağını içindekiler bölümüne götürdü ve okudu: " 'Kaz İçin İyi Olan: Welsh Marches'in Ocaklı Brownileri Arasında Hayvan Yetiştiriciliğinin Kanıtları. Bu kitapta basit ev perilerinin, süpürgeleri ve toz bezleriyle kurtları koyunlardan uzaklaştırmaktan sorumlu olduğunu . I

Sözde röportaj yaptığı çiftçilerle konuştu - kurtlarla hiçbir sorunları yok çünkü söz konusu kurtların hepsi onlarca yıl önce vuruldu. Ve Dolomitler'de ortaya çıkardığı devasa bir peri taşları kümesi hakkındaki bu makale, bir saray peri savaş alanının kanıtı olarak adlandırılıyor - taşları belirli bir deseni izleyerek oraya dikmeleri için yerel ustalardan birkaçına para ödemiş. Çoğu bu konuda kaçamak cevaplar verdi ama söylenti köylüler arasında yayıldı ve sonunda birini konuşmaya ikna etmeyi başardım."

Kitabı kapattım. Rose'u küçük dozlarda bile her zaman korkutucu bir figür olarak görmüşümdür ve o orada dikilmiş bana bakarken sesimi bulmakta zorlandım. Konuştuğumda, Rose'un bana her zaman podyumlar ve konferans salonları için tasarlanmış gibi gelen gür baritonunun aksine sesim küçük çıkıyordu. "Bunun benimle ne ilgisi var? Benim adım bu makalelerin hiçbirisiyle ilişkilendirilmemiştir. Gerçeklikleri konusunda hiçbir iddiada bulunmuyorum ve kiminle arkadaş olduğuma bakarak kariyerimi tehlikeye atabileceğinizi düşünüyorsanız aptalsınız."

İnce ince gülümsedi. "İkinizin bu yıl Paris'te büyük bir tantanayla sunduğunuz Ljosland Halkı hakkındaki makalenizi inceledim," dedi. "Tam bir saçmalık."

Öfkeyle ağzım açık kaldı. Öfke beni rahatlatmıştı; daha önce içimi saran soğuk dehşetten çok daha iyiydi. "*Hogwash?* Ne cüretle -"

"Bu ne cüret? İddialarınız o kadar gülünç ki, yanınıza kâr kalacağını düşünmenize hayret ediyorum. Bir wight gibi davranan bir şekil değiştiren mi? Aurora'yı aşağı çekebilecek kadar güçlü bir Halk mı? Tamamen saçmalık."

"Hrafnsvik köylüleri ile konuşursanız, size bilgi vereceklerdir-"

"Kimseyle konuşmama gerek yok. Bu, Bambleby'den gördüğümüz genel modele uyuyor - önceki bilimsel çalışmalarla desteklenmeyen vahşi, mantıksız iddialar."

"Halkın davranışlarını mantıksız bulduğunuz için beni görevden aldirmaya mı çalışacaksınız?" Bu adama nasıl saygı duyduğumu merak ederek onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Bu benim ansiklopedimle ilgili, değil mi?"

Yüzü sertleşti. "İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor, Emily."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Mesleki suistimalle suçlanmaktan hoşlanmıyorum."

Onun tepkisi şüphelerimi güçlendirmişti. Rose'un kendi Halk Ansiklopedisi üzerinde çalıştığına dair söylentiler duymuştum; bu projenin kariyerinin büyük bir bölümünü meşgul ettiği söyleniyordu. Kitabım çıkmadan önce ya da çıktıktan sonra bana bu konuda hiçbir şey söylememişti ama zaten soğuk olan ilişkilerimizde belirgin bir soğuma olmuştu.

"Kötü bir şey ima etmek istemem," dedim. "O yüzden basitçe söyleyeceğim: bana içerliyorsun. Kendi ansiklopediniz için yıllarınızı harcadınız, her zaman yaptığınız gibi küçük ayrıntılara takıldınız ve kendi kibriniz yüzünden başka birinin sizi alt edebileceğini düşünemeyecek kadar kör oldunuz. İtibarımı zedelemek sizin yararınıza olacak, değil mi? Sık sık fark ediyorum ki, efendim, biz bilginler Halkın ahlaksızlığı karşısında başımızı salladığımız halde, pek çok durumda yüksek mevkiden yoksun olduğumuzu gösteriyoruz."

"Bu kadar yeter." Kelimeler o kadar soğuktu ki irkilmeme engel olamadım. "Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrin yok. Kendinizi farklılaştırmak için gereken çabayı göstermek yerine, kariyerinizi ilerletmek için aldatmacayı kullandınız ve bunun sonuçlarına katlanacaksınız." Gitmek için döndü - oldukça dramatik bir şekilde, diye düşündüm, ancak bu konuda sırtacak havada değildim. Kendimi hasta hissediyordum.

Eşikte durakladı. "Bugün ders veriyor, değil mi? Belki ben de izlerim."

Mide bulantım şiddetlendi. Kıdemli öğretim üyeleri derslerimizi periyodik olarak değerlendirir; bu bilgiler yıllık performans değerlendirmelerimizin bir parçasını oluşturur. Ancak Rose'un aklında başka bir şey olduğu açıktı. Wendell'in öğrencilerini saçma iddialarla eğlendirdiğini ya da kendi verdiği ders kitaplarından herhangi birini açmaya üşendiği için temel gerçekleri karıştırdığını; Wendell'in uzun bir uyku için derslerini tamamen ektiğini hayal ettim. Her şey mümkün görünüyordu.

Tepkime biraz gülümseyen Rose, saçma sapan ters pelerininin etekleri kapımın pervazına değdiğinde şangırdarak uzaklaştı. Ariadne hâlâ yerde, kırık porselenlerin ve bisküvilerin yanında çömelmiş duruyordu, yüzü solgundu ve uzun bir süre tam bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

Wendell was not

Bu da onun tercih ettiği diğer uyuklama noktalarından birine, Brightwell Green'in sakin tarafındaki bir söğüdün gölgesine ya da nehir kenarındaki kavak korusunda saklı bir banka çekilmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ariadne ve ben her iki yeri de kontrol etmek için ayrıldık, ancak ya şekerleme konusunda fikrini değiştirmişti ya da kendine

yeni saklanma yeri, çünkü ondan hiçbir iz bulamadık. Biraz kararsız kaldıktan sonra konferans salonuna doğru yola çıktım.

Wendell dersine çoktan başlamıştı, bu da zamanında başlamış olması gerektiği anlamına geliyordu; bu da en azından beni biraz rahatlattı, ancak bunun tek başına onu kurtarmaya yetmeyeceğini biliyordum. Arka taraftaki koltuğa geçtiğimde, amfitiyatro şeklindeki sınıfın ön tarafına yakın bir yerde, elindeki defter ve kalemle, kötü niyetli bir tembellikle arkasına yaslanmış olan Rose'u fark ettim. Onunla ilgili her şey kötü niyetini belli ediyordu - Wendell'ın kravatı yamuk olsaydı, bunun kaydedileceğinden ve Rose'un bize karşı açtığı davada kanıt olarak kullanılacağından şüpheleniyordum.

Peki ya Wendell? İçinde bulunduğu tehlikeye hiç aldırmış etmiyordu. Channel Adaları'ndaki peri höyükleri üzerine bir konferans gibi görünen konuşmasını yaparken elindeki notları büyük ölçüde görmezden gelerek bir ileri bir geri volta attı - *görünüyordu* diyorum çünkü birbiriyle alakasız olmayan ama her şeye kafa karıştırmacı bir yapı kazandıran çok sayıda teğetle noktalanıyordu. Wendell'i daha önce ders verirken ve tabii ki sayısız konferansta sunum yaparken izlemiştim ve genellikle özden çok üsluba önem verdiğini biliyorum, ancak bu bana onun için bile gelişigüzel geldi. Ara sıra tahtaya bir şeyler yazmak için duraklıyor, ardından tebeşiri omzunun üzerinden atıyordu.

İlk sıradaki genç kadınlardan biri elini kaldırarak, "Affedersiniz Profesör," diye seslendi. İlk sıradakiler bir grup görünümündeydi, sık sık birbirlerini dürtüp sessiz kıkırdamalara dahiıyorlardı. Çoğunlukla genç kadınlar ve az sayıda genç erkekten oluşan bu grubun alışkanlığı

Çenelerini ellerine dayayıp Wendell'a uzun uzun bakıyor, sonra da koltuk arkadaşlarının kulaklarına fısıldıyorlardı.

"Evet?" Wendell söyledi. Sözünün kesilmesinden dolayı rahatlamış görünüyordu ve ağırlığını kürsüye yaslayıp burun kemiğine masaj yapma fırsatını değerlendirdi.

"Ne zamandır Halk'ı inceliyorsun?" diye sordu kız. Ariadne'den ancak bir ya da iki yaş büyük görünüyordu. "Sadece çok *genç* görünüyorsunuz Profesör."

Onun bu açık tonu, ilk sıradaki grupta ve sınıftaki diğer bazı kişilerde büyük bir titremeye yol açtı. Wendell ya ses tonunu ve kıs kıs gülmeleri duymazdan geliyordu ya da -benim daha olası gördüğüm gibi- kendi acısını fark edemeyecek kadar dalgındı. Dirseğini kürsüye dayayarak burnunu ovmaya devam etti. "Bazen sonsuzluk gibi geliyor," diye mırıldandı ve bir kahkaha tufanı koptu. Rose koltuğunda arkasına yaslandı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Konuşmasına geri döndü ve Guernsey'in yeşil dişlerini atladı, bu garip bir ihmaldi. Wendell'in Channel Adaları folkloru bilgisi, kendi ülkesi dışındaki çoğu bölgenin folkloru hakkındaki bilgisi gibi düzensiz olduğu için nedenini kolayca tahmin edebilirdim. Ne yazık ki Rose da bu atlamayı fark etti ve atağa geçti.

"Profesör Bumbleby," dedi kendi derslerinde kullandığı gür sesiyle. "Guernsey yeşil dişlerini ilk kez belgeleyen kimdi?"

"Ah." Wendell başını hafifçe eğdi, bakışları sanki cevap dilinin ucundaymış gibi sınıfta boş boş geziniyordu. Daha önce varlığını fark ettiğine dair bir işaret vermemişti ama bakışları hiç şaşmadan bana yöneldi ve ben *de Walter de Montaigne* diye mırıldandım.

"Walter de Montaigne, hafızam beni yanıltmıyorsa," dedi Wendell.

Rose ağzını büzdü ve not defterine bir şeyler karaladı. Wendell'in bakışlarını tuttum, başımı Rose'a doğru salladım ve durumun tehlikesini anlatmaya çalıştım, ki bu tahmin kadar işe yaradı. Wendell bana boş bir bakış attı.

Tekrar konuşmaya başladı ama o anda ışıklar söndü.

"Lanet olası elektrik," diye mırıldandı Wendell. "Tüfek kadar güvenilir bir sisteme geçmek için neden bu kadar para harcadılar anlamıyorum. Neyse, sorun değil, hâlâ pencerelerimiz var. Sadece gecenin karanlığında çalışan Somerset'in kitap cinleri gibi yolumuza devam edeceğiz. Ballı sütün eksikliğinden dolayı özür dilerim."

Daha fazla kahkaha. Wendell'in durumunu daha da kötüleştirmemeyi gerçekten başarıp başaramayacağını merak etmeye başlamıştım. Doğal olarak o sırada ışıkları fark ettim.

Üstümüzde kararan elektrik ışıkları değil, arka kapının altından dışarı süzülen parıltılı motifler. Wendell onları fark etmemişti ama birkaç öğrencisi fark etmişti ve kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Zerrecikler o kadar parlaktı ki onlara bakmak görüşümde karanlığın lekelerini dağıttı.

Sandalyemi geriye ittim ve sanki zaman yapışkan bir özsuyn içindeymiş gibi her şey yavaşladı. Rose benden bir kalp atışı sonra ayağa kalktı, yüzündeki küçümseme gitmişti. Bakışlarımla buluştu ve sözsüz bir anlayış anını paylaştık. Bir şey haykırmak için ağzını açtı.

Kapı parçalandı.

Periler bir rüzgâr gibi sessiz bir şekilde odaya doluştular. Dört, hayır beş kişiydiler ve su gibi birlikte akıyorlardı. Tam hareketlerini takip etmeyi neredeyse imkânsız kılan büyük boy gölge pelerinler giymişlerdi; bazen sadece karanlığın dalgaları gibi görünüyorlardı, bazen de dört ayaklarının üzerine düşüp kurtlar gibi hareket ediyorlardı, uzun ağızları dişlerle parlıyordu.

Onların İrlanda'da bulunan bir peri türü olan gri sheerie olduklarını biliyordum - zaten tahmin etmiştim. Gri periler, bataklıkta yaşayan kardeşlerinin aksine, genellikle kibar fae'ler tarafından suikastçı olarak kiralanan ölümcül yaratıklardır. Saldırmadan önce kurbanlarını kör etmek için üzerlerinde havada sallanan ışıklarını kullanırlar.

Sınıf kaosa sürüklenirken bu yönde bir şeyler bağırmaya başladım ve öğrencilere gözlerini korumalarını emrettim, ancak Rose sandalyesinin üzerinde durdu ve en sert tonuyla "Canınızı kurtarın!" diye gürledi ki bu çok daha faydalı bir etki yarattı. Öğrenciler çığlık attı; yarısı

Diğer yarısı ise zemin seviyesindeki bahçeye bakan yüksek kanatlı pencereler içindi. Kaçışan kalabalığa iki ek çıkış noktası sağladığı için muhtemelen onları birbirlerini ezmekten kurtaran şey buydu. Yine de, birkaç öğrencinin ayaklarının yerden kesildiğini ve sıralara çarptığını gördüm ve diğerleri kendilerini pencerelerden o kadar enerjik bir şekilde fırlattılar ki tökezleyerek ördek havuzuna düştüler.

"Wendell!" diye bağırdım, çünkü elbette gri periler onun için buradaydı. Sanırım hemen üzerine gelmemelerinin tek nedeni iki öğrencisinin kaçarken onu devirip Wendell'i de altlarına alarak bir yığın halinde yere düşmeleri idi. Gri periler kördür ve kurbanlarını kurtlar gibi koklayarak takip ederler.

Koridor olduğu için, sıraların üzerinden tırmanarak ve Güç Sözcülerinden birini tekrar söyleyerek amfinin zeminine indim. Bana normal görünmezliğe ek olarak bir koku görünmezliği bahşedip bahşetmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama öyle görünüyordu, çünkü sheerie beni hiçbir şekilde fark etmedi. Bir tanesi yarı insan yarı kurt gibi korkunç bir uluma çıkardı ve sınıfa doğru yayıldılar, dağılan öğrencileri ısırıldılar. Yeri, havayı, köşeleri kokladılar. Avlanıyorlardı.

Wendell öğrencileri üzerinden itti ve ayağa kalktı. Peri en yakını etrafında döndü ve Wendell aniden tatarcık gibi küçük ışıklardan oluşan bir bulutun içinde kaldı.

Ama ben çoktan Rose'un pelerini ondan çekip almıştım bile - adam beni durduramayacak kadar şok olmuş bir çocuk gibi feryat figan bağırdı - ve pelerini Wendell'in kafasına geçirdim. Bir mumu söndürmek gibiydi: peri ışıkları, para dolu pelerinin ağırlığı üzerlerine çöker çökmez söndü.

"Teşekkür ederim Em," dedi Wendell, pelerini bir kenara fırlatarak. Sonra aniden başım döndü ve kafam karıştı, çünkü beni yakalamış ve bize saldıran sheerie'den uzaklaştırmıştı; ancak bunu o kadar hızlı yapmıştı ki görmemiştim.

"Kelime!" dedi kulağıma, kendimi hatırladım ve tekrar zikretmeye başlamak için ağzımı açtım. Yarım nefes sonra sırtım karatahtaya çarptı; beni dövüş alanının dışına itmişti,

ve çoktan gitmişti. Tenim karıncalandı - bir hayaletin fırçasını hissetmek gibiydi.

"Bir kalem!" diye bağırarak masanın üzerinden atladı; ona doğru hamle yapan Sheerie masaya çarptı ve Rose'a doğru yuvarlandı; Rose bir çığlık daha attı. "Bana kalemlerinden birini at!"

"Delirdin mi sen?" Pelerininim cebinden kalemi çıkarıp kafasına fırlatırken bile ağladım.

Daha ona ulaşmadan dönüşmeye başladı, uzadı ve gölgeler arasında parladı - bir kılıç. O anda kafasına nişan aldığım için pişman oldum ama Wendell kılıcı eğitimli bir kılıç ustasının zarafetiyle yakaladı, tabii ki öyleydi.

Wendell'i kılıçla izlemek, bir kuşun daldan atlayışını izlemek gibidir; bunda düşüncesiz, doğuştan gelen bir şey vardır. İnsan onun kılıç olmadan daha az kendisi olduğunu, kılıç kullanmanın onu en doğal haline döndürdüğünü hissediyor.

Kılıcını en yakındaki sheerie'ye sapladı ve o düşmeden önce arkasındakini kesmek için dönerek onu olgunlaşmış meyve gibi dilimledi. Diğer üçü de aynı kolaylıkla düştü.

Öğrencilerin çoğu şimdiye kadar kaçmıştı ama birkaçı amfinin arka tarafındaki kapı aralığında beklemeye devam ediyordu. "Kaçın!" Onlara bağırdım. Sonra, orada öylece durdukları, endişeli ve korkmuş göründükleri ve ayrıca yardım etmeye çalışabilecekleri için, "Daha fazlası geliyor!" diye bağırdım.

Bu onları harekete geçirdi. Elbette gördüklerini geri alamazdım ama en azından gördükleri şey karanlık bir odada, belli bir mesafede gerçekleşmişti.

Wendell'e baktım. Bir eliyle masanın üzerinde ağırlığını destekliyor, gözlerini ovuşturuyordu. Kanla kararmış kılıcı bir şemsiye gibi rahatça kolunun altına sıkıştırmıştı. "Kalemimi sen mi büyüledin?" diye sordum.

"Bütün kalemlerini büyüledim," dedi gözlerini açmadan. "Her zaman üzerinde en az bir tane bulunduruyorsun. İşe yarayacaklarını biliyordum." Ben ona bakmaya devam ederken, "Her yerde yanımda kanlı bir kılıç taşıyamam," diye ekledi, tamamen yanlış anlayarak.

"Neden kendi kalemlerini büyülemedin?" Homurdandım.

"Alırdım ama onları nereye koyduğumu asla hatırlayamıyorum."

Başımı sallayarak dişilerden birine yaklaştım. Son derece tekinsizdiler: Başlangıçta onları kurda benzetmiş olsam da, yakından incelediğimde hangi hayvana benzediklerini söyleyemiyordum. Genel form olarak insana en yakın olanlarıydı sanırım, ama büyük, kadife kulakları, dişlerle parıldayan kıvrık bir burnu ve ruhani bir yele gibi ince tüyleri vardı. Pek çok tuhaf Halk görmüştüm ama bu ürkütücü şeylerin ne kadar rahatsız edici olduğunu, onları bildiğim dünyalarla ilişkilendiremediğim için zihnimin nasıl ürperdiğini anlatmaya başlayamam. Wendell'in krallığının nasıl bir yer olduğunu merak ettim.

"Yorgunsun," diye mırıldandım. "Niyetim buydu elbette. Eğer tamamen etkisiz hale getirmek değilse."

İnledi. "Em, kendi kendine konuşmanı sinir bozucu bulduğumu biliyorsun.

Ne buldun ve bu günü nasıl daha da kötüleştirecek?" "Dün gece biri seni zehirledi," dedim açık açık. "Muhtemelen bir zehir etkinliğini sağlamak için kendi krallığınızda demlendi."

Şaşırmış, sonra da incinmiş görünüyordu. "O benim *doğum günü partimdi*."

"Hâlâ ayakta olmanız, sanırım zehrin sizi zayıflatabildiği ama öldüremediği anlamına geliyor. Üvey annen başka türlü o ilacı göndermezdi, sadece dozajı arttırdı."

"Ben olsam bu konuda o kadar emin olmazdım. Onun eğlence anlayışını hafife alıyorsun." Ellerini kaldırdı ve onlara ters ters baktı. "Bu hissi açıklıyor - sihrimi kullanmak bir fırtınanın içine yürümek gibi. Her neyse, onlardan nasıl kurtulacağım?"

Bu sonuncusu kendisine hitap ediyor gibiydi. Etrafımıza saçılmış korkunç cesetlere baktım. "Onlardan yeterince kurtulmuşa benziyorsun."

"Bu sadece kendime düşünmek için zaman tanımak içindi," dedi. "Yakında uyanacaklar ve yine peşime düşecekler."

"Ama hikayelerde-"

"Hikayeler yanlış. Bu lanet şeyleri öldürmenin tek yolu boğmak. Onları bıçaklayın, hatta ikiye bölün, sadece solucanlar gibi yeniden canlanırlar."

Ben bu son derece tatsız görüntüyü düşünürken, o çok hareketsizleşti. Büyünün onu sardığını hissedebiliyordum; havayı uğultuya boğuyordu. Sessiz kaldım.

konsantrasyonunu bozmamak için. Doğal olarak, Rose'un bize varlığını hatırlatmak için seçtiği an da buydu.

"*Hiçbir zaman*," diye kekeledi, "bunca yıllık akademisyenliğim boyunca *asla-*"

"Kapa çeneni," dedim kısa ve öz bir şekilde. Onunla daha önce şekilde konuşmamıştım -sanırım uzun zamandır kimse konuşmamıştı- ve kendini toparlamadan önce şaşkın bir öfkeyle bana bakarken birkaç mübarek saniye sessizlik yaşadık.

"Buradaki amacınız nedir?" Bu Wendell'a yönelikti. "Sen, tüm bunlar özenle hazırlanmış bir oyunun parçası mı? Elinizden kaçan ve okulu tehlikeye atan bir peri sporu mu? Her iki durumda da bunun devam etmesine izin veremem, vermeyeceğim. Şansölye gerçek kimliğinizden haberdar edilmeli. Ve *sen*." Bana doğru döndü. "Onun ne olduğunu , değil mi? Bu yaratığa bir şekilde *yardım mı* ediyorsun? Seni büyüledi mi, yoksa çocukça bir aptallıkla onunla ittifak kuracak kadar gözü kara mısın-"

"Emily," dedi Wendell. Dişi serçeler uyanmaya başlamıştı; bir tanesi dirseğinin üzerine çıkmıştı. Sesi giderek yükselip öfkesi artarken Rose'a doğru yürüdüm ve suratına bir tokat attım.

Bunu takip eden sessizlik gök gürültüsü gibiydi, tutarsız mırıldanmalarla bölündü ama yeterliydi. Wendell elleriyle bir düğümü sıkamak ya da bir kâğıdı ikiye ayırmak gibi garip bir hareket yaptı. Konferans salonunun zemini yarıldı.

Her nasılsa hiçbirimiz dengemizi kaybetmedik. Wendell kuru bir nehir yatağının kumlu zemininde bir an durdu. *Buraya gel* gibi bir hareket yaptı ve sonra bir su duvarı ona doğru kükrerken kenara tırmandı. Nehir koyunlardan dördünü süpürüp götürdü. Wendell beşinciye doğru hamle yaptı ama Rose, şaşkınlık içinde, onu bacağından yakalayıp suya fırlattı.

"İyi adam," dedi Wendell, Bölüm Başkanı'nın omzunu sıvazlayarak. Rose'un yüzündeki ifade tarif edilemezdi; dikkatim o kadar dağınık olmasaydı gülerdim.

Nehir, pencerelerin arasından patlamadan önce neşeyle akıyordu. Nehrin kaynağını seçemiyordum; bir dereden çıkıyor gibiydi.

Karatahtalardan birinin altındaki uzak duvarda, Şimdi küçük, karanlık bir kaya oyuğu vardı.

Wendell nehir kıyısına yığıldı, yorgunluktan rengi griye dnmŐtı. "AŐırıya kaçmış olabilirim."

"Birazcık," dedim. "Onları rdek havuzunda boğabileceğimizin farkındasınızdır. Sadece orada."

"Aklıma gelen ilk Şey nehir oldu." Altındaki kumlu yabani otlar yeŐermeye başlamıştı, yaprakları suyun kenarındaki sığlıklara dökülüyordu.

"Ayakta durabilir misin?" Dedim. "Dinlenebilmen için seni dairene geri götürmemiz gerekiyor." Kolunu omzuma doladım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra donup kaldım.

Kırık kapılardan daha fazla ışık süzülüyordu. Wendell'i fark ettiklerinde hemen ona doğru yöneldiler ve ben de Rose'un pelerinini bir matador gibi onlara doğru savurmak zorunda kaldım. Uzaktan gelen ürkütücü çığlık seslerini, nehrin dryadoloji kütüphanesinin dışındaki çimenliğe ulaştığı Şeklinde anladım.

"Korkarım dinlenmek için beklememiz gerekecek," diye homurdandı Wendell. "Gri sheerie her zaman iki ayrı grup halinde seyahat eder; bir nc grup ve bir takviye grubu."

Yemin ettim. "Ve bu takviye kuvvetlerin yardımsever bir Şekilde nehre atlayacaklarını sanmıyorum, değil mi? Başka bir kılıç dövüŐüne var mısınız?"

"Tenant's Green'de bir gezintiye çıkmaya hazır olduğumdan pek emin değilim."

"Bir fıkrim var," dedim ve onu merdivenlerden yukarı çektim. Koridora çıktığımızda bir grup öğrencinin hâlâ orada olduğunu gördük, belli ki bize yardım mı edecekleri yoksa talimatlara uyarak kaacakları konusunda bir tartışmanın ortasındaydılar. Biri yaklaştı ve gereksiz bir cesaret gösterisiyle Wendell'in diğer kolunu tutmayı teklif etti. "Geliyorlar!" Onlara bağırdım ve ardından, bunun etkili olup olmadığını görmek için duraksamadan, Wendell'i arkamdan sürükleyerek koşmaya başladım.

"Kılıcın mı?" fkelendim.

"Korkarım düŐürdüm," diye cevap verdi. Biraz sendeledi ama ayaklarını tutmayı başardı. "Bana başka bir kalem ver."

"zerimde sadece bir tane vardı!"

"Bir mi? Sen kimsin?" Yine de alaycı tavrı endişemi yatıştırmadı; onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Peri zehrine karşı gerçekten bağışıklığı var mıydı, yoksa bu sadece yavaş etki eden bir cereyan mıydı? "Bir kalem o zaman."

"Allah belanı versin." Başka bir cebimde kalemlerimden birini buldum ve ona fırlattım. "Eğer kitaplarımdan herhangi birini büyülediysen, seni o nehre atacağım."

Arkamızdan gelen bir oflama sesinin farkına vardım ve bir an için öğrencilerden birinin bizi takip ettiğini düşündüm. Ama bu Farris Rose'du, kızarmış yüzünde panik dolu bir ifade vardı, kravatı arkasında sallanıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona bağırdım.

"Orada *onlarla* birlikte kalmayacağım!" diye haykırdı.

Biraz daha bağırabilirdim ama Rose için endişelenecek zamanım yoktu, müzeye ulaşıştık.

Kapıdan içeri daldık - neyse ki müze kapalıydı, bu yüzden içerideki tek kişi bir üzerine eğilmiş olan müze müdürüydü. Bizi görünce çığlık attı -Wendell ve ben nehir çamuruna bulanmıştık; Wendell gömleği kan içindeydi ve bir kılıç sallıyordu; Rose ise kendi hayaletini görmüş gibi görünüyordu.

"Saklan," dedi Wendell, komuta büyü katarak, gerçi küratörün teşvike ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Arka odalara doğru kaçtı.

Wendell bir ipin üzerinden atladı ve müzenin iki elf tahtından birine oturdu. Müze üç galeriye yayılmıştı; biz Britanya Adaları'ndan gelen peri eserlerinin sergilendiği en büyük galerideydik. Vitrinlerin ötesinde, Norfolk tuz bataklıklarından kurtarılmış, devasa bir sandal şeklindeki imkansız bir gemi vardı; ayın ağarmasıyla birlikte daha da büyüyordu. Ahşap iskeletinin yarısı çürümüştü ama yelkeni yeni yapılmış gibi parlaktı: mavi-sarı bir desen, belli belirsiz bir deniz gergedanına benzeyen bir yarattığı çerçevesiyordu.

"Plan nedir?" Wendell söyledi.

Kılıcını kaptım ve vitrinlerden birini parçalamak için kullandım. Birkaç peri taşı ele geçirdim ve ikisini ona doğru fırlattım. "Al, bunları kırabilirsin, değil mi?"

Onlara baktı - tüm peri taşları gibi dikkat çekici değillerdi, ancak ölçüldüklerinde mükemmel bir şekilde küresel olduklarını göreceksiniz. "Evet, ama-"

İşte tam o sırada ikinci dişi dev grubu müze kapılarını parçalayarak içeri girdi. İnsan kapılarının nasıl çalıştığını bilmiyorlar mıydı yoksa sadece dramatik bir giriş yapmaktan mı hoşlanıyorlardı merak ettim. *İkinci parti* diyorum, ancak bunların farklı sheerie'ler olduğunu varsayabilirim; yaratıklar birbirine , ancak ölümlü gözlerime o kadar tuhaf geliyorlardı ki onları karşılaştırmakta zorlandım.

Wendell elindeki peri taşına baktı, omuz silkti ve onu yere çarptı.

Bir papağan sürüsü fırladı. Kuşlar çığlık atıp ciyakladılar ve çakalların bir an için dikkati dağıldı; korkmadılar, kedi gibi üzerlerine atıldılar. Her papağan gagasında tropik bir çiçek taşıyor gibiydi.

Wendell bir taş daha fırlattı. Taş parçalandığında, müzenin duvarlarında peri yazısıyla kaplı ışıltılı pankartlar açıldı.^[*3] Tavan aniden yeşil yapraklarla çevrili orman havuzlarında uzanan Halk freskleriyle boyandı. Buz kovalarındaki şarap şişelerinin yanındaki her yüzeyde tanıdık olmayan çiçeklerden oluşan vazolar belirdi ve hava, sanki yan odadan içeri süzülen boğuk keman sesleriyle doldu.

"Wendell!" Bağırdım. "Bunların hiçbirisi işe yaramaz!"

"Ne bekliyordun ki?" Üçüncü peri taşı sadece bir şarkı içeriyordu, kemanlarla birleşerek bir kakofoni oluşturan bir tür gürültülü ve enerjik peri grubu. Dördüncüsü en gülünç olanıydı; bir düzine farklı renkte gösterişli ipeklerden yapılmış koca bir *sıcak hava balonu* patladı. Yerden birkaç metre yüksekte, vitrinlerden hafifçe sekerek süzülüyordu.

"Taşlarda hangi büyülerin saklı olduğunu hissedemiyor musun?" Ben talep ettim.

"Hayır!"

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman neden onları kırmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü sen söyledin, seni deli!"

Elini tuttum ve onu müzenin derinliklerine doğru çektim, cam vitrinlerde işe yarayabilecek başka bir şey arıyordum. Peşimizden dişlerini şakırdatarak geldiler. Rose geri çekildiği köşeden bir şeyler haykırıyordu - ya işe yaramaz talimatlar veriyor ya da hayatı için yalvarıyordu; dinlemeye zahmet etmedim.

"İşte!" Wendell bağırdı ve peri gemisine doğru atıldı. Harabeye tırmandık, kulağa geldiği kadar gülünçtü, battaniye ve minderlerden yapılmış bir kalenin arkasına atlayan bir çocuk gibiydik.

"Başka bir nehir çağırarak kadar gücün var mı?" Papağanlardan biri bir sheerie'ye dalış bombardımanı yaparken umutla söyledim. Kuşlar yaratıkların varlığından büyük bir rahatsızlık duymuşa benziyordu.

"Hayır ama geminin kendi büyüğü var. Bu sadece onu serbest bırakma meselesi-ah!"

Direğe bağlı bir halat belirdi. Daha önce orada bir halat olmadığından emindim. Wendell kılıcıyla onu kesti ve gemi ileri doğru fırladı.

Dalgalandı-evet. Bir şekilde *kabardı*. akan suyun sesini duyabiliyor, yüzümde tuz serpintisini hissedebiliyordum ama orada hiçbir şey yoktu; gümüşü bir hareket dalgasından başka bir şey yoktu. Wendell yelkeni döndürdü ve sandal, o anda istemeden de olsa yardımcı olan papağanlar tarafından dikkatleri dağıtılmış olan perilere doğru fırladı. En yakındaki peri bir uyarı için ulumaya başladı ama ses aniden kesildi, çünkü gemi periye çarptı ve onu suya mı düşürdü? Çünkü filikanın altında su vardı; göremesem de bizi müzeye taşıyan şey oydu. Wendell yelkeni tekrar açtı ve ilkiyle aynı kadar paylaşılan diğer perilere çarptık. Çığlıkları susturulmadan önce gürültülü bir ses çıkardı.

Wendell yelkeni tekrar ayarlamaya çalıştı - sanırım bizi yavaşlatmaya çalışıyordu - ama tutuşu kaydı ve sadece hızlandık. "Emily!" diye bağırdı ve vitrinlerden birine çarpmadan hemen önce kendini üzerime attı. O kırık cam yağmuruna tutuldu ve ikimiz de görünmez bir şekilde sandalın üzerinden geçen bir dalga tarafından ıslatıldık.

"İyi misin?" diye sordu yüzümü avuçlayarak. Hareket etmeyi bıraktığımız için o kadar rahatlamıştım ki, midem fena halde bulanmasına rağmen sadece başımı sallayabildim. Saçındaki bardağı silkeledi ve tekmeden çıkmama yardım etti.

Periler yere yayılmıştı -ya da perilerden geriye ne kaldıysa. Eriyerek küçük ışıklara dönüşmüşlerdi ve bu ışıklar bedenlerinin olduğu yerde asılı kalarak sürekli püskürüyordu. Teker teker söndüler. Bir tanesi yanmaya devam etti ama Wendell sanki bir böceği eziyormuş gibi ellerini onun etrafında çırpı.

"Ne dağınıklık!" dedi, müzeden geriye kalanları incelerken; müze artık ateşin neden olduğu bir halüsinasyon ya da belki de birkaç halüsinasyon görünümündeydi. Sıcak hava balonu bir köşeye sürüklenmiş, duvarla minyatür bir peri köyü sergisi arasında hafifçe zıplamıştı.

Wendell biraz sürüklenmiş olan elf tahtına tekrar çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Bir anda onun yanındaydım, bizi kayıkla taşıyan gelgitin sığ kalıntılarına doğru sığırdım. Sandal arkamda gıcırdayarak sallanıyordu.

"Hadi seni eve götürelim," dedim. "Lütfen bana krallığınızda üretilen zehirlere karşı panzehirler hakkında bilginiz olduğunu söyleyin."

Başımı kaldırdı ve bana gülümsedi. "İyi olacağım, Em."

Saçlarını koyu renk gözlerinden geriye doğru taradım ve gözlerini inceledim. "Belki de literatürde bir şeyler vardır," diye mırıldandım sesli düşünerek.

Arkamızdan bir ses geldi. Başımı çevirdim ama karşımdaki Rose'du. Bize bir şey söylemesini bekliyordum ama o sadece hareketsiz duruyordu, bakışları hiçbir şey anlamamış gibi bir oraya bir buraya kayıyordu. Saçları başına yapışmıştı; belli ki serseri bir dalga çarpmıştı. En azından çılgılık atmayı kesmişti.

Wendell'a döndüm. "Onun hakkında ne yapmalıyız?"

Wendell yüzünü buruşturdu. "Neden onun için bir şey yapmak zorundayız? Doğum gününde zehirlenmedi."

Bu yanlış görünüyordu ama başka bir alternatif düşünemediğim için - adam kendi ismine bile cevap vermiyordu - Rose'u orada, dryadoloji müzesinin saçma sapan enkazında, bir heykel gibi kıpırdamadan bıraktık. Bir papağan omzuna kondu ve saçlarını temizlemeye başladı.

fark etmiş gibi görünüyordu. Artık ne Wendell ne de benim için bir tehdit oluşturmadığı çok açıktı -en azından yakın gelecekte.

Çıkarken kırık vitrinlerden birinin yanında durakladım. "Ha," diye mırıldandım. Uzandım ve Gölge için ödünç almak istediğim ama küratörün bana vermediği eseri kaptım - görünüşte basit bir deri tasma. Kendimi biraz suçlu hissettim ama çok değil; adrenalin ve dehşetin artçı şoklarıyla gergindim ve her halükarda onu geri getireceğimi düşündüm.

O anda müzenin ana galerisinin, özellikle de savaşın gerçekleştiği yerin küçük ışıklarla canlandığını fark ettim. Bunlar sheerie'nin kullandığı gibi ışıklar değil, köze yakın bir şeydi ve sanki serseri bir esintiye kapılmış gibi havada sürükleniyorlardı.

"Bu da ne böyle?" Bir tanesini yakalamak için elimi uzattım. Avucuma serin gibi geldi ama parmaklarımı açar açmaz tekrar uçup gitti.

"Hmm? Oh. Dökülen sihir," diye mırıldandı Wendell. Ayaklarının üzerinde neredeyse uyuyakalmış, bana yaslanmıştı. "Bir kısmı benim, geri kalanı da eserlerden."

"Dökülmüş mü?" İnanamayarak tekrarladım. Sihirden hiç bu şekilde, sanki biri süt şişesini devirmiş gibi bahsedildiğini duymamıştım.

Wendell "tıftık" gibi bir şey daha mırıldandı, yanlış duymuş olmalıyım. Elim cebime attım ve peri eserlerini toplamak için kullandığım keselerden birini çıkardım, kadife ve demir halkalardan oluşan bir tür ağla kaplıydı. Küçük büyü közlerinden birkaçını keseye attım, acaba onlar da perilerin ışıkları gibi sönüp sönmeyeceklerini merak ediyordum. Sonra keseyi ödünç aldığım yakanın yanındaki cebime soktum ve Wendell'ın kapıdan geçmesine yardım ettim.

[ATLAMA NOTLARI](#)

*1 Bu kısmen, dehası genç yaşta fark edilen de Grey'in lisans yıllarında yasadışı bir makale pazarı işlettiği ve bunun tüm eğitimini finanse edecek kadar kârlı olduğu söylentisinden kaynaklanmaktadır. Durham'dan Dr. Marlon Jacobs, emekli olduktan sonra verdiği bir röportajda, 1839 yılında *Modern Dryadology*'de yer alan bir makalesi için de Grey'e yüklü bir ödeme yaptığını itiraf ,

Her çeyrekte sadece bir lisans başvurusu yapan De Grey, uzun kariyerini başlatan bir başarıya imza attı. De Grey, yoksul geçmişi ve zengin akranlarından yardımları için fahiş ücretler talep etme alışkanlığı nedeniyle birçok kişi tarafından bir tür Robin Hood figürü olarak görülüyor. Ancak Jacobs dışında hiç kimse böyle bir planın içinde yer aldığını kabul etmediği için bu durum efsane olarak kalmaya devam ediyor. Pek çok akademik intihal biçimine atıfta bulunan "de Grey'i çekmek" deyiimi bu kaynaktan gelmektedir.

*2 Faerie'nin kültürel ve fiziksel olarak Rose'un iki kategoriye ayırdığı hikaye katmanları tarafından şekillendirildiği teorisi: yabancı, ölümlüler ve ilgisiz diyarlardaki Halk tarafından anlatılan tüm masallar ve yerli, Halkın kendi hikayeleri.

*3 Görsel olarak yazılı Faie, belirli bir bölgenin ölümlü yazısı ile Ogham'a benzer bir şeyin garip bir karışımı gibidir. Konuşulan Faie'den çok daha zordur; Alistair Holywood *A Lexicon of Folklore*'da ölümlüler için herhangi bir işe yarar derecede anlaşılmasının imkansız kalabileceğini savunur. İlk olarak, konuşulan Faie'den çok daha az tutarlıdır; sadece güney İngiltere'de on beş varyasyon belgelenmiştir. Bazıları neredeyse Roma alfabesine benziyor, sadece ek süslemelerle, diğerleri ise yazıya bile benzemiyor, ancak doğal süreçlerle oluşan rastgele bir desen. İkinci olarak, yazılı Faie semasiyografik unsurlara sahip görünmektedir; yani, yazı dilinde var olan bazı kelimelerin sözlü karşılığı yoktur, bu da onu sözlü muadilinden daha zengin, daha yoğun ve daha az bilinebilir hale getirir. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, yazıları durağan değildir ve biri bir yazıyı çevirebilir.

Bir sayfalık metnin tamamının birkaç dakika sonra alakasız bir konu olarak yeniden düzenlendiğini görmek. Bu ister Halk'ın yazılarını daha az ilgi çekici kılmak için yaptığı bir büyü olsun ölümlüler tarafından anlaşılabilir mi yoksa dilin kendisine özgü bir nitelik mi olduğu bilinmemektedir. Bu çalışma

Yazılı Faie tehlikeli olabilir; 1800'lerde birçok bilgin psikolojik çöküntüler yaşadıkdan sonra akıl hastanelerine kapatılmıştır. Bunlardan en ünlüsü, İskoçya'da savaşı iki peri krallığı arasında bir barış anlaşması keşfettiğini ve şifresini çözdüğünü iddia eden Harriet Fairfax-Walton'dı, ancak bu anlaşma kendisini meyveli bannock tarifi olarak yeniden düzenledi. Bu belge Londra'daki İngiliz Folkloru Müzesi'nde sergilenmektedir ve şu anda son derece müstehcen bir deniz şarkısının sözlerini oluşturmaktadır.

15th September

I roused Wendell Bu sabah erken saatlerde, benim ısrarımla kanepemde uyumuştı. Evet, kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındayım. Sanki bir başka peri suikastçısının kapımı kırıp içeri girmesine engel olmayı umabilirmişim gibi. Ancak durumu göz önüne alındığında, Shadow ve benim ona göz kulak olabileceğimiz bir yerde kalmasının daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca, burada kalması

Dairelerim bir nebze koruma sağlıyordu, çünkü pek çok Halk misafirperverliğin eski yasalarına uyar ve misafirlerini öldürmek için evine öylece giremez. Günün geri kalanında ve sabahın erken saatlerine kadar uyudu ve uyandığında hala baş ağrısından şikayet ediyordu, ama sesinden ve renginden büyük ölçüde iyileştiğini anlayabiliyordum.

Önceki gün Dover'a tren bileti aldığımı söylediğimde, "Bu saatte hiçbir yere gitmeyi reddediyorum," diye cevap verdi. Battaniyesine ve yastıklarına o kadar gömülmüştü ki sadece altın sarısı saçlarının bir kısmını ve yüzünün dörtte birini seçebiliyordum. "Korkunç bir gün geçirdim ve en azından öğlene kadar burada kalacağım."

"Wendell," dedim, irademin gücüyle sesimi eşit tutarak. "Ailen peşinden *suikastçılar* göndermeye başladı. Gecikmeden kapının yerini tespit etmek için her türlü çabayı göstermeliyiz. En azından, *burada olduğunuzu bildiklerine* göre Cambridge'den mümkün olduğunca ."

"Birkaç saat durumumuzu nasıl değiştirecek? Kendimi savunmak için herhangi bir faydam olacaksa iyileşmem için bana zaman tanınmalı."

Bu can sıkıcı tartışma, ben onu, mükemmelleştirmek için saatlerini harcadığı en sevdiği pelerinin kurdele yapmakla tehdit edene kadar devam etti ve sonunda zalim akademisyenler hakkında mırıldandığı bir sürü şikayetle kendine geldi.

Kampüs o erken saatte hareketsiz ve uykudaydı, ağaçlar yolları gölgeyle örtüyordu ve şafak öncesi havasında sonbaharın serinliği vardı. Kulak misafiri korkusu olmadan strateji geliştirebilmemiz için dryadoloji bölümünün terk edilmiş olmasını ummuştum ama ortak salonun iki ucunda uyuyan iki öğrenci vardı ve Profesör Walters kendi kendine mırıldanıyor ve ofisinde kitapları çarpıştırıyordu - bir baykuşun saatlerini tutuyordu. İşe yaramak zorundaydı.

Ofisine girdiğimizde Wendell elini sallayarak, "Şu pisliği temizleyeyim," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Wendell'in ofisini hiç dağınık görmemiştim -toz yoktu, yıkanmamış fincan yoktu ve nedense her zaman hafif hindistan cevizi kokardı- ama o genellikle temiz insanların estetik için kullandığı türden bir düzensizlik yaratmayı severdi. Masanın üzerinde ağır kitap yığınları, bir kutu tertemiz kırtasiye malzemesi ve bir sıra mürekkep hokkası, sandalyelerin üzerine atılmış pahalı eşarplar ve yedek bir pelerin vardı; hepsi bu kadardı. Shadow hemen Wendell'in pencere kenarında onun için tuttuğu yatağa yerleşti - ben isteyken normalde benim ofisimde kalır, ama yatağında biraz çeşitlilik olması için Wendell'e gittiği biliniyor.

Wendell pelerini astı ve eşarpları katlayıp kaldırdı, sonra soğuk olmamasına rağmen ateş yaktı; doğal olarak bunu sadece atmosfer için yapıyordu. Wendell'in ofisi bölümde şöminesi olan sadece iki ofisten biriydi, diğeri Rose'unki; bu da diğer öğretim üyeleri arasında sürekli bir kızgınlık kaynağıdır. O bunu yaparken koridorun sonundan hafif ve hızlı bir adım sesi duyuldu.

"Bu Ariadne olacak," dedim iç çekerek. Tahmin ettiğim gibi, yeğenim sabahın altısı için fazla neşeli görünerek odaya daldı.

"Umarım bir şey unutmamışımdır," diyerek bavulunu bir sandalyenin üzerine bıraktı. Sabahki toplantımızdan hemen sonra Calais'ye giden feribota, oradan da doğuya giden trene binmek üzere yola çıkmayı planladığımızı ona bildirmiştim. düzgünlüğüne ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa bir süredir ayaktaydı.

"Buna inanamıyorum," diye devam etti nefes nefese bir sesle, coşku nöbetlerinden birine yakalandığında sık sık yaptığı gibi ellerini birbirine kenetleyerek. "Yirminci yüzyılın en büyük dryadologlarından ikisiyle bir keşif gezisi! Heyecanımı zor kontrol ediyorum."

"Bilemezdik," dedim. "Lütfen sesinizi alçaltın, tartışmamızı tüm departmanın duymamasını tercih ederim. Elinde ne var?"

kâğıt torbaya baktı. "Bu kadar erken saatte bir şeyler atıştırmadan olmaz, ben de kruvasan almak için fırına uğradım."

Wendell . "Ne tür?"

Ganimeti bölüşmeleri için onları yalnız bıraktım. Koridorun sonunda, Wendell'in ofisine sürüklediğim tekerlekli bir kara tahtanın bulunduğu bir seminer odası vardı. Gördüğünde inledi.

"Kara tahtaya bağımlılığın var," diye itiraz etti. "Bize nereye gittiğimizi bile söylemedin. Bizi önce çizelgeler ve diyagramlarla uğraştıracak değilsiniz herhalde."

"Alpler," dedim kısaca. "Özellikle de Avusturya'nın batısındaki St. Liesl köyü. Özellikle Danielle de Grey'in kaybolduğu söylenen Grumanhorn tepesiyle ilgileniyorum."

Boş boş baktı. "De Grey'in benimle ne ilgisi var-"

"Bu konuya geçmeden önce konuşmamız gereken birkaç konu var," dedim. Tahtaya *Aziz Liesl* yazdım - özel bir nedenle değil, ama aslında benim hakkımda haklı olduğu için: Tahtaya bir şeyler yazmaktan hoşlanıyordum.

Ariadne'ye döndüm. "Dün olanlarla ilgili sorularınız olduğunu tahmin ediyorum."

Gözleri irileşti. "Evet, tüm okul da öyle."

Başımı salladım. Doğal olarak, amfilerden birinde aniden ortaya çıkan bir nehirle ilgili pek çok söylenti dolaşıyordu, zavallı müzeyi ne hale getirdiğimizden bahsetmiyorum bile. Rektör yardımcısına makul bir yarı gerçek olduğunu düşündüğüm bir şey söylemiştim: Wendell ve ben, Galler'in peri hükümdarlarından birini farkında olmadan kızdırmamızın bir sonucu olarak suikastçılar tarafından hedef alınıyorduk -Wendell ve ben son yıllarda orada zaman geçirdik ve Galler peri sarayları hakaretlere karşı oldukça hassastırlar. Nehirden Wendell'i değil, elbette suikastçıları sorumlu tuttum ve genel olarak hikayem oldukça saçmaydı, ancak Halk söz konusu olduğunda bilginler buna alışkındır.

Wendell ve bana, krallarından af dilemek amacıyla Galler sarayına hediye olarak götürmek üzere güçlü bir peri eserini arama görevi olarak tanımladığım keşif gezimize çıkma izni verilmişti. Rektör yardımcısı, yıkıcı suikastçıların sarayları tatmin olana ya da Wendell ve ben ölene kadar gelmeye devam edeceklerine inandığımı söyleyene kadar, derslerimizi bir anda devralacak birini bulma olasılığı konusunda hevesli değildi, bu noktada Cambridge'den ve kalan amfilerinden mümkün olduğunca uzakta olmamızı açıkça tercih ettiğini belirtti.

"Otur," dedim Ariadne'ye. Oturdu, endişeli görünüyordu.

Nefesimi içime çektim. "Wendell Folk'tur. İrlanda'nın güneyinde biz bilginlerin Silva Lupi dediğimiz bir sarayın hükümdarıdır. Kendisini kraliçe ilan eden ve şimdi de ona suikast düzenlemeye çalışan üvey annesi tarafından tahttan indirildi."

Ariadne bana baktı. Bir şey eklememi bekliyor gibiydi ama eklemeyince, yakasındaki kruvasan parçalarını fırçalamakta olan Wendell'a kuşkuyla baktı. "Anlıyorum," dedi.

Sanırım bunu beklemeliydim. Birçok bilgin sıradan fae'lerle -ev kekleri ve benzerleri- etkileşime girmiş olsa da, çok azı saray fae'leriyle karşılaşmış ve bunu anlatacak kadar yaşamıştır. Ariadne'nin onlardan birinin yanında yığılmış bir oturduğunu, saçlarının darmadağın olduğunu ve boğulan bir adamın cankurtaran salına sarıldığı gibi kahve fincanını tuttuğunu kabul etmesi oldukça zordu.

Wendell'e baktım. Kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Sana inanıp inanmamasından bana ne? De Grey'e olan ilgine geri dönelim. Kaybolduğunda peri kapılarını araştırıyordu, mi? Benimkini bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir parmak kaldırdım. Aptalca olduğunu bilmeme rağmen, Ariadne'nin açıklamama verdiği kayıtsız tepki biraz cesaretimi kırmıştı. Bir sunum yaptığımda takdir edilmek isterim.

"Buna geçmeden önce," dedim, "daha acil bir soruya cevap vermeliyiz: neden şimdi?"

"Neden şimdi?" Wendell tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu söyleme biçiminde ve tahtaya karaladığım notlara aniden büyülenmiş gibi bakmasında biraz fazla kurnazca bir şey vardı. Gözlerimi kısmıştım. "Neden üvey annen senin peşine suikastçıları şimdi gönderiyor? Eminim seni bundan daha önce bulabilirdi. On yılı vardı."

"Belki de on yılını benim arkadaşlığımı özleyerek geçirmiştir. Üvey annem son derece aykırıdır."

"Peri geleneklerine göre seni öldüremeyeceğini söylemeden önce. Bu onu çok güçlü ve tahtta çok güvenli kılacaktı."

Parmaklarını umursamazca salladı ve kahve fincanını boşalttı. "Bu konularda her zaman haklı değilimdir. Ariadne, canım, salonda bir demlik daha hazırlayabilir misin?"

Kız ayağa fırladı, yapacak pratik bir işi olduğu için rahatlamış görünüyordu. O gittikten sonra kollarımı kavuşturdum.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedim. "Bunu yapmandan hiç hoşlanmıyorum. Lütfen bana gizemli bilmecelerle konuşmak zorunda olduğun bir peri yalvarıcısı gibi davranma."

Güldü. "Emily, Emily. Ne zamandır arkadaşız?"

"Bu Aralık'ta yedi yıl olacak," diye yanıtladım hemen. "Yani, çoğu insanın eğiliminde olduğu gibi, tanıştığımız anda arkadaş olduğumuzu varsayarsanız. Ben kendi adıma bu geçişi tam olarak saptamayı daha şüpheli buluyorum."

"Eminim biliyordur. Umarım şimdiye kadar bana biraz olsun güvenmişsinizdir. Gerçek şu ki, sorunuza cevap , ama hoşunuza gideceğinden emin değilim.

o. Ve her halükarda bunun bizim durumumuzla hiçbir ilgisi yoktur."

Okuyamadığım bir ifadeyle bana bakarken uzun bir süre onu inceledim. Başka bir saldırı planına karar veremedi Ariadne elinde kahveyle geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Wendell masanın üzerinde bir yer açarak. Ama Ariadne ona bakmakla o kadar meşguldü ki fark edemedi; tepsiyi bir sandalyeye çarptı ve her şey devrildi, bardaklar yere çarptı.

"Çok özür dilerim," diye kekeledi. "Profesör Bambleby, ben-" Wendell iç çekerek, "Ellerinizi uzatın lütfen," dedi.

Ariadne bana baktı, sonra şaşkın bir sessizlik içinde ellerini uzattı. Wendell virgül şekline benzer bir hareket yaptı. Çay tepsi korkunç ve tekinsiz bir hareketle Ariadne'nin ellerine geri döndü, fincanlar da hemen ardından, yine bütün ve kahve dolu olarak onu takip etti.

Masaya yaslandım, yüzümü buruşturdum. Wendell'in zamanla oynamasından nefret ediyorum. Bunu daha önce Ljosland'da yaptığını görmüştüm. Bu konuda midemi bulandıran bir şey var -belki de ölümlü zihnimin zamanın bir anının geri sarılmasını kavrayamamasıdır, ancak tek bir uzay boşluğu içinde yer alıyor. İmkânsız bir şey. Ariadne'nin tepkisi daha dramatikti; kitaplığa doğru geriye doğru hamle yaparak birkaç kitabı yere düşürdü ve eğer Wendell tepsiyi hemen elinden almasaydı kesinlikle tekrar yere düşürecekti.

"Bu yolumuzdan çekildi," dedi bana.

"Bunu sadece Faerie'de yapabildiğini sanıyordum," dedim. "Pratik yapıyordum," diye cevap verdi, beni dehşete düşürerek.

"Daha fazla kahve yapabilirdik," diye mırıldandım bir yudum alarak. "Bunun tadı artık yer gibi."

"*değil*," dedi, sanki kendisi yapmış gibi kırılgan bir ifadeyle.

"Hayal etmeden duramıyorum, o yüzden benimkinin tadı da öyle." Sarsılmıştım ve bunu saklamaya çalışıyordum. Sanırım onu büyü yaparken görmeye alıştım, ama arada sırada beni temel düzeyde rahatsız eden bir şey yapıyor, beni dryadolojiye getiren olaylar dizisinden neredeyse pişmanlık duymama neden olacak kadar. Neyse ki bu anlar kısa sürüyor.

"Büyünün önemsiz bir kullanımı gibi görünüyor," dedim. "Artık daha iyi hissettiğinden eminim."

Wendell derin bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. "İyi kahvenin önemsiz hiçbir yanı yoktur. Ariadne, bunu sen mi yaptın?"

"Çoktan demlenmişti. Sanırım diğer profesörlerden biri," dedi. Wendell'a tüm yüzü ışıldayarak bakıyordu, sanki Wendell onun tüm çocukluk fantezilerini hayata geçirmiş gibiydi. "O zaman sen gerçekten-"

"Evet, gerçekten öyle; hadi devam edelim," dedim kabaca, çünkü bir kez daha şimşegimi çalmıştı. Sırt çantamı açtım ve peri ayağını Wendell'ın masasının üzerine bıraktım.

Ariadne çığlık attı. Wendell "Aman Tanrım!" diye bağırdı ve kruvasan torbasını kaptı.

"Aman Tanrım," dedim. "Sadece bir ayak."

"Sadece bir ayak!" Wendell skandal yaratan bir ses tonuyla "*Emily*," derken Ariadne haykırdı. Profesör Walters duvarın diğer tarafına birkaç kez vurdu.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedim ayağı sırt çantasına geri koyarken. "Bu bir faun ayağı -aslında bir ağaç faunu. Dün kahvaltıda onlardan bahsetmiştik. Danielle de Grey ortadan kaybolduğunda bu türü araştırıyordu."

Wendell, "*Ayağını* masama koyduğuna inanamıyorum," dedi.

"Sadece bu mu?" Ariadne endişeyle çantama bakarak konuştu.

"Lütfen dikkatini verir misin?" Dedim ki. "Bu çok önemli. Bu ayak de Grey'in tuzaklarından birine ait. Belki de yaratık kaçmak için onu kemirmiştir, tıpkı hayvanlar gibi."

"Siz bilginlerin ağaç faunları dediği bu yaratıklar İrlandalı. De Grey Avusturya'da kayboldu," dedi Wendell. Sonra dondu kaldı. "Ah."

Gülümsedim. O bunları düşünürken ben de tahtaya bir liste yazdım: *St. Liesl, Avusturya. Corbann, İrlanda. Nalchik, Rusya. Kolyma, Rusya.*

"Bir bağlantı noktası," diye mırıldandı Wendell. "Her şey ilgili, değil mi? De Grey'in bir bağlantının peşinde olduğunu düşünüyorsunuz." "Hayır," dedim. "Bence bir tane buldu."

Tahtayı işaret ettim. "Bu faun türü -boynuzların morfolojisine bakıldığında açıkça kendi türüdür; bunlar her zaman farklıdır-

Her biri birbirinden yüzlerce, hatta binlerce mil uzakta olan bu dört yerde belgelenmiştir. İrlanda'da uzun süre yaşamış olmalarına rağmen İrlanda'nın yerlisi olmayabilirler. Bildiğiniz gibi, Rus biliminin sadece küçük bir yüzdesi İngilizceye çevrilmiştir, belki de bu yüzden çok az bilim adamı bu örüntüyü fark etmiştir. Ağaç faunları İrlanda'da kapsamlı bir şekilde belgelenmiştir, ancak Avusturya ve Rusya'daki varlıklarına dair kanıtlar büyük ölçüde göz ardı edilmiştir. İrlanda kaynaklarında sadece iki referans bulabildim, ikisi de Aziz Liesl'in görüldüğüne dairdi ve yazarlar bunları hatalı bularak reddetmişlerdi."

"De Grey onları inceliyordu."

"Evet ama De Grey'in ününü biliyorsunuz. Yaşadığı dönemde çok az akademisyen onu ciddiye almaya meyilliydi, bugün de daha azı. Kaybolmadan önce ağaç faunları konusunda bir ön analiz yayınladı ve bir bağlantının varlığını savundu. Kayboluşundan beş yıl sonra, diğer pek çok makalesi gibi bu makale de geri çekilmişti. Bu makaleyi bulmak için de Grey'in misafir öğretim üyesi olarak görev yaptığı Edinburgh Üniversitesi'nin dağ gibi arşivlerini karıştırmak zorunda kaldım. Bu arada, de Grey'in ayağını da orada buldum.

-Dryadoloji müzesinin bodrumunda, de Grey'in diğer bazı buluntularıyla birlikte saklanıyor."

Ariadne bizi zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecanla izliyordu - bir kez daha ayaklarının topları üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu. "Nexus nedir?" diye ağzından kaçırdı. "Bu terimi derslerimin hiçbirinde duymadım."

"Bunun bir nedeni var," dedi Wendell. Ayağa kalktı ve dolaplardan birinden bir bez ile cam bir şişe temizlik solüsyonu alarak masasını fırçalamaya başladı. "Akademisyenlere göre böyle bir şey yok."

"Onlar bir teori," dedim. "Oldukça olası bir teori, diye düşünmüşümdür hep. Şu kapı nereye açılıyor?" Ofis kapısını gösterdim.

Ariadne kaşlarını çatı. "Koridora tabii ki. Ya da diğer taraftaysanız Dr. Bumbleby'nin ofisine."

"Oldukça. Ölümlüler âlemindeki kapılar genellikle iki yeri birbirine bağlar. Çoğu bilgin peri kapılarının da farklı olmadığını varsayar ama neden olmak zorunda? Halk diğer açılardan ölümlü yasalarına bağlı değildir. Bir bağlantı noktası

İkiden fazla yeri birbirine bağlayan kapı. Bu anlamda, bu ofis kapısından ziyade, hareket eden ve herhangi bir sayıda yere açılabilen bir geminin kapısına benziyorlar."

"Oh," diye nefes aldı Ariadne. "O zaman bu faunların bu kadar çok ülkede bulunmasını açıklıyor bu; kendi diyarlarını birbirine bağlayan bir bağlantı noktası kullanıyorlar."

"Ve sonra, elbette, Halk'ın her zaman yaptığı gibi, insanların dünyasına giriyorlar." Tahtaya bir kapı çizdim ve onu Aziz Liesl ve Corbann' bağlayan çizgiler çizdim. "İrlanda'da bilinen yedi peri krallığı var. Wendell'inki ülkenin güneybatısında, Corbann'ın ölümlü köyünün ve ağaç faunlarının görüldüğü yerin bulunduğu yerde yer alıyor. Şimdi, Wendell'in üvey annesi onu dışarıda tutmak için krallığının tüm kapılarını büyüyle ya da başka yollarla sıkı sıkıya koruyor - ama bu?" Aziz Liesl'in etrafında döndüm. "Sıradan fae'ler tarafından kullanılan bir arka kapı mı? Belki de faunlar tarafından kendi özel kullanımları için inşa edilmiştir? Muhtemelen varlığından bile haberi yok."

"Sizi temin ederim ki öyle değil," dedi. "Çünkü babam bilmiyordu. Bildiği tek arka kapı Britanya'daki çeşitli peri krallıklarına açılıyordu ve onlar da uzun zaman önce çöktü. Peri kapıları düzenli olarak kullanılmazlarsa bunu yaparlar. Bu arada, üvey annemin peşimden perileri bu şekilde gönderdiğine inanıyorum - İngiliz kapılarından birini tamir etmeyi başarmış olmalı."

"Ah," dedim başımı sallayarak.

Gülümsedi. "Bunların hepsi kitabına girecek, değil mi?"

"Kitabım hakkında düşünmüyordum bile," dedim savunmacı bir tavırla - sadece yarı yarıya yalan söylüyordum. Ansiklopedimin tamamlanmasıyla birlikte, Wendell' de bildiği gibi, dikkatimi başka bir büyük projeye yönelttim - bilinen tüm peri diyarlarının ve kapılarının bir harita kitabını oluşturmak. Böyle bir kitap, kaçınılmaz olarak yamalı bir bohça olacak - peri diyarları genellikle ölümlü dünyadaki belirli coğrafi konumlara bağlıdır, ancak yalnızca birkaçı anlamlı bir şekilde araştırılmıştır - ancak bunu Danielle de Grey'in noktasını tartışmak için kullanmak istiyorum: diyarların önceki araştırmaların önerdiğinden daha fazla birbirine bağlı olduğu. Bu bağlantıya dair kanıt bulmak tüm projenin temelini oluşturacaktır.

"İyi misin canım?" Wendell Ariadne'ye sordu.

Kendimi yansımalarımın uzaklaştırdım ve kızın oldukça kızarmış ve cam gibi gözlerle baktığını fark ettim. "Neden oturmuyorsun?" dedim.

Wendell sandalyesini uzattı ve kız oturdu. "Özür dilerim," dedi. "Sadece -Hayal etmenin ötesinde, değil mi?"

"Bizimle gelmek istediğine emin misin?" Wendell söyledi.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette eminim! Küçüklüğümden beri Halk'ın hikâyelerini okuyorum. Bu şimdiye kadar umduğum her şey."

"Umduğun her şeyi," diye düşünceli bir şekilde tekrarladı. "Ama bizimle gelersen, korktuğun her şeyi de bulacaksın."

Endişeli görünüyordu -bence uyarıdan dolayı değil, gitmesine engel olabileceği düşüncesinden dolayı. "Ben çoktan kararımı verdim."

Wendell hâlâ kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Kapıyı Avusturya'da bulmaya çalışmak bizim için en mantıklısı," dedim, "Rus bölgelerinin aksine - Avusturya'da Grey'in çalıştığı yer ve dolayısıyla bize rehberlik edecek onun araştırmasına sahibiz."

"Görünüşe göre kanlı bir *ayak* şeklini alan araştırma," diye mırıldandı Wendell. Ovalama işini bitirmiş ve masaya bir çeşit ahşap cilasası sürmeye başlamıştı. Oda o kadar yoğun lavanta ve narenciye kokuyordu ki başımı ağrıttı.

"Evet." Ariadne sırt çantasına mide bulandırıcı bir bakış attı. "Ayak gerekli mi?"

"İkiniz de bunu eğlenmek için düşünüyor gibisiniz," dedim sinirlenerek. "İkiniz de cluricaun'un kulağının hikayesini duymadınız mı?"[*]

"Oh," dedi Ariadne. "O zaman ayak bizi bağlantı noktasına götürecektir!"

"Ayak bizi faunlara götürecektir, onlar da bizi nexus'a götürecektir," dedim. "Zaten amaç da bu. Umarım daha önce hiç bir peri ayağından yol tarifi almadığımı belirtmem gerek yoktur. Neyse ki işbirliğine yanaşmazsa, elimizde de Grey'in haritaları var ve köylüler de bir şeyler biliyor olabilir."

"Küçük bir ayrıntıyı gözden geçiriyorsun, Em," dedi Wendell. "Siz bilginlerin büyüleyici bir şekilde 'ağaç faunları' olarak adlandırdığı yaratıklar

çok kötü. Krallığım için bile. Ve biz de onların peşinden gideceğiz, öyle mi? De Grey'in sonunun muhtemelen bu şekilde geldiğinin farkındasınız değil mi?"

Kitaplığa yaslandım ve parmaklarımı rafa vurdum. "Ölümlülere zarar verdiklerine dair hiçbir hikâye yok."

"Ve çıkardığınız sonuç, asla sahip olmadıkları mı? Bunun başka bir açıklaması var."

Ariadne'nin gözleri dehşet ve sevinç karışımı bir ifadeyle doldu. İşte o an kendimden şüphe etmeye başladım. Kendimi bu tehlikelere atmak başka bir şeydi -bu konudaki kararımı uzun zaman önce vermiştim- on dokuz yaşındaki yeğenimi yanımda getirmek başka bir şeydi.

"Ariadne," diye başladım, "belki de-"

"Belki de geride kalmalı?" diye bir ses araya girdi. Hayretler içinde kaldım, Farris Rose kapıda belirmişti, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Çok haklısın, geride kalmalı."

"Ben- Dr. Rose," diye kekeledim. "Konuşmamızı dinliyor muydunuz?"

Rose, Wendell'a doğru eliyle işaret etti. "Bu yaratık çocuk için senden daha fazla endişe duyuyor."

O kadar öfkeliydim ki hemen cevap veremedim. Wendell elini Shadow'un başına koydu; köpek hırlamaya başlamıştı. "Her şeye kulak misafiri oldun," dedim sonunda.

"Aslında var." Yüzü griydi, gözleri kızarmıştı ama dün onu bıraktığımız halini düşününce beklediğim kadar dağınık değildi. "Ne kadar şaşırtıcı olsa da, serayla yaptığım o işten sonra uyumam imkânsızdı ve geceyi burada geçirdim. Bu arada içtiğin benim kahvem."

"Teyzeme güveniyorum," diye açıkladı Ariadne. "Halkı herkesten daha iyi tanıyor. Onunla gitmek *istiyorum*."

"Ne kadar cesurca," dedi Rose. "Cesur ve aptal, ki gençlik söz konusu olduğunda bunlar genellikle bir ve aynıdır. Çocuğun yerine ben gideceğim, Emily. Bu konuda yardıma ihtiyacın var, bu çok açık."

"Sen *ne yapacaksın?*" Başım döndü, ve ben konuşmanın aniden birkaç mil öteme geçtiğini hissettim.

"Farris, dostum," dedi Wendell, "teklifin için teşekkürler, ama sana ihtiyacımız yok." Sesi cana yakındı ama Rose'un kıpırdamamasına neden olan bir tonu vardı.

Zihnimde onlarca soru uçuştı ama ilk ortaya çıkan şu oldu: "Yirmi dört saatten kısa bir süre önce ikimizi de Cambridge'den attırmakla tehdit ediyordun."

"Alpler'in halkını incelemek için yıllarımı harcadım," dedi. "Bağlantıyı bulmak istiyorsanız benim uzmanlığıma ihtiyacınız var."

İnanmayan bir kahkaha attım. Ama zihnimde evirip çevirmeden de edemedim; Rose'un İsviçre Alpleri'nde benim sahip olmadığım bir deneyime sahip olduğu doğrudu; periler insan yapımı sınırlara pek aldırış etmedikleri için aynı Halk'ın pek çoğu orada da bulunabilirdi. Evet, onun gibi birinin yanında olması yararlı olurdu. Ve yine de-

"Bu *nedenini* açıklamıyor," dedim.

Bana sanki başka bir kafa çıkarmışım gibi baktı. "Şu anki akademinin ancak teorik olarak kabul ettiği bir bağlantı noktasını bulmak için makul bir planınız var. Bu süreçte muhtemelen Danielle de Grey'in kayboluşunun gizemini çözeceksin, dryadolojinin kalıcı efsanelerinden biri. Emily, kendine neden gittiğini de *sorabilirsin*."

"Ah," dedim. "Anlıyorum."

Ariadne tereddütle Rose'a gülümsüyordu. "Ne kadar çok, o kadar iyi derim." "Aman Tanrım, Ari."

"Ne?" Yüzü düştü. "Ah, evet. Seni işten attırmakla tehdit etti." Rose, "Yine de yapabilirim," dedi. "Ama bana eşlik etmeyi kabul edersen Bu yolculukta, o sahte belgeler meselesini görmezden gelmeye karar verebilirim."

Ona bakakaldım. Ancak Wendell şaşırmış görünmüyordu. Parmaklarını masasına vuruyor ve konuşmadan giderek daha da sıkılmış görünüyordu. "Bu benim alanım değil ama bu bana etik dışı bir davranış gibi geliyor, Farris."

Rose omuz silkti. "Ahlak kurallarının çiğnenmesiyle yaşayabilirim. Karşılığında çağımızın büyük bilimsel gizemlerine yanıtlar bulursam çok daha fazlasıyla yaşayabilirim."

Wendell içini çekti. "Siz bilginler hepiniz delisiniz. Her zaman sıradan fae'ler tarafından yutulmanıza ya da sefil bir diyarda kapana kısılmanıza şaşmamalı. Emily, tartışmanın bir anlamı yok. Belli ki geliyor."

"Bunun nasıl açık olduğunu anlamıyorum," dedim ona ters ters bakarak. Sonra durakladım. "Bunun nedeni kahve, değil mi? Bu yüzden bu kadar uysal davranıyorsun."

Wendell inandırıcı olmayan bir masumiyet gösterisiyle kaşlarını kaldırdı. "Hm?"

"Rose'un gelmesine izin veriyorsunuz çünkü iyi kahve yapıyor."

Wendell, "Benden Hrafnsvik'te karşılaştığımız türden yoksunluklara katlanmamı bekleyemezsiniz," dedi.

Rose kızardı. "Ben onlarca yıllık saha deneyimine sahip bir bölüm başkanıyım. Bu keşif gezisindeki rolüm uzmanlık sağlamak olacak, *kahve* yapmak değil."

"Rolün sandığından daha çeşitli olabilir," dedi Wendell sinirli bir şekilde ve kaprislerine uyarsa Rose'u büyülemekten çekinmeyeceğini anlayabiliyordum. Rose da bunu tahmin etmiş gibiydi ve irkildi; gözlerinde ilk şüphe kırıntılarının belirdiğini gördüğüme neredeyse eminim. Ama o daha tek kelime edemedi. Wendell'in ifadesi bazen yaptığı o rahatsız edici derecede hızlı bir şekilde değişti ve Rose'un sırtını sıvazladı. "Birdenbire tüm bu olanlar hakkında çok daha olumlu hissetmeye başladım. Gidelim mi?"

-

Twenty minutes later, Wendell'in dairelerinin bulunduğu sarmaşıklarla kaplı yığının dışında durdum. Ariadne bavullarını taşımasına yardım etmek için içeri girmişti.

Ben aşağıda Shadow ile beklerken. Ben çoktan toparlanmıştım elbette. Rose bizimle tren istasyonunda buluşacaktı.

"Evet, aşkım," dedim. "İşte yine başlıyoruz."

Gölge sadece köpeklerin bildiği o mükemmel memnuniyetle bana baktı ve ben de onun kocaman alnına masaj yaptım. Yolculuğun onun için zahmetli olmayacağını umuyordum. Bir peri hayvanı olmasına rağmen, insanlar âlemindekilerden daha ölümsüz değiller ve onu sekiz yıl önce bulduğumda çoktan yaşlanmıştı - bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Son zamanlarda kırlarda dolaşmaktansa ateşin başında uzun uykulara dalmaya daha çok ilgi gösteriyor. Yine de onu geride bırakma fikri benim kabul edebileceğim bir şey değildi; sanırım o da kabul etmezdi.

Ariadne iki bavulun ağırlığı altında nefes nefese kapıdan çıktı.

"Aman Tanrım!" Dedim ki. "Ona sadece *bir tane* getirmesini söyledim."

Onları kaldırım taşlarının üzerine bıraktı. "Ona bunu hatırlattım ve ellerini yüzüne kapatıp dışarı çıkmamı emretti. Kalan iki davayı birleştirmeye çalışıyor."

Başımı salladım. "Beş dakika içinde aşağı inmezse yukarı çıkıp onu dışarı sürükleyeceğim. Treni kaçıracağız."

Ariadne başıyla onayladı. Dikkatinin dağınık olduğunu ve elini taktığı eşarba götürdüğünü fark ettim.

"Ne?" dedim. Dedim ve biraz sıçradı.

"Yok bir şey," dedi eşarbını paltosunun altına sokarken.

"Bunların hiçbirisi değil," dedim. "Kendimizi büyük bir tehlikenin içine atmak üzereyiz, bunların çoğu tuhaf ve tedirgin edici. Cesur bir yüz takınmak ya da sizi endişelendiren şeyleri görmezden gelmek olmayacak. Orada bana güvendiğini söylemeni takdir ediyorum. Ama bu işten tek parça halinde çıkmak istiyorsak, güvenliğinin yanı sıra düşüncelerin konusunda da bana güvenmelisin, Ariadne."

Açık sözlü olduğumu biliyordum ve bunun için bir yardımım da yoktu. Kısmen başka bir şey olmak için çabaladığımdan ve ayrıca bazı şeylerin etrafından dolaşacak vaktimiz olmadığından. Birlikte çalıştığımız birkaç kısa ay içinde Ariadne'ye fazla sıcaklık göstermediğimi biliyordum ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum; ama en azından bunu ona sunabilirdim.

Bana endişeyle baktı. "Benim gelmemi istemiyor," dedi. Bunu hiç beklemiyordum. "Öyle mi dedi?"

Başını salladı. "Geride kalmam için beni büyüleyip büyülememeyi düşündüğünü ama senin ona sadece 'ateş püskürteceğini' söyledi."

"Kesinlikle yapardım," dedim sinirli bir şekilde.

Gözlerini parlayan gökyüzüne dikti. "Ona ne yaptığının onu ilgilendirmediğini, bunun benim kariyerim olduğunu söyledim. Ondan sonra diğer odalardan birine girdi ve elinde bununla çıktı."

Daha önce takmadığını fark ettiğim eşarbını çıkardı
-Küçük bir mucize, çünkü hava atkılar için çok sıcaktı.

Öne doğru eğildim. İpek bir eşarptı, sanırım sıradan ipekten daha inceydi - giysi konusunda uzmanlığım yok - Ariadne'ye çok yakışan sıcak bir deniz salyangozu tonundaydı. Kumaşın içinden geçen gümüş iplik bir tür kareli desen oluşturunuyordu. Desenin değişip değişmeyeceğini ya da aniden büyüyle parlayıp parlamayacağını merak ederek bir o yana bir bu yana çevirdim, ama güzel yapılmış olsa da sıradan bir eşarp gibi görünüyordu.

"Bunun beni korumaya yardımcı olacağını söyledi," dedi. "Senin kanından ve canından herhangi birinin Halk tarafından zarar görmesine izin vermeyeceğini söyledi."

Bir süre durakladıktan sonra, "Çok iyiydi," dedim. Zihnim atkının ne işe yaradığını merak etmekle meşguldü. Pek bir şeye benzemediği kesindi ama söz konusu peri yapımı nesneler olduğunda görünüşün pek bir anlamı yoktu. "Yine de umarım buna hiç ihtiyacın olmaz."

Biraz gülümseyerek ceketinin altına geri soktu. "Ben de onu saklamak istiyorum. Kendi peri eserim! Onu asla çıkarmayacağım."

Sesi merak doluydu ve pembenin güzel bir tonuna dönüşen gökyüzüne bakmaya devam etti. Bir şey beni rahatsız etti ve ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Ariadne," dedim aniden. "Özür dilerim, seni bu işten uzak durman konusunda bir süre önce kendim uyarmalıydım. Bu gerçekten de bir araştırma gezisi ama sıradan bir araştırma gezisi olmaktan çok uzak. Wendell burada kalmanın senin için en iyisi olacağını söylemekte haklı."

Sanki onun güvenliği için endişelendiğimi ifade etmeme şaşırmış gibi bana şaşkın bir bakış attı, bu da doğal olarak kendimi canavar gibi hissetmeme neden oldu. "Her şey

Haklısın teyze. Dediğim gibi, ben de gelmek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. De Grey araştırmasında sana yardım etmek için harcadığım onca haftadan sonra, geride kalmaya dayanamazdım."

"Evet," dedim sessizce. "Çok yardımcı oldunuz."

Bu durumdan memnun görünüyordu ve sessizliğe gömüldük. Bir şeyler daha söylemem gerektiğinden emindim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir süre daha geçtikten sonra Wendell'i bulmak için içeri kaçtım.

Beklediğim gibi onu her bir giysisini bavula tıktırmaya çalışırken bulmak yerine, yatağının kenarına oturmuş, yüzünde tam bir keder ifadesiyle bavullara bakıyordu.

"Lütfen bize birinci sınıf vagonlardan birini ayırttığınızı söyleyin," dedi ağlamaklı bir sesle. "Tren yolculuğu beni hasta ediyor."

"Biletlerimizin hepsi birinci sınıf," dedim, kendime rağmen eğlenerek. "Doğal olarak. Bu keşif gezisi için yeterli kaynağımız var. Konaklama yerlerimizi Hrafnsvik'e kıyasla daha iyi bulacağınızı düşünüyorum."

"Göreceğiz bakalım. Tecrübelerime göre kuş uçmaz kervan geçmez yerlerdeki köylerin insanı etkileme gibi bir özelliği var." İç çekerek bir gömleği kutulardan birine attı ve kilitledi.

"etmezsen trenimizi kaçıracağız." Gardırobuna gittim ve iki kazak çıkarıp ona doğru fırlattım. Seçtiklerime gözlerini devirdi.

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Sana onlardan bir tane almıştım, yeşil olanlardan. Dört Noel önce miydi? Seni daha önce onun içinde görmüştüm. Her zaman siyah giyemezsin."

"Evet, ama bu-oh, boşver." için oldukça şık. Tekrar iç geçirdi ve ikisini de düzgünce katlayarak ikinci çantaya yerleştirdi. "Sorun bavul hazırlamak değil, kabul ediyorum; seyahat etmekten hoşlanmıyorum. İnsanların evde kalmak varken neden oradan oraya dolaşmak istediklerini asla anlayamayacağım. Burada her şey benim istediğim gibi."

"Bu hiç şaşırtıcı değil," dedim etrafıma bakarak. Doğal olarak, Wendell'in daireleri son derece konforlu ve bunun pek bir anlam ifade etmediğini bilsem de, her nasılsa bir orman havası var. Tavanlar çok yüksek, eski bir korunun gölgelikleri gibi.

Onları bir şekilde büyüledi ve her zaman hışırdayan yaprakların sesi var, ancak çok yakından dinlerseniz bu aniden kesiliyor. Peri kraliyetinden çok lüks bir süs beklerdim, ama mobilyaları basit.

-İnanılmaz derecede yumuşak kanepeler; devasa bir meşe masa; üç görkemli şömine; ve içinden yosun kokan inanılmaz küçük bir esintinin her zaman kıpırdadığı büyük bir boş zemin. Dekorasyon için Hrafnsvik'ten içinde ormanın yansıdığı bir ayna ve ışığı beklenmedik şekillerde yakalayan birkaç gümüş biblo, heykel, vazo ve benzerleri var, ama hepsi bu. Ve tabii ki burası o kadar temiz ki, insan çok sert nefes alarak kirletebileceğini hissediyor.

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Ne için?"

"Ariadne'yi düşündüğün için. Ona karşı nazik olduğun için. Bunu beklemiyordum."

"Hayır mı?" Kapatmak için bavulunun üzerine oturdu. "Kırıldım, Em. Gerçekten çok iyi kalpliyimdir, bilirsin."

Kaprislerine uyduğunda nazik olduğunu kesinlikle biliyordum, ki bunun aynı şey olduğuna ikna olmadım, ama bu noktayı tartışmadım. "Bana hiç sihirli bir eşarp yapmadın."

Bana hayretle baktı. "Bunu giyer miydin? Sana bundan daha fazlasını yapabilirim. Her zaman giydiğin o korkunç kahverengi şeylerin yerine ilk iş elbiseler olurdu. Ve *yağmurluğun*."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim ama *oíche sidhe*'lerden birinin gardırop yardımına ihtiyacım yok. Benim için yapacağınız herhangi bir yağmurluğun kapüşonunda muhtemelen bir su samuru ya da aynı derecede çılgın bir şey olurdu."

"Su samuru yok, söz veriyorum." Kutuları aldı ve asık suratla etrafına bakındı. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Bekle," dedim.

Başını öfkeyle yana eğdi, belli ki bir tür nasihat bekliyordu. Yanına yaklaşp onu öptüğümde tamamen hareketsiz kaldı.

Garip bir an için içimden gülmek geldi, çünkü onu şok ettiğim çok açıktı. Gerçi kısa sürede her şeyi olduğu gibi bunu da unutmuştum. Ljosland'dan beri onu öpmemiştim ve bu sayılmazdı bile; ilk seferinde o kadar gergindim ki ona zar zor dokunmuştum, ikincisinde ise

diğer, *oíche sidhe* formundaydı. Belki de görünmez bir şekilde hışırdayan yapraklar ya da saçlarımı yolan esintiydi ama bir şekilde ölümlüler âleminden ayrıldığımı ve gözlerimi açtığımda kendimi peri ışıklarıyla çevrili büyülü bir koruda bulacağımı hissediyordum. Bu izlenim o kadar güçlüydü ki başım dönerek kendimi geri çektim.

Wendell'in gözleri karanlıktı. Bana doğru yarım bir adım attı. "Emily-"

"Hayır," dedim anlamsızca, tam olarak ne demek istediğimi bilmeden. Kendimi telaşlanmış ve en az onun kadar şaşırılmış hissettim. Ayrıca kendimden biraz utandım - az önce ona boş yere umut vermemin haksızlık olduğuna, tek akıllıca yolun teklifine olumsuz yanıt vermek olduğuna karar vermemiş miydim?

Bavullarından birini aldım ve "Trenimize yetişmeliyiz" diye ekledim, sonra da bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* *O'Donnell Kardeşler'in Midnight Tales of the Good Folk* (1840) adlı kitabında en ünlü yinelemesiyle belgelenen "The Wine Merchant and the Cluricaun's Ear", bir tüccarın uzak bir orman yolunda haydutlar tarafından dükkanlarının soyulduğu uğursuz bir hikayedir. Yoldan geçen bir cluricaun yardım teklif eder, cluricaun'lar meyhane işletmecileri, damıtıcılar ve benzerleriyle dostluk kurar, ancak nankör tüccar, cluricaun'ların gizli zulalardan ve nehir yataklarından altın şarkılarını "duyabildiği" yanlış inancıyla yarattığı öldürür ve kulaklarından birini çıkarır (cluricaun'lar genellikle meyhanelerde bulunur, genellikle cepleri altınla doludur ve bu altınlarla bitmek bilmeyen içkiler için ödeme yaparlar). Tüccar kulağını kendi kulağına kaldırır ve uzun, dolambaçlı bir yolda şarkı sesini takip eder. ormanda kaybolur. Şaşkınlık içinde, saatlerce dolaştıktan sonra, başladığı yere geri döner ve cluricaun'un cesedine bakar. Bu sırada cluricaun'un ailesi cenaze törenlerini gerçekleştirmek için toplanmıştır. Tüccarın üzerine düşerler ve tüccar dağınık bir şekilde ölür.

[OceanofPDF.com](#)

17th September

We made the Cambridge'den trenle -neredeys- ve feribotla geldik ve Şu anda Fransız kırsalını birinci sınıf yataklı bir vagonda geçerek Avusturya'nın Leoburg kasabasına gidiyoruz, oradan da St. Wendell ve Ariadne erken emekli oldular, ben ise burada salonda oturmuş manzaranın tadını çıkarıyorum ya da çalışıyorum. Denedim

Harita kitabım için notlar almak istedim ama konsantre olmakta çok zorlandım. Bugünlerde zihnim aşırı aktif, Avusturya'da neler bulabileceğimize dair planlarımızı ve olasılıklarımızı gözden geçiriyorum. Yolculuk trenle dört gün sürecek.

Calais'ye giden feribot olaysızdı. Farris Rose'un varlığını külfetli bulmayı bekliyordum ama adam çoğunlukla bizden uzak durdu, kamarasında saklandı ve kendi günlüğüne bir Şeyler karaladı. Bu Ariadne'nin ilk yurtdıŐı seyahati ve sanırım uyanık olduğu anların yarısını, ManŐ Denizi'nin manzarasından trenin gürültüsüne ve çayın yanında ikram edilen küçük çikolata dilimlerine kadar bir Şeyler için haykırarak geçirdi. Çoğu zaman kendimi Rose'un değil, onun arkadaşlığından kaçınırken buluyorum. Neyse ki Wendell onunla eğleniyor gibi görünüyor ve gezimizin ilk gününü ona egzotik bir hayvanat bahçesi sergisi gibi bakarak ve ona hitap ettiğinde bir ayağını havaya atarak geçirdiği gariplikten sonra, birbirleriyle oldukça rahat görünüyorlar ve iyi yemeklere olan ortak sevgileri üzerine bağ kurdular

ve iyi kıyafetler -Ariadne, ağabeyimi onu Cambridge'e göndermeye ikna etmeden önce kısa bir süre Londra'da bir terzinin yanında çıraklık yaptı.

Benim kompartımanım Wendell'inkinin yanında. Yeterince geniş, kendim ve Gölge için yeterince büyük bir yatak ve bir lavabo var. Dün gece kapıyı kilitledim ve daha fazla suikastçının bizi ziyaret etmesi ihtimaline karşı eşige tuzdan bir çizgi çektim. Ancak Wendell tüm Halk'ın trenlerden ve demiryollarından nefret ettiğini söylediği için fazla endişelenmiyorum. Peri ayağını yatağımın altına koydum, etrafını tuzdan bir çemberle çevirdim, umarım bu onu dolaşmaktan caydırır.

Gece Wendell'in kompartımanından gelen garip bir hışırtı sesiyle uyandım ve bunu aralıklı birkaç çarpma sesi izledi. Seslerde şiddetli bir şey yoktu ve bu yüzden trende uyumakta zorlandığını ve Ljosland'da bazen yaptığı gibi kendine gece yarısı atıştırması hazırladığını varsaydım. Onu kontrol etmek için ayağa kalkmayı düşündüm, ancak trenleri her zaman sakinleştirici bulmuşumdur ve neredeyse hemen tekrar uykuya daldım.

Shadow'un alçak, gürleyen hırıltısı bu sabah beni uyandırdı. Yanımda çömelmiş, vücudu uzun bir gerginlik çizgisi halinde, kapıya bakıyordu. Baktım ve yatağımın ayak ucunda bir adamın durduğunu gördüm.

Çılgılık atmadığımı söylemekten memnuniyet duyuyorum - işim pek çok doğaüstü korkuyu içeriyordu ve tepkilerimi bastırmayı öğrendim. Ve adamın doğaüstü olduğu açıktı, çünkü kampüste karşılaştığım kurdeleli adamdı ve kilitli kapımdan içeri girmişti.

"Sola," dedi bana, sanki bir tartışmanın ortasındaymışız gibi. Eskisinden daha fazla kurdelesı var gibiydi, bazıları yırtık pırtık bir atkı gibi boynuna dolanmıştı. Ama bunun yanı sıra -ki burada zihnimin her şeyi anlamlandırmak için nafile bir çaba içinde kendi içine katlandığını hissediyorum- onu son gördüğümünden *daha gençti*. Otuz yıl değilse bile yirmi yıl kadar. Saçlarında artık hiç ak yoktu ve koyu renkli yüzü, gözlerinin arasındaki kıvrım dışında çizgisizdi.

Hareketsizleştiğimi hissettim.

"Gitti," diye tekrarladı, "ve sonra tekrar gitti. Hiçbir şey hatırlamıyor musun, kızım?"

Hafızam kusursuz olduğu için bunu rahatsız edici buldum ve bir hayaletle tartışmanın saçma olduğunu bilmeme rağmen, "Önceki karşılaşmamızda bana verdiği gizemli talimatlara atıfta bulunuyorsan, saçlarında kül olan belirsiz sayıda hayaletle karşılaştığımda sola dönmemi, yaprak dökmeyen bir ormanda sola dönmemi ve sonra kardeşinin öleceğı vadiye doğru devam etmemi söylemiştin" dedim.

Gözlerini kısmıştı. "Ve sonra?"

Şey, diye düşündüm, *bu konuşma bir öncekini akli başında gösteriyor*. "En ufak bir fikrim yok. Ne olduğunuzu ya da beni hangi yere yönlendirdiğinizi bilmiyorum."

Bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Yol tarifi mi? Benim yol tarif edebileceğimi mi sanıyorsun, seni aptal kız? Ben kayboldum, çoktan kayboldum, yine de yolumu bulabilirim." Kurdelelerini havaya kaldırdı. "Ama sen o kadar derinlerindesin ki, etrafını sardığını bile bilmiyorsun."

"Bu biraz kabaca," dedim.

"*Kayıp*, birçok yolu olan bir krallıktır ama hepsi aynı yerde son bulur. Nerede olduğunu biliyor musun?"

İçimi çektim, çünkü artık yabancılığın etkisi geçmeye başlamıştı ve bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Sanırım Faerie'yi kastediyorsun. *Kayıpların krallığı*, en eski masalların bazılarında böyle denir. şiirsel, değil mi? Ama büyük olasılıkla Halk'ın dikkatsiz ölümlüleri yoldan çıkarma alışkanlığına atıfta bulunuyor."

Bana göz kırptı, bir adamın bu tuhaf görüntüsü ve bir an için neredeyse akli başında görünüyordu.

Bir süre durakladıktan sonra, "Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı. "Saçları birbirine karışmış aptal bir çocuk."

Elimi başıma götürdüm, bu gereksiz küçümsemeden rahatsız olmuştum ve o da kurdelelerine baktı. Değişik renk ve dokularından bir şeyler okuyormuş gibi kaşlarını çatı ve sonra kapının kilidini açıp dışarı çıktı.

Ayağa fırladım ve Rose'la çarpıştığım koridorda onu takip ettim.

Adamın elinde, üzerine devrilmiş bir çay bardağı vardı. "Emily, Tanrı aşkına ne-"

"Onu gördün mü?" Talep ettim. "Şu adam, kurdeleler-"

"Sadece *seni* görüyorum," dedi, gözlüğündeki çayın üzerinden muhteşem bir şekilde bakarak. "Şimdi hangi peri saçmalığına bulaştın-"

Wendell'in kapısına vurdum. İçeriden uykulu bir protesto mırıltısı geldi ama kapıya yaklaşan ayak sesi yoktu. Kolu denedim, kilitliydi.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandım. "Bir kriz anında hiçbir işe yaramazsın. Güzellik uykun daha önemli, değil mi?"

Kapı bana ters ters bakıyor gibiydi. Bir lanetle odama geri döndüm, kıyafetlerimi giydim ve peşimde sırlıklam Rose'u bırakarak Gölge'yle birlikte yola koyuldum.

Ariadne yemek vagonundaydı, önünde yarısı yenmiş bir kahvaltı vardı. O erken saatte etrafta çok az yolcu vardı ve Ariadne garsonlardan biriyle hararetli bir sohbet yapıyordu. Kayalık ve gölgelerle örtülü gri-yeşil dağlardan oluşan bir duvar, yanı başındaki manzaranın tamamını kaplıyordu.

"Emily Teyze!" diye bağırarak beni yanına çağırdı. "Bu trenin İstanbul'a kadar gittiğini duydun mu? İnsanın bugünlerde dünyanın ne kadar çok yerini görebiliyor olması şaşırtıcı değil mi? Biliyorsun, annem tüm hayatını beş mil bile uzak olmayan bir köyde geçirdi; diğer ülkeler hakkında bildiklerini kitaplardan okumak zorundaydı. Modern teknoloji harikulade bir şey, değil mi? Ve eminim ki Türkiye'nin halkı büyüleyicidir-ah, canım." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Elbisen ters duruyor."

"Boş ver onu."

Kendime bir demlik çay sipariş ettikten sonra ona karşılaşmamı anlattım ve o da gözleri giderek daha da büyüyerek beni büyük bir sessizlikle dinledi.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Ne kadar harika," diye nefes aldı. "Ne kadar da gizemli! tıpkı demirci ile boggart'ın hikâyesine benziyor.^[*1] Peri büyüğü iş başında olmalı."

"Bu tavırla, umarım arkadaşımız bir dahaki sefere sizi ziyaret eder. Ben şahsen, duvarların içinden geçebilen tuhaf adamlar tarafından takip edilmemeyi tercih ederim."

"Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Birkaç tane. Bence en kötüsünün doğru olduğunu, Wendell'in üvey annesi tarafından gönderilen başka bir suikastçı olduğunu varsaymamız en iyisi olur."

Ariadne dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. "Eğer öyleyse, işinde pek iyi görünmüyor, değil mi? Profesör Bambleby'den çok seninle ilgileniyor. Kurdelelerin bir silah olması mı gerekiyor?"

"İnsan olduğuna inanıyorum," dedim. "Wendell'in üvey annesinin tutsağı olabilir, onun bir büyüyle ölümlüler âlemine geri gönderdiği biri. Belki de bu onu delirtmiştir ya da davranışları henüz bilim adamları tarafından belgelenmemiş bir peri ritüelinin parçasıdır."

"Bence bu sonuca varmamalıyız," diye bir ses geldi arkamdan. Beni dehşete düşüren Rose masamıza bir sandalye çekti.

"Anladığım kadarıyla yine kulak misafiri olmuşsun," dedim, Ariadne'ye bir bakış fırlatarak, çünkü onun orada durduğunu kesinlikle görmüştü.

Suçluluk duygusuyla Rose'a baktı. "Şeykeşif gezisinin bir parçası olduğu için-"

"Çok doğru," dedim, iç çekerek elimi salladım. "Dar kafalılık ediyorum, değil mi? Dr. Rose, özür dilerim. Belki siz kendi bakış açınızı sunabilirsiniz."

Şaşırmış görünüyordu, ama çok kısa bir süre için -Rose fikir vermeye alışkın bir adamdır; başkalarının ilgilenip ilgilenmediği nadiren dikkate aldığı bir sorudur. Ellerini yeleğinin ceplerine soktu ve Bölüm Başkanı duruşu olarak görmeye başladığım şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu *kurdeleli adamın* -yollardan bahsettiğine bakılırsa bir tür peri âleminde hapsolmuş olmalı, sadece herhangi bir uzamsal düzleme sabitlenmemiş olan-Bambleby'nin üvey annesiyle bağlantılı olduğunu varsayıyorsunuz. Durum böyle olmak zorunda değil."

"Suikastçılarla aynı gün ortaya çıktı," diye belirttim. "Watkins'in First."[\[*2\]](#)

Rose bana o bilge bakışlarından birini attı. "Smith Patel'in Watkins'e yönelttiği eleştiriyi biliyorsunuzdur. Occam'ın usturasına yönelik eleştirilerle aynı çizgide ilerliyor; yani İlkelerin aşırı hevesli bir şekilde uygulanması aşırı basitleştirmeye neden olabilir. Bu durumda, peri büyüü her iki durumda da aynı kaynaktan çıkmadan söz konusu olabilir."

"Evet, peki," dedim, kendi sıkıntımдан rahatsız olarak. Rose'un benim hakkımdaki düşüncelerini hâlâ önemsiyordum; saçma da buydu. "Bu sadece bir

olasılık."

"Daha fazla kanıt toplamalıyız," dedi. "Ne yazık ki burada kişisel kütüphanem yok ama Leoburg'a vardığımızda üniversiteye bir telefon açacağım ve araştırma asistanlarımın literatürde kurdelelerle ilgili hikâyeler aramasını sağlayacağım, tersine yaşlanma temasıyla çapraz referanslı - bunlar bana bu karşılaşmaların iki kilit detayı gibi görünüyor. Emily, bu adam bir dahaki sefere sana görüldüğünde -ki muhtemelen görünecek- bu kurdelelerden birini elde etmeye çalışmalısın. Bu bize onun kimliği hakkında değerli bir ipucu verebilir." Ariadne'ye, "Diğer yolcuları dolaşıp bu adamı gizlenirken görüp görmediklerini sormanı istiyorum, özellikle de komşu kompartımanlardakilere." dedi.

Her şey son derece mantıklıydı, bu da kızgınlığımı daha da artırdı. "Wendell'i uyandırırım. Onun da kendi önerileri olabilir."

"Nasıl alakalı olabileceklerini anlamıyorum."

Yanlış duyup duymadığımı merak ederek gözlerimi kırptım. "Wendell'i bu işin dışında bırakmamızı önermiyorsunuzdur herhalde. O araştırmamızın oldukça önemli bir parçası."

"O bizim araştırmamızın bir konusu," dedi Rose. "Ve gerektiğinde bilgi almak için onu dinleyeceğiz -son derece dikkatli bir şekilde- ama o bu keşif gezisinin bir parçası değil, tıpkı sizin kurdelecisi adamın bir parçası olduğu gibi."

İnanmayarak homurdandım. "Ciddi olamazsın."

"Hayır mı?" Rose öne doğru eğildi, ifadesi koyulaştı. Bana daha önce nadiren baktığı bir şekilde, küçümsemeden, sadece delici bir ciddiyetle baktı ve bir parçam geri çekilmek istedi. "Emily, yöntemlerin hakkında şüphelerim olabilir ama senin her zaman zeki bir insan olduğunu düşünmüşümdür. Yine de tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Ona bakakaldım. Ariadne, sanki adam hakareti kendisine yöneltmiş gibi kırgın görünüyordu. "Profesör," diye başladı, "siz-"

"Bunu size açıklamam gerektiğine inanamıyorum," diye devam etti. "Görünüşe göre saraylılardan birine güvenmeye başladın -ama sadece bu da değil, ailesiyle bir savaşa karışmış sürgündeki bir kraliyet mensubuna. Bunun seni nasıl bir tehlikeye soktuğunu göremiyor musun? Bu o kadar açık ki bazen kendimi büyülenmiş olup olmadığınızı merak ederken buluyorum. Wendell Bambleby olarak gördüğünüz adam - ki bu elbette onun gerçek adı değildir - bir kurgudur. O, bu ülkenin doğuştan hükümdarı.

Silva Lupi, Tanrı aşkına! İrlanda'daki en acımasız peri krallığı, düzinelerce bilginin kaybolmasından ya da ölümünden sorumlu olan krallık ve bölgenin kim bilir kaç ölümlü sakini. Brakspear, *Tarihler*'inde buraya 'kötülerin ve canavarların diyarı' diyordu. *Geri istediği ev orası*. Ve sen onu bir müttefik olarak mı görüyorsun? *Dost* mu? Neyin var senin?"

Her cümlesi bir darbe gibi iniyordu ve o devam ederken bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. "En akıllıca yaklaşım -hayır, *tek* akıllıca yaklaşım-bağlantı noktasına odaklanmaktır. Varlığına dair kanıtları bulup belgeleyeceğiz ve bu da bilim için muazzam bir adım olacak. Bu süreçte de Grey'in kayboluşunun gizemini çözersek, çok daha iyi olur. Kendimizi ilgilendiren *tek şey* bu. Bambleby'nin arayışı kendi işi ve eğer varlığı bizi tehlikeye atarsa, ondan gitmesini isteyeceğiz. Bir bilgin gibi davranmalısın Emily, bir hikâyede Halk'tan biri tarafından başı döndürülen aptal bir ölümlü gibi değil."

"Tamamen bitirdin mi?" Bir salyangozun kabuğuna büzülmesi gibi ondan büzülme dürtüsüyle savaşıırken bile seviyeli bir şekilde söyledim. Rose elini salladı ve ben de sandalyemi geriye ittim.

Elbette Gölge de peşimden geldi ama Rose'un ayakkabısını ısırıp onu inletmeden önce değil. Birkaç dakika boyunca körlemesine yürüdüm ve kompartımanımın önünden geçtiğimi ancak bir sonraki vagonun kapısına ulaştığımda fark ettim.

Wendell ya da Rose'u değil, ürkütücülüğü düşünüyordum: daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı ve son derece korkunçlardı. Ve bu tür canavarlar Wendell'in dünyasında sıradan şeylerdi.

O zamana kadar her şeyi soyut bir bilim meselesi olarak gördüğümünden ya da en azından öyle görmeye çalıştığımdan, bu dünyaya açılan bir kapı aradığımızı ilk kez fark ettim - ya da sanırım *gerçekliğini* fark ettim demeliyim. Rose, orantısız sayıda akademisyenin bir daha haber alınamamak üzere kaybolduğu bir krallık olduğuna işaret etmekte haksız değildi .[*3]

Nefes almak için bir an duvara yaslandım. Hamallardan biri yanımdan geçerken bana tuhaf bir bakış attı, ben de kendimi toparlayıp Wendell'in kapısına gittim.

Hâlâ kapalıydı ama kilitli değildi. Daha önce de yanılmışım. Kol döndü ama kapı açılmadı. Bunun nedeni, çerçevenin her santimetresine sıkışmış yapraklar olmasıydı, bu da bir kapı durdurucu gibi davranıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Omzumu kapıya dayayarak kapıyı ittim. Bir hışırtı ve gıcırtyla kapı açıldı.

İçeride ne olduğunu görünce Gölge'yi aceleyle yakasından tutup içeri çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Bölmenin duvarları çiçekli sarmaşıklarla kaplıydı. Zemin bir çeşit taşa dönmüştü, nemli ve yosunluydu ve duvarlardan biri tamamen yok olmuş gibiydi, fener ışığıyla aydınlatılmış bir yol yeşil çimenlerle kaplı, kuleli ve çatılı birkaç gölgeli konuta doğru eğiliyordu. Wendell, yapraklarla kaplı çardakta uyuyan bir orman kralı gibi yatağında uyuyordu; dışarıda kalan bir ayağı dışında battaniyeye sarılmıştı.

"İnsan böyle bir manzara karşısında nasıl uyuyabilir?" Yatağa doğru ilerleyerek haykırdım. Sonra bir çığlık attım, çünkü bir serçe sürüsü başıma doğru uçu.

En azından ben serçe olduklarını düşünüyorum; insan düzinelerce kanat tarafından aniden dövüldüğünde ayrıntılara odaklanmak zorlaşıyor. Shadow havlamaya başladı ve kuşlardan birini ağzıyla yakaladı, bunun üzerine kuş bir tüy patlamasıyla havaya uçu. Neyse ki Wendell o sırada uyandı ve elimi tuttu, bu sırada serçeler de uçup gitti.

"Sen ne yaptın böyle?" diye sordum. Sonra öksürdüm, çünkü boğazımda bir tüy vardı. "Bunu yapan sendin, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi kaşlarını çatarak etrafına bakarken. Yatak kıyafetlerini, bol bir ipek gömlek ve pantolonu giymişti ve saçları neredeyse komik bir şekilde dağılmıştı. Serçeler, lavabosunun yerini almış gibi görünen bir havuzun kenarına kondular ve gürültülü bir banyoya başladılar.

"Öyle *düşünüyorsun*." Durakladım. "O zaman bu bir kaza mıydı? Çay gibi mi?" "Hayır, sadece anlamsız büyü çabalarından hoşlanmaya başladım," dedi.

"Elbette bir kazaydı. Her zamanki gibi rüyamda evimi gördüğümü hatırlıyorum. Sanırım rüyanın bir kısmı aklımdan uçup gitti."

Sarmaşığa dokundum - kolumdaki pençe izlerinden de anlaşılaacağı üzere serçeler gibi oldukça gerçektir. "Bunu temizleyebilecek misiniz? Temizleyemeyiz.

indiğimizde zavallı kapıcılara bırakırız."

"Evet, bana bir dakika verin." Ağır ağır yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ovuşturdu. Gömleği gelişigüzel iliklenmişti ve bir omzundan sarkıyordu, köprücük kemiğinin zarif çizgisini ve kılıç kolunun yağsız kaslarını ortaya çıkarıyordu.

Kendimi yavaşça onun yanına yerleştirdim. "Bu daha önce hiç oldu mu? Bu rüya-büyüsü mü?"

"Korkarım hayır." Tedirgin görünüyordu, sanki başka bir peri kompartımanına girmiş ve onu tohuma çevirmişti. Belki de öyleydi ama ensemde tatsız bir şüphe karıncalanması hissetmeye başlamıştım.

"Başka ne var?" Ben sordum. "Başka ne?"

Ellerini tutup inceledim, sonra dikkatlice iş yapar gibi çenesini kavradım ve gözlerinin içine baktım. Tuhaf bir şey görmedim.

-*Başka bir özelliği yok; gözleri her zaman fazla yeşil, ışık geçemeyecek kadar katmanlı yapraklar gibi kararmış bir yeşil. Bakışlarını uzun süre tutmayı sevmiyorum; korkutucu bulduğumdan değil, bir yanım tutarsam bir daha asla bakmak istemeyeceğimden endişelendiği için.*

Çenesini serbest bıraktım. "Başka ne gibi belirtileriniz var?"

"Hiçbiri." Durdu ve düşündü. "Çoğu zaman biraz yorgun oluyorum." "Ve sen de bana hâlâ hastalıktan muzdarip olduğunu söylemeyi düşünmedin. Zehir," diye azarladım. Kahvesine yeteri kadar şeker atıp da böyle bir şey yapmamak tam ona göre değil miydi?

"Seni endişelendirmek istemedim," dedi.

"Çok kötü bir şekilde başarısız oldun."

"Sefilce mi?" O kadar sevinçli görünüyordu ki onu ittim.

"O da ne?" Geceliğinin yarı açık düğmelerinin arasından tuhaf bir hareket yakalayarak "O ne?" dedim. İlk başta kolye taktığını ve kolyenin bir tarafa kaydığını düşündüm. Ama üst düğmeyi açtığımda gördüm ki-

Kanatlar.

Gölgelerin en silik olanlarıydı, teninin üzerinde titriyorlardı. Ama kuşkusuz kuşların hatlarıydı, belki de yarım düzine kadar;

O kadar ruhani ve hızlıydılar ki onları sayacak kadar ayıramadım.

"Em?"

Hareketsiz kaldığını fark ettim ve sonra üzerine çömeldiğimi, gömleğinin düğmelerini neredeyse koparmış olduğumu fark ettim.

Göğsüne daha rahat bakabilmesi için onu dik tutarak geri çektim. "*Bak.*"

Bakışlarımı takip etti. "Ne?"

"Görmüyor musun?" Ben bakarken bile kanatların titreşimi soldu ve öldü. Hayal mi etmiştim? Kompartımanın etrafına bakındım. Trenin hareketiyle yapraklar sallanıyordu. Bu sadece tenine vuran bir gölge oyunu olabilir miydi? Kavrayışından kaçan bir anının hayalet gibi çekişini hissederken bile bu olasılığa sarıldım. Gördüğüm şey aklıma bir hikâye getirmişti ama hangisi?

"Bir şey gördüğümü sandım," diyebildim sadece, çünkü bu anı parçasıyla ilgili bir şey beni ondan geri çekilmek istememe neden oldu.

"Aman Tanrım. Karanlık bir alamet mi?" dedi, rahatsız edici bir şekilde işarete yaklaşarak. Elimi ellerinin arasına aldı ve göğsüne doğru çekti.

"Aldırma, Em. Kehanetlerle yönetilmeyi her zaman reddettim; onları çok sıkıcı buluyorum." "Seninle evlenip evlenmeyeceğime karar vermeden önce son kullanma tarihini geçiremezsin." Bunu şakalarımızın bir devamı olarak söylemiştim ama kulağa yanlış ve düz geliyordu.

Bayılacakmışım gibi hissettim.

"Yapmayacağım," diye güvence verdi. "O kadar da kötü değil." "Çok kötü değil!" Ağladım.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bu bir rahatsızlık ama kendimi eskisinden çok daha iyi hissediyorum. Belli ki büyülerimi karıştırmak için yapılmış bir zehir, ama bu"- bölmeye bir göz attı - "etkileri yakında geçecektir."

"Bu oldukça spesifik değil."

"Özür dilerim. Daha önce hiç zehirlenmedim, bu yüzden belirtileri tahmin etmekte zorlanıyorum. I-" Uzun bir süre bana baktı ve korkumun arttığını hissettim.

"Ne?" Ben talep ettim.

"Em," dedi, "elbiseni yine ters giymişsin."

"Aman Tanrım." Elimi çektim. Yine de soğukkanlılığı beni biraz rahatlatmıştı. Yine de duvarın olduğu o imkânsız yere bakmamaya çalışıyordum.

Arkamdan hafif bir horlama sesi geldi. Döndüm ve Gölge'nin Wendell'in yatağında uyuyakalmış olduğunu gördüm.

"Sihrimi kullanmaktan kaçınırsam, beklenmedik bir şeyin meydana gelme azalacağını varsayıyorum," dedi.

"Ah," dedim. "Harika."

Bir an için bana göz kırptı. Sonra inledi.

"Kâhyada bahçe aletleri var mı bir bakayım," dedim yüzümü buruşturarak, ama aslında dikkatimin dağılması beni rahatlatmıştı. "Mümkünse öğlene kadar bu işi halledelim."

[ATLAMA NOTLARI](#)

[*1](#) Demircileri ve boggartları içeren birkaç hikaye var, ancak Ariadne'nin aşağıdakilere atıfta bulunduğunu varsayıyorum

Skye'da geçen bir hikâye, bir peri hanının yakınlarında yaşayacak kadar şanssız bir demirciyi anlatır. Adam, hancının kendisi olduğu yanılgısına düşerek kendisinden çeşitli taleplerde bulunan garip Halk tarafından her saat rahatsız edilmektedir. Ancak demirci yerel bir boggart'ı evine davet ettiğinde bu ziyaretler nihayet sona erer.

[*2](#) Watkins'in Dryadolojinin İlk İlkesi: Tesadüfler ne kadar çoksa ve bu tesadüfler ne kadar olasılıksızsa, herhangi bir durumda perilerin parmağı olma ihtimali o kadar yüksektir.

[*3](#) Bunlardan muhtemelen en bilineni, Rose'un çağdaşı olan ve 1880'lerde ortadan kaybolan Connacht Üniversitesi'nden Dr. Niamh Proudfit'tir. Dr. Proudfit, Silva Lupi'ye özgü olduğuna inanılan bir cin türünü (brownie tipi perilerin en küçüğü) araştırıyordu. Bastonu, dokuz ölü meşe ağacından oluşan bir çemberin hemen ötesinde bulundu ve korunun içinde pelerininin tam olarak yarısı vardı. Bu o kadar düzgün bir yarıydı ki, bilim adamları onun bir peri kapısından geçerken yakalandığını ve liminal büyü'nün kendisi tarafından koparıldığını teorize ettiler.

20th September

Fortunately, with Ariadne's Rose'a sorma zahmetine girmedim, böylece aptallığım konusunda kendime bir ders daha vermekten kurtuldum - Wendell'in kompartımana verdiği sarmaşıktan kurtulmayı başardık

çok fazla zorlanmadan, tren giderken avuç avuç pencereden dışarı atarak derin dağ geçidinde garip bir yeşil iz bırakarak ilerledi. Serçeleri dışarı attık ve ayrıca yeşilliklerin arasında saklanan huysuz bir tarla faresi bulduk ve Wendell'in onunla ilgilenmesine izin verdim. Geri kalanları olaysız bir şekilde uzaklaştırmayı başardı, bu da içimi rahatlattı.

Yolculuğun geri kalanı dikkat çekici değildi - hayal kırıklığı yaratacak şekilde, çünkü ben de bu gizemli adamla yeni bir konuşma yapmayı umuyordum. Ne yazık ki Leoburg'da fayton yoktu ve bu yüzden St. Liesl'e ulaşmak için iki küçük, sağlam çiftlik atının çektiği bir araba kiralamak zorunda kaldık, bu da üç saatten fazla sürdü.

Daha önce Avusturya ve Ardamia'nın Alp ülkelerinde bulundum, ancak sıradağların bu köşesine hiç gitmemiştim ve deniz seviyesinden yüksekte yer alan Aziz Liesl'e olan yolculuk rahat bir yolculuk olmasa da nefesimi kesti. Patika, hala son yaz çiçekleri, kar çanları ve neşeli düğünçiçekleriyle dolu bir dağ yamacına doğru ilerliyordu. Dağlar her ufku kaplamıştı, çoğu sonsuz karla taçlanmıştı. Altımızda Leoburg kasabası demiryolu, düzgün taş ve ahşap binaları, keskin ve

Ama ne kadar yükseğe çıkarsak çikalım, tüm bunlar çevredeki yabanılık tarafından o kadar cüceleştiriliyor, demiryolu bizi bildiğimiz dünyaya bağlayan ince bir dikiş çizgisi haline geliyordu. Sonra patikadaki bir dönemeci döndük ve artık kasabayı hiç göremiyorduk.

Alpler'in folklorunun neden bu kadar zengin olduğunu şimdi anlıyorum; dağların eteklerindeki birçok kıvrım ve yarık, düzinelerce hikâyeye açılan çok sayıda peri kapısını gizleyebilir. Rose bile etkilenmiş görünüyordu ve Ariadne çoğunlukla ünlemlerden oluşan istikrarlı bir yorum yapmaya devam etti. Kendisini Peter olarak tanıtan yaşlı şoförümüz, Rose'un doğduğu toprakları takdir etmesinden hoşlanmış görünüyordu ve sonunda onunla el kol hareketleri ve ilkel Almancasından oluşan bir sohbeti bir araya getirmekle meşgul oldu, bu da sabrımı büyük ölçüde rahatlatı.

Sonunda vahşi doğayı geride bıraktık ve büyük ölçüde koyun ve sığırlara adanmış gibi görünen, bazıları tehlikeli yamaçları işgal eden birkaç çiftliği geçmeye başladık. Peter atlarını, aşağıda Ariadne'yi yeniden kendinden geçiren, gökyüzü kadar mavi, küçük bir dağ gölünün bulunduğu tekerlek izli bir patikaya doğru çevirdi.

Kondüktörümüz Almanca, "İşte geldik," dedi ve yolun sonundaki iki katlı kulübenin önünde durdu. Sağlam, koyu renkli ahşaptan inşa edilmişti ve kenarlarında sonbahar havasında kızaran sarmaşıklar vardı, çünkü sonbahar ve kış böyle yüksek yerlere erken gelir. Etrafımızda sadece çiftçilerin tarlalarını görüyordum, ama uzakta, arazideki küçük ağaçlı bir yükselişin etrafında, Aziz Liesl'in gerçekten var olduğunun kanıtı olarak aldığım birkaç odun dumanı sütunu yükseliyordu. Burası bana dağların arasına gizlenmiş bir peri köyünü hatırlattı, bu da beni eğlendirdi. Yolun kenarında bir miktar mantar bile vardı.

"Burası Julia Haas'ın misafirhanesi mi?" Yazıştığım kadının adını vererek sordum ve o da gülümsedi.

"Kasabadaki tek misafirhane," dedi. "İçeri girin, içeri girin, yakında hava kararacak."

Adam gittikten sonra, "Fena değil," dedim, çünkü benim gözümde kulübe oldukça hoştu.

"Bu harika!" Wendell kuşkulu bir sessizlik sergilerken Ariadne coşkuyla konuştu.

İçeride, mütevazı ama temiz ve meşe döşeme tahtaları kokan bir mutfak ve oturma odası bulduk. Arkadaki büyük pencereler dağın yamacının düşüşüne ve aşağıdaki vadiye bakıyordu; karşıdaki bulut örtüsünün arasından muazzam bir dağ daha görünüyordu. Kulübenin yanındaki küçük bir kayın ağacı korusu, rüzgarın koparıp pencerenin önünden sıçrattığı sarı ve turuncu yapraklarla muhteşem bir gösteri sunuyordu. Bundan daha güzel bir konukevi neredeyse hiç görmedim.

Rose, "Ben en arkadaki odayı alacağım," diye açıkladı. "Ben çok hafif uyurum."

Bununla birlikte, sandığını aldı ve gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı. Ariadne sevinçle ellerini birbirine vurdu ve onun peşinden koştu.

"Oh," diye mırıldandım ani bir dehşetle.

"Ne?" dedi Wendell. Yüzünde bir yılgınlık ifadesiyle etrafına bakınıyordu.

"Unutmuşum, kaldığımız yerde sadece üç yatak odası var," dedim beceriksizce. "Rose'un burada olması işleri biraz karıştırıyor."

Tavana bir göz attı. "Bundan emin misin?" Yüzüm kızardı. "Şey, ben-"

"Sadece üç tane olduğundan emin misin?" Bir dolabı açtı ve başını salladı. "Yüce Tanrım!"

"Bana kirli görünmüyor," dedim, o da uzun uzun iç çekerek karşılık verdi. "Ve eğer bu konuda yaşlı bir tavuk gibi davranacak ve zamanını her dağınıklık parçasına gıdaklayarak harcayacaksan, yardımcı olmayacağımı önceden bilmelisin" diye ekledim.

"Yaşlı tavuk!" diye bağırdı. "Tabii ki yardım etmeyeceksin. Geceyi tercih ettiğin şekilde, karanlık bir köşede bir trol gibi kambur durarak geçireceksin."

Ev sahibimizin gelişiyse cevap vermekten kurtuldum, elli bir kadın, hoşgeldin ve iyi neşenin vücut bulmuş hali olabilirdi, yuvarlak ve kırmızı yanaklı, gözleri sürekli bir gülümsemeyle kırışmış, soluk teni hala sağlıklı bir yaz bronzluğunun izlerini gösteriyordu. Kadın

Sağlam deri çizmeler ve diz altında biten sade mavi yün bir elbise giymişti ama serin esintiye rağmen pelerin takmamıştı.

"Sizi yukarı çıkarken gördük," dedi İngilizce, ağır aksanlı ama akıcı bir dille. "Hava kararmadan gelmeniz iyi oldu, buralarda hava çabuk kararır. Yolculuğunuzdan sonra size içecek bir şeyler getirdik."

"Çok naziksiniz," dedi Wendell her zamanki çekiciliğinin bir benzeriyle - ev sahibimizin sıcaklığının moralini düzelttiğini görebiliyordum. Bir de kolunun altına sıkıştırdığı, içinde pudra şekeriyle kaplı bir çeşit çörek bulunan sepet.

Kadın telaşla içeri girdi, birkaç saniye sonra elinde küçük bir tencerede et suyunda domuz pastırması köftesi taşıyan daha genç bir versiyonu ve ardından peynir, meyve, kurutulmuş et, tereyağı ve taze pişmiş ekmekle dolu bir sepet taşıyan yine daha genç bir versiyonu geldi.

"Kızlarım," dedi Julia gereksiz yere. "Astrid ve Elsa. Söyleyin bana, yolculuğunuz nasıl geçti?"

Wendell'in sohbeti devralmasına memnuniyetle izin verdim ve saniyeler içinde dördü de onun engebeli araba yolculuğunu anlatışına gülmeye başladılar; Wendell bunu şoförümüzün yeteneklerine yönelik bir ithamdan ziyade kendi akademik yumuşaklığıyla alay etmeye dönüştürmeyi başarmıştı. Ariadne birkaç dakika sonra kendi yatak odasını seçmiş olarak geri döndü ve çok geçmeden kır evi hafta sonu bir kır barı kadar gürültülü bir yer haline geldi.

"Rose nerede?" Ariadne'ye sordum.

Gülümsemesini eliyle örttü. "Bir ışık gibi söndü! Dağ yolculuğundan Profesör Bumbleby kadar keyif aldığını sanmıyorum."

"Ah." Rose'u koltuklardan birini almaya ikna edebileceğime dair umudum buraya kadarmış. Adam aslında gezimize şantaj yaparak gelmişti.

-Yatma odalarını ilk onun seçmiş olması büyük bir haksızlıktı.

Yemeğimize oturduğumuzda -ki çok güzeldi, özellikle de bulutlar kadar yumuşak olan ve hoş bir kayısı reçeli içeren çörekler- sohbeti araştırmamıza çevirmeyi başardım ve bu da Wendell'den göz devirmemi sağladı. Havadan sudan konuşmayı beceremediğimi biliyor.

Julia, "Elimizden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarız, daha önce de burada kalan akademisyenlerimiz oldu," dedi. "Gerçi birkaç yıl kalmadılar. Daha çok şu İskoç kadının, de Grey'in ve ertesi yıl onu ararken ortadan kaybolan Eichorn'un hikâyesiyle ilgileniyorlardı. Gerçi o daha az." Gülümsedi. "Adam için her zaman biraz üzölmüşümdür - çoğı insan 'de Grey şöyle, de Grey böyle' derdi - şey, o da en az kadın kadar Faerie'de kayboldu, ama duyduğum kadarıyla kadında büyüleyici bir dokunuş vardı." Durakladı, bakışları dalgın bir şekilde Wendell'a kaydı. "Sanırım bu yüzden buradasın? Onu aramak için mi?"

"Bu, dryadolojinin süregelen gizemlerinden biri, değil mi?" Wendell söyledi.

"Köy kaç akademisyene ev sahipliğı yaptı?" diye sordum.

"On kadar. Hiçbiri ona ne olduğuna dair bir ipucu bulamadı." Julia bunun moralimi biraz bozduğunu fark etmiş olacak ki, "Ama taze gözler, bilirsin," diye ekledi.

"Kaybolduğı yeri biliyor musun?" Ben sordum. "Grumanhorn yakınlarında, değil mi?"

Julia, "Onun yolu biraz daha güneye doğruydu," dedi. "Sanıyoruz. Bir köke bağı kurdelelerinden birini bulduk. *Biz* diyorum ama tabii ki o köyden geçtiğinde ben daha bebektim. Kocamın babası size yerini gösterebilir."

Wendell ve ben birbirimize baktık. Ariadne elini peynirin üzerinde gezdirerek hareketsiz kalmıştı.

"Kurdeleler mi?" Tekrar ettim.

"Evet, buralarda gezintiye çıkarken ceplerinizi bunlarla doldurmak yaygın bir gelenektir. Bu dağıları avucunuzun içi gibi bilseniz bile kaybolmak çok kolaydır, çünkü her yerde, özellikle de orada burada dolaşan sislerde ve bulutlarda Faerie'ye açılan pek çok kapı gizlidir. Evinizin yolunu tekrar bulabilmek için giderken kurdeleler bağlarsınız."

Wendell bir fincan çay daha doldururken, "Bu biraz kumar gibi görünüyor," dedi. "Sıkılmış bir peri onları kolayca yeniden düzenleyebilir, değil mi?"

Benim düşüncelerimi tekrarlıyordu ama Julia gülümsedi ve bir parmağını kaldırdı. "Perilerimizi iyi tanırız, Dr. Bumbleby. Dolunay sırasında kurdeleleri tuzlu su banyosunda bekletiriz. Halk onlara dokunmaz."

"Zekice," diye mırıldandım. En azından ilk yarısı; ikincisi muhtemelen yerel bir batıl inançtı - Halk genellikle dolunay olup olmamasını önemsemez, ancak bazıları zamanın geçişini işaretlemek için ayın evrelerini kullanır. Ama neredeyse tüm Halk tuzdan nefret eder.

Julia'nın büyük kızı Astrid, Wendell'e seyahatleriyle ilgili ayrıntıları anlatması için baskı yapmaya başladı ve Wendell de bana doğru tatlı bir gülümseme ve uyarıcı bir bakışla karşılık verdi. Yeterince iyi anladım ve sorularımı bir kenara bıraktım - Hrafnsvik'te yaptığım hataları tekrarlamak istemiyordum. Aziz Liesl halkıyla dost olmak bizim çıkarımızaydı ve daha hoşbeş bile etmeden onları çapraz sorguya çekmekte ısrar edersem bu daha zor olurdu.

Yarım saat kadar sonra Julia pencereden dışarı bakıp, "Yola çıksak iyi olur," dediğinde şaşırdım. Gölgele Malvenhorn'un bu kadar yukarısına tırmandığında, havanın kararmak üzere olduğunu anlarsın."

Ziyaretin kısalığı beni sevindirmişti ama Wendell üzgün görünüyordu. "Saat daha yedi olmadı," dedi. "Kahve içmek için kalmayacak mısınız?"

"Çok isterdik," dedi kadın özür dileyerek, "ama mümkünse hava karardıktan sonra evimizden çıkmayız."

Hemen ilgimi çekti. "Hava karardıktan sonra Halk sizi rahatsız ediyor mu?"

Bana yorgun bir bakış attı ama yine de içinde bir sıcaklık vardı. "Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu."

"Peki bu ne zamandır oluyor?"

"Ne kadar zamandır?" diye tekrarladı. "Hiç başka türlü olmamıştı, Profesör. Şimdi, kapıyı sıkıca kilitleyin ve kapının önüne biraz yiyecek bırakmayı unutmayın. Peynir ve pişmiş sebzelere özel bir düşkünlükleri var. Sabah kızlardan birini kahvaltınızla birlikte gönderirim. Göl kıyısındaki peri ininden uzak durmanızı tavsiye ederim."

Bu sözlerle birlikte üçü de kalkıyor ve bize iyi geceler diliyorlardı. Kapıyı onlar için açık tuttum ve gecenin ne kadar çabuk görünce şaşırdım. Zirvenin gölgesi kulübenin üzerine düşmüştü ve

Havada yaklaşırken hissettiğimiz sıcaklıktan eser yoktu. Julia ve kızları omuzlarının üzerinden bize el sallayarak patikadan aşağı doğru ilerlerken, arkalarından bir kapı kapanır gibi küçük sis parmakları süzüldü.

Wendell'e baktım. "Buna ne diyorsun?"

Omuz silkti. "Neden bu sığınağa doğru bir yürüyüşe çıkmıyoruz?"

"Kurdele getirelim mi?" Julia'nın bizim için bıraktığı demeti parmaklayarak söyledim. Ziyaretçimin taşıdıklarına çok benziyorlardı, renkleri ve tarzları farklıydı.

"Sadece Gölge'nin kürkünü süslemek istersen. Gösterişli görünmez mi?"

Ariadne'ye geride kalmasını söylediğimizde hayal kırıklığına uğramıştı, ancak ona bulaşık yıkama görevini verdiğimde yeniden neşelendi. Kendini işe yarar hissettiği sürece her durumda mutlu olacağını anlamaya başlıyordum; bu, bir asistanda bulunması gereken oldukça tehlikeli bir özellikti ve onu kullanma isteğime karşı koymam gerekiyordu. Sonra Wendell ve ben pelerinlerimizi giydik ve Shadow'la birlikte kapıdan çıktık.

Henüz resmi olarak gün batımı olmamıştı ama güneşin etrafı çevreleyen zirvelerin altına inmesiyle birlikte, dağlık bölgelerde yaygın olan o uzun ve soğuk alacakaranlığa girmiştik. Wendell ve ben daha önce geçtiğimiz dağ gölüne inen bir patika bulduk.

Kayalık yamaçta ilerlerken, "Bu kurdele işi oldukça tuhaf," dedi. "Önce o yürüyen şifre Cambridge'de karşınıza çıkıyor, onlarla süslenmiş; şimdi buradayız, Avrupa'nın diğer ucundayız ve görünüşe göre yerel bir eğlence. Bir bağlantı olmalı."

"Aksi takdirde büyük bir tesadüf olurdu," dedim.

Bana baktı, sonra güldü. "Sen zaten ." "Neyi?"

"Gizemli adamınızın kimliği."

Gülümsememi tam olarak bastıramadım. İtiraf etmeliyim ki, bir peri gizemini ondan önce çözebildiğimde bundan keyif alıyorum. "Diyelim ki teori listem biraz daraldı. Önce bunu onunla teyit etmek isterim."

Elini salladı. "Elbette. Beni öldürmek ya da kapıma kadar getirmek istemediği sürece kim olduğu kesinlikle umurumda değil."

"Kesinlikle ikisinden biri," dedim.

Bana dar gözlü bir gülümseme verdi. "Beni çok özlersin."

"Başıma açtığın belaları özleyeceğim. Bu benim kariyerim için bir nimet oldu. Her halükarda rahat uyuyabilirsin; yeni arkadaşımın bize zarar vermekten çok yardımcı olacağına inanıyorum."

"Sensiz ben nerede olurum, Em?"

Bu da aramızdaki başka bir şakaydı. Daha önce vermediğim bir cevap bulmaya çalıştım ve "Şüphesiz güneşin vurduğu bir İtalyan villasında uzanmış, hakkında bir makale yazabilmen için köylülere alışılmadık desenlerde peri taşları dikmeleri için rüşvet veriyorsundur" dedim.

Dik, kumlu bir kıyısı olan ve yarı yarıya sisle örtülü göle ulaştık. Ayağım bir taşa takıldı ve Wendell beni kolay bir hareketle yakalamasaydı kesinlikle bir uçtan bir uca yuvarlanacaktım. Gülümseyerek beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Ölümlülerin her zaman kendilerini yaralamalarına şaşmamalı," dedi. "Kör aylar kadar beceriksizsiniz ama yine de sanki dünyanın en kırılğan yaratıkları değilmişsiniz gibi ortalıkta dolaniyorsunuz. *Ayaklarınıza* dikkat edin."

Zekice cevap aradım ama bulamadım. "Teşekkür ." "Gerek yok.

Büyüleyici."

"Senin için bir eğlence kaynağı olduğum sürece," diye mırıldandım o gülerken, karanlığın kızarmamı gizlemesine sevindim. Göğüs göğüse duruyorduk, nefesini yanağımda hissedecek kadar yakındık.

Wendell bir sopa buldu ve Shadow'a doğru salladı, sonra da göle fırlattı. Yaşlı köpek mutlu bir şekilde suya atladı ve bir süre daireler çizerek yüzdükten sonra nihayet uzaktan sopayı gördü ve onu almak için ağır aksak ilerlemeye başladı. Shadow'un bir gözü kör ve en iyi durumda olduğu söylenemez; korkarım yemek konusunda onu şımartma eğilimim var.

"Bir peri inini aramaktan anladığın bu mu?" Dedim.

"Etrafta hiç Halk yok," dedi, köpek kendini silkelemek için sudan çıkarken kolunu kalkan olarak kullandı.

Bu kadar kolay pes etmek tam ona göreymi. "Peki ya peri *kapıları*?"

Gölge'nin elinden sopayı almak için acele etmedi, atletik becerisine orantısız övgüler yağdırdı ve sonra dönüp etrafı taradı

Banka.

"Orada," dedi, işaret ederek. "Şu kaynağın kayadan çıktığı yer. Sığ bir şey - sanırım sıradan fae'lerden biri için küçük, şirin bir kulübe. Sise basmayın, yoksa sizi Peri'ye sürükler."

Büyüyü engellemek için cebimde taşıdığım bozuk parayı sıkarak hızla kaynağa doğru ilerledim. Ama pınarın etrafında hiçbir hareket görmedim - şimdi iyice baktığımda bir peri kapısı olduğu açıkça görülüyordu .[*] Pınarın ağzı, suyu karıştıran esintiyle hiçbir etkileşimi yokmuş gibi görünen ince bir sisle gizlenmişti.

Alçak bir cırlama sesiyle irkildim. Uçurumun gölgesinde bir tilki yavrusu duruyordu, siyah gözleri parlıyordu. İyice bakamadan gözden kayboldu, dar bir yarığın içine girdi. İlkinin ardından bir ikincisi geldi; sadece gür kuyruğunun titreşimini yakalayabildim.

"Hm," dedim. Defterimi çıkardım ve birkaç not aldım.

"İşin bitti mi?" Wendell birkaç dakika sonra aradı. "Gölge soğuyor."

Şimdi, Gölge asla üşümez; o bir gaddardır ve ölümle olan bağlantıları onları bağışık kılar. "Üşüyorsun demek istiyorsun."

"Atkımı unutmuşum," diye yakındı.

Böyle devam edeceğini biliyordum, bu yüzden gözlerimi devirdim ve defterimi kaldırdım. "Burada görülecek pek bir şey yok zaten," dedi. "Mütevazı bir eve açılan tek bir kapı. Yarın bölgede düzgün bir araştırma yapacağız."

"*Mütevazı* bir ev bile faydalı olabilir."

"Emily, Emily," dedi. "Sana birçok kez hatırlattığım gibi, küçük olmaları sıradan fae'lerden evcil hayvan yapabileceğin anlamına gelmez; çoğu tür yol tarif etmektense bağırsaklarını yemekle daha çok ilgilenir. Hem ne anlamı var ki? Onlar genel olarak aptal yaratıklar."

Züppeliği beni rahatsız etti. "Poe'nun bize nasıl yardım ettiğini unuttun mu?" Dedim ki. "Bu bölgenin sıradan fae'leriyle temas kurmak bizi sizin kapınıza götürebilir."

Şüpheli görünüyordu. "Poe konusunda şanslıydın. Eğer dikkatli olmazsan şansın tükenecek."

"Bahse uzun zaman önce bitmiştir, çünkü şu anda tembel bir hükümdarın ayak işlerini yapmak için dünyayı dolaşıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, bu da onu tekrar güldürdü. Sopyayı bir kez daha Gölge'ye fırlattık ve sonra toparlanan yıldızların altında kulübeye geri döndük.

-

The cottage was Sessizdi, Ariadne geceyi geçirmek için çekilmişti. Wendell ve ben kapının önüne bir tabak yemek artığı, bir avuç küçük, tatlı domatesle peynir koyduk - bunun yakında bahçemizde dolaşacak olan uğursuz perilerin damak zevkini tatmin edeceğini umuyordum. Ariadne'nin yaktığı ateşe odun attık ve yukarı çıktık.

"İyi geceler, Em," dedi Wendell ve esneyerek koridorun sonunda, Rose'un yatak odasının karşısında bulunan ve Bölüm Başkanı'nın gürültülü horlamalarının duyulduğu yatak odasına gitti. Geriye tek bir açık kapı kalmıştı, Ariadne'ninkinin karşısındaki kapı - Ariadne kendi kapısını aralık bırakmıştı, Wendell'ın ona hediye ettiği parlak eşarp pelerininin askısına asılıydı.

Kendi odam küçüktü; bir lavabo, basitçe oyulmuş bir gardırop ve iskeleti dallardan örülmüş gıcırdayan bir yataktan oluşuyordu. Gölge hemen battaniyelerin arasında kendini evinde gibi hissetti. Ayağını yatağın altına yerleştirip başka bir tuz çemberiyle sabitledikten sonra pencereye gittim.

Manzara doğuya bakıyordu ve acı verecek kadar güzeldi; az önce ziyaret ettiğimiz göle ve yuvarlak bir alt tepeye bakıyordu. Göl, gökyüzünün çivit mavisiyle eşleşiyordu, her ikisi de yıldız desenleriyle dağılmıştı.

Yatağımın yanındaki feneri yaktım ve yanımda getirdiğim notları düzenlemek, her şeyi sıraya koymak için biraz zaman harcadım. Harita kitabım için birkaç taslak hazırlamıştım - ilk baskı için niyetim Batı Avrupa'nın en iyi bilinen peri krallıklarına odaklanmak ve literatürü kapılarına referanslar için taramaktı. Bazı kapılar ; daha fazlası belgelenmemiştir veya söylenti olarak mevcuttur. Birçok peri krallığının belirli ölümlü bölgelerine bağlı olduğu doğru olsa da, diğerleri daha belirsizdir ve bir masal

Biri, aynı hikâyenin daha sonraki bir tekrarının geçtiği yerden yüz mil ötedeki bir köyün kenarında.

Peri kapılarının hareket edebildiği ve ettiği göz önüne alındığında, benimkinin kolay bir iş olmadığını farkındayım ve başaracağım şey muhtemelen bu özel dönemdeki Peri'nin sadece bir anlık görüntüsü olacaktır. Yine de bu, bilim dünyası için anıtsal bir başarı olacak, başkalarının üzerine inşa edebileceği bir şey olacak - özellikle de bağlantı noktası gibi tartışmalı kapılara dair kanıtlar üretebilirim.

Sonunda gözlerim dolmaya başladı ve o gün yapabileceğim kadarını yaptığımı kabul etmek zorunda kaldım. Kitaplarımı bir kenara bıraktım ve kulübenin hafif iniltilerini ve mırıltılarını dinlemek için durakladım.

Ancak o zaman fark ettim: dört yatak odası. Üç değil.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* "Peri kapısı" terimi dryadolojiye yeni başlayanlar için genellikle bir kafa karışıklığı kaynağıdır. Peri kapılarının yalnızca küçük bir yüzdesi insan gözüyle *kapı* olarak görülebilir (ve onlar bile Halk'ın kaprisiyle ortadan kaybolur). Bunlar genel olarak bizim dünyamız ile onların dünyası arasındaki görünmez geçitlerdir. Bir peri kapısını tespit etmek için iyi eğitilmiş bir göz gerekir; en iyi ipucu dryadologların genellikle uyumsuzluk olarak adlandırılır. En yaygın örnek doğal olmayan yuvarlak bir mantar halkasıdır, ancak çoğu zaman ipuçları daha az belirgindir: ani bir kır çiçeği yaması; bir deredeki tek çıplak taş. Diğerlerinin yosunla kaplı olduğu yerde; özellikle kötü görünümlü bir koru; ve bunun gibi.

21st September

I slept well İlk gecemizde, anlayabildiğim bir nedenden ötürü sadece bir kez uyandım, belki de rüzgâr vadiden yükselmiş ve pencereleri tıkırdatıyordu. Yatağın altında bir ayak sesi duyduğumu sandım ama bu sadece benim kuruntum da olabilir.

Shadow'un horlamaları -bacaklarımla duvar arasındaki bir boşluğa sıkışmıştı- beni tekrar uykuya daldırana kadar huzursuz bir ruh hali içinde, fırtınayı dinleyerek orada yattım.

Gece ziyaretçilerimizin durumu son derece ilginç. Bu sabah serin havayı içeri almak için kapıyı açtığımda, basamakta bıraktığımız yiyecekleri aldıklarını ve aynı zamanda kapıda bir dizi uzun çizik bıraktıklarını gördüm.

Ona gösterdiğimde Ariadne'nin beti benzi attı. "İçeri girmeye mi çalışıyorlar?" diye sordu.

"Eğer öyleyse bile başarılı olamadılar. Bu akşamki ikramlarına daha fazla özen göstereceğiz, bu onları memnun edecektir." Tüm bunları oldukça sakin bir şekilde, o akşam eşiğin arkasına bir sıra tuz ve bozuk para koyma planları yaparken söyledim.

Wendell'e bundan ne tür bir Halk'ın sorumlu olduğunu düşündüğünü sordum, ama tek söylediği, "Şüphesiz mantar şapkalı sevimli küçük yaratıklar," oldu; belli ki kavgacı olmaya kararlıydı.

Kahvaltımızı beklerken -dağın gölgesi hâlâ kulübenin üzerindeydi- Ariadne'yle günün planlarını gözden geçirdik. De Grey'in haritalarını referans alarak bölgede tam bir araştırma yapmak ve olası tüm peri kapılarını tespit etmek istiyordum. Ne de olsa bağlantı noktası bir kapıydı ve büyük olasılıkla sıradan peri kapılarıyla aynı fiziksel işaretlere sahip olacaktı. Sadece araştırmamızı tamamladıktan sonra kasaba halkıyla görüşecektik, böylece bize verdikleri herhangi bir bilgi gözlemlerimi saptırmayacaktı.

"Önce kasaba halkıyla görüşeceğiz," dedi Rose. Ateşin yanındaki en iyi koltuğa oturmuş, küçük alanı kendine verdiği önemle dolduruyordu. "Hiç şüphesiz birkaç kapının yerini bileceklerdir ve bilinenlerden bilinmeyenlere doğru bilimsel olarak ilerlemeliyiz. Araştırmamızı senin sezgilerine dayandırmak aptallık olur Emily. Ariadne ve ben kahvaltıdan hemen sonra yerel bara ya da buradaki adıyla barlara gideceğiz."

Elim kısa bir süre kalemimin etrafında sıkıştı. Rose'un kendine olan güveninden daha da sinir bozucu olan, bir parçanın içgüdüsel olarak onu memnun etmeye çalışmasıydı - çünkü o Dr. Farris Rose'du, Bölüm Başkanı ve dryadoloji duayeni.

"Kesinlikle yapmayacağız," dedim. "Ariadne, Wendell ve bana dağlarda eşlik edecek. Siz istediğinizi yapabilirsiniz."

Ariadne'nin bakışları benden Rose'a kaydı. Öfkelenmek bir yana, Rose bana acıyan bir bakış attı. "Emily. Fikirlerini her zaman takdir edecek olsam da, bu soruşturma sırasında bölünmeyi göze alamayız. Bağlantı çok önemli." Ayağa kalktı ve bana planlarımın sadece reddedilmekle kalmadığını, aynı zamanda o kadar kesin bir şekilde reddedildiğini ima etmeyi başaran bir gülümseme verdi ki onları çoktan yarı yarıya unutmuştu. "Pekala! Ben sabah gezintisine çıkıyorum."

"Mükemmel," dedim, kapımızı tahrip eden Halk her neyse ona rastlayacağını umarak.

Rose'la tartışırken bana arka çıkabilecek olan Wendell, bunun yerine kulübenin bir ucundan diğerine volta atıyor, giderek artan histriyonik tonlarda dağınıklık hakkında mırıldanıyordu.

"Neden şikâyet ederek zaman kaybettiğini anlamıyorum," diye tersledim. "Burayı temizleyene kadar asla burada yaşayamayacaksın."

Bana ters ters baktı ve sonraki beş dakikayı dolapları karıştırarak ve şunun ya da bunun eksikliğine ya da genel dağınıklığa haykırarak geçirdi. Sonunda hiddetle çekip gidene kadar tükenen sabrım giderek azaldı ve kendimle ve haritalarımla baş başa kaldığım birkaç kutsanmış anım oldu. Ne yazık ki sadece birkaç dakika, çünkü kısa süre sonra tekrar içeri girdi ve tahmin ettiğim gibi her şeyi düzeltmeye başladı. Ariadne ona yardım etmek için ayağa fırladı, bir bez aldı ve rastgele yüzeyleri umutla ovdu.

Bir koltuktaki tozları temizlerken bana "Bir tabağı bile sileceğini sanmıyorum," dedi, birikimi bir yerden başka bir yere taşımanın ötesinde görebildiğim hiçbir şey elde etmedi, ancak işini bitirdiğinde koltuk son derece rahat görünüyordu, minder insanı bütün olarak yutacak kadar şişmandı ve tozlar varoluştan göz kırpmış gibi görünüyordu.

"Bundan daha büyük bir zaman kaybı düşünemiyorum," dedim ters bir şekilde. Kaba davrandığımın farkındaydım, çünkü temizlik ihtiyacı bence tercihten çok zorunluluktan kaynaklanıyordu, ama umursamayacak kadar sinirliydim. "Fare görmüyorum, beni ilgilendiren tek şey bu. Buranın kirli olması umurumda değil."

"Tabii ki yok, çünkü sizin türünüz doğal yaşam alanını eski köprülerin altında buluyor."

Bunu görmezden gelmeyi seçtim ve haritalarıma geri döndüm, ancak düzenli aralıklarla ona gizlice baktığımı itiraf ediyorum. Sadece yaptığı şeyin ne olduğunu, daha doğrusu neden böyle bir etki yarattığını sinir bozucu bir şekilde anlayamıyordum. Halıyı bir ya da iki santim düzeltiyor ve oda aydınlanıyordu. Zemini birkaç kez üstünkörü süpürdüğünde tahtalar parlıyordu. Ariadne kısa süre sonra ovalamayı bıraktı ve hayretle etrafına baktı.

Çeyrek saat geçmeden koltuğa yığıldı, bitkin görünüyordu. İstemeye istemeye bir demlik çay yaptım ve akşam yemeğinden kalan kayısıli çöreklerden biriyle birlikte ona bir fincan getirdim, çünkü evde harika bir değişiklik yarattığını inkar edemezdim ve sadece biraz takdir göstermenin adil olduğunu hissettim, ama aynı zamanda asla ayağa kalkmayacağına yemin ediyordu.

Yorgunluğunun yükünü biraz hafifletmezse sandalyeden tekrar kalkacaktı.

Çayı alırken bana en güzel gülümsemelerinden birini verdi, yeşil gözleri güneş vurduğunda çiğlenmiş yapraklar gibi parlıyordu, tüm tartışmalar unutulmuştu. "Teşekkür ederim, Em. Beni kurtardın."

"Oh, sus," dedim, kendime rağmen biraz nefessiz kalmıştım.

"Düşünsene," dedi, "eğer evlenirsek, hayatın boyunca bir daha asla fareler hakkında endişelenmen gerekmeyecek."

Gözlerimi devirdim. "Fare , değil mi?"

"Dolabın arkasında."

Ariadne bir çığlık attı ve mutfaktan uzaklaşmaya başladı. İçimden bir ürperti geçerken bile umursamaz bir tavır takındım. Dünyada beni farelerden daha fazla rahatsız eden bir şey olmadığını itiraf etmekten utanıyorum. Wendell'in çayını yeniden doldurdum ve çok kendini beğenmiş görünüyordu.

"Birkaç örümceği atlamışsın," dedim, hoşgörüyü dengelemek için. "Sadece . " "Örümcekler mi?" Çayını yudumladı. "Örümceklere hiç karışmam. Aslında onları çok severim. Onlar bir yeri temiz tutan düzenli yaratıklardır. Bu daha çok

bazı insanlar hakkında söyleyebileceğimden daha fazla."

Elsa kısa bir süre sonra kahvaltımızla geldi - dünyanın bu kısmında oldukça ağır bir yemek; çok çeşitli reçeller, sosisler, daha fazla peynir ve soğan ve domuz pastırmasıyla kızartılmış ve üzerine yumurta eklenmiş patateslerle taze çörekler vardı.

Kapımızdaki izleri hangi Halk'ın bıraktığını bilip bilmediğini sordum, ama sadece yüzünü buruşturdu ve "Halkımıza burada isim vermemeyi tercih ediyoruz. Bu gece onlara içinde tuz olan hiçbir şey vermeyin, alınabilirler."

Bu şüphelerimi doğruladı. Başımla teşekkür ettim ve kız gitti. Wendell, "Tanrı'ya şükür," dedi ve Ariadne ile birlikte yemeğe yumuldular. Günün yorgunluğuna karşı çevik olmak istediğim için az yedim ve Ariadne ile Wendell işlerini bitirir bitirmez pelerinimi giydim.

Wendell beni takip ederken, "Hay Allah," diye homurdandı. "İkinci bir fincan kahveye bile izin vermiyor."

"Dr. Rose için ateşin üzerine biraz yiyecek bırakalım mı?" Ariadne sordu. "Aksi takdirde hava soğuk olacak."

"Eminim idare eder," diye cevap verdim, yemeğin iştah açıcı olmayan kalıntılarını, galip çıktığım bir savaş alanı olarak memnuniyetle inceledim ve birlikte dışarı çıktık.

OceanofPDF.com

22nd September

We made a Dün iyi bir gün geçirdik, ya da en azından ben öyle düşündüm. Tabii ki de Grey'in haritalarını kullandık ve bu haritaların doğruluğu kanıtlandı. Aziz Liesl ve çevresinin haritası kabaca kırk mil karelik bir alanı kapsıyordu, tek bir günde, özellikle de benim gibi yol arkadaşlarımla araştırmak için çok fazlaydı, ancak büyük bir kısmını ele . Tabii ki orada Kendi peri diyarlarını gizleyebilecek bir dizi ulaşılmaz yarık ve tehlikeli tepe var ve bağlantı noktasının haritamızın sınırlarının hemen ötesinde bulunması da mümkün, ancak bunun olası olmadığını düşünüyorum; de Grey'in içgüdüleri örnek teşkil ediyor ve dikkatini bu bölgeye odaklamak için iyi bir nedeni olurdu.

Ariadne, büyük bir coşkuya sahip olmakla birlikte, organize edilmesi zor bir kişiydi. Tespit ettiğimiz tüm peri kapılarının eskizlerini yapma görevini ona verdim, bu da onu yaklaşık beş dakika meşgul etti, ta ki manzaraya ya da kapının kendisine dalıp, karşılaştığım benzer kapılar ve bunların ne tür sahipleri olabileceği ya da belirli bir çiçek parçasının aynı zamanda bir kapı olup olmadığı ve elimizde bir peri köyü olup olmadığı hakkında sorular sorana kadar.

"Belki de bağlantı noktası tipik bir kapıdan daha büyük olacaktır," dedi bir noktada. "Ya da görünüş olarak daha garip."

"Mümkün ama pek olası değil," dedim. "Öyle olsaydı şimdiye kadar belgelenmiş olurdu. Hayır, en sıradan brownie kapılarından biraz farklı olacağına inanıyorum - belki de bir mantar çemberiyle işaretlenmiş bile olabilir. Sonuçta bu bir kapı. Tek bir peri diyarına değil de birden fazla peri diyarına açılıyor olması bizim ölümlü zihinlerimize garip geliyor ama Halk'ın böyle bir imkânsızlıktan rahatsız olması pek olası değil."

Wendell günün ilk bölümünde alışılmadık bir şekilde uysaldı, her zamanki itirazları olmadan sırtlardan tırmanıyor ve dik yamaçlardan aşağı iniyordu. Ancak gün ilerledikçe ve uzun zamandır aradığı kapı birdenbire önümüze çıkmadıkça suratı asıldı, sık sık soluklanmak ya da rahat bir çayıra uzanmak için durdu ve özellikle zorlu tırmanışlar sırasında bol bol iç çekip küfürler savurdu. Her şeye rağmen metanetinden etkilenmiştim.

Öğleden sonraki dinlenmelerimizden birinde ona "Onu bulacağız," dedim. Kayalık bir çıkıntının gölgesinde oturmuş, Julia'nın bizim için hazırladığı sandviçleri yerken, Ariadne aşağıdaki çayırdaki bir eskiz çalışmasını tamamlıyordu. Karlı dağ zirveleri mavi gökyüzüne karşı keskin ve dokunulacak kadar yakındı.

Bir kez daha iç geçirdi. Kolunu yüzüne kapatmış, sırtüstü yatıyordu, Gölge de onun yanına uzanmıştı.

"*Yapacağız*," diye tekrarladım.

Doğrulup bana baktı. Altın sarısı saçları küçük yeşil yapraklarla örülmüştü ve elimi saçlarının arasında gezdirmek için tanıdık bir dürtüyü bastırdım. "Üç kış önce Glasgow barındaki o geceyi hatırlıyor musun?"

"Düşündüğün şey *bu muydu*?" Dedim. "Sanki geri alacak bir krallığınız varmış gibi."

"Peri taşlarıyla ilgili konferanstan sonraydı," dedi. "Gelmek için epey ikna edilmeniz gerekti."

"Rüşvet daha doğru bir kelime olurdu," dedim. "Bana Jane Drakos'un Faie üzerine yazdığı risalenin kopyasını vereceğine söz vermiştin."^[*1]

"Ve ben teslim etmedim mi? Tabii ki bir akşam eğlencesine ancak sonrasında okuyacağın sıkıcı bir kitap varsa tahammül edebileceğini biliyordum. Her neyse, biz geldikten bir saat sonra

Clarywell Üniversitesi'nden Dr. Lemont ile tartışma. Körelmiş büyü hakkında bir şey."

" erogasyon teorisi,"[*2] dedim hemen. "Lemont bunun saçmalık olduğunu düşünüyor."

Bir elini salladı. "Her neyse, işler oldukça kızıştı. Lemont yine sarhoştu - içkinin yardımı olmadan da yeterince çekilmezdir, ama içkiyle? Seni azarlıyordu. Aslında seni büyüyle uzaklaştırmayı düşündüm - ki o zamanlar kendimi ölümlülere göstermem hâlâ yasak olduğu için bu muhtemelen imkânsızdı. Ama sen cebinden bir peri taşı çıkardın ve Lemont'a uzatıp onu oturmaya davet ettin, bunun üzerine hemen uykuya daldı. Böylece siz huzur içinde kaldınız ve benim de kendimi ele vermeme gerek kalmadı."

"Zaten çok şaşırmazdım," diye belirttim, çünkü ilk karşılaşmamızdan beri ondan şüphelenmiştim. "Daha da önemlisi, Lemont'la olan tartışmayı ben kazandım. O peri taşı kırılmıştı; içerdiği büyüün tükenmiş olması gerekirdi. Ama hala bir güç kalıntısı barındırıyordu, tene tutulduğunda yorgunluk yaratmaya yetecek kadar. Durumu göz önüne alındığında, bunun onu uykuya daldırmak için yeterli olacağından şüphelenmiştim ve haklıydım."

Gülümsüyordu. "En çok hoşuma giden şey, bu konuda ne kadar gerçekçi olduğundu. Bu korkunç, kırmızı suratlı hödük adam tepende dikilmiş, öfkeyle tükürüyordu ve sen sadece avucuna küçük bir taş attın, her şey gibi soğuktu. Bir hizmetçiyi bozuk parayla kovuyor olabilirdiniz."

"Yine de bu onu ikna etmedi," dedim. "Sabah her şeyi unuttuğunu iddia etti. Bütün bunlarda anlatmak istediğin bir şey var mı?"

"Evet," dedi. "Eğer bu taşlar ve tepelerden oluşan Tanrı'nın unuttuğu yerde krallığıma açılan bir kapı varsa, bunu herkesten çok senin bulacağına inancım tam."

Beni yatıştırdı. "Elbette yapacağım," dedim, endişelerimin neredeyse var olduklarını unutabileceğim bir boyuta gerilediğini hissederek.

"Sonuçta," diye devam ettim hafifçe, tanıdık şakalarımıza geri dönmekten kendimi , "üvey annenden nasıl kurtulacağını çözdüğünde, kraliçelik makamı benim olacak, eğer istersem."

"Senin ve başkasının değil," dedi ve elime uzandı. Elini ittim.

"Hâlâ karar vermedim. Peri krallıkları konusunda çok titizim."

"Oh, biliyorum. Zaten bir tanesini atmıştın, değil mi? Yine de benimkini o buz ve kardan kaleden daha çok seveceğini düşünüyorum."

"Ben ikna olmadım," dedim. "Dekoratif süslere olan düşkünlüğünüz göz önüne alındığında, şatonuzun işe yaramaz biblolar ve gürültülü perdelerle dolu olduğunu görmek beni şaşırtmazdı."

"Peki ya perdeler konusunda son sözü ben söylersem?"

Onu daha fazla iğnelemek için ağzımı açtım ama sonra durdum ve düşündüm.

"Sanırım cevabım bu," dedim usulca.

"Ne?"

"Önce krallığınızı görmek istiyorum," dedim. "Seninle evlenip evlenmeyeceğime karar vermeden önce."

Cevap vermek için ağzını açtı -sanırım hâlâ şaka yaptığımı sanıyordu. Ama sonra yüz ifademi fark etti.

"Oh?" Onu şaşırtmıştım ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Em, her ilin haritasına ve her kapının anahtarına sahip olacaksın. Sana bunun sözünü veriyorum. Elimde olsa seni çoktan götürürdüm, biliyorsun değil mi?"

"Benden bir şey sakladığını düşündüğümünden değil. En azından kasıtlı olarak değil. Sadece dolaplarda gizlenen canavarlar ya da mazgalları süsleyen kesik kafalar olmadığından emin olmak istiyorum."

"Kesik kafalar!" dedi ürpererek. "Hayal edebiliyor musunuz? Ne karmaşa ama."

O sırada Gölge uyandı ve ben de ona her zamanki gibi kulağını kaşımaya başladım; soğuk bir sis gibi üzerime çöken huzursuzluktan dolayı sanırım bu onun için olduğu kadar benim için de bir teselli oldu. Bilinen en korkutucu peri krallıklarından birinde tahta çıkmayı düşünmeye çalışıyorsun. Hâlâ nasıl kabul edebileceğimi anlamıyordum ama yine de hayır demeyi düşünmek giderek zorlaşıyordu. Wendell'e verdiğim cevapla bir şeyi başardığımı ya da buna bir adım daha yaklaştığımı hissediyordum.

"En çok neyi özlediyorum biliyor musunuz?" dedi.

"El pençe divan durmak mı?"

"Kedim."

"Ah," dedim tarafsızca. Sanırım tahmin etmeliydim-Wendell sevgili Orga'sından çokça bahseder, ancak yarattığın gerçekte neye benzediğini asla anlayamam.

"Birçok yeteneği var. Bazılarını açıklamaya iznim yok."

"Bir kedinin bir kral üzerinde gücü mü var?" Haritaya bir not ekleyerek sertçe söyledim.

"Peri kedileri güçlerinin bilinmesinden hoşlanmaz ve çoğu zaman ölüm pahasına efendilerinin bunları açığa çıkarmasını engeller. Ona hayatım pahasına güvenilebileceğimi söylemem yeterli." Gözlerini uzaklara dikmiş, kedisinin anılarında kaybolmuş bir haldeydi. "Umarım sizi tanıştırabilirim. Birbirinizden hoşlanacağınızı düşünüyorum."

Bunu kuşkuyla karşıladım. Sadece Wendell'in kedisi hakkında her yeni şey öğrendiğimde, onunla tanışma isteğim azaldığı için değil, aynı zamanda deneyimlerime göre kediler genel olarak sürekli bir kırgınlık ve memnuniyetsizlik hali içinde var oldukları için. Ya da belki de bu sadece benim varlığımla damıtılmış doğalarının bir yönüdür, bilemiyorum. Ben bir kedi insanı değilim.

"Devam etmeliyiz," dedim haritayı katlayıp kalemimi sırt çantama geri koyarken. Ayağım yanımdaydı elbette, ama o şey bütün gün ölü bir ağırlıktan başka bir şey olmamıştı. Bize yararlı bir yön gösterebilecek en ufak bir kıpırtı bile göstermemişti.

Wendell bana o anlaşılmaz bakışlarından birini attı. Bunu yaptığında sinirleniyorum; bana Ljosland Halkı'nın kar kralını, ölümlülerin anlayamayacağı bir yarattığı hatırlatıyor.

"Birden fazla kez tekrar yaşamak istediğin bir an var mı?" dedi düşünceli bir sesle.

"Hayır," diye yanıtladım, sınırlı da olsa zamanı yeniden şekillendirme gücünü rahatsız edici bir şekilde düşünerek. "Akıl sağlığıma oldukça düşkünüm, teşekkür ederim."

Alnımdaki bir tutam saç uzun bir parmağıyla kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşunun hayaletinin bir süre alnımda gezindiğini hissettim.

"O benim olurdu," dedi. "Saçların her zaman gözlerinin içinde."

"Tuhaf bir ruh hali içindesin," dedim gürleyen kalbimin üzerine. "Öyle miyim?"

Gözlerimi devirdim. "O zaman sırların sende kalsın, kedinin de," dedim, çünkü bu haldeyken onu çözmeye çalışmaktan büyük ölçüde vazgeçmiştim. Güldü ve birlikte ayağa kalktık.

-

We located a toplam on dört peri kapısı -bu kadar küçük bir alan için etkileyici bir sayı. Wendell'e göre bunların çoğu dağ kıvrımlarında gizlenmiş basit evlere ve çiftliklere açılıyordu ve muhtemelen yakınlardaki pınarlar, çayırılar ve benzerleriyle ilişkili brownilere aitti. Diğer ikisi terk edilmişti. Dört tanesi özellikle ilgi çekiciydi.

Ben ve Ariadne tarafından sadece içi boş bir ağaç kütüğü olarak görülebilen ilk kapının önünde durduğumuzda, "Bu bir ev kapısı değil," dedi. "Bir yere açılıyor. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, gelgit havuzunun aksine bir okyanusun yanında durmak gibi bir fark olduğunu söylemekten başka. Ama nereye gittiğini tahmin edemiyorum. Muhtemelen bu coğrafyaya özgü bir peri dünyasına.

- "Benim dünyama açılan bir kapı gibi *hissetmiyorum*."

Haritaya bir not ekledim. "Buraya başka bir gün dönebilir ve daha fazla araştırma yapabiliriz. Zirveye giden başka bir yol bulmaya çalışalım mı?" Güneş gökyüzünde alçalmış, dağların ardına dalmak üzereydi ve uzak buzulların kokusunu taşıyan soğuk bir rüzgâr çıkmıştı.

"Bir ya da iki saat içinde hava kararacak," dedi. "Geri dönmeliyiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sakın bana bu gizemli gece halkından korktuğunu söyleme."

"Dehşete düştüm. Tehlikeyi bu kadar hafife almamalısın, Em - bu dünyada ölümlü zihnin kavrayamayacağı kadar vahşi, yüzlerinin tek bir anını unutmak için bir ömür boyu özlem duyacağın kadar korkunç Halk var."

"Sadece ayaklarınızı ateşin yanına uzatıp çikolata içmek istiyorsunuz."

"Bu kadar ağrıyan bileklerle iğrenç bir canavarla savaşmaya çalışıyorsun. Ayrıca, Gölge benim tarafımda."

Gerçekten de yaşlı köpek, geçici duraklamamızdan yararlanarak bir yonca parçasına uzanmış, kocaman patilerini önüne uzatmıştı. Ben izlerken esnedi.

"Onu cesaretlendirmemelisin," diye mırıldandım köpeğe. Gölge sırt üstü yuvarlandı.

Ariadne, "Oradaki ormanı hâlâ araştırmadık," dedi. Yüzü kızarmıştı, neşeliydi ve hiç de yorgun görünmüyordu. "Devam edebilirim teyze."

"Hayır," dedim sinirli bir şekilde, çünkü onun tek başına gitmesi fikri çok saçmaydı. Yüzü düştü.

Wendell kızın duygularını yatıştırma görevini üstlendi. "O eşarp *tüm* tehlikelere karşı bir güvence değil, canım."

Ona dokundu. Gözlerimi kısarak onu izledim -Ariadne inatçıdır ve içinde bir itaatsizliğin filizlendiğini gördüğümü sanıyordum. Sihirli eşarbına çok fazla güveniyordu, sorun da buydu - aşırı coşkusuyla birleşince, Wendell ve benim dikkatimiz dağıldığında çalışmaya devam etmek için tekrar gizlice kaçtığını ve onu bir peri ininden çıkarmak için zaman ve kaynak harcamamızı gerektirdiğini kolayca görebiliyordum. Ona ders vermek için ağzımı açtım ama Wendell ellerini onun omuzlarına koydu ve şakacı bir şekilde onu köyün yönüne bakacak şekilde döndürdü.

Ariadne gülmeye başlayınca, "Haydi, haydi," diyerek onu ileri doğru itti. "Deli bilginleri kurtarmaktan bıktım; lütfen beni bu gece seni aramak için oraya buraya tırmanmaya zorlama. Dağları hiçbir zaman sevmedim. Öte yandan tepeler, yeşil tepeler, bol gölgeli vadiler ve hoş dereler; sizi kanlı kayalardan oluşan bir merdivene çıkmaya zorlamak yerine sempatik bir şekilde eğimli patikaları olan tepeler..."

Sesleri azaldı ve ben de belli belirsiz bir üzüntüyle uzaktan takip ettim.

On our return

Liesl'e vardığımızda, Wendell köyde dolaşmamızı ve kendimizi köy sakinlerine tanıtmamızı önerdi. Yerel bir meyhanede sıcak bir yemek yemeyi ve bol bol sohbet etmeyi umduğunu söyleyebilirdim ama meyhane falan . Köy, köy sakinlerinden oluşan ilginç bir dağınıklığı.

Bir dizi teras halinde inşa edilmiş ahşap evler, çayır ve otlaklar arasından bir kır yolu ile birbirine bağlanıyordu. Liesl'de, yüksek bir yamaca tünemiş, saat başı çan sesleriyle köyü şenlendiren güzel bir kilise bulunuyordu. Sisle birlikte, ürkütücü bir ses olduğunu fark ettim; kıvrımlı topografya hayalet gibi ve beklenmedik yankılar yaratıyordu. Her biri sürüleriyle meşgul olan iki çobanın yanından geçtik; birinin büyük kahverengi bir köpeği vardı ve Shadow'a dostça bir selam verdikten sonra geriye doğru sıçrayıp sahibinin koklama mesafesine girdiğinde arkasına saklandı.

Yolda, bizi Aziz Liesl'e taşıyan küçük kestane rengi atların çektiği yarı yem dolu arabasıyla evine doğru Peter'a rastladık. Bize, müşterilerini Halk tarafından parçalanmaktan korumak için her gün hava kararmadan önce kapanma zorunluluğu göz önüne alındığında, Aziz Liesl'de hiçbir meyhanenin faaliyette kalamayacağını söyledi.

"Bu sık sık olur mu?" Ariadne gözleri heyecanla açılmış bir halde, "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

Ona dirsek attım.

Peter başını kaşıyarak, "Bir kez yeterince sık," diye cevap verdi ve hazırlıksız bir şekilde devam etti. "Ve birden fazla kez oldu. Ama çok sevimli insanlar. Böyle komşularımız olduğu için çok minnettarız."

Bunu bir kenara bıraktım - dünyanın pek çok yerinde Halk ile iç içe yaşayanların, onları dinliyor olma ihtimaline karşı, onlardan sadece yaltaklanarak bahsetmeleri yaygındır. "Köy konağı var mı?"

"Bir kafe var," dedi Peter. "Yolun aşağısında, kilisenin hemen altında.

Her sabah gün doğumundan bir saat sonra açın."

Ona teşekkür ettik, o da başını salladı, sonra dalgınlıkla elini cebine attı ve bir avuç tohumu çimlerin arasına saçtı. O patikada takırdayarak ilerledikten sonra diz çöktüm ve birkaç tanesini avucuma aldım.

"Kastettiği faunlar," dedi Wendell. "Hiç şüphesiz. Bu tür bir şiddeti tercih ediyorlar. Kurbanlarını yemiyorlar bile. Benim krallığımda, zavallı ölümlüler izlerken parçalarını köpeklerine yedirmeleriyle tanınırlar."

"Büyüleyici." Ona tohumları gösterdim. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bir adak sanırım." Wendell eliyle çimenlerin üzerindeki tohumlara bir fiske vurdu ve tohumlar çiçek açtı -çuha çiçeği ve unutma beni karışımı. "Kır çiçekleri."

"Elbette," dedim. "Halkı gücendirmiş olma ihtimaline karşı. Provence'ta da benzer bir ritüel var."

Ariadne kır çiçeklerinin yanında oyalanıyor, sanki şaşkınlığını paylaşmadığım için bana hayretle bakıyordu. Arkamı döndüğümde, çiçeklerden birini kopardığını ve yürürken başparmağı ile işaret parmağı arasında dalgınca döndürdüğünü gördüm.

"Asla bir peri sunusunu ortadan kaldırma," dedim ona. Bu sefer sesimi sert çıkarmamaya çalıştım ama hedefi ıskalamış olmalıyım, çünkü beti benzi attı ve çiçeği geri vermek için hemen geri koştu. Yürüyüşün geri kalanında benimle konuşmadı ve Wendell'a yakın durdu, ikisi de akşam yemeğimizin muhtemel içeriği hakkında anlamsız bir sohbete dalmışlardı. Elbette yeğenimin saraylı fae'lerden birinin yanında benden daha rahat olmasının ne kadar saçma olduğunun farkındayım ama Wendell'ın tek yaptığı çiçek açtırmak ve ona güzel bir eşarp hediye etmekken, ben kendimi onu terslemekten alıkoyamıyorum. Yine de, onu peri tekliflerinden uzak durması için birden fazla kez uyardım - ne zaman bana katılacak?

Kulübeye girdiğimizde Rose' masada oturmuş, önünde birkaç kitap açılmış halde bulduk. Wendell tahmin edilebileceği gibi yorgunluktan koltuğa yığılırken, Ariadne heyecanla Rose'a günümüzle ilgili hikâyeler anlatmaya başladı ve Rose'un yüzündeki olağanüstü çatık kaşlara aldırış etmemiş gibi görünüyordu. Ariadne'nin fark ettiğim bir başka özelliği de, iyi mizahının o kadar eksiksiz olması ki, çoğu zaman başkalarının kötü ruh hallerinin en ufak bir çentik bile bırakmadan sekip geçtiği bir tür zırh oluşturuyor.

"Peki Emily," dedi Rose, Ariadne'nin sözünü yarıda keserek, "ne buldun?"

Sesinin tonunu yorumlayamıyordum, bunun dışında kötü niyetliydi, ama kendisine ait olduğunu varsaydığı liderlik rolünü kesin olarak elinden aldığım için, nazik olmayı göze alabileceğimi hissettim. Ona Ariadne'nin çizimlerinin yanı sıra benim yaptığım notları da içeren haritayı gösterdim ve bulduğumuz peri kapılarından en umut verici olanlarının kısa bir özetini sundum. Ben bitirdikten sonra bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece haritayı taradı ve kulübedeki tek ses çıtırdayan ateş ve patilerini yalayan Gölge'den geliyordu. Birkaç yaprak, bir kuyumcunun çalışma masasından düşen pullar gibi pencerenin önünden süzülüyordu.

"," dedi Rose.

Haritayı alıp suratımın ortasına fırlatmış da olabilirdi. "Ne?"

"Yöntemleriniz alışılmışın dışında," dedi. "Ama etkili. Bugün bağlantı noktası arayışımızı daraltmamıza yardımcı olacak bazı önemli keşifler yapmayı başardınız. Görünüşe göre yeteneklerinizden şüphe etmemeliymişim - bu hilekâr yaratıkla ne kadar çok zaman geçirdiğiniz düşünülürken araştırma yöntemlerinizin baştan savma olacağından endişelenmişim."

"İşte burada yanılıyorsun Farris," dedi Wendell. Kolunu gözlerinin üzerine sarkıtıp sandalyeye iyice gömülmüştü. "Emily mesleki dürüstlük konularında bağnazdır. Bu onun tek kötü özelliği."

"Bir dakika bekle," dedim. "Davranışların için *özür* mü diliyorsun?"

"Evet," dedi Rose basitçe. "Bundan sonra senin kararlarına saygı duyacağım."

Wendell, "Bunu en başından yapmalıydın," dedi.

Rose kısa bir duraksamadan sonra, "Belki de ," diyerek Wendell'ın varlığını görmezden gelme alışkanlığını sürdürmeyi tercih ettiğini, ancak özrünün samimiyetinin kendisini engellediğini ifade etti.

O sırada Julia Haas içeri girdi ve tartışmanın daha fazla büyümesini önledi, yanında Mattie olarak tanıttığı üçüncü bir kız vardı. Diğerlerinden daha yaşlı, belki de Ariadne'nin yaşlarında olan kız, Wendell'a bir göz atmakla oldukça ilgili görünüyordu -diğer ikisinin dedikodu yaptığından şüpheleniyordum- ama bunu yaparken

Başarısız oldu, çünkü yakışksız, kederli çöküşünde kaldı. Julia kulübenin durumundan o kadar ürkmüş görünüyordu ki, neredeyse akşam yemeğimizi, çay havlularına sardığı harika pastırma kokan doyurucu bir güveç tenceresini düşürüyordu.

"Sanki ocak koboldları seni ziyarete gelmiş gibi," dedi, başka yerlerde de duyduğum Almanca bir terim kullanarak, *oiche sidhe* ve benzeri diğer ev perileri gibi, küçük iyilikler karşılığında evin düzeniyle ilgilenen bir peri türüne atıfta bulunuyordu.

"Umarım değildir," dedim, çünkü bu tür monomanyak yaratıkların Wendell gibi bir yabancının ev işlerine burnunu sokmasını takdir edeceklerinden şüpheliydim.

Wendell yorgunluğunu bahane ederek bir fincan çikolatayla erkenden emekliye ayrılırken, Ariadne neşeyle akşam işlerine öyle bir hevesle daldı ki, biri onu durdurmaya çalışsa güceneceğine inanıyorum (ben durdurmadım). Günün notlarını sıraya koyduktan sonra, yatmadan önce zihnimi boşaltmak için biraz hava almak istedim, bu yüzden Gölge'yi yanıma çağırdım ve dışarı çıktım. Kulübenin arkasında vadiye bakan küçük bir bank fark etmiştim ama oraya vardığımda Rose'un çoktan oturmuş piposunu tüttürdüğünü görünce şaşırdım.

"Görünüşe göre Alpler'in bu kısmında hava karardıktan sonra dışarıda oyalanmak oldukça sağlıksız," dedim.

Bir kahkaha attı. "Kendi tavsiyene uyabilirsin."

Onun yanına oturdum. Çimenlerin üzerine uçurumun kenarından dökülen turuncu ve altın sarısı yapraklar serpilmişti. Gölge geçerken bir tanesini ısırdı. Önümüzdeki dağlar alacakaranlık gökyüzünde bir dizi büyük dalga gibi yükseliyordu. "Gölge bende," dedim.

Rose kollarını kavuşturdu ve doktora adaylarını tezleri konusunda sorguya çektiği zaman gözlemlediğim bir duruşa büründü. Doğal olarak kürsünün dörtte üçünü kaplıyordu ve bana verdiği rahatsızlığın hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. "*Onu* yakaladınız demek istiyorsunuz," dedi.

İçimi çektim. "Ne demek istediğini trende anlattın. Tekrar etmene gerek yok."

"On yıldır ölümlülerin arasında yaşadığı doğru," dedi Rose. "Bir saray fae'si için duyulmamış bir şey. Ve belki de bu onu değiştirmiştir, ama ne kadar? Kesinlikle temel bir seviyede değil."

Ben bir şey söylemeyince, sert bir şekilde devam etti: "Eğlenmek için sıkıcı uyarılarda bulunmuyorum. Kasvetli bilge rolünden zevk alacak kadar yaşlı değilim. Aslında sen aptal olmaktan çok uzaksın Emily ve senin yanılmalara nüfuz edebileceğime dair biraz umudum var."

Açık sözlü olmaya karar verdim. "Folk'ta birini kaybettin, öyle mi? Karını mı? Belki de bir kardeşini?"

"Hayır," dedi. "Karım otuz iki yıl önce doğal bir sonla karşılaştı; o kadar korkunç ama bir o kadar da sıradan bir hastalıktı ki Halk bunu asla tasarlayamazdı." Bir an sessiz kaldı. "Çok eski bir dostumdu. Neredeyse yarım asırlık bir arkadaşı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak yaşta değilsin henüz. Bu kıyaslanamayacak bir deneyim."

O ikiz kayıplarını düşünürken ben başka tarafa baktım ve bir an için ikimiz de dağların kararmasını izledik. "Ne oldu?"

"O ve ben birlikte öğrenciydik. İlgi alanlarımız birbirine çok benziyordu, Folk'a olan hayranlığımız da buna dahildi. Yetişkin olduğumuzda ikimiz de kendi yollarımıza gittik -ben akademiye, o bara- ama yine de yakındık. Oldukça zenginleşti ve bu zenginliği hobisini finanse etmek için kullandı - yani Britanya'da peri perili olduğu söylenen yerleri ziyaret etmek. Bir gün - belki de on beş yıl önceydi- eşinden acil bir telgraf aldım, kötü bir durumda hastaneye kaldırıldığını söylüyordu. Doğal olarak başkanlığını yaptığım konferansı yarıda bırakıp hemen yatağının yanına gittim ve onu uyarıldığım gibi buldum.

"Sonunda ailesinden sakladığım hikâyeyi ondan öğrenmeyi başardım," diye devam etti Rose bir süre daha durakladıktan sonra. "Exmoor'da bir yerde bir peri kadına aşık olmuştu. Onun hesabına göre birlikte aylar geçirmişler. İmkânsız bir şenlik ve memnuniyet içinde geçen aylar. Sonra mevsimler değişmiş, kadın ve onun türü toparlanıp gitmişler - alışılmadık bir şey değil elbette; Halk'ın birçok türü mevsimlerle birlikte seyahat eder. Günlerce kırlarda dolaştı ve bir şekilde onlar dinlenirken onlara yetişmeyi başardı. Susamış ve yarı aç bir halde onların eğlencelerinden birine rastladı.

hoş karşılanacaktı. Ancak sevgilisi onun bu başarısından rahatsız olmuş - sanırım ondan bıkmış olmalı ya da belki de onu takip ettiği için ona kızmış. Kadın ve ailesi onu o zamana kadar oldukça uzamış olan sakalından bir ağaca bağladılar. Belki de bunun komik olduğunu düşündüler, ama o kendini kurtaramayacak kadar güçsüzdü. Şans eseri ertesi sabah bir yürüyüşçü tarafından bulundu, ancak maruz kalma ve çaresizliğin verdiği hasar çoktan . Birkaç gün sonra öldü."

Yüzümü buruşturdum. Hikâye kasvetliydi, tıpkı Halk'ı içeren aşk hikâyelerinin genellikle olduğu gibi. "Özür dilerim."

"Keşke onu uyarmış olsaydım," dedi Rose. "Ben Halk'ı ondan daha derinlemesine incelemiştim - onun hevesi bir hobisinin hevesiydi ve bu onu onların karanlık niteliklerine karşı körleştirmişti. Bu kadar aptalca bir şey yapacağını düşünmemiştim."

Nefesimi bıraktım. "Benim de aynı hatayı yaptığımı düşünüyorsun. Wendell'e çok fazla güvendiğimi ve bir gün beni bir ağaçta sallanırken bırakacağını düşünüyorsun."

Rose hemen cevap vermedi ama şaşırtıcı derecede nazik bir elini dizime koydu. "Bir gün Emily. Bir gün onun ne olduğunu anlayacaksın. Umarım arkadaşşıma yaptığı gibi seni de yok etmez."

Hırkamı üzerime daha sıkı çektim - Rose'un sözleri değil, havanın serinliği dedim kendi kendime. "Tavsiyen için minnettarım Farris. Gerçekten. Ama Wendell'i tanıyorum."

"Emily." Kayın ağacının dallarını işaret etti, dallar bir o yana bir bu yana sallanıyor, etrafımıza daha fazla yaprak saçılıyordu. "Rüzgarı biliyor musun?" Ve bu kasvetli koanla beni terk etti.

[*1](#) *The Un-Dictionary*, 1905.

[*2](#) Letitia Barrister'ın *Dryadological Fieldnotes*'da 1890 yılında yayınlanan bir makalede açıkladığı teorisine göre, peri taşları gibi peri yapımı tüm eserler, büyüler çözöldükten çok sonra bile büyünün izini korurlar. Barrister büyüyü, çıkarılması mümkün olmayan bir leke bırakan şaraba benzetmiştir.

24th September

The first thing Bu sabah, alışkanlığım haline geldiği üzere, gece ziyaretçilerimizin izlerini bulmak için kapıyı kontrol ettim. Her gece sunduklarımıza dikkat ettik, talimatlara uygun olarak sadece pişmiş sebze ve peynir bıraktık, ancak her sabah uzun, sivri çizikler şeklinde yeni bir hoşnutsuzluk kanıtı getiriyor.

Kilidi inceledim ve yaratıkların orada da bulunduğu dair kanıtlar bulmaktan rahatsız oldum; sağlam bir şeydi ya da öyleydi; şimdi hafifçe gevşemişti, sanki biri, büyük ve ağır biri, kapıya öyle bir güçle vurmuştu ki kilit bükülmeye başlamıştı. Gece boyunca hiçbirimiz en ufak bir gıcırta bile duymamıştık.

Wendell'i bir göz atması için çağırdım, ancak tüm iş hakkında tam bir endişe eksikliği göstermeye devam etti.

"Bu demir," dedi, kilide kısaca dokunarak. "Hangi halk içeri girebilir ki?"

"Yapabilirsin," diye ettim. "Elbette başkaları da vardır."

Bana şaşkın bir bakış attı, sanki o kadar temel bir şeyi yanlış anlamışım da bana nasıl açıklayacağını bilemiyormuş gibi. Belki de geceleyin kapımızı tırmalayan korkunç bir peri güruhu tarafından uyandırılmaktan endişe etmiyordu -Wendell'in sıradan insanlara karşı tutumu

fae amansız bir küçümsemedir-ama bu pek de soğukkanlılıkla tahmin edebileceğim bir olay değildi.

"Wendell," dedim zoraki bir sakinlikle, "bunun üvey annen tarafından gönderilmiş başka bir suikastçının işi olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Eğer öyleyse, gerçekten de korkunç yaratıklar; bakın, her gece nasıl da bir tahta parçasını parçalamakla meşguller! Haase'ler yara bandı yapıştırmak zorunda kalabilir," dedi öyle eğlenceli bir sesle ki onu boğazlamak istedim. Neyse ki Julia kahvaltımızla birlikte yoldan geliyordu ve en azından ondan biraz sempati toplayabildim.

"Bu tam bir karmaşa," dedi yüzünü buruşturarak izlere dokunarak. "Onları harekete geçirecek ne olmuş olabilir?"

Titiz ziyaretçilerimize sadece en seçkin yiyecekleri sağladığımızı, hatta kahvaltıda bize ikram ettiği peyniri bile istiflediğimizi açıkladım ve o da başını salladı.

"Elma kızartması yapacağım," diye söz verdi. "İyi komşularımız tatlılara pek düşkün değildir ama kızarmış elmalar için bir istisna yaparlar. Onları özel günlerde adak olarak bırakıyoruz."

Ona teşekkür ettim, yardım teklifi kadar soğukkanlılığı da beni rahatlatmıştı. Ama sonra, peri kötülüğü karşısında hoşgörü, tüm ülkelerdeki kırsal halkın karakteristik özelliğidir. Biz şehir sakinleri bunu anlamakta güçlük çekiyoruz, çünkü fae'lere bu kadar yakın yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu, ürün kıtlığı ya da vahşi hayvanlar tarafından avlanmanın dehşetini anladığımızdan daha iyi bilmiyoruz. Moreau bu konuda bir kitap yazdı .[*]

İlk araştırmamızı dün tamamlamıştık ve bu yüzden bugün ayrılmayı tercih ettik: Wendell ve Ariadne komşu vadide bulduğumuz bir dizi peri kapısını araştırarak, Rose ve ben ise bizi Danielle de Grey'in izlediği son yola götüreceğine söz veren kayınpederini almak üzere Julia Haas'ın evine gidecektik. Yerel halk ziyaretimizin nedeninin de Grey gizemi olduğuna inanıyor ve de Grey'in bilinen son yerinin gerçekten de büyük önem taşıdığı göz önüne alındığında onları hayal kırıklığına uğratmak için bir neden göremedim. De Grey'in yetenekleri göz önüne alındığında, bu oldukça mümkün.

Araştırmacı, bağlantı noktasını ararken başarılı olmuş ve o şeyin içinde kaybolmuş ya da o şeyin muhafızları tarafından öldürölmüş olabilir. Dolayısıyla, de Grey'in yolunu takip etmek bizi Wendell'in kapısına da götürebilir.

Julia Haas'ın evi güzel bir yerdı, koyu renkli ahşaplardan inşa edilmişti ve kırmızı ve pembe çiçekler saçan bakımlı pencere kutuları vardı - çoğu evde olduğu gibi pencere kutuları Aziz Liesl'de keçiler kadar gerekli görünüyordu. Ancak toprakta keskin bir yükselti içine sıkışmıştı ve bu yüzden sabahın o saatinde gölgeli ve oldukça kasvetliydi. Ön bahçesi küçüktü ama evin yukarısında keçiler ve inekler için yeterince geniş bir çimenlik alan ve onun ötesinde de bir elma bahçesi vardı.

Haas kızlarından biri bizi kapıda neşeyle karşıladı ve Shadow'un tercih ettiği kulak okşama selamını vermek için eğildi - sanırım Astrid'di, ama aslında o kadar benziyorlar ki, yanılma ihtimalime karşı isimlerini kullanmaktan kaçındım.

Roland Haas yetmişli yaşlarında, kısa sakallı, pembe kahverengi tenli ve bol miktarda beyaz saçlı, yaşlanan birçok taşra işçisi gibi dinç, ufak tefek bir adam. Anladığım kadarıyla bir zamanlar Haas çiftliğini işletmiş, şimdi ise sorumluluk oğullarına, kızlarına ve çeşitli kızları ile damatlarına geçmişti (Haas soy ağacını ve önüme atılan çeşitli isimleri sıralamaya çalışmadım, çünkü bu tür konularda berbat bir hafızam var). Şimdi emekliliğinde olan bu adam öncelikle köyde ufak tefek işler yapıyor; bugün de iki yabancıyı kayıp bir kurubilimcinin izini sürmeleri için yönlendiriyor.

"Herhangi bir akademisyen bizi ziyaret etmeyeli yıllar oldu," dedi. "Zavallı Dani ortadan kaybolduktan sonra bir ilgi telaşı oldu, ama bu tür şeylerin gerektiği gibi geçti - neredeyse elli yıl , değil mi? On yıllar nereye gidiyor?"

"O halde de Grey'i şahsen tanıyordunuz?" Dedim.

"Oh, evet. Diğeri, Eichorn, huysuz bir tipti. Ama Dani çok sevimliydi. Çok canlıydı, buralarda dediğimiz gibi, dağın eteklerinden dağın zirvesine kadar uzanan bir kahkahası vardı. Yüce Tanrım, giydiğin şey bu olamaz."

Rose ve ben, sahadaki bir dryadologun standart üniforması olan yün pelerinlerimize ve çizmelerimize baktık. Biz cevap veremeden Roland evin içinde kayboldu ve ilk başta koyunların yeni kırkılmış postları olduğunu düşündüğüm iki büyük pelerinle çıkageldi.

"Gittiğimiz yer korkunç soğuk," diye açıkladı. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Rose alaycı bir tavırla, "Gerçi senin yok," dedi, çünkü Roland Haas'ın sadece

Yün yeleşinin üzerine hafif bir palto ve atkı.

Yaşlı adam gülümsedi. "Bizler, hayatlarını ısıtılmış ofislerdeki masalara bağlı olarak geçiren insanların aksine, vurdumduymaz insanlarız. Alınmayın."

Rose güldü ve ona minnettarlığımızı ilettiler, biz de bu saçma şeyleri pelerinlerimizin üzerine geçirdik. Sadece koyun gibi görünmüyordum, zamanda koyun gibi kokuyordum. Wendell'in böyle bir giysiyle karşılaştığında vereceği tepkiyi hayal ederek kendimi eğlendirdim. Şüphesiz donmayı tercih ederdi.

Köyün ötesine uzanan bir patikayı takip ederek dağlara doğru yola çıktık. Yosunlu kayalıklarla dolu engebeli bir yamaçtan aşağı inerken Rose sohbeti pek dikkat etmediğim kibar hoş sohbetlere, yılın bu zamanındaki hava koşullarına ve Roland'ın dağlarla olan kişisel geçmişine dair sorulara yönlendirdi. Roland ceplerinden birinden bir kurdele çıkarıp küçük bir kayaya ya da köke bağlamak için belli aralıklarla duraklıyordu.

"Renk bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Gerçekten de," dedi Roland ve bana kırmızı kurdelenin gezginin yolunun çoğunlukla düz bir düzlem boyunca düz devam ettiğini belirtmek için kullanıldığını söyledi; beyaz, bir yükselişi; mavi, bir inişi gösterir. Ayrıca pusula yönlerinden birinde rota değişikliğini temsil eden kurdeleler de var: yeşil, batı; sarı, kuzey; turuncu, doğu; kırmızı, güney. Bu işaretler öncelikle ihtiyaç duyulması halinde arama ekiplerinin işine yarar, ancak umutsuzca kaybolan bir gezgin de adımlarını geri takip ederken bir tür yön bulma amacıyla bu şeritleri kullanabilir. Dokusal işaretler de vardır: mavi bir kurdelenin yanına bağlanmış dantel bir kurdele, gezginin daha alçak bir irtifaya inmeye karar ve Halktan biriyle buluştuğunu gösterir - yine, gezginin geri dönememesi durumunda kurtarıcılarının işine yarayabilecek bir bilgi. Kaba bir muslin kurdele bir yaralanmaya işaret eder ve bu böyle devam eder.

Kurdele çeşitleri kadar çok olduğu için her işaretleyiciyi kaydedin. Aileler kurdelelerini belirli bir şekilde işaretlerler - Haas ailesi her bir uçtan bir üçgen keser; diğer aileler harfler diker, uçları boyar vs. İdeal olan, kurdelelerin birbirlerini görececek mesafeye yerleştirilmesidir, ancak bu her zaman mümkün olmamaktadır.

Rose'un tüm bunları defterine karaladığını gördüm, duruşu benimkinin neredeyse aynısıydı ve aceleyle kendi defterimi kalemimin etrafına kapattım.

"Büyüleyici," dedi Rose. "De Grey bu sistemi kullanıyor muydu?" "Oh, evet-nereye düştüğünü böyle biliyoruz."

"Düştü mü?" Biraz dehşetle tekrarladım.

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Evet, diğer akademisyenler de böyle tepki verdi. Sanırım Folk tarafından çalınmış olmasından daha az ilginç. Hakkında makale yazılabilecek bir şey değil. Ama göreceğiniz gibi, Profesörler, ayrıntılar oldukça açık, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla."

De Grey'in izlediği rotayı takip ederek varış noktamıza ulaşmamız yaklaşık bir saat sürdü. İtiraf etmeliyim ki, hayaleti -haritaları ve diğer yazıları- şimdiye kadarki keşif gezimizi şekillendiren o lanetli kadının ayak izlerinde yürümek biraz ürkütücüydü. Bu izlenime havanın değişkenliği de yardımcı olmadı; bulutlar karanlık alametler gibi güneşin üzerinden geçmeye devam etti ve bir noktada dolu yağdı. Ancak arazi nispeten kolaydı, bir dizi dağ çayırını ve dağ yamacındaki yuvarlak yamaçları geçtik. Gölge, normalde dağlık arazinin tekrarlayan iniş çıkışlarından hoşlanmasa da, Roland'ın bırakacağı tuhaf pati izi eksikliğini fark etmesini istemediğim için onu karşılaştığımız kar parçalarından uzak tutmama rağmen ayak uydurmakta pek zorlanmadı.

Sonra küçük bir geçitten yukarı çıktık ve manzara Rose'u komik bir şekilde aniden durdurdu. Kendimi iki tepe arasındaki omurga şeklindeki tehlikeli bir eyere bakarken buldum, tam önümdeki tepe korkunç bir noktaya yükseliyordu. Böylesine açık bir arazide rüzgâr, kaya ve çalılardan oluşan ince bariyeri parçalamaya kararlıymış gibi uğulduyordu. Saçlarım bağından kurtulup savruldu; rüzgâra bakarken nefes almakta zorlanıyordum. Roland'ı takip ettiğimizde gülünç pelerinim için hemen minnettar oldum.

Omurgaya doğru. Yer yer ancak bir metre genişliğindeydi, bu da özellikle şiddetli rüzgârla birleştiğinde rahat bir yürüyüşe imkân vermiyordu.

"Dediğim gibi, burası oldukça soğuk." Roland sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Şurası onu son bulduğumuz yer, kurdele beyazı."

İşaret ettiği taş yığınınına baktım; de Grey'in son şeridinin üzerine inşa edilmiş bir anıt olduğunu tahmin ediyordum ve sonra de Grey'in gösterdiği rotayı gözlerimle takip ettim. Sarp bir araziydi, yol boyunca acı verecek kadar dardı, karla taçlanmış sivri zirveye doğru yükseliyordu. Evet, bunu hayal edebiliyordum -özellikle de kötü havalarda ya da mevsimin zamanlarında, tüm tırmanışın bir buz ve kar tabakasıyla kaplanmış olacağını. Galler dağlarında saha çalışması yaparken ben de birkaç kez kıl payı kurtuldum ve kar, yükseklik ve kişinin çevresine aşına olmamasının bir araya gelmesinin yarattığı tehlikeyi iyi biliyorum.

Rose'un yüz ifadesindeki hayal kırıklığından Roland'ın vardıgı sonuca yaklaştığını görebiliyordum ve ben de aynı şeyi yapabilir, de Grey'in ortadan kayboluşunu bağlantı noktası arayışımızda bir çıkmaz olarak görmeyebilirdim.

Kanlı ayak çantamda seğirmeye başlamasaydı.

Çantamı gizlice bir omzumdan kaydardım ve kolumla Roland'ın dikkatinden korudum. Göz alabildiğine yükselen tepelerin vahşi görüntüsünden zorlukla dönerek manzarayı taradım. Solumuzda arazi baş döndürücü bir şekilde dikleşerek alçalıyordu; o yöne doğru yuvarlanan birinin yaklaşmakta olan inişi düşünmek için çok zamanı olurdu. Ancak sağ tarafta, dikkatli olunursa ekipmansız geçilebilecek daha yumuşak bir yamaç vardı ve bu yamaç yüksek bir vadide yer alan başka bir dağ gölüne çıkıyordu. Sol taraftaki yamacın karşısında, çoğu dayanıklı çamlardan oluşan küçük bir orman vardı.

Roland ilgimi fark etti. "Vadiyi aradık," dedi. "Ondan hiçbir iz bulamadık. Beyaz kurdele de zirveye doğru devam ettiğini gösteriyor."

"Fikrini değiştirmiş olamaz mı?" Ben önerdim. "Ya da yanlışlıkla yanlış kurdeleyi seçmiş olamaz mı? Sarı, zayıf ışıktaki beyaz gibi görünür. Vadi kuzeye uzanıyor, değil mi?"

Roland kuşkulu görünüyordu. "Neden başka bir kurdele bağlamamış olsun ki?"

Rose düşünceli bir ifadeyle, "Bunun pek çok nedeni olabilir," dedi. "Belki de rotasını değiştirdikten kısa bir süre sonra bir peri kapısından geçmiştir. Belki de hava ya da yükseklik yüzünden yönünü şaşırmıştır."

Kendi hipotezimi kendime sakladım. Şöyle ki, bu kurdele sistemi, ne kadar dahiyane olursa olsun, tuzlu su olsun ya da olmasın, Halk denkleme dahil edildiğinde, en başından beri bana kesinlikle kaprisli bir yol bulma yöntemi olarak görünmüştü.

Roland'a vadide kısa bir inceleme yapmak istediğimi söyledim ve o da bana benim seçeceğimden daha kolay bir rota gösterdi. Bu noktada onu eve dönmeye teşvik ettim, çünkü muhtemelen vadide bir süre oyalanacak, durmak, not almak ve benzeri şeylerle onu sıkacak ve her halükârda eve dönüş yolumuzu bulmakta zorlanmayacaktık. Roland yeterince iyi huylu bir şekilde kabul etti -sanırım bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu ama akademisyenlerin tasarımlarını da pek umursuyor gibi görünmüyordu. Dönüş yolculuğunun beklediğimizden daha zorlu geçmesi ihtimaline karşı, mecazi anlamda ekmek kırıntıları bırakacağını ve Haas'ların malikânesine yemeğe geldiğimizde bunları kendisine geri verebileceğimizi nazikçe bildirdi.

Doğal olarak, Rose ve ben aşağı indiğimizde, vadiyi yukarıdan görüldüğünden daha büyük buldum, bir peri kapısını gizleyebilecek sayısız kuytu ve yarıkla kolayca bir mil genişliğindeydi. Daha önce kuzeydoğudan yaklaştığımız ve arazinin inmek için çok dik olduğu için vadiyi daha önce incelememiştik ve bu nedenle bir olasılık olarak göz ardı etmiştik. Bu araştırmalarda yerel bilginin önemi yadsınamaz. Rose'a peri ayağının vadiye verdiği tepkiyi -çantamın içinde deli gibi seğirmeye devam ediyordu- ve de Grey'in kurdeleleriyle ilgili şüphelerimi anlattım. Sakince başını salladı ve beni biraz da olsa şaşırttı. Liderliğime bu kadar kolay boyun eğmesini beklemiyordum.

daha önceki güzel sözleri.

"Hava kararmadan önce yolumuza devam edebilmek için sadece üstünkörü bir araştırma yapacağız," dedi, "ve sabah diğerleriyle birlikte geri döneceğiz. Bu

Faunların kullandığı kapının yakınında olduğumuzu varsayarak ilerlemek en iyisi olacaktır, bu da son derece dikkatli olmayı gerektiren bir durumdur. Pelerinin Emily."

O kadar da kabullenici değildi o zaman. Yine de, büyük ölçüde onun düşünceleri benimkilerle aynı doğrultuda olduğu için bu konuda küçülmemeye karar verdim ve ödünç aldığım pelerinimi tersine çevirdim. Altıma giydiğim ve Wendell'in Ljosland'da benim isteğim dışında diktiği pelerini tersine zahmetine girmedim, çünkü bunu yaptığımda sanki onu rahatsız etmişim ve bir ruh haline sokmuşum gibi kıvrılıp sallanma eğilimi gösteriyor.

Göl olağanüstü değildi, sevimli ve yeşil-maviydi, ama orman tuhaf bir şeydi. Zemini kaplayan iğneler arasında mantar kümeleri ve fener şeklinde, çukur yaprakları küçük kürelere benzeyen tuhaf beyaz çiçekler vardı. Ağaçlar, bu tür bitki örtüsünün yüksek rakımlarda olması gerekenden daha uzun ve sağlıklıydı; hatta aşırı beslenmiş gibi oldukça şişmandılar.

"Anladım," diye mırıldandım. Rose kaşlarını çatarak bana baktı, bir bilim adamının sonuçlara atlamaktan hoşlanmamasına rağmen, bağlantı noktasıyla hiçbir ilgisi olmasa bile ormanda peri dokunuşlu bir şeyler olduğu açıktı. Ayağı çantamdan çıkarıp yosun ve otların arasına koydum.

Bir tavşan gibi zıplamasını bekleseydim hayal kırıklığına uğrardım, çünkü o şey hareketsiz bir şekilde oturuyordu, artık kıpırdamıyordu bile. Ama Rose ve ben profesyoneliz ve bu yüzden sadece bekledik, gözümüzü ayaktan ayırmadık ama tüm dikkatimizi ona odaklamadık ve yavaşça hareket etmeye başladı. Ne zıplıyor ne de adım atıyordu, sadece bir an ile bir sonraki an arasında düşündüğümde biraz daha uzakta gibi görünüyordu, o kadar azdı ki kendimi hayal gördüğüme inandırabilirdim. Rose ve ben aradaki mesafeyi kapattıktan sonra, yavaş yavaş tekrar uzaklaşıyordu. Herhangi bir hareket algılamak imkansızdı; sanki manzaranın kendisi hareket ediyor, bizimle ayak arasına mesafe koymak için kendini uzatıyordu.

Başlangıçta, ayak ormana doğru gidiyor gibi görünüyordu, ancak daha sonra göle doğru yöneldi, sonra tekrar ormana geri döndü.

"Belki de kaybolmuştur," dedim, espri olsun diye, ta ki kaybolmuş bir peri ayağının, kaybolmuş bir peri ayağından ne daha az ne de daha çok gülünç olduğunu fark edene kadar.

ne hakkında olduğunu bilen.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Rose. "Kaldır şunu Emily. Daha da iyisi, bırak gitsin."

"Ormanı bulmamızın nedeni de bu," diye .

"Peki orman *nedir*? Burada ne tür Halk yaşar? Bunu cevaplayana kadar kendinizi övmeyin."

Küçümsemesinde eski bir tartışmanın yankısını duydum ve kendimi bu tartışmaya girmekten alıkoyamadım. "Demek istediğiniz, bu yere girerek kendimizi tehlikeye attığımız mı? Kötü niyetli bir Halk'ın uğrak yeri olan bir kapıya -hatırlatayım, Silva Lupi'ye açılan bir kapıya- hangi güvenli yol var?"

"*Demek istediğim*," dedi Rose, "bildiğin gibi Emily, peri eserlerinin peri gizemlerini çözmedeki yararlılığının, daha az sorumlu bilim adamlarının aldatıcı iddialarının aksine, en iyi ihtimalle şüpheli olduğudur. Yerlilerin kurdelelerine olan güvenini küçümsüyorsun, Halk'ın onlarla fesat çıkarabileceği gibi doğru bir mantık yürütüyorsun ve yine de buradasın, sihirli bir ayağa güveniyorsun."

"Bu hiç de adil bir karşılaştırma değil," diye karşılık verdim hararetle. "Gabrielle Goode için *sorumsuz* tanımlaması adil bir tanımlama olur mu? Ya da Marcel Tzara için? Her ikisi de az bilinen fae'lerin araştırılmasında peri eserlerinin ihtiyatlı bir şekilde kullanılmasını savunmuştur. Goode'un peri fenerleri onu bir cüce cin zulasına götürdü, Tanrı aşkına, tarihte böyle üçüncü keşif! Toplumumuzun ihtiyacı olan şey, genç nesil akademisyenlerden gördüğümüz türden yenilikçi düşüncelerdir, yoksa Halk'ı anlama konusunda asla ilerleyemeyiz."

"Goode'un fenerleri bir gün onu uçurumdan aşağı sürükleyecek. *İhtiyacımız* olan şey, iyi, eski moda saha çalışması ve sözlü anlatımlar etrafında dönen, denenmiş ve test edilmiş dryadoloji yöntemlerine geri dönmektir. Gerisi sözde bilimdir."

Shadow sızlanmaya başlayana kadar böyle didiştik. İlk başta onu görmezden geldim, çünkü itiraf etmeliyim ki eğleniyordum; bu bazen Rose'la yapmak istediğim türden bir tartışmaydı, ama bir türlü cesaretimi toplayamamıştım. Sonunda arkamı döndüğümde mızızlananın peri ayağı olmadığını gördüm.

Arkadaşımı üzdüm; bunu çoktan çantama geri koymuştum. Onun yerine bir kemiği kokluyordu.

Aslında bir kafatası. İnsana ait. Gölün kenarındaki kumlu toprağa kısmen .

"Aman Tanrım!" Dedim ki. "De Grey olabilir mi?"

"Bu onun için dramatik bir görünüm olurdu." Rose kafatasını incelemek için diz çöktü. "Şovmenliğiyle tanınırdı, değil mi? Ama hayır. Bu bir erkek. Yüksek lisans tezim osteolojik bir bileşen içeriyordu, Galli Afanc'ın geride bıraktığı kalıntılar üzerine bir çalışma. Burada kumun içinde bir sürü kemik var! İlginç."

"Şu mağaralara bir göz atmalıyız," dedim, kayaların oyuklarla delik deşik olduğu bir yükseltiyi işaret ederek - bir pınarın yanındaydı, içinden tuhaf bir sis yükseliyordu. Bu bana Wendell ve benim kulübenin altındaki küçük gölde gördüklerimizi hatırlattı. "Zwerge"lerle ilgili Alp masallarının çoğunda onların meskenleri mağaramsı bölgelerde yer alır."

"Önce şunu kaydedeyim."

Kemikleri incelemek için eğilerek kıyı boyunca yavaş adımlarla ilerlerken sabırsızlıkla bekledim. Gerçekten de oldukça fazla sayıda kemik vardı, ancak dağılım mağaralara yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyordu.

Rose sonunda, "Sanırım elimizde iki insan iskeletine ait kemikler var," dedi. "İkisi de erkek. Bunun yanı sıra birkaç domuz ve en az dört keçi. Aziz Liesl'in ölümlü sakinlerinin adakları mı? Şanssız yürüyüşçülerin de."

"Pekâlâ," dedim, çünkü bu gerçekten de faydalı bir bilgiydi. "Bogles, belki? Kuzey kıyısını inceleyelim mi?"

"Sanmıyorum." Not defterini cebine sokarken Rose'un sesi sakindi. "Öncelikle kaçıyormuş izlenimi vermemek için burada oyalandım. İzleniyoruz ve her an saldırıya uğrayabiliriz."

Bu ifşayı içime sindirmiştım; her zaman hoş karşılanmazdı ama özellikle de insan bir fae yaratığının geniş kemik koleksiyonunun içinde dururken. "Nerede?"

"Arkamızda tabii ki. Mağaralardan yavaşça uzaklaşmalıyız, çok yavaşça. Güçleri kaynağa bağlı olabilir."

"Onları nasıl tespit ettiniz?" Her zaman yaptığım gibi dikkatimi vermiş olmama rağmen hiçbir şey duymadım.

"Cep saatim. Bir saatçinin atölyesinde yaşayan bir ev kekinden bir iyilik kazandım, o da bu saati bogle ve benzeri kötü niyetli kişilerin yakınında tik taklarını durdurması için büyüledi."

Bu ikiyüzlülük çok can sıkıcıydı. "Eserler hakkındaki tüm bu saçmalıklardan sonra
-"

"Emily. Zamanımız yok."

Gölge'ye baktım. Domuz kemiklerinden biriyle ilgileniyor, keyiften bir şeylerin ters gittiğini anlayamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Ama tedirginliğimi fark etti ve kaskatı kesildi, çenesi hâlâ kemiğin etrafında kenetlenmişti, ağzından salyalar akıyordu.

Aniden saldırdı - arkamızdan değil, mağaralardan birinden bizi izleyen küçük bir kıvılcık tilkiye.

Gölge'ye "Bırak onu," dedim ama havlamaya devam etti - en korkunç durumlar için sakladığı gök gürültülü, doğaüstü bir havlama, aşağıdaki toprağın soğuşunu insanın kemiklerine kadar getiren ölüm çığırığı gibi kaba ve hırıltılı. Tilki mağaranın gölgeleri arasında eriyip gitti ama bu, diş ağrısı gibi farkındalığımı sarsan, onda korkunç derecede yanlışı bir şey olduğunu hissetmemden önce olmadı.

"Emily," diye mırıldandı Rose.

Döndüm. Kıyıdaki bir kütüğün üzerine tünemiş birkaç küçük bayağı Halk daha vardı - doğal olarak onlar da kulübenin yanında kısa bir süre gözlemlediğim gibi Halk'tı; bunu daha önce fark etmediğim için kendime kızdım. Yakın mesafeden bile tilkilere çok benziyorlardı ama yüzleri bana bir insan yavrusunu hatırlatıyordu; iri gözler ve küçük gonca ağızlar. Çok küçük ama çok keskin dişlerinin sinir bozucu parıltısı ve ıslak, simsiyah gözleri olmasa kostüm giymiş küçük çocuklar olabilirlerdi. Siperlerle delik deşik olmuş çayırılık çimenlerin arasında o kadar hızlı girip çıkıyorlardı ki, sayılarını tespit etmek çok zordu.

Büyü üzerime çöktü, o kadar ki başım döndü - bazen bir peri size çok fazla büyü yaptığında böyle hissedersiniz, bir

oldukça kafa karıştırıcı bir deneyimdi. Tekrar aklım başıma geldiğinde, kendimle ilgili dikkatli bir değerlendirme yaptım ve etkilenmemiş göründüğümü fark ettim.

Rose o kadar şanslı değildi. Arazide etkileyici bir depar atmıştı, çünkü bunlar koşan perilerdi ve türlerinin çoğu gibi kovalamacayı her şeyden çok severlerdi. Rose -belki de pelerininin ters yüz edilmiş olmasının yardımıyla- bir düzine metre kadar gittikten sonra kendine geldi ve soluk soluğa durdu. "Emily!" diye bağırdı.

"Devam et!" Ona bağırdım, çünkü iki şey bir netleşmişti: Bir, bu küçük periler bir yemek gördüklerinde anlıyorlardı; ve iki, onlara karşı bir tür korumam vardı - bu korumanın, Wendell'in belki de şık bir terzilikten ve etek ucunda tamamen aptalca bir salınımdan daha fazlasını aşıladığı pelerininimle bir ilgisi olduğundan kuvvetle şüpheleniyordum.

Rose da aynı sonuca varmışa benziyordu, çünkü benim iyiliğim için endişelenmeyi bir kenara bırakıp dikkatini kendi derisini kurtarmaya odakladı ve kendi diktiğini tahmin ettiğim pelerininin çeşitli ceplerinden çıkardığı bir avuç tuzu etrafına savurdu. Keşke kaçmaya devam etseydi, çünkü perilerin kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri bölgenin ötesinde ona zarar vermeme ihtimali çok yüksekti; gerçi kaçmanın bu gibi yaratıkların iştahını kabartacağı da bir gerçektir - olasılıkları daha sonra tartışabilirdik. Ben umutluydum.

"Gölge," dedim ve canavar perilerin peşinden gitti. Ancak ondan pek rahatsız olmamış gibiydiler ve yaklaştığında görünmeyen bir siperin içine dalıp başka bir yerde tekrar ortaya çıktılar.

Shadow bir tanesini yakalamayı başardı ve periyi boynu ıslak bir gürültüyle kırılana kadar ileri geri savurdu ama diğerleri Rose'un tamamlamaya vakit bulamadığı tuz çemberini çoktan ve onu yere sürüklüyordu. Adam çılgılık atmaya başladı.

Ne yapacağımı bilmeden yamaca doğru koşarken -Kelime'yi mi zikredeyim? Daha fazla tuz mu fırlatayım? -ama *bir şeyler* yapmam gerekiyordu, çünkü Rose'un çılgınlıkları daha önce duyduğum ve bir daha duymak istediğim hiçbir şeye benzemiyordu, periler bana feryat ederek dağıldılar. Dehşetleri, ödül verilmeyen küçük çocukların öfke nöbetlerine benziyordu.

Tepkileri karşısında şaşkına döndüm ve tamamen içgüdüsel olarak arkama baktım, sanki orada korkularına neden olan çok daha korkutucu bir şahsiyet olabilirdi. İşte o zaman pelerininim -imkânsız, anlamsız bir şekilde genişlediğini ve şimdi korkunç bir gölge gibi arkamdan geldiğini fark ettim. İpek gibi dalgalanıyor ve sabit bir ucu yokmuş gibi görünüyordu; genişledikçe daha da önemsizleşti, uzaktaki etek kısmı gri bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Yüce Tanrım! Önce kalemlerim, şimdi de bu.

Yine de bunun şokunu atlatacak vaktim yoktu. Periler pelerininimden çok korkmuş göründükleri için -içgüdülerim bu korkunç şeyi bir örümcek gibi üzerimden atmamı haykırdığı için onları suçlayamazdım- ipeksi örümcek ağlarını andıran, hafifçe yapışkan olan arka kısmını topladım ve üzerlerine fırlattım. Fırlatma beceriksizceydi ama umduğum etkiyi yarattı; periler kaçıştılar, eğlencelerinin bu korkutucu kesintisi karşısında umutsuzca hıçkırdılar. Birkaçı pelerinin altında kaldı ve bunlar sönmüş alevler gibi yok oldu. Gölge perileri ormana kadar kovaladı, kendini beğenmiş bir şekilde uludu - sanırım sonunda onun korkutucu doğasını anladıklarına kendini ikna etmişti - sonra kuyruğunu dik tutarak tırıs tırıs geri geldi.

Bu arada Rose'un da bolca kanaması vardı ve sıkılı çenesinden ve alnından akan terden anlaşıldığı kadarıyla büyük bir acı içindeydi. Yaralar arasında en endişe verici olanı sol kulağıydı; dar bir deri parçasından sarkan kan yüzünden ve boynundan aşağıya doğru akıyordu. Çakımla yırttım ve onu sarmak için elimden geleni yaptım, ama ayakta duramıyordu ve ben de onu pek iyi taşıyamıyordum.

"Gölge mi?" Dedim.

Beni anladı elbette, her zaman anlardı. Aramızdaki bağı tam olarak anlayamıyorum, zira Shadow bir insan efendi edinen bildiğim tek gaddar, ama canavar hemen sihrinden sıyrıldı, her şeyden çok bir ayıya yakın bir boyuta ulaştı, kocaman pençeleri sivri pençelerle uçlandı. Rose'u sırtına astım ve hızlı bir şekilde eve doğru yola koyulduk.

* Mathieu Moreau, *Sketches of Rural Life in Faerie Lands*, 1908.

[*OceanofPDF.com*](#)

27th September

I've not had Son birkaç gündür günlüğüme vakit ayıramıyorum; Rose'un durumu inişli çıkışlı bir seyir izliyor ve iyileşme yolunda emin adımlarla ilerleyene kadar kalemimi elime almak istemedim.

Shadow ve ben kulübeye olaysız bir şekilde geri döndük.

Neyse ki, bir Kara Tazı'nın varlığını açıklamak zorunda köylülerle yolum kesişmedi.[*] Ariadne Rose'u görünce kendinden geçmişti, ağlamaklı dehşet ifadeleri ile saldırganların bizi takip etmiş olma ihtimali üzerine panikle saçmalamak arasında gidip geliyordu. Wendell'in nerede olduğuyla ilgili sorularıma cevap verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti ve sonunda bana onun kafeye gittiğini söyledi.

"Peki, getirin onu! Git!" Ona bağırdım ve zavallı kız pelerinini bile çekmeden kapıdan kaçtı.

Wendell geldiğinde hemen fark etmedim. Rose'un bilinci yerine gelmişti - durumu göz önüne alındığında güven verici ama aynı zamanda dehşet vericiydi - ve ben beceriksizce yaralarını sararken inliyor ve beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Nihayet dikkatimi toplayabildiğimde Wendell'i kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, anlam veremediğim bir ifadeyle olan biteni izlerken buldum.

"Birahaneye gitmek için onca zaman varken," diye terslendim ama aslında rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. "Buraya gel. Kulak en kötüsü gibi görünüyor, ama göreceğiniz gibi, aslında yan tarafındaki yaralar."

Wendell bana, önündeki tüyler ürpertici manzarayla daha uyumsuz olamayacak hafif bir şaşkınlık bakışı attı. "Bu konuda ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum! Neden bileyim ki?" Ona bağıırıyordum ve duramıyordum. Rose'un kanı ellerime, pelerinine bulaşmıştı. "İyileştir onu!"

"Emily," diye başladı, sonunda sıkıntımı anlamış gibi görünürken sesi yumuşuyordu, "bu benim işim değil-"

"Evet, bana öyle demiştin!" Ağladım. "Bugün dikkatsiz davrandık, Rose ve ben. Sen sıradan fae'ler konusunda haklıydın, ben ise . Tatmin olman için bunu üç kez söylemem mi gerekiyor?"

Bir tür kırılma noktasına yaklaşıyordum. Bunun nedeni Rose muydu bilmiyorum - şu anda uzak olsak da yaklaşık on yıldır meslektaşındı ve anlaşmazlıklarımıza rağmen ona her zaman içten içe saygı duydum. Rose'a kızginken bile ona saygı duymamak saçma geliyor; yumruğunuzu eski bir kule kulesine de sallayabilirsiniz. Ama aynı zamanda, bu kadar korkunç olaylarla ilgili deneyimlerim şimdiye kadar defterime özenle kaydedilmiş ikinci el anlatımlarla sınırlıydı. Elim hâlâ avucumda tuttuğum kanlı bandajın etrafında kenetlendi.

Wendell eliyle yumruğumu kapadı ve beni kollarına çekti. Bu jest beni şaşırttı - kendi adına değil, başımı omzuna yaslayanın ne kadar kolay hissettirdiğinden dolayı. Garip bir şekilde sinirlendim ve geri çekildim - sanırım aramızdaki şeylerin daha az gerginleşmesine izin veremeyiz.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" dedi sessizce.

"Tanrı aşkına, iyileştir onu." Sonra benden ne istediğini fark ederek, üç olsun diye bir kez daha tekrarladım.

Wendell tekrar baygınlık geçiren Rose'un yanına gitti. Kan miktarı o kadar fazlaydı ki, sanki hiç sargılı değilmiş gibiydi ve acaba bayağı perilerin dişlerinde bir tür toksin mi var diye düşündüm.

", değil mi?" Ben talep ettim.

"Doğal olarak yapabilirim," dedi ama ensemdeki tüyleri diken diken eden bir küstahlık vardı.

"Daha önce ne diyordunuz? Bu senin işin değil mi?" Bastırdım, çünkü aniden korkmuştım, zihnim korkunç bir şekilde yanlış giden her türlü peri pazarlığıyla doluydu - bu kısa bir liste değildi. Wendell'ın çabalarının Rose'a korkunç bir şekilde zarar vermesi mümkün müydü?

"Hiçbir şey," diye beni temin etti. "Yanlış söyledim, sadece iyileştirme işini pek  stlenmediğimi *kastetmiştim*. Ama neden bu işlemde de diğer b y lerde olduğu kadar usta olmayayım ki? Seni  zd ğ m için çok özür dilerim, Em. Ondan bu kadar hoşlandığını fark etmemiştim!"

Bunu anlamam bir anımı aldı. "O zaman ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok?"

O anda Rose bir inilti çıkararak kıpırdandı. Gözlerini açtığında Wendell'ı başucunda, düşünceli düşünceli kendisine bakarken buldu ve yüzü dehşetle kaplandı.

"Hayır," diye mırıldandı Rose. "O değil-"

"Sevgili Farris," dedi Wendell, "kan kaybından ölmeyi mi tercih edersin? Hem de bu temiz zeminin her yerine. Umarım kanın bir yüzeyden çıkarılması dünyadaki en zor şey olduğunun farkındasıdır. Her neyse, kesin bir travmayı belirsiz bir travmaya tercih etmeniz için hiçbir neden göremiyorum."

"Emily, durdur onu." Sesi zayıflarken bile Rose'un bakışları bana sabitlendi. "Bu yaratık yapamaz -kötü huylu Halk ile kötü huylu diyar- niyeti ne olursa olsun, sadece-"

"Emily seni arkadaş olarak gördüğü için çok şanslısın," dedi Wendell karanlık bir sesle. "Benim krallığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve söyleyecek olumlu bir şeyin yoksa bundan bahsetmemen için sana teşekkür edeceğim."

"Sana borçlu kalmayacağım," diye bağırdı Rose. "Ben-"

Wendell, "Aslında Farris, bunun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi. " yi geceler."

Bu sonuncusu büyüleyiciydi; havanın uğultusunu hissettim ve Rose kafasına vurulmuş bir sopa gibi geşsed.

"Hm," dedi Wendell, Rose'un çenesini eğerek onu inceledi. "Bunu bir süredir yapmamıştım. Yine de bu haliyle iyi bir uykuya ihtiyacı var, değil mi? Gördüğünüz gibi, insan sağlığı alanında tamamen eğitimsiz değilim. Ariadne, makası ve temiz bezleri getirme nezaketinde bulunur musun?"

Kız kendisine söyleneni yapmak için acele etti. Döndüğünde Wendell ona sıcak bir gülümseme vererek, "Teşekkür ederim," dedi. "Şimdi, neden oturmuyorsun canım? Eve bu şekilde dönmek senin için ne kadar tatsız olmuştur."

Ariadne biraz daha dik durarak, "Yapabilirsem yardımcı olmayı tercih ederim," dedi.

"Cesur kız." Dalgınca Ariadne'nin omzuna attığı eşarbının ucuna dokundu. "Biliyor musun, eğer buna sahip olsaydı, o küçük tehditler ona dokunamazdı."

Wendell Rose'un gömleğini çıkardı ve her bir yarasını yıkadı. Rose'un her zaman müstehcen spekülasyonlara konu olan dövmelelerinin dirseklerinde bittiğini uzaktan fark ettim; bu durum Cambridge dedikoducuları için şüphesiz büyük bir hayal kırıklığı olacaktı.

"Bunların sadece iyi bir temizliğe ihtiyacı var, eminim," diye mırıldandı Wendell, görünüşte kendi kendine. "İşte! Zehir hemen akıp gidiyor."

Ariadne tüm bu süre boyunca onu gölgeledi, her emredildiğinde bezleri getirdi ve suyu değiştirdi. Kızın gözlerindeki dehşet buharlaşmış, yerini kararlılığa bırakmıştı; Wendell ona her övgü dolu söz söylediğinde, ki bunu sık sık yapıyordu, suyun sıcaklığını kontrol etmek gibi önemsiz şeyler için bile.

Wendell ilk başta ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Yaraları yıkadı ve sonra parmak ucuyla birini dürttü. Birdenbire gül yaprakları dökülmeye başladı.

"O değil," dedi aceleyle, aynı hareketi tersten yaparak yeşilliklerin akışını durdurdu. "Elbette, sadece kontrol ediyorum."

"Wendell," diye başladım, sonra anlamsız bir şekilde öylece bakakaldım. Orada durmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydim. Kısmen hayranlıktı -elim kalemimi ve defterimi kaşıyordu- ama korkarım daha çok şoktu.

"Ah! Buldum," dedi Wendell. Bir an için Rose'un yüzükoyun yatan bedeninde küçük dikiş iğnelerinin parıltısı gibi bir gümüş ışıltısı gördüğümü sandım. Rose uykusunda inledi ve gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk eder gibi oldu.

Ariadne boğulur gibi bir ses çıkardı. "Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Rose'un yaraları kapanmıştı, evet, ama çok esrarengiz izler bırakmışlardı, saf gümüş ve bir şekilde geometrik, çapraz dikiş sıraları gibi. Rose'un kulağı en sarsıcı olanıydı; yaranın büyüklüğünden olsa gerek, sadece yarısı gümüş değildi, Wendell onu ters takmıştı.

Özür dileyerek, "Bu çok kötü oldu," dedi. "Yine de, kim bilir? İşe yarayabilir. Ve her zaman şapkalar vardır."

"Herhangi bir yan etkisi olacak mı?" Dedim.

Wendell mükemmel bir kayıtsızlıkla, "Ah, muhtemelen," dedi. Kendinden son derece memnun görünüyordu. "Tahmin edemedim. Bazı fae büyülerine karşı daha duyarlı, bazılarına karşı ise bağışıklığı olacağından şüpheleniyorum. Ama iyileşti. İstedğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedim. İçimde oturmak için güçlü bir istek vardı. Zaten oturduğumu fark etmem birkaç saniye sürdü. Trendeki gibi, bildiğim dünyanın ötesine geçtiğimi tamamen ve acı bir şekilde fark ettiğim anlardan birini yaşıyordum. Önümde tehlikelerle, keskin kenarlarla ve derin gölgelerle dolu bir dünya uzanıyordu ve tüm bildiklerime rağmen, bana rehberlik edecek bir gram bile sihri olmayan ölümlü bir kadındım.

Rüzgarı biliyor musun? Rose sormuştu. O zaman o kadar küçümsemiştim ki! Şimdi o sözlerin anısı içimde bir ürperti yaratıyor.

"Bir şey daha var Em," dedi Wendell. "Pelerinin."

Kendime geldiğimde onu yüzünü buruşturarak makaleye bakarken buldum. "Pelerinin mi?"

"Evet. Sakıncası var mı?"

Sessizce pelerinin düğmelerini açtım ve ona uzattım. Yakasını baş ve işaret parmakları arasında tuttu, burnu hafifçe itiraz etmeme neden olacak şekilde kırmıştı: "*O kadar* da kirli değil."

Wendell cevap vermedi. Dışarı çıktı ve pelerinini bahçede şiddetle sallamaya başladı. Ariadne ve ben de peşinden gittik. "Wendell?" "Wendell?" dedim.

"Uzun sürmez," diye cevap verdi, hiç yardımcı olmadan. Pelerini sanki tozlu bir kilimmiş gibi merdivenin kenarına birkaç kez sertçe *vurdu*. O anda pelerin seğirmeye başladı ve Ariadne bir çığlıkla geriye doğru sıçrayarak bana çarptı.

"İşte," dedi Wendell memnuniyetle. Pelerini birkaç kez daha salladı ve içinden bir peri çıktı. Aslında tilki perilerinden biri.

"Lanet olası *snámhaí*," dedi Wendell ve ona bir tekme savurdu. Küçük peri çığlık atıp hıçkıra hıçkıra dağın yamacına doğru kaçtı ve Wendell dikkatini tekrar pelerine verip İrlandaca küfürler mırıldandı. Onu bir kez daha salladı ve ikinci bir peri yuvarlandı.

"Artık bize borçlular," dedi peri daha da yüksek sesle çığlık atarak arkadaşını takip ederken. "Gitmelerine izin verdiğim için, yani istediğin zaman bunu talep edebilirsin. Anlıyor musunuz? Düzenli olarak ifade ettiğiniz duyguların aksine, bazen öngörü yeteneğine sahibim. Yüce Tanrım, yaralanma kokusundan nasıl da nefret ediyorum! Buranın iyi bir havalandırmaya ihtiyacı var."

İçeride kayboldu ve saniyeler sonra pencereleri açarken çıkardığı sesi duyduk.

-

I awoke in sabahın erken saatlerinde. Ateş birkaç titrek köze kadar düşmüştü ve boynuma korkunç bir kramp girmişti. Rose'a göz kulak olmak için koltuklardan birinde uyumaya karar vermiştim; hiçbirimiz onu merdivenlerden yatağına taşıyacak kadar enerjiye sahip değildik, o da masanın üzerinde, üzerinde bir battaniyeyle uyuyordu.

Uykuya dalamayınca, zihnim günün olaylarını gözden geçirmeye başladı ve acımasızca koşuşturan fae'ler üzerinde durdu. Sonunda kalktım ve bu yıl içinde yayıncıma teslim etmeyi umduğum ansiklopedimin ikinci baskısı için eklerimi ve güncellemelerimi derlediğim aldım. Gölde karşılaştığımız acımasız küçük perileri tanımlama görevine ve Alpler'in paçalı perileri hakkındaki girişimi onlara göre nasıl revize edebileceğime çabucak daldım - acı bakla perileri başka yerlerde de belgelenmişti elbette, ama dünyanın bu bölgesinde hiç belgelenmemişti ve objektif olarak bakıldığında, bu çok iyi bir makale oluşturacak önemli ve heyecan verici bir keşifti; bunun bana Berlin Akademisi'nin yıllık konferansına bir davetiye kazandırdığını kolayca görebiliyordum.

Folklorcular - ICODEF kadar büyük değiller, ancak son derece seçici oldukları için farklı bir şekilde prestijliler.

Bu yazıyı yazarken, yaptığım düzeltmelerden birinin kurbanı yakınlarda, garip yaralarla kaplı bir şekilde baygın yatarken, orada oturup bilimsel zaferlerin hayaliyle eğlenmemin soğuk bir davranış olduğunu fark ediyorum, ancak o sırada bunun bilincinde değildim.

Notlarımı bitirdikten sonra dikkatimi tekrar harita kitabımın taslağına çevirdim. Elimde Almanya'daki peri krallıkları hakkında, Almanya'nın beş peri krallığının olası yerlerini gösteren kendi ilkel haritasını da içeren, ortaçağ dönemine ait Alman peri hikayeleri kitabımla çapraz referans yapmak istediğim birkaç bilimsel makale vardı. Bir noktada, karşımdaki sandalyede hiçlikten bir adamın belirdeğini fark ederek irkildim. Her ne kadar şaşırmış olsam da bu kesinti beni biraz sinirlendirdi ve kafamı kaldırmadan önce yazmakta olduğum şeyi bitirdim.

Adam bana "Soğuk içinize işliyor," diye bilgi verdi. Bu elbette benim esrarengiz takipçimdi, cepleri her zamanki gibi kurdelelerle doluydu. Ateş ışığı yüzünde oynaşıyordu; belki de onu ilk gördüğümünden biraz daha genç, ikincisinden biraz daha yaşlıydı. "Bu rüzgâr ruhunu alıp götüreceğ kadar güçlüdür. Gölgesini gördün mü?"

"Bu sıkıcı bilmeceleeri geride bırakmamızı istiyorum," dedim ve defterimi kapattım.

Bana garip bir bakış attı; kaybolmuş, neredeyse çocuksu. Sonra ifadesi tekrar karardı ve "Çözülürken bile yola devam etmelisin" diye mırıldandı.

"Hangi yol?" diye sordum. "Hayaletlerin ve küllerin olduğu yol mu, yoksa bu başka bir yol mu? Birbirimizi anlayamayacaksa bu ziyaretlerin ne anlamı var, emin değilim. En azından bana adını söyleyebilir misin?"

"Benim adım," diye tekrarladı. Gözlerindeki soyutluğun bir kısmı kayboldu ve beni net bir şekilde görüyor gibiydi. "Benim bir adım var mıydı?"

"Kötü bir başlangıç," dedim. "Ama belki yardımcı olabilirim: Siz Cambridge'den Profesör Bran Eichorn'sunuz. 1862'de Danielle de Grey'i ararken tam da bu bölgede kaybolmuşunuz. Bu bölgede doğmuşunuz.

1817'de Münih'te. Babanız Mısır kökenli bir Alman diplomat, anneniz ise bir akademisyen ve o zamanki Ljosland kraliçesinin uzaktan akrabasıydı. Aileniz 1820'de Londra'ya taşındı ve burada Collingwood adında oldukça seçkin bir devlet okulunda eğitim aldınız. Doktoranızı 1841'de Cambridge'den dryadoloji alanında aldınız - bu hafızanıza yardımcı oluyor mu efendim?"

Eichorn bunların hiçbirini ne doğruladı ne de yalanladı. Ama ben konuşurken onun parça parça kendine geldiğini gördüm ve tahminimin doğru olduğunu anladım. Konuşmamın sonunda neredeyse aklı başında görünüyordu ve kurdelelerini tutmayı bırakmıştı.

"mı?" dedi sessizce. "Dani dışarı çıktı mı?"

Cevabımı yumuşatmaya çalışmam gerektiğinden şüpheleniyordum ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. "Danielle de Grey hiç bulunamadı."

Ateşe baktı. Acaba onu ısıtıyor muydu? Kesinlikle oradaymış *gibi görünüyordu* ama yine de dikkatimi başka yöne çekersem kaybolup gideceğine dair garip bir kesinlik hissediyordum. Aynı hissi, canları istediğinde manzaranın içinde kaybolmaya meyilli olan sıradan fae'de yaşamıştım; ateşimin başında otururken bile onun hâlâ bir şekilde kendi diyarlarında sıkışıp kaldığını bu şekilde anladım.

"Sonunda Öteki Diyar'dan kaçtığını umuyordum," dedi Peri için eski bir kelime kullanarak. "Diyarlarının sınır bölgelerinde durmadan onu ararken, onun ölümlüler dünyasında bir yerlerde yaşlandığını düşünmek bana bir tür rahatlık veriyordu. Gördüğünüz gibi Profesör Wilde, yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde öyle ya da böyle Dani'nin peşinden koştum."

"Hapsedildiğiniz peri diyarının doğası nedir?"

"Dediğim gibi, burası bir sınır bölgesi. Bir gün bir sisin içine düştüm - bir kapıydı ve bir süre dolaştıktan sonra içinde birkaç kekin oturup çay içtiği küçük bir ev buldum. Bana güldüler ve bana bir çıkış yolu göstermeyi reddettiler ve adımlarımı geri takip etmeye çalışsam da kendimi asla kurtaramadım. Zamanın uzun zaman önce tüm anlamını yitirmesinden beri farklı, birbiriyle örtüşen diyarların sınırlarında dolaşıyorum. Bazen Halk ile sıradan fae formunda karşılaşıyorum ve her seferinde

Dani hakkında bilgi istiyorlar, ama gülüyorlar ve benimle dalga geçiyorlar, çoğu zaman daha da kaybolmam için çabalıyorlar. Yine de çoğu zaman garip, alacakaranlık bir yerde tek başımayım."

Başımı salladım. Geçen yıl peri pazarından ayrıldıktan sonra Ljosland'da ben de benzer bir deneyim yaşamıştım. Peri'nin sınır bölgeleri ölümlüler için özellikle zor olabilir; çalkantılı bir akarsuyun kenarları gibidirler, burada talihsiz gezgini tuzağa düşürecek sayısız girdap ve anafor bulunabilir.

Kendini sallıyor gibiydi. "Hangi yıldayız?"

Ona söyledim ve o da sertçe başını salladı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Dedim. "Bazen sen görmeden seninle birlikte oluyorum. Kulak misafiri oldum konuşmalar."

Bu hoş karşılanmayan bir ifşaydı, ancak bilimsel hayranlık tarafından çabucak gölgede bırakıldı. Ne tuhaf bir peri diyarında kapana kısılmıştı! Benimle nasıl bir bağlantısı vardı? "Peki bana olan ilginiz nedir?"

"Hiç yok. Sürekli senin yörüngene çekilmektense zamanımı Dani'yi arayarak geçirmeyi tercih ederim."

"Hm," dedim. Daha meraklı ve daha meraklı! Zihnim bu gizemi çözmeye çalışırken heyecanla uğulduyordu. Yine de odaklanmaya devam ettim. "Bağlantı noktası nerede?"

Keskin bir nefes verdi. "Biliyorsam ne olayım. Dani buldu ama."

"O buldu," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Ticaret Yolları Teorisi onun takıntısıydı. Akranlarından gördüğü dirence rağmen peri diyarlarının birbiriyle bağlantılı olduğunu kanıtlamaya kararlıydı." Durakladı ve yüzünü sıcaklık kapladı. "Bu saplantının akademik çevrelerde maruz kaldığı alaylara duyduğu kızgınlıktan kaynaklandığını düşünebilirsiniz, ancak hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. Dani başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü hiçbir zaman umursamadı. Onun amacı bilimdi."

"Yani bağlantı noktasını buldu. Sonra ne olacak?"

"O zaman ne olacak! Ondan aldığım son mektupta, eve dönmeden önce güvenli bir mesafeden bağlantı noktasını ve Halkını gözlemlemek için birkaç gün geçirmeyi planladığını yazıyordu."

"Nexus'tan kendisinin geçmiş olması mümkün mü? Ya da onun ara boşluğunda sıkışıp kalmış olabilir mi?"

"Dani böyle bir kapıdan geçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ona başka bir şey oldu. Bu dağlar, Tanrı bilir nereye giden peri kapılarıyla doludur ve Tanrı bilir ne tür bir Halk vardır."

"Gerçekten." Ona baktım. "Bunu bile bile, onu aramak için buraya gelmen çok cesurcaydı."

"*Cesur* diyorsun," dedi. "Ama ben senin gerçek niyetini anlıyorum. Tüm dünya beni aptal olarak görse de umurumda değil. Öleceğim güne kadar onu arayacağım, belki daha da ötesinde, belki de çoktan yarı hayalet olmuşumdur. Yarım asırdır kayıp olduğumu söylüyorsunuz - bazen bundan daha uzun gibi geliyor, bazen de sadece birkaç gün olabilir. Aramaya devam edecek enerjim ve hayatım kaldı." Aniden öne doğru eğildi. "Bağlantı noktasını istiyorsun. Belki de onunla aynı sebeplerden dolayı. Dani'yi bulun, Profesör Wilde. O sizi oraya götürecektir."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Zekisin," dedi. "Ve Halk'tan birinin yardımına sahipsin - evet, onu gördüm. Onu serbest bırakabilirsin."

Peki, buna nasıl karşılık verecektim? Sesi umutsuz bir aciliyete bürünmüştü ve ben ona bakarken elini uzatıp sertçe elimi sıktı; teni o kadar soğuk ve rüzgârla pürüzlenmişti ki taşa dokunmuş gibiydim ve haykırmaktan kendimi alamadım. İnsan bu tür bir çağrıya ne diyebilir ki? Kendi iyiliği için tek kelime etmedi, onun yerine de Grey'i Faerie'den çekmem için bana yalvardı, onu dağlarda dolaşmaya, belki de sonsuza kadar gölgesini kovalamaya bıraktım.

"Deneyeceğini söyle," diye yalvardı. "Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattığım için, önümüzdeki yarım yüzyılı çaresiz ve yalnız geçirmeyebileceğini söyle. Bana bu küçük umudu ver."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o anda Ariadne'nin kapısı gıcırdayarak açıldı ve terlikleriyle takırdayarak merdivenlerden indi. "Bağırdığınızı duydum," diye başladı, eşarbını bir sopaymış gibi sallayarak, belli ki onun beceriksiz kahramanlık biçimine ihtiyacım olduğu izlenimine kapılmıştı. Bakışlarımı tekrar Eichorn'a çevirdim ama artık çok geçti: adam gitmişti ve ben boş bir sandalyeye bakıyordum.

* Kara Tazılar, Alpler de dahil olmak üzere Avrupa'nın neredeyse tüm bölgelerinin folklorunda bulunabilir.

[*OceanofPDF.com*](#)

2nd October

A nasty storm haftanın büyük bir bölümünde bizi köye hapsetti. Bu sabah nihayet hava karardı ve vadiye dönebildik; ancak bir brownie'ye açılan tek bir kapı dışında kayda değer pek bir şey bulamadık bir ağaçtaki ev. Ne mutlu ki, Julia'nın bir zamanlar Haas bize yerel olarak *fuchszwerge* olarak bilindiğini söyledi. Ancak vadinin bir günde araştırılamayacak kadar geniş olduğu ortaya çıktı, özellikle de son zamanlarda meydana gelen ve vadiyi olağanüstü derecede bataklık haline getiren selden sonra.

Doğal olarak Wendell'e Eichorn'un ziyaretini tam olarak anlattım. Başlangıçta de Grey'e odaklanma fikrine ilgi duymamıştı, çünkü bağlantı noktasını onun yardımı olmadan da bulabileceğimizi düşünüyordu. Ancak Eichorn'un onlarca yıl süren sevgilisini arayışıyla ilgili söylediği her şeyi anlattığımda fikri değişti.

"Ne trajik bir hikâye," diye yakındı, gözleri buğulu bir şekilde. "Her şey için kalbi çok kırılmışa benziyor. Evet, tabii ki de Grey'i Faerie'den uzaklaştırmalıyız, Eichorn'u da. Ama nasıl? Bana hiç görünmedi ve Tanrı bilir de Grey şu anda nerede?"

"Eğer şu tepenin altında bir kemik yığını değilse," dedim, çünkü hava beni karamsar bir ruh haline sokmuştu. "Yine de Eichorn'un önerisi sağlam bir öneri. De Grey'i bulursak, bağlantı noktasını da buluruz. Onun son yolunu takip ettik."

Fuchszwerge vadisi, ki ayak da oraya çekilmişti. Belki de hem de Grey'i hem de bağlantı noktasını orada bulacağız."

Gece yarısı vandallarımız, Julia Haas'ın piştikten sonra şekere batırılmış elma halkalarından oluşan yerel bir lezzet olan kızarmış elmaları da dahil olmak üzere, ikramlarımızdan memnun kalmazlar. Her sabah, yiyecekler yenir ya da götürülür ve her gece, kapımız sanki devasa pençelerle taranır.

Bu sabah özellikle sıkıntılıydı. Aşağı indiğimde kapının sadece çizik değil, aynı zamanda ezik olduğunu ve kilidin çerçeveye sıkıştığını gördüm.

Ariadne'ye, "Belki de Halk ziyarete gelmeden önce bir hayvan gece yiyecekleri alıp kaçmıştır," diye önerdim. "Bu onların öfkesini açıklar; bizim cimri misafirler olduğumuza inanıyorlar."

Ariadne başını salladı ve bir şey önerecek gibi oldu ama dilini tuttu ve kahvaltısına devam etti.

Bir iç çekişi bastırdım. Yeğenimle ilişkimin daha da kötüye gittiği açıktı. Daha birkaç dakika önce Wendell'la köy kahvesinde sunulan yemekler hakkında hararetli bir tartışmaya girmişti; hala fikirleri var ve bunları dile getirmekten mutluluk duyuyor ama benimle değil. Korkarım ki Eichorn'u ürkütüp kaçırdıktan sonra kendimi kaybettim ve ona bağırdım. Ertesi sabah özür diledim ama sanırım biraz soğuk davrandım. Bu şekilde içeri dalması aptallığın doruk noktasıydı - neden onun yardımına ihtiyacım olduğunu düşünsün ki? Eichorn'u daha fazla sorgulayabilirdim.

Yeğenimin bana karşı suskunluğu, kasvetli havayla birlikte moralimin bozulmasına neden oldu - işleri karıştıracığıma ve nasıl düzelteceğimi bilemeyeceğime güvenin.

Geçen haftaki günlerimizin çoğunu Wendell'in memnuniyeti ve benim istifamla köyün kafesinde geçirdik. Kafe, Aziz Liesl'in yüksek bir noktasında yer alıyor; kiliseden aşağıya doğru inen küçük bir yükselti, kafenin arasına özenle sıkıştırılmış iki bodur ladin ağacıyla taçlandırılmış düz bir tepe oluşturmak için tekrar tepeye tırmanıyor. Her renkten çiçeklerle dolu gerekli pencere kutularına sahip çekici bir ahşap yapıdır ve temel ihtiyaçların yanı sıra turist bibloları sunan küçük bir dükkana bağlıdır, çünkü Aziz Liesl bazen yürüyüş sezonunda turistleri görmektedir. Yüksek konumu göz önüne alındığında,

Her yönden manzara tek kelimeyle nefes kesicidir, ancak rüzgâr her saat tepeyi kırbaçlar ve sandalyenin üzerine düşüncesizce örtülen herhangi bir eşarp veya ceket, komşu bir zirveye kadar taşınmasa bile, muhtemelen aşağıdaki çatılardan birini süslemek için süpürülür. Sandalye ve masalar ahşap terasa çivilenmiştir. Yerel halk hava durumuna pek aldırış etmiyor gibi görünüyor ve çoğu en şiddetli rüzgarda bile açık havada yemek yiyor.

Bunu Wendell'e kırsal kesim insanının sertliği hakkında bir yorum bağlamında söyledim ve o da bazen bu tür açıklamaları yaptığı gibi, "Bu köylülerin neredeyse hepsinde peri kanı var," diye cevap verdi.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdım. "Emin misin? Hayır, buna cevap vermeyin, elbette eminsiniz. Ne kadar?"

"Çoğu durumda sadece biraz. Roland Haas'ın büyük ihtimalle büyük büyükbabası sıradan fae'lerdendir." Kaşlarını çatarak atkısını sıktı, muhtemelen rüzgârdı. "Bunu daha önce bunun gibi köylerde, ölümlülerle Halk'ın yakın mesafelerde yaşadığı gözden uzak yerlerde görmüştüm. İki kez Güney Fransa'da, bir kez de Bulgaristan ormanlarında."

"Hiçbir fikrim yoktu!" Merakla dolup taşarak söyledim. "Böyle insanlar özel yetenekleri miras olarak mı alırlar?"

"Ah, bilmiyorum," dedi küçümseyerek. "Ne kadar nahoş olursa olsun, bulundukları ortamlarda daha rahat olmaları dışında kayda değer bir şey gözlemlemedim - ölümlü kanının peri gücünü nasıl bulandırdığına şaşırsınız; melezler bile en temel büyüleri zar zor yapabiliyor. Bundan daha azı genellikle işe yaramaz. Ancak tutarlı olan bir şey varsa, o da bu tür yerlerdeki ölümlülerin Halklarını savunmaya daha istekli olmaları ve bunu genellikle çok aptalca yollarla yapmalarıdır. Her gece ahırlarına saldırıp hayvanları alıp kaçan wight'lar olabilir ve onları kovma düşüncesiyle geri teperler. Her halükarda, bu insanların yanında dikkatli olmalıyız."

"Hrafnsvik köylüleri de benzer bir soydan mı geliyordu?"

"Tanrım, hayır. Çoğunda bir damla bile peri kanı yoktu. Sence neden onları bu kadar mantıklı ve yumuşak huylu bulduk?"

"Senden hiç böyle bir öz farkındalık duymamıştım," dedim biraz eğlenerek, ama gerçekten şaşırdığımı da itiraf etmeliyim.

"Emily," dedi, "diğer Halk'ın kusurlarını fark etme konusunda oldukça yetenekliyimdir." Şaşkınlığımı tamamen bastırdı.

Doğal olarak kendimizi rahat ve aydınlık olan kafenin *içine* attık, tavan masif meşe kirişlerle kalındı, şüphesiz aç rüzgarlara karşı gerekli bir dayanaktı. Duvarları, böyle bir yerde bulunması beklenebilecek şeyler süslüyordu: yani, başta geyik boynuzları olmak üzere bir av ganimeti koleksiyonu ve yere yayılmış devasa bir boz ayı derisi. Ama aynı zamanda kancalardan sarkan bir dizi müzik aleti de vardı -karpuzlar, ziterler ve bir çeşit alışılmadık şekilli akordeon. Çünkü Aziz Liesl sakinleri müziğe çok düşkündür ve buradaki hemen herkes *bir şeyler* çalabilir ya da en azından bir melodi taşıyabilir. Belki de peri dokunuşlu soylarının ek bir kanıtı ya da sadece kışın yılın yarısından fazlasını kapladığı böylesine izole bir yerde zevkli bir eğlence mi?

Ev sahibi Eberhard Fromm tarafından sıcak bir şekilde karşılandık.

Arabamızın şoförü Peter Wagener, Ariadne'nin birkaç gün içinde hızlı bir şekilde arkadaş olduğu Astrid Haas'ın da yardımıyla tanıştırma işini üstlendi. Wendell, Eberhard ile sohbet etmek için mutlu bir şekilde mekanın kalbi olan devasa şöminenin başına yerleşti ve bu da onları içerideki müşteriler arasında ilgi odağı haline getirdi. Beceriksiz sohbetim ve ısrarlı sorularıyla köylülerden herhangi birinin bana ısındığını hissetmiyorum ama Wendell ve

Ariadne'den etkilendiler ve Rose'dan etkilendiler ve bu nedenle partiye katılmamın temsil ettiği şaraplarındaki az miktarda suyu kabul etmeye istekli görünüyorlar. Memnuniyetle belirtmeliyim ki, yerel halk folklorlarını bizimle paylaşmaya hevesliydi ve bunu bir gurur kaynağı olarak görüyorlardı.

Özellikle iki şey ortaya çıktı

İlgi:

1. Sightings of both Eichorn and de Grey are commonplace within St. Liesl and its environs.

Akademisyenler Bran Eichorn'un Alpler'in bu bölgesinde çok sayıda görüldüğünü belgelemişlerdir. Çoğu vakada gölgeli bir figür olarak beliriyor, gezginin de Grey'i görüp görmediğini soruyor ya da sadece uzakta ona seslenen bir ses olarak. Ancak beni şaşırtan şey, köylülerden birkaçının da de Grey'i görmüş olmasıydı.

Kırk yılı aşkın bir süre önce Eberhard, yakınlardaki vadilerden birini dolduran bir orman olan Adlerwald'da kayıp bir tazıyı arıyordu. Patikanın hemen dışında canlı yeşil saçları olan [*1] orman yürüyüşü için değil karlı tepeler için giyinmiş tuhaf bir İskoç kadınla karşılaştı. Birkaç kurdele taşıyordu -yerel halkın genellikle Halk'a karşı daha az temkinli olduğu vadilerde garip bir şey- ve bir çeşit hayvan boynuzu. Eberhard yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, Cambridge'den Bran Eichorn'a nerede olduğunu bildirmesini istedi. Şaşkın Eberhard, Bran'ın birkaç yıl önce onu aramak için ortadan kaybolduğunu söylediğinde, bir küfür yayılım ateşi başlattı ve ormana geri döndü, "Her şeyi yapmalıyım, değil mi? Ayakkabılarını kaldırdım, saçlarını taramasını hatırlattım ve şimdi de onu ve kendimi Peri'den çıkarmalıyım."

Julia Haas'ın -şimdi rahmetli olan- annesi de on yıldan uzun bir süre önce de Grey'e rastlamıştı. Bu kez kadın daha genç görünüyordu; kırk yaşlarında, yani de Grey'in kaybolduğu zamanki yaşında. Bu da de Grey'in Eichorn gibi sadece uzayda değil zamanda da kaybolduğunu gösteriyor. Onu Faerie'den çıkardığımızda -eğer çıkarabilirsek- kaç yaşında olacağını kimse tahmin edemez. Bu durumda de Grey, durumundan bahsetmeden Frau Haas'a köyün yolunu sormuş, sonra da gösterilen yolda kaybolmuştur.

Diğer üç köylü yıllar boyunca de Grey'i gördüklerini doğruluyor, her seferinde uzaktan. Garip bir şekilde, taşıdığı boynuzla fazlasıyla meşgul görünüyor, köylülerin varlığını fark ediyor ama onlarla konuşmaya isteksiz görünüyor, boynuzu sanki işkence dolu yolunu aydınlatabilecek bir fener gibi önünde tutuyordu.

Eichorn'un yıllar boyunca görüldüğü yerler çok daha fazladır. Ernst Graf, seksen beşi birinci elden olmak üzere iki yüzden fazlasını belgelemiştir.^[*2] İlginçtir ki Graf, de Grey'in görüldüğüne dair hiçbir şey söylemiyor, hatta geçiştiriyor; rastladığım başka hiçbir araştırmacı da söylemiyor. Sanırım bunun bir açıklaması var: Köylüler bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Çoğu de Grey'in sonunun peri fesatlığıyla değil, insan hatasıyla geldiğine inanıyor ve onun Peri'de kapana kısılmış olma ihtimalini düşünmek istemiyor. Wendell bu durumun köylülerin Halklarına karşı sempatik duygular beslemesiyle bağlantılı olduğuna inanmaktadır; de Grey, huysuz Eichorn'a kıyasla daha karizmatik bir figür olduğundan, birincisine karşı işlenen suçu kabul etmekte ikincisine kıyasla daha fazla zorlanmaktadırlar ve de Grey'in görülmesi daha nadir olduğundan, daha kolay göz ardı edilebilmektedir. Sadece Wendell'in cazibe yeteneği sayesinde, onun gezintileri hakkında bilgi sahibi olan birkaç kişiyi bize güvenmeye ikna edebildik.

Eichorn köylülerle konuşmaya de Grey'den bile daha az eğilim gösterir ve Graf ileri geri iletişimin sadece bir örneğini belgeler, o da Eichorn'un de Grey ile karıştırdığı anlaşılan bir çoban kızla ilgilidir. Hatasını anlayan de Grey, zavallı kadına böylesine tehlikeli ve peri istilasına uğramış bir coğrafyaya tek başına girme aptallığını yaptığı için bir sürü küfür savurmuş, sonra da büyük bir hiddetle sisin içine geri dönmüştür. Julie Wiesenthal adlı kadınla konuştum, otuz yıl sonra bile bu olayı hala korkuyla hatırlıyor. Adamın de Grey'den daha az sevgiyle hatırlanması gerçekten bir gizem.

2. Locating the tree fauns may be more dangerous —and more essential—than we supposed.

Ne mutlu ki, arayışımız için çok önemli olan yaratıkların çoğu tilki perilerinin vadisi civarında, yerel halkın gayri resmi olarak Grünesauge dediği ve aynı zamanda gölün adı olan bir bölgede görüldü.

Yerliler, ağaç faunlarına diğer Halk'tan daha soğuk bakarlar; onları küçümsemezler ama bizi bu yaratıklardan uzak durmaya teşvik ederler

Maliyetleri. Bu dağların folkloruna işlemişlerdir ve çok az köylü onlara isim vermeyi kabul ederken, verenler de onları ya *krampuslein* ya da *krampushunde* olarak adlandırır, çünkü bazı hikayeler onları kötü şöhretli boynuzlu Krampus figürünün yardımcıları olarak tasvir eder. Çocukları kaçırmayı tercih ettikleri söylenir, ancak *krampushunde* bu tür saldırıları Yule mevsimiyle sınırlı tutmaz.

Çok azı onları görebildi ve görenler de Wendell'in cazibesini cömertçe kullanmalarına rağmen karşılaşmalarını ayrıntılı olarak anlatma konusunda batıl inançlı görünüyorlar. Eberhard'ın oğullarından birinden en fazla "hoşlanmıyorlar" cevabını .

[ATLAMA NOTLARI](#)

[*1](#) Danielle de Grey tanımlanması zor bir kişi değildir. Biyografi yazarı Matthew Chauncy, yeşil saçlarının büyük olasılıkla bir peri lanetinin, muhtemelen de Grey'in kariyerinin başlarında kapsamlı bir şekilde çalıştığı ve bu tür lanetlere yol açmasıyla bilinen bir tür olan hob lanetinin sonucu olduğunu belirtmektedir. onları hoşnut etmeyenleri çirkinleştirir. De Grey'in kendisi bu duruma nasıl geldiğinden hiç bahsetmedi. ve hatta "moda şemsiyesi altındaki her şeyle ne kadar gürültülü bir şekilde çatıştığından" hoşlandığını iddia etti.

[*2](#) *Folklorcular Olduğunda*, 3. baskı, 1900.

4th October

This is my Üçüncü yazma denemesi - ateş neredeyse kor haline geldi. Bu kez, tüm olanları anlatmayı başarabilecek miyim, yoksa yine şaşkın bir boşluğa mı sürükleneceğim ve sayfaya mürekkep mi damlatacağım?

Notlarımın üzerinden geçmek için dün sabah erkenden kalktım. Hoşuma gittiğini fark ettim.

Şafaktan önce pencere kenarında oturup, Gölge ayaklarımın dibinde uyuklarken, yıldızların soluşunu ve renklerin vadiye yayılışını, ay ışığıyla aydınlanan hayalet kar tepelerini izlemek. Kulübe bu saatte özellikle rahat, saatin *tik takları* ve alevlerin hışırtısı pencerelerin ötesindeki vahşi doğaya bir kontrpuan oluşturuyor.

Çalışırken sürekli ön kapıya bakıyor, vandalları iş üstünde yakalayıp yakalayamayacağımı görmek istiyordum. Ama onlarla tek başıma yüzleşecek kadar aptal değildim ve ayrıca korkuyordum. Dışarıda hareket eden hiçbir şey duymuyordum ama rüzgâr kapıları ve pencereleri tıkırdatıyordu ve bu birçok sesi örtmüş olabilirdi.

Kalemimi kapattım ve küçük kulübeye baktım. Doğal olarak, artık fanatik derecede hijyenik bir ayının kışlık ini kadar rahat. Wendell, Ariadne'yi cepleri kim bilir ne kadar parayla dolu olarak yerel bir dükkâna gönderdi - şüphesiz dükkân sahibinin bize karşı dostane tavrında bu kararın da etkisi vardı - çeşitli işe yaramaz eşyalar almak için: St Liesl'de moda olan canlı bir maviye boyanmış yünden dokunmuş kilimler; vazolar

müzik notalarıyla boyanmış; kır çiçeği kokulu mumlar; ve yerel akordeonun karmaşık bir şekilde oyulmuş küçük bir versiyonu da dahil olmak üzere her türden dekoratif biblolar. Ariadne bu akademik olmayan görevden hoşlanmış görünüyordu ve eve döndüğünde ikisi de her şey için haykırdılar, Wendell yeğenimden gelen bir iltifat korosu eşliğinde hepsini kendi beğenisine göre yeniden düzenledi. Buna sessizce katlanmaya karar verdim; parasını neye harcadığı beni ilgilendirmez. Sanırım değişikliklerin etkisi hoş ve bir şekilde burayı daha aydınlık hale getirdi, böylece okumak gözlerimi nadiren yoruyor. Julia, geçen gün kahvaltıyı getirdiğinde, "ocak koboldlarının" kulübenin konforunu arttırmak için çok çalıştıkları konusunda ısrarcıydı. Wendell son günlerde gözlemlediğim kadarıyla pek bir şey yapmamış olsa da, zaman geçtikçe derinleşen bir nitelik bu. Acaba bir evde sadece *oíche sidhe'lerden* birinin varlığı bile evin karakterini değiştirmeye yeter mi?

Shadow'a ayak parmaklarına ve bacaklarındaki eklemlere sürdüğüm günlük merhemini vermek için işimi bir kenara bıraktım. Son birkaç aydır onun için endişelenme fırsatım oldu, çünkü her zamanki hantal yürüyüşü özellikle soğuk havalarda daha da sertleşti. Ben çalışırken başını dizime yaslıyor, gözlerini kapatıyor.

Rose dikkatli adımlarla merdivenlerden inene kadar yarım saat kadar uyanık kalmıştım. Çok daha iyi görünüyor - neyse ki yaralarının çoğu giysileriyle kapatılabilir. Yine de hayatının geri kalanını hem akademisyenlere hem de meslekten olmayanlara sol kulağının nasıl olup da tuhaf bir gümüş yara iziyle kafasına ters bağlandığını anlatarak geçirecek. Dryadologlar elbette tuhaf yaralarımızla tanınırlar - benim kayıp parmağım; Lightoller'ın taş dirsekleri - ancak bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey düşünemiyorum.

Sonunda Wendell'i kendim uyandırmak zorunda kaldım - bu günlerde çok fazla uyuyor, bu da endişe verici, çünkü bunun sadece zehirlenmenin başka bir belirtisi olduğunu varsayabilirim. Endişelerimi giderme konusunda hiçbir yardımı olmadı, sadece belirtilerin ne olduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını ve hayatında daha önce hiç zehirlenmediği için neden zehirlensin ki, üstelik doğum gününde.

Sabahın yarısı geçtikten sonra nihayet yola çıktık ve bir saat sonra Grünesauge'ye vardık. Yürüyüşümüz için hava güzeldi, ancak rüzgâr her türlü konuşma girişiminin üzerine uğuldayarak ve bazen grubumuzun daha hafif olan yarısını -Ariadne ve ben- patikanın dışına iterek bir engel olmaya devam etti. Gölge, koyu renkli kürkünü savursa da rüzgâra pek aldırış etmiyor ama onun kıskanılacak bir özelliği de her türlü hava koşulunda rahat olması.

Yükselen zirveleri yansıtan güzel parlak gölüyle pitoresk vadinin görüntüsü büyük bir rahatlamaydı - orada geçirdiğimiz zaman göz önüne alındığında, neredeyse eve dönüş duygusu hissettim. Yine de bu düşüncemin Rose tarafından takdir edileceğinden şüpheliydim, bu yüzden paylaşmadım.

"Nereye?" Rose sordu. Vadiden ürkmedi ve ben de kendime Halk'ın her türüyle onlarca yıllık deneyiminin ona son deneyimini bir bağlama oturtmak için yeterince karanlık anı sağladığını hatırlattım.

"Ormanı tekrar arayacağız," dedim acımasızca. "Hâlâ en olası yerin orası olduğuna inanıyorum."

Wendell şüpheli bir mırıltı çıkardı. "Şimdiye kadar sezmiş olmalıydım, Em." Buna cevap vermedim, o da konuyu uzatmadı; bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Kendi adıma, kapılar söz konusu olduğunda hislerinin gerçekten inandığı kadar yüksek olup olmadığını merak ediyorum. Peri sezgisi başka bir şey, kanıtlar başka bir şey ve kanıtlar vadinin bu kısmına işaret ediyor. I Sanırım hangimizin haklı olduğunu göreceğiz.

Küçük ormana girmeden önce ayrıldık ama birbirimizi görmeye devam ettik. Ayağımı çantamdan çıkarma zahmetine girmedim; ne yazık ki işe yaramaz bir yük olduğunu kanıtlamaya devam etti. Belki de işe yaramaz demek çok ağır olur; bize Grünesauge'yi işaret etti ama yönünü yararlı bir şekilde daraltamıyor gibi görünüyor. Bir bölgeyi yüzeysel olarak tanıyan bir tur rehberi gibi bir o tarafa bir bu tarafa dolaşıyor, kendinden emin bir şekilde bir yöne doğru yola çıktıktan sonra geri dönüp başka bir yönü deniyor.

Bir dal yüzüme onuncu kez tokat atarken, umudumu kaybetmeye başladığımı fark ettim. Wendell'in bana olan inancı yersiz olabilir ve bağlantı noktasını asla bulamayabiliriz.

Sorun elbette peri kapılarının doğasında yatıyor.

Eğer ahşaptan ya da taştan yapılmış, topuzlu, çerçeveli ve geri kalan her şeye sahip gerçek kapılar olsalardı, süreç basit olurdu: kırsal bölgeyi araştırmak, karşılaştığımız her kapıyı açmak ve doğru olanı bulana kadar kafamızı içeri sokmak. Peki ya bir kapı dağın yamacındaki herhangi bir kıvrımın, sisin herhangi bir dalgalanmasının içindeyse?

Buna bir de peri kapılarının hareket edebildiğini ve fiziksel arazinin sıradan sorunlarını ekleyin: Dik yamaçları ve sis perili tepeleriyle Grünesauge kadar çeşitli arazinin her metrekaresini araştırmak neredeyse imkansızdır.

Küçük ormanda cesaret kırıcı bir saat geçirdikten sonra, vadinin batı kanadını oluşturan kayalıklarla kaplı dağ yamacına doğru ilerledik ve hiçbirimizin daha önce hatırlayamadığı belirsiz küçük bir patikayı takip ettik.

"Ah," dedi Wendell aniden. "İzin kendisi kapıdır. Burada bekleyin."

Ve böylece bekledik, rüzgar yüzümüze toprak ve sis üflerken kendimizi tatsız eğime sabitlemeye çalıştık, o patikada dolaşırken ve sonra en ufak bir uyarı olmadan manzaranın içinde kayboldu. Bunu yapmasının ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatamam. Birinin köşede kayboluşunu izlemek gibi bir şey ama ortada köşe yok; hiçbir şey yok. Gölge hoşnutsuz bir of çekti ve onu takip edecekmiş ilerlemeye başladı. Ariadne yalpaladı, sonra ağır bir gümbürtüyle oturdu; dengesiz bir yamaçta akıllıca bir hareket değildi ve biraz kaydı. Rose onu durdurmak için atkısını tutmak zorunda kaldı.

Wendell, kaybolduğu kadar tatsız bir şekilde tekrar ortaya çıktığında, "Hiçbir şey yok," diye bizi bilgilendirdi. "Kapı birkaç brownie evine açılıyor ama hepsi terk edilmiş."

Sonra patikadan ayrıldık, daha önce görmediğim kırmızı, fincan şeklindeki kır çiçeklerini takip ettik. Ve sonra aniden bir kapıya geldik - *gerçek* bir kapı, çünkü Halk tutarsızlıkları söz konusu olduğunda bile çıldırtıcı derecede tutarsızdır - küçük bir oyuk içine sıkışmış.

Sadece iki metre boyundaydı ve dağın yamacına benzeyecek şekilde boyanmıştı, gri-kahverengi kayalıklardan oluşan bir sahne ve birkaç yeşil sıçrama, o kadar gerçekçiydi ki durgun su üzerindeki bir yansıma gibiydi. Onu ele veren tek şey

Kapı tokmağı, insani terimlerle ifade edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu; yapabileceğim en iyi şey, onu bir buz parçasının içine hapsolmuş bir sis dalgasına benzetmek.

"Brownie evine benziyor," dedi Wendell. "Ama belki de emin olmalıyım."

Kapıyı iterek açtı ve içerideki gölgelerin arasında kayboldu - bunu nasıl başardığını anlatamam; bir an için kapı ona uyacak şekilde büyümüş gibi göründü, ancak mekaniği anlayamadım çünkü bir saniye geçmeden tekrar dışarı fırladı ve kapı eski boyutlarına küçüldü. Arkasından birkaç porselen fincan ve tabak geldi, yaklaşık bir oyuncak bebek için doğru boyuttaydılar ve bir tanesi temas ederek omzuna çarptı. Çanak çömlek yığınının arkasından, dizime ancak gelen, kardan yapılmış bir bornoza benzeyen bir şeye o kadar sıkı sarılmış küçük bir peri geldi ki, sadece kocaman siyah gözlerini görebiliyordum. Başında beyaz bir uyku takkesi vardı. Elinde bir tava sallıyor ve bir şeyler bağıırıyordu

-sanırım- ama sesi o kadar kısıktı ki sadece tek bir kelimeyi seçebildim. Anlayamadığım bir Faie lehçesiydi, ama Yüksek Faie ile peri lehçeleri arasındaki en büyük fark küfürlerde yattığından, duygu açıktı.

"Yüce Tanrım!" Rose saldırının menzilinden sıçrayarak uzaklaştı.

"Ben-ne *oluyor-durur* musun?" Wendell kolunu kendine siper ederek bağırdı. "Evet, tamam, kapıyı çalmalıydım ama bu gerçekten gerekli mi?"

Peri çılgılık atmaya devam etti ve sonra kızartma tavasını Wendell'ın kafasına fırlattı - Wendell eğildi ve kapısını çarptı.

Rose ve ben birbirimize baktık. Ariadne iki eliyle atkısını tutarak Wendell'dan kapıya doğru boş boş baktı. "Lanet olası kış halkı," dedi Wendell pelerinindeki seramik parçalarını fırçalayarak.

"Kış Halkı mı?" Tekrar ettim.

"Mevsimlerin koruyucuları -ya da en azından kendilerini öyle görüyorlar," dedi ekşiyerek. "Aslında bence sadece insanları kırağı, zefir ve benzeri şeylerle patlatmak için romantik bir bahane istiyorlar. Görünüşe göre onu istediğinden daha erken uyandırmışım."

Böyle bir sınıflandırmayı daha önce hiç duymamıştım, ancak şaşkınlıktan biraz uyuşmuş olduğum için onu daha fazla sorgulamak yerine bilgiyi dosyaladım. Halk'tan biriyle çalışmanın zihnimi yavaş yavaş yarı unutulmuş bilimsel hazinelerle dolu bir tavan arasına dönüştürmesinden korkuyorum.

Hızla hareket eden bir bulut kümesi vadinin üzerinde yuvarlanıyor, dağın yamacındaki tehlikeli tüneğimize doğru ince parmaklarını uzatıyordu. Ormana inen patikayı görmek zordu. Rose iniş sırasında yorgunluktan bitkin görünüyordu ve Ariadne iki kez kayarak sırt üstü birkaç metre sürüklendi.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Wendell dedi ki, ilk başta araziden şikâyet ettiğini düşündüm; ama hayır, sadece sıradan fae'lere karşı züppeliğini sergiliyordu. "Böyle bir yaratıktan ne bilgi alınabilir ki? İşe yaramaz, huysuz küçük canavarlar bunlar."

"Sadece sıradan fae'ler için geçerli bir niteleme, eminim," dedim ve kayalardan biri ayağımın altından kayıp tökezlememe neden olmasaydı devam edecektim.

Wendell elimi tutarak beni sabitledi, sonra beni hızla sola doğru yönlendirdi. "Başka bir kapı," diye açıkladı. "Sisin içinde. Sabrım yok yukarıdaki öfke nöbetine katlandıktan sonra araştırın."

"Sanırım sadece el tutuşmak istiyorsun," diye mırıldandım. "Bu pek centilmence olmaz."

"Sen bir değilsin."

"Aslında, pek çok Halk beyefendidir. Ve pek çok ölümlü adam da değildir."

Orman da bulutlarla kaplıydı, o kadar kalındı ki sesleri boğuyordu. Bir hareketlilik yakaladım; bir ağacın arkasına çömelmiş bizi izleyen bir peri. Şok içinde geri çekildim, çünkü onda kâbus gibi bir şey vardı, ancak ağaçların arasında kaybolmadan önce yüzünün bir parıltısından fazlasını yakalayamadım. Wendell'in krallığından karşılaştığım diğer tek Halk olan gri sheerie'yi, onların tekilliğini hatırladım. Ve kafasında bir şey vardı - boynuzları mı vardı? Yaratığı takip edecektim ama Wendell dikkatimi dağıttı.

"Emily," dedi, şimdi dalgalanan bulutlarla kaplı olan ve güneşin belli belirsiz parladığı gökyüzüne dikkatle bakarak, "eve dönmemiz gerektiğine inanıyorum."

Gözlerimi kırptım. Wendell Faie dilini kullanmıştı, bazen etrafımızdakiler tarafından anlaşılacak istemediğimizde birlikte Faie dilini konuşuruz, her ne kadar sessizce de olsa, çünkü Faie garip bir dildir ve insan dillerinin hiçbirinde bulunmayan bir müzikaliteye sahiptir. Birçok büyüleyici özelliğinden biri de yerel lehçelere sahip olmasıdır; bunlar genellikle bölgede en yaygın olan ölümlü dilinden kelimeler içerir. Bu nedenle Wendell'in Faie'sinin içine serpiştirilmiş bazı İrlandaca kelimeler vardır. Faie dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ama İrlandaca bilmiyorum ve bazen ondan bazı şeyleri açıklamasını istemek zorunda kalıyorum.

"Lütfen bana şimdiden yorulduğunu söyleme," diye cevap verdim. Rose bize ters ters bakıyordu - eski nesil bilginler Halk dilinde akıcı olmanın mümkün olduğuna inanmıyordu ve bu yüzden çok azı çaba gösterdi. Ariadne dili öğrenmeye çalışıyor ama şu anda giriş seviyesindeki bir kursa eşdeğer bilgiye sahip -belki de en yakın peri kütüphanesinin ya da tren istasyonunun yerini sorabilirdi, eğer onların diyarlarında böyle şeyler varsa, ama kaşlarını çatması konuşmamızı anlamadığını gösteriyordu.

"Bu bulutları sevmiyorum," dedi Wendell. "Bunu diğerlerine söyleme. Bir şeyler uydur."

Bunu anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda kendimi sakinleştirmek için yavaş bir nefes aldım.

Bazı Halklar ölümlü korkusuna köpekbalıklarının kana çekilmesi gibi çekilir. Wendell böyle bir Halkın yakınlarda olabileceğine inanıyor ve bu nedenle diğerlerinde endişe yaratmaktan kaçınmak istiyordu. Gerçi bulutların bununla ne ilgisi olduğunu tahmin edemiyordum.

Rose ve Ariadne'ye "Geri dönüyoruz," diye haber verdim. "Hava değişiyor. Erken bir kar fırtınasında mahsur kalmak istemeyiz."

İkisi de dağın yamacındaki sıkıntılı yolculuğumuzdan sonra tartışmaya meyilli görünmüyordu ve aceleyle tepeye geri döndük. Ne yazık ki oraya vardığımızda gökyüzü kararmış ve bulutlar kumaşın yıpranmış kenarları gibi daha garip bir hal almıştı. Bir tanesinin yüzüme değdiğini hissettim ve ürperdim, çünkü nemli bir sertliği vardı, buluta hiç benzemiyordu. Orada burada

Bir atın kafasının ana hatlarına benzeyen bir şey yakaladım, ama her seferinde ağızlar birbirinden ayrılana kadar genişçe esnedi. Her zamanki gibi yanımda olan Gölge hırlamaya başladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kendi kendime mırıldandım.

Wendell bana baktı. "Bunu çözdün mü, Em? Tabii ki çözdün."

"Eğer siz ikiniz kendinizi açıklamazsanız," diye gürledi Rose.

Sırtta durduk, bulutlar etrafımızda dönüyordu. "Kaçmak anlamsız," dedim. "Görünüşe göre yakında yaşlı avcılar tarafından ziyaret edileceğiz."[*]

Sesim doğal olmayan bir şekilde dengeliydi; öğrencilerime ders olabiliydim. Tehlikeli bir Halk ile karşı karşıya kaldığımda genellikle böyle olurum, ancak bu sefer sakinliğin diğer tarafında yükselen bir dehşet dalgası hissedebiliyordum.

Rose bana baktı. "Delirdin mi sen? Yaşlı avcılar İrlanda Halkı'ndan. Doğru, İrlanda diyarlarında özgürce dolaşıyorlar ama kıtada ne işleri olabilir ki?"

"Evet," dedim, hâlâ o korkunç sakinlikle. Bu yaratıklar Wendell'ı öldürmeye gelmişlerdi. "Bu olağanüstü. Ama işaretler açık."

"Ne kadar zamanımız var?" Ariadne talep etti. Eşarbını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu.

"Hikâyelerde avcıların bulutlardan şekil alması hep birkaç dakika sürer," dedim.

"Birkaç dakika," diye tekrarladı belli belirsiz.

Wendell kendi kendine mırıldanıyor, bir ileri bir geri volta atıyordu. Cebinden bir kalem çıkardı ve bir kılıca dönüşene kadar öfkeyle salladı ve onunla bulutlara defalarca vurdu. Rose ve Ariadne ondan birkaç adım uzaklaştılar.

Onu kolundan tuttum ve sarstım. "Wendell! Avcıların burada olması nasıl mümkün olabilir? Bağlantı noktasını mı kullandılar?"

"Ne?" dedi, sanki sesim ona ulaşmak için büyük bir mesafeyi aşmış gibi. "Hayır, buna gerek yok. Yaşlı avcılar bugünlerde pek dolaşmıyor ama bir zamanlar avlandıkları yerler arasında İngiltere, Fransa ve

Almanya'nın büyük bir kısmı. Beni buraya kadar takip etmiş olmaları ihtimal dışı değil."

Başımı salladım. "Ama üvey annen onları kendi hizmetine nasıl aldı? Normalde suikast görevlerinde bulunmazlar."

"Sevgili üvey annem iyilik isteme konusunda çok başarılıdır. Bir insanın tam olarak ne istediğini bilir ve ona bunu bir tepside sunar. İnsanları okuma konusunda babamdan çok daha zekidir. Belki de onlara ödül domuzlarımızı tuttuğumuz Wildwood Bataklığı'nın işletmesini vermiştir ya da-"

Wendell'in kolundan tutup onu geri çektim, çünkü sisin içinden bir figür çıkmıştı; devasa bir savaş atının üzerinde, belki bir metre boyunda, yaşlı bir peri. Hayvanın büyüklüğü, binicisinin kısa boyunu fazlasıyla telafi ediyordu; binici gülünç bir şıklık içinde giyinmişti -kabarık yaka, uzun tüylü başlık, metrelerce ipek pelerin- ve eğer bilginler tarafından genellikle ölümün vücut bulmuş hali olarak tanımlanan bir periye bağlı olmasaydı, bu durum eğlenceli olabilirdi. Perinin kendisi o güne kadar gördüğüm en korkunç halktan biriydi ve bu da bir şey ifade ediyordu çünkü yüzü şişmiş ve sanki vahşi köpeklerle güreşiyormuş gibi korkunç yara izleriyle bölünmüştü.

Savaş atı hücum etti - bir rüzgâr gibi hareket ediyordu, toynakları yere zar zor basıyordu. Wendell beni kenara itti ve bir taşla takılıp yamaçtan aşağı birkaç metre yuvarlandım. Hareket etmeyi bıraktığımda at yarı başsızdı - sizi temin ederim ki, tamamen başsız olmaktan çok daha kötüydü, çünkü Wendell kılıcını yaratığın boynuna saplamış ve sonra onu kanlar içinde bırakmıştı ve kafa şimdi bir rıhtımda bırakılmış bir balık gibi korkunç bir şekilde sallanıyordu. Canavar onun yanından geçmeye devam etti, binicisi atın sırtından fırlayana kadar öfkeyle bağırdı - şanssızdı, çünkü tam Wendell'ın yoluna düşmüştü. Wendell tek bir yumuşak hareketle perinin kafasını başka bir kılıçla kesti.

At sendeleyerek uçurumdan aşağı yuvarlanırken Rose'un öğürdüğünü duyabiliyordum, ardından binicisinin yuvarlanan başı geldi. Görüşüm altüst olmuştu ama ayağa kalkmayı başardım ve Ariadne'yi yere yatırmak için tam zamanında ona ulaştım; arkasında başka bir atlı belirmişti. Atlı dörtnala geçerken kılıç kafa derimin yanından geçip muhtemelen birkaç saç telini havanın *vınlayışını* hissettim. I

Ayağa fırladım, Wendell'ı arıyordum ama birden yanımda belirdi.

"Onlardan çok fazla var," dedi elimi tutarak. "Seni başka bir yere götürmeliyim, onların yoluna çok fazla çıkıyorsun."

"Gölge," diye bağırdım ama köpek ileri geri hamle yapıyor, bulut parçalarını ısıyor ve hırıliyordu ve duymadı.

"Bırakın onu," dedi Wendell. "Bir gence bile dokunmazlar."

"Onu bırakmayacağım," diye bağırdım ama beni dinlemiyordu; Ljosland vahşi doğasından, çıplak elleriyle parçalayarak bütün bir bogle sürüsünü öldürdüğü zamandan hatırladığım korkunç bir sakinlik vardı üzerinde. Ariadne'nin kolunu tuttum ve Rose omuzlarımı kavradı - yine ayakları üzerinde düşünüyordu, ancak uzak bir yanım beni bu kadar sert kavramamasını diliyordu.

Ve sonra Wendell sadece uzaktan gözlemlediğim bir şey yaptı. Manzaraya adım attı ve beni de yanına aldı.

Bu deneyimi elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım, çünkü bu konuda bir makale yazacağımdan eminim. Böyle bir makale hiç şüphesiz istediğim konferansa davet edilmemi sağlayacaktır, ancak bulutların arasından fırlayan suikastçılardan kaçarken konferanslar hakkında endişelenmediğimi ya da en azından düşüncelerimin ön saflarında yer almadıklarını belirtmek isterim.

Tanrı'ya şükür, katı şeye adım atmak gibi değildi, daha ziyade bir tür karanlık tüneldi, dağın kalbi kadar soğuktu, nefesimi kesen bir soğuk. Wendell bizi gerçekten dağın içinden mi sürükledi? Yoksa bir tür patika mı yaratmıştı, Faerie'de geçici bir geçit mi?

Bir şeyleri çözmeye başlayamadan, ıslak taşlar ve sazlar üzerinde kayarak sendeleyerek ilerliyordum. Boğazımdaki buz hissini temizlemeye çalışarak öksürdüm.

"Neredeyiz biz?" Ariadne sordu.

Cevabım yoktu. Etrafımızı saran dağlar, tesadüfen girdiğimiz terk edilmiş bataklık alanın üzerine soğuk gölgeler düşürüyordu. Burası insanlık dışı bir çöldü, Alpler sivri ve dikti, bataklık soğuktu, derinliği belirsizdi; dinlenebileceğimiz bir kıyı göremiyordum, çıkış yolu da yoktu. İçinde

Sıgılıklarda o güne kadar gördüğüm en güzel çiçekler kümelenmişti; mor, beyaz ve aradaki her tondan çiçekler havayı tatlılıkla dolduruyordu. Kendimi onların varlığından mantıksız bir şekilde rahatsız olmuş buldum; bu, ayağınız takılıp düştükten sonra size gülünmesi gibiydi.

"Nereye gitmeye çalışıyordun?" Çamurun içinde debelenirken Wendell'a rüzgârın etkisiyle bağırdım.

"Kulübe!" Bunu başka bir küfür dizisi izledi. İki büküm oldu, bir elini başına bastırdı.

Soğuk bataklığa dalmadan önce onu yakalamak için tam zamanında yanına gittim ve sudan çıkan yosunlu taşlardan birinin üzerine oturması için ona rehberlik ettim.

"Lanet olası zehirciler," diye homurdandı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Tam olarak *orada* görünmüyordu - hatları bulanıklaşmıştı ve kendimi kaygan bir rüzgârı kavramaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Onu daha sıkı kavradım, kolumu etrafına doladım. Bunu daha önce de görmüştüm; Ljosland'da, onu kazara bir baltayla bıçakladıktan sonra.

Wendell bakışlarını gökyüzüne çevirdi; önce endişem karşısında gözlerini devirdiğini sandım, ta ki dalgalanan bulutun en yakın geçitten taşıp bataklığa doğru yayıldığını görene kadar.

Wendell ayağa kalktı ve tekrar elimi tuttu. Ariadne'ninkini tutmaya ancak vakit bulabildim - neyse ki o hâlâ ağzı bir karış açık, olduğu yerde donmuş gibi duran Rose'a tutunuyordu - sonra bizi tekrar manzaranın içine çekti.

Bu deneyim daha da kötüydü. Kısa bir soğuk aradan sonra, bu sefer nemli bir soğuk, ayaklarımızın altında sümüksü bir şey vardı, bir köy meydanına çıktık.

Hâlâ Alpler'deydik ama elimdeki tek kesinlik buydu. Yükselen tepeler ve acemi bir çırak tarafından yontulmuş gibi yırtık pırtık eyerler vardı ama Aziz Liesl değildi. Bir kere bu köyün rakımı daha düşüktü; bunu esen rüzgârın sıcaklığında hissedebiliyordum ve üçgen çatıların ötesinde, Aziz Liesl civarındakilerin hepsinden daha büyük, geniş, mavi bir göl gözüme çarptı. Meydanın dışında masaları olan bir restoran vardı ve orada birkaç köylü oturmuş, şaşkın yüzlerle bize bakıyorlardı.

"neresi?" Rose bağırdı. "Kargaları taşıyın! Banns olabilir mi? Orası elli mil uzakta."

"Yanlı köy," diye mırıldandı Wendell. Bir bacağını kaldırmış, alnını dizine dayamış, kaldırım taşlarının üzerinde oturuyordu.

"İhtiyacım var-" Tekrar düşündü. "Yükseklığe ihtiyacım var. Avcılar kardan nefret eder."

"Bu halinle bizi bir gölün dibine götürme ihtimalin de var!" diye bağırdım. "Sen iyileşene kadar burada kalacak yer bulacağız."

"Emily," diye mırıldandı Rose skandal yaratan bir sesle. "Yaşlı avcılar bir *köyün* üzerine salamayız."

"Serbest bırakmak mı?" Tekrar ettim. "Sen neden bahsediyorsun? Eğer bu Banns ise, en azından şimdilik izlerini kaybettirecek kadar uzaklaşmışız demektir."

"Aptal olma," diye tersledi Rose. "Avcılar uzman iz sürücülerdir, nereye gittiğimizi fark etmeleri ne kadar sürer sanıyorsun? Bir an önce gitmeliyiz ve nereye gittiğimiz umurunda değil - gerekirse o bataklığa geri dönelim. En azından kendimizden başka kimseye zarar vermeyiz."

"Wendell bizi bir yere götürecektir kadar iyi değil!"

Bir süre bu şekilde didiştik - kalabalık çekmeye başlamıştık ve iki köylü yavaşça yaklaşmaya başladı, sanki yardım etmek istedikleri ama huyumuzdan emin olamadıkları yaralı hayvanlarmışız gibi. Wendell bunların hiçbirine aldırış etmedi; sadece başını dizine koyarak oturdu, derin derin nefes aldı, meydanın sıcaklığına rağmen vücudu titriyordu.

"Profesör Bambleby!" Ariadne haykırdı. Wendell, Ariadne'nin dudaklarındaki son hece ölmeden önce ayağa fırladı ve elimden tutarak beni meydanın ortasındaki küçük meşe korusuna doğru sürükledi, biz de oradan çıkmış olmalıydık. Beni etrafında döndürürken Ariadne'nin dikkatini neyin çektiğini fark ettim, gerçi bunu zaten tahmin etmiştim - gölden garip bir bulut yaklaşıyordu, binlerce atın yelesi gibi dalgalanıyordu.

Sendeleyerek tekrar dünyaya çıktığımızda Rose çılgılık atmaya başladı. Tanrının unuttuğu bir sırtın buzlu zirvesinde, bir zirvenin hemen altındaydık. Dağ tamamen omurgadan ibaretti, gökyüzü diyarına giden sivri, dar bir patika. Yer kilometrelerce uzakta görünüyordu ve rüzgâr uğuldayarak bizi

buz kristalleri. Bir parçam uzaktan, *en azından bulutların üzerindeyiz*, diye not etti.

"Ariadne!" Kızın elini tutarak bağırdım. Ben tutmasaydım düşecekti, rüzgârın etkisiyle savrulacaktı, çünkü bir ayakkabı boyu kadar genişliği olan sırtın en dar yerinde duruyordu.

Wendell dağın yamacındaki bir oyukta yarı oturmuş, yarı çömelmiş, bir eli gözlerinin üzerinde, imkansız çevremizle hiç ilgilenmiyordu ve neler olduğunu anladım: Bir şekilde zehir içindeki büyüü bozmuştu ve herhangi bir büyü kullanımı ona acı veriyordu.

Yanında diz çöktüm ve kolumu omuzlarına doladım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Benimle evleneceğini söyle."

"Tanrım." Demek beni kızdıracak kadar iyiydi, en azından bu biraz rahatlatı. "Belki de seni şimdi ve burada reddedeceğim. Aşkta hayal kırıklığına uğramak zehirden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilir."

"Sadece sen, Em, kalp kırıklığından *dikkat dağıtıcı* olarak bahsedebilirsin.

Sanırım bir kitaplıkla evlenmek isteseydim daha sempatik bir yanıt alırdım."

Aniden kaskatı kesildi ve göz ucuyla gördüm; aşağıdaki vadiden bulutlar yükseliyordu. Başını zorla kaldırdı ve hayal kırıklığına uğramış gibi kolunu savurdu. Üzerimizdeki dağın yamacı büyük bir çatırtıyla yarıldı ve her yöne kaya ve buz fırlattı. Döndüm ve birkaç saniye önce sadece kaya ve kar olan zirvenin yan tarafına sıkışmış bir kale olduğunu gördüm.

Küçük, garip bir kaleydi; iki kulesi farklı şekil ve boyutlardaydı ve çok sayıda penceresi vardı ama görünürde kapısı yoktu. Rüzgar ve buzun şiddetli çoraklığıyla olağanüstü bir tezat oluşturan ve kasvetli bir cenaze töreninde gösterişli bir şekilde giyinmiş bir konuk izlenimi veren taş işçiliğini büyük miktarda yosun ve sarmaşık süslüyordu.

"Bir kale yapmışsın," dedim belli belirsiz.

"İğrenç bir kale," dedi ve "Ana salondan ve kulelerden uzak durun - içlerinde bir tür boşluk var ve Tanrı biliyor ki bunu yapmak istemezsiniz" diyene kadar itirazlarının estetik olduğunu düşündüm.

boşlukları mesken edinen türden insanlarla tanıştım." Sendeleyerek ayağa kalktı ve beni itti. "Git!"

Rose'un cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu; çoktan şaşırtıcı bir çeviklikle kaleye doğru ilerlemeye başlamıştı bile, ama sanırım ölümle burun buruna gelmenin refleksleri keskinleştiren bir yolu var. Endişe verici bir şekilde rüzgarda savrulan Ariadne'yi ve peşinden sürükledi. Bu arada Wendell, başka bir kalem bulana kadar ceplerimi yokladı. Diğer kılıcın nereye gittiğini bilmiyorum; belki de yolda düşürdü ve şimdi bir dağın ortasına gömüldü.

"Wendell," diye başladım, çünkü dışarı çıkmak için savaşmaktan başka bir kaçış yolu bulabilirdim. Güçlkle ayakta durabiliyordu ve elini bir filmi siler gibi gözlerinin üzerinden geçirip duruyordu.

"Farris," diye seslendi ve Rose vahşice bakarak geri döndü ve kolumu yakaladı. Beni saçma sapan şatoya doğru sürüklerken öfkeyle haykırdım, çünkü ikisine de, ama özellikle Wendell'a çok kızmıştım. Ancak mücadele etmek bizi dağdan aşağı atacağı için, Wendell kalemimle -şimdi kıvrımlı bir kılıç- aşağıda toplanan kabus bulutlarıyla yüzleşmeye giderken kendimi içeri sürüklenmeye bırakmak zorunda kaldım.

-

I expected the Şatonun içi de dışı kadar anlamsızdı ama basit bir yapıydı: Bir ucunda şömine olan geniş bir oda, diğer ucunda da merdivenler vardı ve bu merdivenler, her birinde ateş yanan, deniz kabukları gibi soluk ve boş odalardan oluşan iki kata çıkıyordu. Sanırım

Bir kaleden çok bir kale kapısı olarak adlandırılması daha doğru olurdu, çünkü sadece kuleleriyle çevrili merkezi taş yapı vardı. Bu yapıyla ilgili en tuhaf şey - sanırım rahatsız edici kulelerin ötesinde, ama onları araştırmadık - hangi boyutta olmak istediği konusunda kararsız görünmesiydi. Kimi zaman muazzam bir balo salonunda duruyormuşum izlenimine kapıldım; kimi zaman da şirin bir kır meyhanesi olabilirdi.

Pencerelerden birinden tırmanarak içeri girmek zorunda kaldık. Bunların camı yoktu, ancak içeri girdiğimizde hiç rüzgar yoktu.

Wendell dağın yamacındaki dolambaçlı bir patikadan aşağı doğru yürüdü - bunu kendisi yaratmış olmalıydı- ve yaşlı atlılarla iki kayalığın arasına sıkışmış bir çayırılık alanda karşılaştı. Anlamsız bir peri geleneği miydi yoksa sadece atlıların geleneği miydi bilmiyorum ama atının büyüklüğüne ve taşıdığı yara izlerinin sayısına bakılırsa liderleri olduğu anlaşılan kişi, Wendell'a teke tek dövüşte meydan okuyacakmış gibi ileri atıldı. Wendell, hâlâ o sakın soğukkanlılığıyla, bir şekilde hayvanın kalbini iki keskin hareketle söktü ve mide bulandırıcı bir kan püskürterek atlıya fırlattı ve onu eyerinden düşürdü.

Bu noktada, geri kalan atlılar onurlarını bir kenara bırakıp hep birlikte Wendell'e saldırmaya karar verdiler, ama atları bu noktada Wendell'den korkmuş ve yaklaştığında ürküp kaçmışlardı, bazıları binicilerini fırlattı, Wendell de onları çeşitli korkunç şekillerde öldürdü, bazen kılıcını tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Rose bütün bu süre boyunca dehşet içinde orada durdu, ama ben Wendell'ın ölümcül ruh hallerine aşınaydım ve üçüncü ya da dördüncü ölümden sonra Ariadne'yi de yanıma alarak şöminenin yanına döndüm. Hâlâ öfkeden titriyordum. Yani bu durumdan çıkış yolumuzu düşünmek için duraklamak yerine kendini öldürmeyi göze alacaktı, öyle mi?

Şatonun Wendell'in bir saniyelik düşüncesinin ürünü olduğu çok açıktı. İçinde hiç yiyecek yoktu -belki de en iyisi buydu, çünkü peri büyüsyyle çağrılan tüm yiyeceklerin doğası gereği ölümlüler için sarhoş edici olup olmadığından emin değildim- ama doğal olarak ateşin üzerinde hafifçe fokurdayan büyük bir çaydanlık vardı. Eritmek için kar toplamak üzere dışarı çıktım ve arka pencerelerden birinden çıktım. Şatonun kuzey tarafı daha korunaklıydı ve bir anlığına bu gülünç manzaraya hayran kaldım. Aziz Liesl uzakta, uçsuz bucaksız tepelerin ve su yollarının arasına sıkışmış bir şekilde görünüyordu. Köylülerin, beklentilerine beklenmedik bir mimari ekleme yapılmasına aldırmayacaklarını umuyordum.

Biraz sonra Rose, "İşte," diye seslendi ve ben de aceleyle pencereye döndüm. Wendell çok yavaş bir şekilde patikadan yukarı çıkıyordu. Ariadne ve ben ona yardım etmek için koştuk; başka bir kılıcı daha bırakmış gibiydi.

Suikastçılardan kaçarken konferanslar hakkında düşünen içim, elimde hiç kalem kalıp kalmayacağını merak etti ve bunun Aziz Liesl'in dükkânında satılan bir ürün olmadığını fark etti.

Rose şatoyu dönüşümüze hazırlamak için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı, gerçi Wendell'ın şiddetli öfkelerinden birine tanık olmanın onun sağlığıyla ilgilenmek için pek uygun olmayacağını düşündüm ve bu yüzden Ariadne'yle birlikte yatak niyetine ateşin yanına battanilyeler serdik ve onu oraya yatırdık, anında uykuya daldı. Onu üst kattaki odalardan birine koyabilirdik, çünkü her birinde ürkütücü bir şekilde birbirinin aynısı dört direkli yataklar vardı, ama şatoyu sevmemiştim - tamam, entelektüel açıdan oldukça sevmiştim, ama sizi temin ederim ki başka bir nedenle değil. Belirsiz ölçüleri ve hayaletli atmosferiyle bana, insanın bir kanepenin içinde bozuk para gibi kaybolabileceği, peri yapımı bir yer gibi geldi.

Gece boyunca Wendell'ın yanında kaldım. Onun için hiç bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyorum - her an gözlerimin önünde kaybolacakmış gibi görüldüğü için değil, pelerinindeki kan lekeleri hakkında tek kelime bile etmediği için. Yanına uzandım ve uyuyup uyumadığımdan emin değilim, ama onu uyurken izlerken, istemeden Faerie'ye ya da onu bulamayacağım arada bir yere kaçıp gidebileceğinden endişelendiğim birçok anın geçtiğini hatırlıyorum.

Gömleğini açtığımda, daha önce gözlemlediğim kuş gölgelerinin aynısını, sadece daha koyusunu bulmam korkumu artırdı. Elimi göğsüne bastırdım. İlk başta hiçbir şey hissetmedim, ama sonra kuşlardan biri yaklaşır gibi olduğunda, derisinin altında bir kafesin parmaklıklarına çarpan kanatlar gibi hafif bir gümbürtü hissettim. Geri çekildim ve anı beni tekrar kendine çekti - rahatsız edici görüntü daha önce okuduğum bir hikayeyi hatırlattı. Ama elimden kayıp gitti.

Kuşluk vaktine kadar orada kaldık, erimiş kar ve çikolata ile beslendik, neyse ki içimizde çılgınca bir dans dürtüsü uyandırmadı. Wendell nihayet uyandığında biraz daha iyi görünüyordu ama hâlâ halsizdi ve ateşi varmış gibi her tarafı titriyordu. St. Liesl'deki kulübemizi hedefleyerek bizi tekrar araziye doğru çekti. Ama bir kez daha büyü bozuldu ve biz yukarı bir çimenli çayırdaki yüksek alplerde sona erdi.

Neyse ki artık kalan mesafeyi yürüyebilecek kadar yakındık, ancak bu tüm günümüzü aldı. Shadow, Tanrı'ya şükür, beni aramak için kulübeye geri dönmüştü ve yüzümün her santimini yalayarak, rahatlama çılgınlığı içinde bizi yolda karşıladı.

Şimdi kalemimi bir kenara bırakmalıyım - Wendell'in odasında, yatağının yanındaki sandalyede mum ışığında yazıyorum. Geç oldu ve saatlerdir uyuyor ve kesinlikle daha kötü görünmüyor, ama daha iyi de görünmüyor. Denersem uyuyamayacağımı biliyorum ve gece uyanıp gerçekten işe yarar bir şey söylerse yanında olmayı tercih ederim (bugün tek yaptığı dağlardan şikayet etmektir, arada bir de "doğum günümde" diye mırıldanıyordu). Sanırım pelerinini onaracağım, berbat olacağından şüphem yok, ama iyileştiğinde öfkelenme ihtimali uzaktan da olsa eğlenceli. Tekrar iyi olduğunda.

-

I have found Hikaye.

Yanımda yoktu ama Rose'da vardı, *Beidelmann'ın Toplu Hikayeler*'inin eski bir baskısında. Hemen hatırlamadığıma şaşırdım ama belki de hiç şaşırmadım. Belki de sadece hatırlamak istemedim.

Hikâye, İrlanda peri diyarlarından birinin prensesinin rakip saraydan bir peri ile kaçışını konu alır. Prensесin ihanetine öfkelenen babası onları takip eder, genç adamı tuzağa düşürür, sonra da demir bir mızrağı göğsüne saplayarak onu ıssız bir yamaçta ölüme terk eder. Neyse ki gelini onu ölmeden önce bulur ve mızrağı çekip çıkarır. Evlenirler ve birkaç yıl huzur ve mutluluk içinde yaşarlar, ta ki prenses kocası uyurken göğsünde tuhaf bir şey gözlemlemeye başlayana kadar: altı karanlık ve gölgeli kuşa ev sahipliği yapıyor gibidir, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi derisine çarpılmaktadırlar. Onları gün içinde bile giderek daha sık görür ve aynı zamanda hastalanmaya başlar. Prensес sonunda fark eder ki, demir mızrağı çıkardığında arkasında küçük bir şerit bırakmıştır ve bu şerit durmadan ona doğru ilerlemektedir

kocasının kalbi. Bir gün yere yığılır ve ağzından bir kuzgun sürüsü dökülür. Altıncı ve son kuş gagasında kocasının kalbini taşımaktadır ve prenses son nefesini verirken onu kollarıyla sarar. Kedere boğulan prenses kendini boğar, kuş ise ödülüyle birlikte uçup intikamcı kralın sarayına geri döner, kral da diğer kızlarına bir uyarı olarak kalbi sarayında sergiler. Bu, geçmiş bir dönemin ahlaki duyarlılıklarını yatıştıracak şekilde anlatılmış tatsız bir öyküdür.

Beidelmann sembolizmi mantıklı bir şekilde yorumluyor, bunu diğer İrlanda masallarıyla çapraz referanslandırıyor ve ben onun mantığında bir hata bulamıyorum. Gölge kuşlar oldukça açık bir şekilde ölümün alametidir.

ATLAMA NOTLARI

* İrlanda folklorunda tekrarlanan karakterler, genellikle buluttan yapılmış korkunç atlara binen yaşlı adamlar olarak tanımlanırlar. Son nesillerde nedense görülme sayıları giderek azaldığı için ünleri biraz azalmıştır, ancak bir zamanlar İrlanda'nın güneybatısında rüzgar şiddetlendiğinde ve at yelesi gibi uzun ve telli bir oluşum olan *beithíoch* bulutları tepede toplandığında eve sığınmak yaygın bir uygulamaydı. Yaşlı avcılar o günlerde ata bindikleri ve tercih ettikleri av geyik olsa da, isterse ölümlüleri de avladıkları söylenirdi.

5th October

After I finished Wendell'in yatağının yanındaki sandalyede kestirmeye çalıştım ama sadece aralıklı olarak uyuklamayı başarabildim. Kulübenin duvarlarının eskisinden daha yakın olduğu hissinden kurtulamıyordum. I

burada güvende olacağımızı düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ettim. Cambridge'den ayrılırsak Faerie Kraliçesi'nin ulaşamayacağı bir yere gitmiş oluruz. Bir düzine ya da daha fazla yaşlı avcının ölümü onu durduramazdı; başkalarını gönderirdi. Ve Wendell kendini savunamayacaktı. Ne kadar zamanımız vardı?

Şafaktan bir saat kadar önce uykuyu bir kenara bıraktım ve dağınık olan tüm zihinsel enerjimi elimdeki soruna odakladım. Elbette çözülmesi gereken denklem bir sonraki suikastçılardan çok zehirdi, çünkü onlar gelmese bile bu durumda Wendell'la olan bağlantıyı bulabilir miydik? Bulsak bile ne anlamı olacaktı? Üvey annesini nasıl devirebilirdi?

Yirmi dakika sonra aklıma birkaç fikir gelmişti ama hiçbirisi büyük bir umut vermiyordu. Ama bir tanesi özellikle ilgi çekiciydi.

Wendell'in eline dokundum -bir şeyler mırıldandı, ama tatlı sözler miydi yoksa başka bir şikayet miydi, hiçbir fikrim yok- ve yanından ayrıldım.

Ben kalktığımda Gölge de kalktı ve beni yatak odama kadar takip etti. Kıyafetlerimi değiştirdim, pelerinimi giydim ve çantama birkaç eşya doldurdum. Ben

Bu kez ayağı getirmiyordum; yatağımın altındaki tuz çemberinde kalabilirdi ve lanet olası şeyin kaçıp kaçmaması umurunda değildi. Parmak uçlarımda aşağı indim ve elimi kapı koluna koydum.

Orada durakladım. Bir şey duyduğumu *sandım* ama ne? Rüzgârın fırçasını mı? Dalların gıcirtısı mı? Yoksa doğaüstü hafiflikteki ayakların basamağa sürtünmesi miydi, ağaçların üzerine düşen bir hayvanın pençeleri miydi?

Ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Köylüler hava karardıktan sonra dışarı çıkmamamız konusunda bizi defalarca uyarmış olmalıydı. Şafağa yirmi dakika kala neden kendi evimin önünde boynuzlanarak öldürölme riskini alayım ki?

Ben de bekledim. Bu arada Gölge kapının yanına oturdu ve bakışlarını kapı tokmağına dikti, boğazından kısık sesle hırıyordu, hiç de sinir bozucu bir davranış değildi. O şeyin dönmesini ve korkunç bir domuz sürüsünün kulübeye hücum etmesini bekleyip durdum, ama hareketsizdi. Her şey sessizdi.

Zemini kaplayan gri kirişler renklenir renklenmez ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Kuş sesleri ve sonbahar ışığı beni karşıladı; içeride kimse yoktu. Yine de kapının üzerinde diğerlerinden daha derin, uzun bir yarık daha vardı.

Kapıyı arkamdan kapatmak için dış tokmağa dokunduğumda, bir çığlığı bastırmak zorunda kaldım. Metal sıcaktı. Sanki başka bir el onu serbest bırakmıştı.

İlk içgüdüm içeri girip kapıyı arkamdan çarpmaktı, ancak insan Halk'ı incelediğinde, ne kadar akıllıca olursa olsun bu içgüdüleri görmezden gelmeyi ve yoluna devam etmeyi öğreniyor.

Kulübenin altındaki göle ulaşmam sadece on dakika, üzerinde garip bir sis dolaşan pınara ulaşmam ise beş dakika sürdü. Orada daha önce hiç yapmadığım ve belki de kariyerimin en akılsızca girişimi olduğunu kanıtlayacak bir şey yaptım: Tamamen ve bütünüyle Wendell'a güvendim.

Kaynağın ağzının yanındaki taşlardan birine akıllıca vurdum. Kendimi gülünç hissettim ama fark etmemeye çalıştım ki bu da Halk ile etkileşimde bulunmanın temel kurallarından biridir.

Hiçbir şey olmadı ve gölün dalgalarla dalgalanmasına neden olan rüzgâr dışında hiçbir şey kıpırdamadı. Gölge hapsirdi. Kıyının gölgesi çok ve pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Kapıyı daha yüksek sesle çaldım, çaresiz bir vuruş yerine sinirli bir rap hedefliyordum.

Sonunda tilki perilerinden biri kafasını kovuktan dışarı çıkardı. Başının üzerinde uzanan kürkü dimdik duruyordu ve kocaman kulaklarından biri bükülmüştü, ayrıca etrafına kurumuş ot ve kürk artıklarından oluşan keçeleşmiş, yuva benzeri bir malzemedan yapılmış gibi görünen bir battaniye sarmıştı. Bu tezat daha sarsıcı . Bu, Rose'u canlı canlı yiyip bitirecek canavarlardan biriydi.

Yaratık küçük yüzünü bana doğru buruşturdu. "Ne?"

Sesinde hafif bir gümbürtü vardı, mırıltı ya da hırıltı gibi, ama bunun dışında bana Poe'nunkini hatırlatıyordu, küçük ve çocuksu. Şaşkınlığımı bir kenara bırakmaya çalıştım ve "İyiliğim için geldim. Arkadaşım yurttaşlarınızın hayatını kurtardı ve bu yüzden size borçluyum-"

"Beni uyandırdın," dedi peri.

İçgüdüsel olarak özür dilemek için ağzımı açtım, sonra zorla kapattım. "Şey," dedim sonunda, "arkadaşımı yediniz."

"Sadece birazcık," diye itiraz etti peri. "Yükseklerden biriyle müttefik olduğumu bilmiyorduk. Neden ekşi suratlı yaşlı bir adam ve çatık kaşlı bir kadınla uğraşıyor ki?"

"Yüksektekilerin tuhaf yöntemleri vardır," dedim.

"Hum!" dedi peri. Cevabım onu memnun etmişe benziyordu. "*Bu* doğru. Ne istiyorsun?"

Elbisemin yakasının arkasına uzandım ve hemen hemen her gün taktığım kolyeyi çıkarıp gözlerden uzak bir yere sakladım: Gümüş bir zincire küçük bir kemik bobini asılmıştı. Poe buna anahtar demişti.

"Başka bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor," dedim. "Bu topraklardan bir yol var mı?"

Peri kolyeyi elimden kaptı; küçük, insan parmaklarının ucunda siyah pençeler vardı. Gümüş zincirden dikkatle kaçınarak kemiği kokladı ve şöyle dedi: "Kış diyarları! *O* diyardaki arkadaşlarımı uzun zamandır ziyaret etmemiştim. Ne eğlenceli!"

Hemen cevap veremeyecek kadar şaşırmıştım. Elbette olumlu bir cevap almayı umuyordum ama bunu beklemiyordum. "Uzak mı?"

"Kış diyarlarında hiçbir şey uzak değildir," diye yanıtladı peri rahatça. Anahtarı uzattığım avucuma geri verdi ve suyun karşısına fırladı-

Gölge sinirlenip önüme geçti ama peri onun yanından geçip gitti.

Yetişmek için acele ettim. "Krallığınızın -bu dağların- kış topraklarının bir parçası olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Peri güldü. "Ölümlüler ne kadar da aptal!" Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, bir perinin *evet deme* şekli genellikle budur.

Elbette yüzlerce sorum daha vardı - harita kitabım için ne büyük bir keşif! O zaman her karlı bölgeyi birbirine bağlayan peri yolları var mıydı? Ve her ılıman bölgeyi? Yoksa Alpler, tıpkı Halk bakımından zengin olduğu gibi, bu tür yollar bakımından da mı zengindi?

Peri kuyruğunun parıltısına ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştım, Gölge de yanımda ilerliyordu. Peri dağın yamacındaki bir yarıktan içeri süzüldü; eşikteki ani mantar halısına bakılırsa bir peri kapısı olduğu açıktı, bir karşılama paspası gibi. Derin bir nefes aldım ve onu takip ettim.

Dizlerimin üzerine tökezledim. Ellerim kara çarptı, sol kolum dirseğime kadar kayboldu. Kolumu kurtardım ve etrafıma bakındım.

Bir buzulun altındaki karlı bir dağ yamacına çıkmış gibiydik - sanırım Faerie'deydik, çünkü buzulun kenarındaki pürüzlü buz sarkıtlarının arasına sıkışmış, bacalarından dumanlar tüten iki küçük taş ev vardı. Birinin bahçesinde bir elma ağacı vardı, elmalar buzdan bir kabukla kaplanmıştı. Buz sarkıtları, tilki perinin buzulun derinliklerine doğru dalıp gittiği ısıltılı ağaçlardan oluşan bir orman gibiydi.

"Acele et!" diye seslendi peri.

Acele ettim, daha iyi bir muhakeme yapmama rağmen, ama Halk ile etkileşime girdiğimde neredeyse her zaman durum böyledir; imkansız bir buz sarkıtları ormanına tökezlemek kariyerimde yaptığım en akılsızca şey değil. Orman küçük sesler çıkarıyor ve fırlayan şekillerimizi garip bir şekilde yansıtıyordu. Uzaktan müzik sesi geliyordu.

İkinci kapıdan ne zaman geçtik, bir kapı var mıydı, yoksa zaman ve mekânın bir gölgenin derinliğine kadar uzun bir yol muydu, bilmiyorum. Aceleyle yürüyordum, periye kovalıyordum. "Anahtarı" sanki bir fenermiş gibi önümde tuttum, çünkü neden olmasın? konuda biraz aptalca hissettim, ama belli ki yapılacak doğru şey buydu, çünkü kısa bir süre sonra

Daha sonra, adımlarımdan biri beni Kırgarskoğur'a ve tanıdık pınara götürdü.

Biraz sendeleyerek ilerledim, başım dönüyordu. Bu sadece ışıktaki değişiklik değildi.

-çünkü Ljosland'da henüz şafak sökmemişti- ama *her şey* değişmişti. Hava daha sıcak, daha ıslak, deniz tuzu ve baharın tanıdık kokuluydu. Bir an için yer ayaklarımın altında dengesiz ya da sanki henüz tam olarak *orada* değilmişim gibi bir his uyandırdı. Ama sonra bu his kayboldu ve kalbim gümbür gümbür atarak anlamsız bir şekilde etrafıma bakındım. Gölge'nin böyle bir tereddüdü yoktu; memnuniyetle gerindi, sonra ılık sisin çimenleri yeşillendirdiği pınarın kenarına çöktü, burası Poe'yu ziyaret ettiğimizde her zaman tercih ettiği yeri.

Poe'yu hemen fark ettim. Güzel bir titreşim olan evinin etrafındaki yaprakları tırmıklıyordu. Kabuğunun beyazlığı diğer ağaçlardan daha parlak, çentikleri daha koyu görünüyordu; güney tarafında sürünen yosun, tombul mor çiçeklerle bereketliydi ve yaprakları saf altın damarlarıyla her tonda yeşil bir cümbüştü. Kısacası, Kırgarskoğur'un en güzel ağacıydı ve bunu Wendell yapmıştı ama Poe'nun böylesine güzel bir örneğin sahibi olarak sorumluluklarını ciddiye aldığı belliydi. Ağaca bir kafes inşa etmiş, kafesin üzerinde yabani güllerden oluşan bir sarmaşık yükselmiş ve ağacın köklerini sulamak için toprağa küçük oluklar açmıştı. Poenun kendisi ilk tanıştığım periden çok daha çarpıcı bir figürdü; yırtık pırtık kuzgun postu yerine, ona verdiğim ayı kürkünden yapılmış lüks bir pelerin giyiyordu ve belli ki buna çok özen gösteriyordu. Üzerinde tek bir kir lekesi bile yoktu ve çok parlaktı.

"Merhaba!" Poe beni orada fark ettiğinde "Merhaba!" dedi. Beni gördüğüne sevinmiş ama hiç şaşırmamış gibiydi, siyah gözleri ıslık ıslık, sanki son görüşmemizin üzerinden sadece bir iki gün geçmiş gibiydi. Aslında Wendell ve ben Lilja ve Margret'in düğünü için Ljosland'ı ziyaret edeli birkaç ay olmuştu. "Ekmek için mi geldiniz?"

Tabii ki bilmiyordum ama kendimi "Biraz isterim" derken buldum. Teşekkür ederim."

Memnun görünüyordu ve sanki onun varlığı da özellikle dikkate değer bir şey değilmiş gibi tilki periyi takip etmesi için işaret ederek ağaçtaki evine doğru fırladı. I

Sanırım tilki peri için de bir isim bulmalıyım. Aklıma, her biri canı küçük bir yaratık için uygun olan çeşitli kaba yakıştırmalar geliyor. Ama sonra aklıma Grünesauge kıyısını süsleyen kar çanları geliyor - Kar Çanı o zaman.

Botlarımı çıkardım ve pınarın kenarına oturup ayaklarımı sıcaklığına daldırdım. Baş dönmesi hafiflemişti ama yine de sanki sert bir şeye çarpmışım gibi hissediyordum. Geri dönmüş olmak çok garipti. Çim çatılı kulübeye giden patikadan aşağı indiğimde ateşin yandığını, Wendell'in ayaklarını kaldırmış çalışır gibi yaptığını, Lilja'nın bana odunculuk dersi vermek için orada olduğunu görebileceğime neredeyse inanacaktım. Tüm çağrışımlarımın olumlu olduğunu söyleyemem; Ljosland'a her döndüğümde büyük bir risk aldığımı biliyordum. Lilja'nın son mektubuna göre, kar kralı ve sarayı yaz için kuzey dağlarında kaybolmuş, ancak ulaştığı yer ve gücü göz önüne alındığında bunun pek bir anlamı yok. Ölümlü nişanlısının öldüğüne inandırılarak kandırıldığını fark ederse, öfkesi dağları sarsacaktır. Benim için yas tuttuğu için değil, tüm peri lordları kandırılmaktan nefret ettiği için.

Orman yolunu takip ederek köye, Lilja ve Margret'in kulübesine gitme özleminin beni şaşırtacak kadar güçlü olduğunu hissettim. Olan biten her şeyi onlara anlatmak ne büyük bir rahatlama olurdu! Ama bu çok tehlikeliydi ve sadece bu da değil, zamanım da yoktu.

Defterimi açtım ve son yazdığımdan bu yana olanları anlatan ve onları şahsen ziyaret edemediğim için özür dileyen, oldukça dağınık, hızlı bir mektup karaladım. Sonra mektubu Lilja'nın Poe'ya adaklarını bıraktığını bildiğim pınardaki bir taşın altına sıkıştırdım - Lilja ve diğer köylülerden birkaçı, geçen kış bana yaptığı yardımı duyduktan sonra küçük perinin düzenli ziyaretçileri oldular. Arkadaşlarıma yazmak gibi basit bir eylem rahatlatıcıydı ve Lilja'nın mektubu orada bulduğunda yaşayacağı şaşkınlığı düşünerek gülümsedim; artık yazma sırası bendeydi.

Poe hayallerimi yarıda kesti. Deniz tuzu ve tanımadığım ama bana biberiyeyi anımsatan bir çeşit ot serpilmiş mükemmel somun ekmeği bana uzattı. Snowbell yumruklarında sıkıldığı tatlı bir çörekle ortaya çıktı ve oldukça iğrenç bir şekilde kemirmek için pınarın yanına çöktü

salya sümük kırıntılar her yöne uçuşuyordu. Yakın zamanda onu ve arkadaşlarını iş arkadaşımın üzerinde yemek yerken izlememiş olsaydım, belki de ürpermeden buna katlanabilirdim. Yemek yerken ağzı çok büyük oluyor.

Ben ekmegi karıştırırken Poe bacağıma yaslandı ve bana evinde yaptığı yenilikleri anlatmaya başladı; Wendell'a duyduğu minnettarlıktan ve Poe'ya göre ağacının ihtişamını seyretmek için sürekli gelen çeşitli insanların iltifatlarından uzun uzun bahsetti.

"Benim için sakıncası yok," dedi. "Annem her zaman, 'Misafir bir armağandır küçüğüm,' derdi ama acaba aynı şey, her saat gelen ve bazen leydimin gece boyunca uyuyamayacağı kadar gürültü yapan *birçok* misafir için de geçerli mi? Ama gücendirmek istemem. Dün gece, yükselen ayın ışığının evimin güzel dallarını çerçevelemesini izlemekten rahat edemeyeceklerini söyleyen üç nazik trol için ekmek pişirdim ve böylece birlikte oturup ayın doğuşunu izledik ve bana ağaçların bakımı hakkında kuşlardan öğrendikleri sırları anlattılar. Bana, rahatsız edici tırtılları yiyecek evcil bir kuzgun sürüsü göndererek ağacımı onurlandıracaklarını söylediler. Harika değil mi? Artık birçok arkadaşım var. Annem çok memnun olurdu. "Çok utangaçsın küçüğüm," derdi hep. 'Arkadaş edinmek için elinizden geleni yapmalısınız, çünkü küçük olanlar kolay kolay yalnız kalamazlar. "

Poe ilk kez nefes almak için duraklamıştı, ben de bundan yararlanmaya karar verdim. Konuşması nadiren düz çizgiler halinde akar ve bu nedenle de sırasız sözlerden rahatsız olmaz. "Buraya nasıl geldim?" diye sordum.

Poe kocaman siyah gözlerini bana kırıştırdı. "Anahtar sende." "O zaman anahtar bir kapı mı yarattı? Yoksa başka bir kapıyı mı dönüştürdü? yeni bir yöne, Ljosland'a mı işaret etsin?"

"Diğer kapılar mı?" Kafasını karıştırdığımı görebiliyordum. Bir iğne parmağıyla kemik sarmalına dokundu. "Beni bulmak için sadece buna ihtiyacın var."

Bunu kafamda birkaç kez evirdim çevirdim. Ve sonra buldum. "Anahtar kapıdır," diye mırıldandım. "Ama nasıl?"

"Evimin tek bir kapısı var, işte orada gördüğünüz kapı," dedi Poe, ağaç evinden yeniden söz ettiği için coşkusu giderek artıyordu. "Orada bir

İkincisi kemikten yapılmıştı, yan tarafı vardı ama onu indirip katlamak yeterince kolaydı. Onun yerine hanımımın tavsiyesi üzerine güzel bir pencere koydum. Orada oturup sabah ışığının tadını çıkarmayı seviyor."

Kemik parçasını çok sert tutuyordum ve yumruğumu açmaya zorladım. Poe *bana kapısını vermişti*. Bu hem son derece mantıklı hem de tamamen imkânsızdı. Yine de gözlerimi ovuşturmak için bir an duraklamak zorunda kaldım. Son günlerde ne kadar az uyuduğumun farkındaydım.

"Şimdi Faerie'de miyim?"

Poe şaşkın bir duraksamadan sonra, "Evet," dedi. Belli ki bütün bunları zaten bildiğimi sanmıştı. "Ve hayır. Burası Faerie'nin sizin dünyanızla karıştığı bir sınır bölgesi."

Yavaşça başımı salladım. Snowbell'le birlikte izlediğim yolu, peri evlerini geçip buzulun içine girmeyi düşündüm. "O zaman kapınızı kullanabilmem için benim de Faerie'de olmam gerekiyor, öyle mi?"

"Kış topraklarında," dedi Poe. "Yazlık topraklar çok sıcak ve ıslak -Kapı orada çatlayacak ve parçalanacak."

"Ama-" Durdum ve başımı salladım. Hâlâ anladığımdan emin değildim ama şu an için Poe'nun bana verdiği hediyenin mekânı önemsizdi. Anahtarı boynuma taktım.

"Sizin türünüz peri diyarları arasındaki kapılar hakkında çok şey biliyor," dedim. "Yüksektekilerden daha fazla. Öyle değil mi?"

Poe şiddetle başını salladı. "Yüce olanlar diğer diyarları ziyaret etmekten hoşlanmazlar. Onların sarayları ve hizmetkârları vardır. Ama diğer diyarlar saklanmak için iyi yerlerdir, arkadaş edinmek için iyi yerlerdir. Burada, Kyrşdarskogur'da hiç yok - lord hazretlerine yalan söylemedim," diye ekledi çabucak. "Ama dağlarda-evet."

Başımı salladım; bu zaten tahmin ettiğim şeyi doğruluyordu. Bu, Wendell ve üvey annesinin neden kendi diyarlarına açılan bu kadar az arka kapı bildiklerini açıklıyordu ama faunlar istedikleri gibi birden fazla diyar ve ülke arasında seyahat ediyorlardı. Muhtemelen diğer ülkelerde de Silva Lupi'ye açılan başka kapılar vardı ve bunlar sıradan fae'ler tarafından kullanılıyordu; herhangi bir peri lordu ya da leydisinin dikkatini çekemeyecek kadar alçakgönüllü sığınaklar. Züppelik ve ayrıcalıktan doğan bir cehalet, o halde, kişinin arka bahçesinin ötesindeki dünyayla asla ilgilenmesine gerek kalmaması.

Ayrıca Poe'nun, Wendell onu peri kapıları hakkında sorguladığında yalan söylememiş olsa da, ona kesinlikle tüm gerçeği anlatmadığını fark etmeye başlamıştım. "Wendell'a dağlardaki kapılardan hiç söz etmemişsin," diye not ettim.

Poe korkmuş görünüyordu. Keskin parmakları sanki yalvarır gibi pelerininin eteğine dolandı. "Yazlık diyarlara açılan kapılar yok! Burada yok. Onları kullanması mümkün değil. Onu kastetmemiştim, o yüce ve iyi biridir ve mutlaka affedecektir."

"yok," dedim yatıştırıcı bir şekilde. "Sana kızgın değil."

Poe titredi ve dalgınca pelerinimi karıştırdı. " 'Lordlardan ve leydilerden uzak dur, küçüğüm,' derdi annem hep. Ve ben de denedim! Buraya sorularıyla geldiğinde, tek umudum bir an önce çekip gitmesiydi. Ama sonra lord hazretleri bana çok güzel bir ağaç yaptı. *Hepsi* korkunç olamaz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye onu temin ettim. "Ve her halükarda Wendell yakın zamanda burayı ziyaret etmeyecek. Kendisi çok hasta."

Poe başını salladı. "Kötülük! O zaman düşmanları var. Yüksektekilerin her zaman düşmanları vardır. Küçük olduğum için mutluyum."

O zaman Poe'nun Wendell'in hastalığının doğasını tahmin etmiş olmasına şaşırma sırası bendeydi - ama bir peri kralının hastalanması için başka ne sebep ki?

"Senden bir iyilik istemeye geldim," dedim. "Bir keresinde, aylar önce, karda bizi sıcak tutan kekler yapmıştın. Wendell'e yardımcı olabilecek bir şey yapabilir misin? Tedavi istemiyorum - yüksektekilerin kullandığı zehirler üzerinde gücünüz olmadığını biliyorum. Ama semptomlarını hafifletebilecek bir şey var mı? Ya da ona güç verecek bir şey?"

Poe'nun yüzünü bir dizi duygu kapladı. Yine dehşet vardı, ama aynı zamanda bir tür huşu ve çaresiz bir zevk de vardı. "Bunu mu istiyor?" diye nefes aldı. "Bunu mu istiyor?"

-*Fjolskylda'mız* olmak için mi?"

Bunu tahmin etmemiştim, ancak düşününce Poe'nun neden böyle bir varsayımda bulunmuş olabileceğini anlayabiliyorum. Evini insan yerleşiminden uzakta kurmasına rağmen Poe'nun da bir şekilde yaptığı gibi, hasta olduklarında ölümlü aileleriyle ilgilenmek pek çok ev kekinin doğasında vardır.

Ancak bu ilgi hiçbir zaman ev halkının ötesine geçmez. Wendell için bu derecede bir yardım istemek garipliğin zirvesi olurdu, eğer-

"Elbette biliyor," diye yalan söyledim; Wendell'in bu ihtimal karşısında gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

Poe parmaklarını birbirine geçirdi ve ağzına bastırdı. "Ah!" diye nefes aldı. "Annem beni şimdi görebilseydi!"

Ağaçtaki evine doğru gözden kayboldu ve oradan büyük bir takırtı ve çınlama sesi geldi. Beklemek için Shadow'un yanına yerleştim ve patilerini pınarda yıkama fırsatını değerlendirdim. Snowbell yemeğini bitirmişti.

-küçük yüzü artık kremle kaplıydı, sanırım bu da alternatifine göre bir gelişmeydi- ve boncuk boncuk beni izledi.

"Yıkanmak ister misin?" Her şeyden çok perinin dikkatini dağıtmak için sordum.

"Buharı sevmiyorum," diye yakındı, ama yine de bana yaklaştı ve bir elini suya daldırdı, buhar ona doğru sürüklendiğinde tekrar geri sıçradı.

Kendimi biraz gülünç hissettiğimden, bir avuç suyu avuçladım ve Snowbell'in ellerini -iki ön ayağını- ve patilerini -iki arka ayağını- duruladım. Sonra kıvrık bir yaprağı kase gibi kullanarak yüzünü yıkamasına yardım ettim. Bir kedi gibi ellerini birkaç kez kulaklarının üzerinde gezdirdi ve sonra şaşkınlık ve dehşet içinde kucağıma atladı, kuyruğunu burnunun üzerine koyarak top gibi kıvrıldı ve uyumaya gitti.

Snowbell'in uykusunu böldüğüm için dizimden bir ısırık alma ihtimali ile uykusunda beni pençeleme ihtimalini hesaplıyordum ki Poe kolunun altında bir sepetle aceleyle dışarı çıktı.

"Umarım bunlar lord hazretlerini memnun eder," dedi, heyecanla bezi görmem için kaldırarak. "Annem ne zaman hasta olsam bunları benim için yapardı, çünkü baş ağrısına, mide ağrısına ve diğer tüm rahatsızlıklara iyi gelirler."

İçindekileri inceledim. Küçük, kabaca üçgen biçimli keklerdi, bana bir tür süngerimsi çöreği anımsattılar ama buzluydular ve -bilmiyorum- kokuyorlardı. Sıcak, tatlı ve yapraklı bir şey - belki de özsu?

"Teşekkür ederim," dedim boğazımdaki tıkanıklığı gidermek için yutkunarak. Bir an için ağlayacağımı sandım ama kendime hâkim oldum, çünkü siyah gözleri beklentiyle parlayarak bana bakan küçük yaratığı üzmem istemiyordum. "Wendell ve ben senin gibi zeki *bir fjolskylda*'ya sahip olduğumuz için gurur duyuyoruz. Bizim için başka bir şey daha yapar mısın?"

Poe kabardı. "Herhangi bir şey."

"Başka diyarlardan başka Halklar tarafından ziyaret edildiğinizi söylüyorsunuz," diye başladım.

Poe başını salladı. "Gezginler. Bazı Halklar dolaşır. Bunu anlamıyorum ama belki de onların ağaçları benimkiler kadar rahat değildir."

"Ve bu Halk diğer Halklarla konuşabilir, onlar da kendi aralarında konuşabilir," dedim. "Acaba ziyaretçileriniz arasında Wendell'in sarayından haber alan var mı diye bakabilir misiniz?"

"Oh, evet," dedi Poe, rahatlamış görünüyordu. "Bu kolay. Troller biliyor olabilir - troller dedikodu yapmayı sever. Ama yine gittiler."

"Peki," dedim, "onları ya da benzer dedikodulara meraklı başka bir halkı tekrar görürsen belki soruşturursun?"

Poe bana bunu yapacağına söz verdi. Bu yeni istek onu heyecanlandırmış gibiydi, ama içinde bir korku da vardı; onu Wendell'in minnettarlığına dair pek çok güvence vererek ve Wendell'in yakın gelecekte Poe'yu ziyaret edemeyeceğini hatırlatarak yatıştırdım. Poe daha sonra ağacına döndü ve ağacın sağlığının ve Poe'nun ona ne kadar iyi baktığının kanıtı olarak Wendell'e göstermemi umduğu üç yaprak seçti. Bunları cebime koydum ve tilki periyi isteksizce silkeleyerek uyandırdım; gerçekten de elime yapıştı ve eğer melezin hareketini önceden tahmin etmeseydim muhtemelen başparmağımı yiyecekti. Sonra bir şekilde Aziz Liesl'e döndük. Bu, Poe'nun ağaç evinin yanından dolaşmayı gerektirdi, bu noktada kendimizi tekrar bir buzulda bulduk, ancak farklı bir buzul gibi görünüyordu, çünkü orada gördüğüm peri evlerinin bahçelerinde elma ağaçları yoktu. Sonra sanırım başka bir kapıdan geçtik ve sonra kulübemizin altındaki gölün yanında duruyordum ve Snowbell hiçbir yerde görünmüyordu.

Bunu tekrar okudum. Çok az anlam ifade ediyor, ama başka türlü nasıl olabilir ki?

OceanofPDF.com

6th October

Wendell slept most Dün gün boyunca sadece öğleden sonra kısa bir süre uyandı. Yatağının yanında oturmuş günlüğüme yazıyordum. Ona Poe'nun keklerinden birini uzattım, ilk başta burun kıvırdı.

"Kükürt kokuyorlar," diye mırıldandı ve yorganı çekecekti Elini tutmamış olsaydım, kafasının üzerinden geri dönecekti.

"Büyülü çörekler mi?" dedi, onları daha yakından inceleyerek. Battaniyelere rağmen hâlâ titriyordu ama eskisinden daha sağlam görünüyordu.

"Aşağı yukarı."

Bir tane yedi ve sonra tekrar uzandı, anında uykuya dalmış gibi görünüyordu. Boğuk bir nefesle sandalyeme yaslandım. Ani ve mucizevi bir iyileşme bekleyecek kadar aptal olduğumu düşünmemiştim ama anlaşılan bir parçam öyle düşünmüştü.

Ellerim titreyerek yorganı geriye ittim ve gömleğini açtım. En azından orada kanat çırpışları yoktu, yine de rahatladığımı söyleyemezdim.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. Çok yumuşaktı -aslında gülünç derecede yumuşaktı, insan saçından çok tavşan tüyüne ya da karahindiba tohumuna benziyordu- ve onu okşamadan duramadığımı fark ettim. Bir şeyler mırıldandı ve gözlerinin arasındaki kırılganlık soldu.

Günün geri kalanını St. Liesl'de köylülerle görüşerek geçirdim, Ariadne ve Rose ise bir kez daha Grünesauge'u araştırmaya gittiler. Köylülerin bana de Grey ya da faunlarla ilgili anlattıkları hiçbir şeye odaklanamasam da kendimi meşgul tutmam gerekiyordu ve gün batımına yakın eve döndüğümde Wendell'i hâlâ uyurken ve titrerken bulduğumda üzerime karanlığın çöktüğünü hissettim. Gölge'ye mırıldandım, o da Wendell'in yanına yerleşti; iri cüssesi onu sıcak tutacaktı. Amaçsızca yatak odamda dolaştım, ayak parmaklarını yatağın altından çıkarıyordu. Tamir etmek zorunda kaldığım tuz çemberini bozmuştu. Haklıydım, o lanet şeyin gece boyunca yer değiştirdiğini duymuştum. Bir yere mi gitmeye çalışıyordu, yoksa sadece huzursuz muydu?

Merdivenlerden indiğimde notlarımın ve eskizlerimin hâlâ masanın üzerinde yığılı olduğunu gördüm. Birkaç gündür harita kitabım üzerinde ciddi bir şekilde çalışmamıştım - gerçekten de, neredeyse unuttuğum zamanlar oluyor. Ansiklopedimde bir kez bile böyle bir şey olmadı; proje sürekli aklımın bir köşesindeydi. Bunu açıklayamam.

Bir an kıpırdamadan durdum, bir elimle masayı kavradım. Kulübeden uzaklaşmam gerekiyordu - o gülünç derecede temiz kulübeden, rahat halılardan ve etrafa saçılmış aptal biblolardan.

"Emily," dedi Rose, günlüğüne yazmakta olduğu ateşin yanındaki pozisyonundan. Sadece bunu.

"Havaya ihtiyacım var," dedim anlamsızca - dışarıdan yeni gelmişim. Ne o ne de Ariadne beni durdurmaya çalıştı; pelerinimi üzerime geçirdim, çantamı aldım ve karanlıkta dışarı fırladım.

Önce göle gittim, tanıdık olmasından başka bir nedeni yoktu. Snowbell görünürde yoktu, pınardan kıvrılan olağan sisi de göremedim. Krallığının kapısı geceleri kapanıyor muydu? Küçük Halk da alacakaranlıktan sonra dağlarda gizlenen yaratıklardan korkuyor muydu?

Üşümüyordum ama titrememe engel olamıyordum. Gökyüzü mürekkep rengine bürünene ve bir yıldız sürüsü parçalı bulutların her bir aralığından bakana kadar orada oturdum. Köyün yönünden bir akordeonun hafif tınısı geliyordu - şüphesiz köylülerden biri bir şarkı çalışıyordu, ancak rüzgar notaları büküyor ve ürkütücü hale getiriyordu. Bir akordeon sesi duyduğumu fark ettim.

Uzaklarda bir yerde bir hayvan uluyordu ve kayıtsızlığım aniden büzüştü. Evet, Wendell'ın pelerini vardı; bu beni her türlü tehlikeden korumaya yeter miydi?

Uğultu giderek yaklaştı. Aslında bu bir hayvan sesi değildi, bir insandı. Rüzgârın etkisiyle karışmış olsa da sesin ne dediğini anladım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

"Profesör?" Sesim titreyerek aradım. "Profesör Eichorn?"

Kısa bir duraklama ve ardından bağırış tekrar geldi, bu sefer daha da yakından. "Dani!"

Ayağa kalktım ve göl kıyısına, oradan da dağın yamacındaki küçük bir yükseltiye doğru ilerledim. "Dani!" diye haykırdı ses ve kulaklarımı kapatma isteğimi bastırarak irkildim. Hiç bu kadar çığ bir şey duymamıştım. Saatlerdir hiç dinlenmeden bağırarak bir sestir.

Parlak bir şey gözüme çarptı, otların arasında dalgalanıyordu. Kenarları yırtık pırtık, koyu mavi bir kurdeleydi. Rüzgârın çoktan çözdüğü gevşek bir düğümlerle bir köke tutturulmuştu; birileri onu son birkaç dakika içinde oraya bağlamıştı.

"Dani!" diye bağırıyor ses. Kurdeleyi cebime yerleştirdim.

Sesi bir yamaçtan aşağıya kadar takip ettim, yol boyunca kurdeleler topladım. Çok geçmeden durdum; vahşi doğada hayaletleri kovalamaktan daha iyisini biliyordum ve Eichorn'la tekrar konuşmayı çok istememe rağmen, şu anda beni tanıyacak kadar akli başında olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzaktaki kulübeyi hâlâ görebiliyordum, ateşle aydınlanan pencereler karanlığa ışık saçıyordu.

Aalışkanlığım olduğu üzere parayı cebime koydum. Çevrede peri kapılarına dair bir kanıt görmemiştim ama gardımı indirecek kadar da aptal değildim. Köylülerin gün batımından sonra evlerinde kalmalarının bir nedeninin de o zaman peri kapılarına rastlamanın çok kolay olması olduğunu artık biliyordum; gün ışığında kapalı kalan kapılar gece karanlığı çöktükten sonra açılıyordu.

"Profesör Eichorn?" Seslendim. Rüzgâr kuru otların arasından süzülüyordu ve ben hâlâ göl kıyısındaki dalgaların yumuşak sesini duyabiliyordum.

"Dani!" diye uludu adam yine. Daha uzaktaydı ve benden çok daha hızlı hareket ediyordu. Bu Eichorn muydu, yoksa rüzgârda onun bir yankısı mı vardı?

Sol tarafımda bir şey hareket etti. Yıldızlara karşı, kayaya oyulmuş bir tür doğal merdivenden inen bir figür belirdi. Kapüşonlu bir pelerin ve rüzgârda uçuşan bir atkıyla sıkıca sarınmış bir insan figürü. Ağır giysilerine rağmen, figürün çok zayıf olduğu belliydi. Eichorn değildi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Bu bir ikilemdi ama daha önce de karşılaşmıştım. Kulübeye bir kez daha baktım - eğer devam edersem, elli metre kadar daha görüş alanımda kalacaktı. Köyden gelen uzak müzik tınılarını hâlâ duyabiliyordum. Param, pelerinin ve daha önce bir düzine peri diyarından çıkış yolumu düşünmüş olmanın deneyimi yanımdaydı.

Takip ettim.

Şekil aşağı, aşağı inmeye devam etti. Sonunda rotaları tekrar yükseldi ve bir kayalıkta son buldu. Figür orada durdu ve manzarayı inceliyor gibiydi. Aşağıdan birkaç bulut geçiyordu.

Durdum. Kendime koyduğum sınıra yaklaşmıştım; biraz daha ilerlersem arazi kulübeyi görmemi engelleyecekti.

"Profesör?" Seslendim. Birbirimizi duyabilecek kadar yakın olmamıza rağmen figür dönmedi. "Profesör de Grey?"

Cevap yok. Yanılıyor olabilirdim ama öyle düşünmüyordum.

"Cambridge'den geliyorum," dedim, İngiliz sesinin onun üzerinde bir etki yaratabileceğini umarak. "Bağlantı noktasını arıyoruz. Bu sizin keşfinizdi, değil mi?"

Bunun üzerine, sanki bana doğru bakmış gibi kapüşonu seğirdi ama bu rüzgâr da olabilirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, uçurumdan aşağı adım attı.

"Hayır!" diye bağırdım. Yere düşerken kapüşonu geriye savruldu. Ağır çizgilerle kaplı yüzünü ve yeşil saç dalgalarını bir an için görebildim.

Sanki aynı anda sıçramışım gibi hissettim, baş döndürücü bir ağırlıksızlık. Engebeli arazide tökezleyerek umutsuzca koştum. Bir kez düştüm, ellerimin topuklarını sıyırdım ve acının farkına varmadan ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladım. Kayalık boştu, aşağıdaki vadi gölgeler içinde kaybolmuştu. Soğuk rüzgâr uğulduyor, saçlarımı ve pelerinimi pençeliyordu. Dünyanın sonu da olabilirdi.

"Profesör de Grey!" diye bağırdım. Adını haykırarak bir ileri bir geri yürüdüm. Sonunda ellerimi gözlerime bastırarak kendimi durmaya zorladım. Kendime gördüğüm şeyden emin söyledim - de Grey olmayabilirdi, ama onun bir yankısı olabilirdi. Bir fae illüzyonu.

"Kahretsin," diye mırıldandım arkamı döndüğümde. Korktuğum gibi, sis arkamdaki manzarayı kaplamıştı. Yine de paniğe kapılmadım. Daha önce de benzer durumlarla karşılaşmışım ve sisin dağılmasını beklersem, yolumu bulma şansımın sisin içinde tökezleyerek ilerlemekten daha yüksek olacağını biliyordum. Ama sis, uçurumu kaplayana kadar gittikçe yükseldi.

Bunun bir doğa olayı olması mümkündü - en azından bu ihtimalin elenmesi gerekiyordu. Geldiğim yoldan geri yürüdüğümde ve de Grey ile birlikte indiğimiz doğal basamakların yok olduğunu gördüğümde bu kolayca yapıldı.

Bildiğim şeyi teyit etmek için kayalığa geri döndüm, ama tabii ki kayalık artık orada değildi; şimdi huş ağaçlarından oluşan bir ormana doğru dik bir şekilde alçalan bir sırttı.

"Harika," diye mırıldandım. Bu benim hatamdı; ama yine de kendime kızamazdım. De Grey'e ulaşmak için bir girişimde bulunmalıydım, her ne kadar nafile olsa da. Şimdi önemli olan tek şey kendimi bu karmaşadan kurtarmaktı.

Manzarayı taradım. Sol tarafımda, dağın yamacında hafifçe kıvrılan bir patikada otlar hafifçe çiğneniyordu. Arazi ters yönde daha engebeliydi, kayalar ve tehlikeli çıkıntılarla doluydu, ben de o tarafa gittim. Hikayeler bu noktada nettir: Halk, kaybolan yolcuları her zaman rahatlatıcı aldatmacalarla vahşi doğanın daha da içine çekecektir: bir kulübe ocağından gelen uzak bir parıltı; diğer yolcuların varlığına işaret eden kolay bir yol. Doğru yol - sizi gerçekten medeniyete götürebilecek olan yol - her zaman tehlikeli ya da görünüşte geçilmezdir.

Bir süre mücadele ettim ve sis dağılmaya başladığında ödüllendirildim. Manzarayı tanıdığımı, aslında St. Liesl'in çok aşağısında olmayan dağdaki bir bankta olduğumu hissetmeye başladım. Doğal olarak bu noktada ayağım bir kayaya takıldı ve bir uçtan diğer uca yuvarlandım

yoğun bir yosun halısının üzerine tesadüfen indim. Başımın dönmesi durduğunda, sis tekrar etrafımı sarmıştı ve eskisi gibi kaybolmuştum. Ama şimdi bileğim deli gibi zonkluyordu.

Yüzümü buruşturarak test ettim. Kırık olduğunu düşünmüyordum, üzerine ağırlık koyabiliyordum ama koyduğumda ağrıyordu, yürüdükçe daha da artan bir ağrı.

Korkuyla, topallayarak devam ettim. Aniden bir uçurumun yüzüne geldim - o kadar aniden ki neredeyse içine giriyordum.

Başımı arkaya eğdim, sisin içinde gözlerimi kısarak baktım - kayadaki bir yarığın arasında bir yol muydu bu? Durduğum yerden tehlikeli görünüyordu, yarık muhtemelen hiç erimeyen buzla tıkanmıştı.

Solumda, takip ettiğim patika hafif bir eğimle devam ediyordu ve ileride bir yerde bir şelalenin gürültüsünü bile duydum. O yöne doğru devam etmek, şelalenin tanıdığım bir şelale olup olmadığını ve bir işaret olarak kullanıp kullanamayacağımı görmek cazip geliyordu. Çok cazipti. Ben daha iyisini biliyordum.

Sanki beni cezbetmek istiyormuş gibi, sis kolay patikadan ayrıldı ve ötesindeki dağlık manzarayı ortaya çıkardı. Çoğu yolcu yönünü bulmak için hemen ilerlerdi ama ben sisin davranışlarına güvenmiyordum. Önümdeki patikanın bir peri kapısı olduğunu ve nasıl bir yere çıktığını tahmin ettim. Sis aralığından gördüğüm dağlar tanıdıkta ama yine de bir tuhaflık vardı. Bir şekilde fazla karanlık görünüyorlardı ve en yakınları küçük ışıkların parıldadığı oyuklarla delik deşikti. Sis tekrar dağıldı ve bereketli bir gül bahçesine bakıyordum. Çiçekler şişman ve sağlıklıydı ama bahçenin kendisi aşırı büyümüştü ve terk edilmiş gibi bir havası vardı; gül ağaçları neredeyse kafeslerini yutuyordu, bazıları çökmüştü. Hafif bir rüzgâr en yakındaki güllerin başlarını geriye doğru savurdu ve sanki bana bakmak için dönüyorlarmış gibi hissettim.

Ürperdim. Bu mütevazı bir brownie kapısı değildi. Ve ben o tarafa gitmeyecektim.

Bunun yerine, kendimi uçurum patikasıdan yukarı çekmek için yavaş ve acı verici bir sürece başladım. Acı verici bir şekilde dikti, ancak bir tür kaba merdiven oluşturacak kadar çıkıntılı kayalar vardı. İlk birkaç adımda düştüm, dizim çarptı

zaten yaralı olan bileğimi burkarak taşa çarptım. Bir an dinlenmek zorunda kaldım, görüşüm bozuldu.

Ancak, umduğum gibi yukarı çıktıkça yol daha da kolaylaştı; bunun imkânsızlığı sadece bir hayaldi. Sonunda tepeye ulaştım ve arazinin yapısını anlayabildim.

Midem sıkıştı ve başımın döndüğünü hissettim. Hiçbir şey tanıyamadım. Sis manzarayı süpürdü ve sis dağıldığında, sanki bir tanrı onu başparmağıyla varlığından silmiş gibi, geçtiğim uçurum patikası yok olmuştu. Önümde yumuşak bir vadiden geçen geniş, kolay bir yol vardı. Ya da sağa, sırt boyunca, bir küme kulübe olabilecek sıcak ve uzak bir ışıltıya doğru gidebilirdim.

Başımı dizlerime bastırarak saksafon çiçeklerinin arasına oturdum. Beş dakika beklemeye karar verdim. Umarım sis tekrar dağılır ve manzara kendini bir kez daha yeniden düzenlerdi. Sadece devam etmek zorundaydım ve sonunda ölümlü dünyaya geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Bunu daha önce de yapmıştım.

Eichorn ve de Grey'in aynı şeyi kendilerine kaç kez söylediklerini merak etmemeye çalıştım.

"Emily!"

Çağrı, rüzgârın etkisiyle uzaklardan kulağıma ulaştı. Ama ses çok netti.

"Wendell!" Ayağa fırlayarak bağırdım. "Buradayım!"

"Emily?" Sesi bu kez daha da uzaktan geliyordu. "Hangi cehenneme gittin sen?"

Sesin geldiği yönü belirlemeye çalışarak boş yere döndüm. Birden, sürüklenen sisin ortasında bir ışık parladı. Küçük ve titrekti, hayalet gibiydi.

"Wendell?" Rahatlamamın yerini korku almıştı. Eichorn ve de Grey'in kaderi bu muydu? Uyanık oldukları saatleri sisler arasında dolaşarak, yankıların ve yarılsamaların peşinde koşarak mı geçiriyorlardı? Bir bogle tarafından havada tutulan ışık, kendi umutlarımdan oluşan ses, yaklaştığım anda kaybolacak ve beni eskisinden daha da kaybolmuş bırakacak mıydı? Wendell'ı terk ettiğimde

baygındı, hala titriyordu. Beni takip etmiş olma ihtimali neydi?

"Emily!" Wendell'ın sesi tekrar seslendi. "Lanet olsun bu sise, oradaki de ne? *Başka bir* kapı mı? Burası tam bir tavşan yuvası." Bunu bir dizi küfür izledi.

"Neredesin sen?" diye bağırdım. Sis içinde hiçbir şekil seçemiyordum. Sesi hem yakın hem de uzakta gibiydi.

Işık sallanıyordu. "Bunu görebiliyor musun, aşkım?"

Hareket etmek için bilinçli bir karar vermeden önce koşuyordum. *Aptalca, aptalca, aptalca*, diye düşündüm. Ama bu düşünce, ışıkla arayı kapatan, taşların ve tepeciklerin üzerinden atlayan ayaklarımdan tamamen kopuk görünüyordu. Eğer gelen Wendell'se, sisin içinde bağırarak orada bir an daha oyalanmayacaktım; eğer bir peri hilecisiyse, o yarattığı çıplak ellerimle boğacaktım.

"Emily?" Sesi artık çok yakındı, bundan emindim. Sonra sis dağıldı ve onu gördüm; tanıdık pelerini, tanıdık altın rengi saçlarıyla yamacın biraz yukarısında durmuş, dağın yamacını tarıyordu. Açık avucunun üzerinde rüzgârda sallanan küçük bir ışık vardı.

Ona doğru hızla geldiğimi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Işığı tutmayan kolunu açtı ama kucaklamamın şiddetini hafife aldı ve geriye, çimenlerin üzerine devrildik.

"Emily mi?" dedi şaşkınlıkla. "Elbette hayır. Yanlışlıkla Danielle de Grey'i çağırmış olmalıyım. Benim Emily'm sevgisinde asla bu kadar gösterişli olmazdı."

Bir kahkaha attım; kahkaham çabuk söndü; tanık olduğum şey göz önüne alındığında bu şakanın zamanı değildi. Gözlerimi kapattım, sanki bu, kadın düşerken dağılan yeşil saçların ardıl görüntüsünü kapatabilirmiş gibi, orada ve sonra gitti. "Bunu yapmalı mısın?" Elini kendime doğru çekerek sordum ışığı inceleyin.

"Ufak bir şey," dedi ve ayağa kalkarken avucundaki sigarayı dalgınca kokladı. "Biliyor musun? Kendimi çok daha iyi hissediyorum. O keklerin içine bir şey koydun, değil mi? Yemek pişirmeyi nereden öğrendin? Her zaman mutfaklara ya da en azından temizliğine alerjin olduğunu düşünmüştüm."

"Pastalar için hiçbir övgü alamam," dedim ve ona kısaca Poe'nun kapısının hikayesini ve Ljosland'a yaptığım ziyareti anlattım. Şaşırtıcı bir şekilde, Poe'nun ailesinin bir üyesi olarak adlandırıldığını öğrenmekten memnun görünüyordu.

"Haklıymışsın," dedi. "Küçük, sevimli bir yaratık, değil mi? Teşekkür hediyesi olarak ne istediğini sormama gerek yok. Tekrar iyileştiğimde, onun ve soyundan gelenler için muhteşem kavaklardan oluşan bir koru çağıracağım ve o da kendine bir saray inşa edip browniler arasında bir lord gibi yaşayabilir."

"Sanırım en iyi hediye Ljosland'da bulunmamaya devam etmeniz olur," diye cevap verdim. "Poe size uzaktan hayranlık duymayı tercih ediyor gibi görünüyor. Hâlâ Faerie'de miyiz?"

"Hmm? Oh, hayır. Aslında Faerie'de değildiniz, sadece sınır bölgelerindeydiniz. Bu dağlarda o kadar çok diyar var ki, birçoğu üst üste biniyor, bu yüzden yanlış yöne giden bir ölümlü kendini evinden birkaç dünya uzakta bulabilir - ne karmaşa!"

Vahşi araziye inceledim. "Burayı tanıyamadım."

"Korkarım köyden bir milden fazla uzaklaşmışsınız. Önümüzde uzun bir yürüyüş var, çünkü her yer yokuş yukarı."

O kadar uzağa gitmediğimden emindim. "Eichorn'un Dani'yi ararken yoldan çıkmasına şaşmamalı."

"Ve sonsuza kadar dolaşmak için ne sefil bir yer!" Wendell ağıt yaktı. "Bir aşağı bir yukarı, durmadan bir aşağı bir yukarı. Kanlı buzullar her yerde pusuya yatmış. Neden delirdiği benim için bir sır değil."

Arazinin engebeli oluşunu haykırmaya devam etti; en azından manzaranın güzel olduğunu belirtme zahmetine girmedim; bunun onu sadece yeşil tepelerin, yumuşak ormanların ve yılın diğer her günü çiseleyen yağmur ve sisin harikaları üzerine nutuk atmaya kışkırtacağını biliyordum.

Dik eğimli araziye baktım. Dağın yamacında korunaklı bir köşede idik, ötesinde rüzgâr inliyordu. Bileğimi ovuşturarak irkildim.

Wendell ayağımı incelemek için kucağına çekerken, "Yaralanmışsın," diye söylendi. "Neden öyle söylemedin?"

"Çünkü ayağımı ters dikmeni istemiyorum. O kadar da kötü değil."

"Belki de bu gece burada kalmalıyız," dedi. "Gün ışığında gitmek daha kolay ."

"Burada mı kalayım?" Eğlenerek tekrarladım. "Belki *sen* çimenlere gömülüp yosunlardan bir yorgan yapabilirsin, tekerlemede söylendiği gibi, ama ben yapamam."[*]

Bir elini uzattı. "Pelerinin, Em."

Ne olacağını tahmin edebildiğim için inledim. Pelerinin düğmelerini açtım ve ona uzattım. Onu bir salladı, sonra rüzgâra bıraktı, rüzgâr onu dalgalandırıp bükte, ta ki bir şekilde kendini bir çadıra dönüştürene kadar, manzaraya düzgünce sokulmuş ve bir çadırın olabileceği kadar sıradan, sadece pelerininle aynı gece yarısı siyahı tonunda olması dışında.

"Zavallı pelerinine kaç tane büyü yaptın?" Homurdandım.

"Bunların sonuna asla ulaşamayacaksın," dedi memnuniyetle, kırıksıklıkları düzeltmek için elini kumaşın üzerinde gezdirirken. "O kadar çoklar ki."

Gözlerimi devirdim. "Neden tahmin etmedim ki?" "Devam edebiliriz."

"Hayır," dedim hemen, çünkü bazı şeyleri kabullenmemizin zamanının geldiğine karar vermiştim. "Bu mükemmel."

İçeri daldım ve burayı hoş bir şekilde rahat buldum, engebeli zemin sanki bir yastık tabakasıyla yumuşatılmıştı. Bir an sonra o da peşimden geldi ve bir başka küçük ışığı çağırarak başımızın üzerinde süzölmeye bıraktı. Rüzgârı kesmek için çadırın kanatlarını çektim. Pelerinimi bağlayan aynı sıra gümüş düğmelerle kapandılar.

Wendell etrafı biraz karıştırdı -ne yaptığını tam olarak göremiyordum- ve kıvrımların birinden bir avuç battaniye çıkardı.

Gülmekten kendimi alamadım. "Burada başka ne saklıyorsun? Belki bir şişe şarap?"

"Korkarım hayır," dedi şaşkınlıkla, battaniyeleri mükemmel dikdörtgenler halinde katlamakla meşguldü. Sanırım buna ; hiçbir zaman flört etmeyi beceremedim. Battaniyeleri sıralamaya başladığında

battaniyeleri ayrı ayrı paletlere koyduktan sonra, tüm paketi ondan çekip aldım ve yere serdim.

"Ne yapıyorsun sen? Kırışıklıklar, Em, kırışıklıklar-"

"Aramızdaki karmaşık ilişkilerden bıktım artık," diye cevap verdim. "Seninle evlenme ihtimalinden korkmayı asla bırakmayacağım. Nasıl yapabilirim ki? Bu beni kâbuslar ülkesinin kraliçesi yapar. Ama en azından işin *bu* tarafını halletmek istiyorum."

"Bu taraf-?"

Onu samimiyetle öptüm. Geri çekildi ve sonunda geceyi bir çadırda geçirmeye olan ilgimin ve şarapla ilgili şakamın önemini anlamış görünüyordu.

"Biliyor musun," dedi gülümsemeye başlayarak, "kulübe daha rahat olurdu."

"Kulübe benim hoşuma gitmeyecek kadar kalabalık," diye cevap verdim. "Ve Rose'a bana kaşlarını çatması için bir neden daha vermek istemiyorum. Beklemeyi mi tercih edersin?"

Cevap olarak beni öptü - ona verdiğim öpücükten çok daha yavaş ve korkarım daha ustaca. Daha sonra beklediğim gibi arkasına yaslanmadı ama dudaklarını boynumda gezdirerek içime bir ürperti gönderdi.

"Kıyafetlerinizi çıkararak başlayabilirsiniz," dedim. "Eğer istersen. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, bu bir talep değil, bir öneridir."

"Oh, Em," dedi boynuma doğru hafifçe gülerek. Ellerimi saçlarında gezdiriyordum, saçları artık oldukça dağınıktı ve bu beni saçma bir şekilde mutlu ediyordu.

"Özür dilerim," dedim, artık kendimden utanıyordum. "Belki de konuşmamalıyım." "Neden olmasın?" Geri çekildi ve şaşkın bir gülümsemeyle beni inceledi. "I

Konuşma tarzın gibi. Ve aslında seninle ilgili diğer her şeyi. Bu şimdiye kadar anlaşılmadı mı?"

İçimden kahkahalar yükseldiğini hissettim ama bunu sahte ciddi bir ifadenin arkasına sakladım. "Emin değilim."

Gülümsemesi değişti ve elini enseme gezdirdi. "Dur sana göstereyim."

* *Taşlardan yapılmış
yastıklar, Eski kralların
kemiklerinden yatak,
Yosun ve topraktan
yorgan, çimlerin altında
derinlerde,
Peri çocuğu uyur, Vahşi
rüyalar görür, Gizli ve
bilinmez.*

- "Now the Faeries Sleep," Kent'te 1700'lerde ortaya çıkan bir tekerleme.

OceanofPDF.com

6th October-late

I have never Daha önce bir saha çalışmasını terk etmişim ve elbette gitmek istemiyorum - bağlantı noktasına çok yakınız. Yine de belki de gitsek daha iyi olur - Wendell zehirden kurtulana kadar bir süre İtalya'da ya da İsviçre'de saklansak ve sonra Rusya'da bağlantı noktasını yeniden araştırmaya başlasak?

Saçmalıyorum. Doğrusu, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama burada oturup köylülerin ellerinde meşalelerle gelmesini bekleyemeyiz.

Ama kendimi aşıyorum.

Bu sabah Wendell'den önce uyandım. Böyle bir durumda ne yapacağımı hiç bilemedim - romantik olanın onu uyurken izlemek olduğunu sanıyordum, ama romantizmden hiç hoşlanmadım ve bu yüzden şafak öncesi ışığını içeri almak için çadırın kanatlarını iterek açtım, dağınıklık arasında rastladığım ilk giysiyi -Wendell'in kazağını- üzerime çektim ve günlüğüme yazmak için yerleştim. Kısa bir süre sonra kıpırdandı ve bir kahkaha mırıldandı.

"Diğer kadınlar horlar ya da uykularında konuşurlar. Şiddetli bir kalem tırmalama sesiyle uyandığımı hiç hatırlamıyorum."

"Her zaman diğer kadınlardan birine evlenme teklif edebilirsin," dedim. "Gerçi peri suikastçılarına ve tuhaf görevlere benim kadar hoşgörülü birini bulmak kolay olmayabilir."

Başını şakacı bir şekilde omzuma yasladı ve yazmamı izledi, ki bu beni çok şaşırttı; normalde çalışırken izlenmekten nefret ederim. "Günlüğüne ancak sen dipnot koyarsın," tek yorumu bu oldu.

"Soruma cevap verecek misin?"

Saçları boynumu gıdıklayacak şekilde hafifçe kaydı. "Hangisi?"

"Hangisi olduğunu biliyorsun," dedim. "Ofisteki o toplantıdan beri kaçtığın kişi. Üvey annen neden şimdi senin peşinde? Seni öldüremeyeceğini sanıyordum."

"Taht üzerindeki hak iddiasını sonsuza kadar koruyamaz. Yenilgisi için açık bir yol bırakmalı. Arada bir fark var."

"Var mı?" Günlüğümü kapattım ve ona baktım. "Onu sen devirmeyeceksin de kim devirecek? Taht için onun tek rakibi sen değil misin?"

Bakışlarımı kaçırarak battaniyedeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Öldürülürsem intikamımı almaya çalışacağını varsayıyor."

Tıkandım. "Ne yapacağım?"

"Özür dilerim Em." Gerçekten de pişman görünüyordu. "Geçen kış sana evlenme teklif ettiğimi bir şekilde öğrendi."

"Nasıl?"

"Casuslar, sanırım. Bundan yeterince sık bahsediyoruz." Şakalarımızı düşünerek inledim.

"Bunu bilmem gerekirdi," dedi. "O her zaman sevdiklerine göz kulak olan biri olmuştur."

Bunun üzerine hayalet gibi bir kahkaha attım. "Seni seviyor, değil mi?"

Sanki ortada hiçbir çelişki yokmuş gibi şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki. Beni yedi yaşımdan itibaren o büyüttü. Öz annemden çok onunla ilgili anılarım var."

"Demek öyle," dedim. "Nişanlı olduğumuzu düşündüğü için senin peşine suikastçılar gönderiyor ve bu yüzden çılgın peri mantığı ona, seni öldürürse hayatımı ondan intikam almaya adayacağımı söylüyor."

"Bu işler genelde böyle yürür. Hikayeleri biliyorsunuz."

Tabii ki . Deirdre ve Nehir Lordu; Kabuk Salonların Prensesi.

"Sadece birimizi canlı bırakması gerekiyorsa, *beni* öldürebilir." [*]

işaret etti. "Bu sizi kendi cihazlarınızla baş başa bırakır. Zavallı cihazlar; kapınızın izini sürme konusunda büyük ölçüde işe yaramaz olduğunuzu kanıtladınız."

"Evet, benim için senden daha çok endişeleniyor. Senin ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyor."

"Bir peri kraliçesini devirecek kadar korkutucu değil, sizi temin ederim."

Beni öptü. "Endişelenmene gerek yok, Em. Ölmeye niyetim yok ve eğer ölürsem, benim adıma intikam almanı yasaklıyorum."

Bunun saçma olduğunu biliyordum; bizi bu duruma sokmak istememiş olabilirdi ama yine de onun saçma teklifi yüzünden buradaydık. "Beni hiçbir şeyden men etmeye hakkınız yok," dedim. "Sana zarar verirse kesinlikle misilleme yapardım, eğer bunu yapacak bir parça sihrim olsaydı."

"Ne anlamı olabilir ki?" dedi omuz silkerek. "Birçok Halk'ın sahip olduğu bu intikam bağımlılığını hiç anlamadım. Sanırım büyükannemin kanından olsa gerek. *Oíche Sidhe*'ler çok sabırlı olmayabilir ama intikam arayışlarıyla ilgilenmezler, zira bir evi idare etmenin pratikleriyle ne ilgileri olabilir ki? Hayır, Em

-Eğer öldürülürsem, bu konuda bir makale yazmana izin veriyorum. Bunu daha tatmin edici bir çaba olarak bulacağınızı biliyorum."

Parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya başlamıştı. Tartışmaktan - şimdilik- vazgeçtim ve günlüğümü bir kenara bıraktım.

-

Later, Wendell reached Yastığımın altına girdi ve orada sıkışmış olan kurdeleyi çıkardı. "Bunu düşürmüşsün."

Bana uzattı. Yeşildi. Eichorn'unkilerden biriydi. önceki gece cebimdeydi. Yatağa dolanmış ikinci bir tane daha vardı, kenarı yıpranmış mavi bir tane. İkisini de avucumun içinde sıktım.

"Eichorn," diye mırıldandım, sonra ayağa fırladım. "Bunları onu bulmak için kullanabiliriz. Değil mi?"

Dirseğini gözlerinin üzerine koydu ve bir kahkaha attı. Sabah ışığı köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda toplanıyor ve saçlarındaki altın rengini ortaya çıkarıyordu. "Kucaklaşmayı ummanın çok fazla olduğunu biliyordum," dedi, "ama en azından uyumama izin verilmesini beklerdim."

"Kapını bulmak istemiyor musun?"

"Hayır," dedi bana doğru uzanarak. "Şu anda tek dileğimin burada sizinle birlikte kalmak olduğunu söyleyebilirim. Bu ikisi elli yıldır bu dağlarda tökezleyip duruyorlar; eminim bir iki saat daha dayanabilirler."

Ona baktım ve bakışlarımın saçlarının dökülmesine ve omuzlarının keskin hatlarına takılıp kalmasına engel olamadım. Ben de beklemekten rahatsız olmazdım.

Bunu hissetmiş gibiydi ve gülümseyerek elimi tuttu. "Hayal kırıklığı yarattım mı?"

"Hayır," dedim -biraz fazla vurgulayarak- ve yüzümün kızardığını hissettim. Bu benim hatamdı; yüz ifadesi korkunç derecede muzipleşmişti.

"Yine de Leopold denen adamla kıyaslanamaz," dedi. "Onu neden bu işe karıştırdığınızı anlamıyorum."

"Ondan pek çok kez bahsettiniz."

"Sizin yanınızda ondan sadece üç kez bahsettim," diye haykırdım.

"Gerçekten mi?" Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Yemin edebilirim ki en az bir düzine."

"Bana ilgi duyduğundan hiç haberim yoktu," dedim. "Evet, vardı."

Neyse ki etrafa saçılmış çok sayıda yastık vardı. Birini yakaladım ve yüzüne doğru fırlattım.

Güldü ve beni öptü. Bir an için her şeyi unuttum, ama geri çekildiğinde önümüze çıkan fırsat kendini yeniden gösterdi.

"Kurdeleleri kullanarak Eichorn'u takip edebilir misin?"

Bastırdım. "Bundan şüpheliyim. Ben tazi değilim."

Sinirli bir ses çıkardım. "Dün gece çok yakındı. o hem de de Grey. Keşke onlarla konuşabilseydim."

"Nasıl?" dedi. "Eichorn seninle daha önce de konuştu, bu doğru ama bunu nasıl başardığını bilmiyoruz ve her seferinde inisiyatifi ele alan o oldu. İkisi de Faerie'nin derinliklerinde kapana kısılmış durumda. Kadın ondan daha fazla."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ama o sadece başını salladı ve kurdeleleri inceledi. "Biliyor musun, bu mümkün olabilir - bunları tuttuğumda o beceriksiz adamı hissedebiliyorum, sanki bunlar bir ipmiş ve o da diğer ucunda sallanıyormuş gibi."

"Demek sen de bir tazısın."

"Belki... Sana verdiği o aptalca talimatları hatırlıyor musun?"

"Bunun konuyla bir ilgisi var mı?" Şaşırarak sordum. "Ben sadece saçmaladığını düşünmüştüm."

Yine de talimatları tekrarladım. Giyindik, Wendell bir yandan da şikâyetlerini mırıldanıyordu. Onu çadırdan çıkana kadar takip ettim, sonra da onu nasıl eski pelerinine dönüştüreceğimi düşünerek gözümü diktim. Tepesi sivri tavandan bir avuç tuttum, bunun üzerine yumuşak bir kumaş hışırtısıyla kendini eski haline katladı. Bakmaktan kendimi alamadım ve bir çocuğun sihirbazın kolunu gizli cepler ve benzeri kanıtlar için incelemesi gibi onu incelemek istedim, ama Wendell çoktan uzaklaşmıştı. Pelerini tekrar üzerime geçirdim ve yetişmek için acele ettim.

"Eichorn'un tariflerinin işe yaramayacağı kesin," dedim. "Kardeşinin nerede öldüğünü nereden bileceğiz? Ya da nerede hayalet gördüğünü?"

"Bunun Eichorn'la bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Wendell. "Bana, batılıların kayıp ölümlülere vermekten hoşlandıkları türden gereksiz talimatlar gibi geliyor, onları daha iyi deliliğe sürüklemek için. Bu onlar için bir spor, ama sonra yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan sefil yaratıklar. Sanırım onları bulursak, Eichorn'u da bulabiliriz."

"Elbette," diye mırıldandım. Eichorn'un gevezelikleri benim iyiliğim için verilmiş bir tür kehanet mesajı değildi; o sadece bogleların talimatlarını kendi kendine tekrarlıyordu, bunun ona iyi geleceği gibi yanlış bir varsayım altında.

Wendell kurdelelere bakmak için durakladı, sonra yüzünü buruşturarak manzarayı taradı. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama bir bogle yolu buldum. Küçük haşereler düzenli olarak bu yoldan geçiyor."

Yürümeye devam etti. Orada burada birkaç ölü ot parçasının dışında herhangi bir patıkada olduğumuza dair çok az kanıt görebiliyordum - deneyimli gözlerimle bile bunu fark edemezdim. Kır çiçekleriyle dolu küçük bir çayıra ulaştık, sis dar şeritlerle arasından süzülüyordu. Wendell elimi tuttu ve beni kenarından dolaştırdı.

"Lanet olası tavşan kolonisi!" diye mırıldandı.

"Bu bir kapı mıydı?" Hevesle sordum. Artık umutsuzca kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımı göre, peri kapılarına olan hevesim geri gelmişti. "Nereye gidiyor bu?"

Sadece başını karanlık bir şekilde salladı. "Dün gece bu yöne doğru tökezlemediğin için memnun ol."

Bir sonraki yükselişte durdu, gözlerini kısarak önce şeritlere, sonra da sözde bogle yoluna baktı. "Her biri zıt yönleri gösteren iki bozuk pusulayla yön bulmaya çalışmak gibi," diye yakındı.

İçimi çektim. "Belki de geri dönmeliyiz."

"İmkansız olduğunu söylemedim. Sadece oldukça sinir bozucu bir süreç. Hadi ama."

Tekrar elimi tuttu ve anlayamadığım bir nedenden ötürü beni sola doğru götürdü, sonra sadece birkaç metre ötede daha kolay bir patika olmasına rağmen bataklık bir çukurdan geçirdi ve sonra yan dönüp birbirine yakın büyüyen iki meşe ağacının arasına sıkışmamız için ısrar etti. Durup kurdeleleri dikkatsizce bir kenara fırlattığında kendimi saatlerce sürecektir bu tür sıkıcı korkaklıklara teslim etmek üzereydim.

"Wendell!" Dedim. Sonra onun baktığı yöne döndüm ve Eichorn karşımdaydı.

Profesör Bran Eichorn ıssız bir kayanın üzerinde durmuş, bir eliyle gözlerini siper ederek manzarayı tarıyordu. Ceplerinden kurdeleler dökülen aynı ağır pelerini giymişti ve kırklı yaşlarında görünüyordu. Biz onu izlerken ellerini ağzının etrafında kavuşturdu ve "*Dani!*" diye bağırdı.

"Peki!" Dedim, biraz şaşkınlıktan da öte. "Bunun daha uzun sürmesini bekliyordum."

Wendell bana inanmayan bir bakış attı. "*En azından bir* süredir yürüyoruz. yarım saat. Aç karnına bu süre yeter de artar bile."

Eichorn döndü ve bizi gördü. Kayadan tırmanarak inerken biz de ona doğru ilerledik. Yüz ifadesi şaşkındı, neredeyse korkmuştu ve bir an için kaçıp kaçmayacağını merak ettim. Acaba Eichorn'un bu versiyonu ne kadar deliydi?

"Sen-" diye başladı, bana bakarak. "Seni hatırlıyorum. Değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Wendell. "Son haftalarda ona musallat olup saçma sapan şeyler geveliyorsun."

"Ne yapacaksın?" Dedim.

"Faerie'de kapana kısıldı. Bu yüzden onu dışarı çekmeliyim elbette."

Ve yaptığı da buydu. Görmediğim için yeterince tarif edebileceğim bir şey değil. Eichorn'a elini uzattı, adam kaşlarını çatarak elini tuttu ve onu öne doğru çekti. Ama bunu *hissettim*; düşmeye benzer ani bir yer değiştirme. Bir ürperti otların arasından geçti ve kısa bir an için her şey durgunlaştı.

Ve sonra dünya kendini düzeltti ve üçümüz bir an önce üzerinde durduğumuz tepeye benzeyen küçük bir tepenin üzerinde durduk, ama şimdi ölümlüler diyarında olduğumuzu ve birlikte Faerie' çıktığımızı biliyordum. Eichorn şaşkınlıkla Wendell'a bakıyordu.

Yılını ya da belki de nerede olduğunu sormasını, sonunda özgür olduğunun farkında olduğunu göstermesini bekledim. Bunun yerine sırayla ikimize de baktı ve "Dani'yi bulmalıyım. O hâlâ burada, biliyorum."

"Profesör," dedim yavaşça, "onu birlikte bulacağız."

-

We returned to Ariadne ve Rose'u almak için kulübeye gittim ve tabii ki Gölge'yi de. Canavar rahatlamaktan kendinden geçmişti ve dilini üzerime atladı. Bileğim hâlâ ağrıyordu ama artık kontrol edilebilir bir zonklamaydı.

Eichorn'un varlığı küçük kulübede büyük bir etki yarattı ve ben tanışırma konuşmasını yaptığımda Ariadne ve Rose'un nutku tutuldu. Eichorn onlara zar zor baktı; kaşlarını çatmış kulübenin etrafına bakıyordu. Muhtemelen yarım yüzyıl önce kendisinin de burada kaldığını fark ettim. Ariadne, ona ikram etme bahanesiyle sandalyesinden aceleyle kalktı ama ben onun sadece aralarına mesafe koymak istediğinden şüpheleniyordum. Onu suçlamadım. Öteki dünya Eichorn'a çiğ gibi yapışmıştı; on yıllardır dağlarda dolaşmasına rağmen çok az yorgunluk belirtisi göstermesi de kısmen bu yüzden.

Wendell'in ağzından çıkan ilk sözcükler "Kahvaltı yok mu?" oldu. Gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturuyordu.

"Julia henüz gelmedi," dedi Ariadne. "Sen iyi misin?"

Ona el salladı. "Profesör Eichorn, Wendell ve bana de Grey'in Faerie'ye nerede girmiş olabileceğine dair bir önseziniz olduğunu söylemişsiniz. Wendell'in onun izini sürebilmesi için bizi şimdi oraya götürmenizi öneririm."

"Yüceltilmiş tazı," diye mırıldandı Wendell.

"Emily," dedi Rose azarlayan bir sesle. "Kendini fazla kaptırmıyor musun?"

"Hayır," diye tersledim. "De Grey bağlantı noktasının yerini biliyor, onu bir an önce bulmalıyız. Her an avcılar geri dönebilir ya da belki yeni bir suikastçı türü. Öyle ya da böyle, Wendell'in üvey annesi durdurulmalı."

Rose, "*Benden* önde gidiyorsun," dedi. "Tehlike öyle bir boyutta ki *metodik* ve *stratejik* olmalıyız. De Grey muhtemelen faunlar tarafından kaçırıldı, peki onlarla karşılaşsak planımız ne olacak? Onlar acımasız yaratıklar

-Yaşadıkları diyar düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil." Wendell'e doğru belli belirsiz bir hareket yaptı.

"Korkarım buna itiraz edemem," dedi Wendell. "Benim krallığım bazı nahoş Halklara ev sahipliği yapıyor. Ben barışçıl olanlardan biri olduğum için şanslısınız."

Rose Wendell'a dehşetle bakarken, "Evet, tam bir soğukkanlılık örneğisin," dedim sertçe. Wendell ne bakışı ne de alaycılığı dikkate aldı. Öldürme nöbetlerinin tamamen bilincinde olup olmadığını henüz çözemedim.

ya da onları sadece hayatın istisnai olmayan bir gerçeği olarak mı görüyor?

Rose, Eichorn'a döndü. "Emily'ye Cambridge'de nasıl göründünüz? Trende? Onunla bağlantınız nedir?"

"Bilmiyor," diye araya girdim Eichorn konuşmadan. Wendell ve ben bu konuyu onunla çoktan konuşmuştuk. "Alpler'den ayrıldığıının farkında bile değildi, sadece benimle konuştuğunun farkındaydı."

"Hm!" Rose dedi ki. "Yine de bir bağlantı olmalı. Belki de bir çeşit eser? Bir çapa, bir kapı yaratmak?"

Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Dr. Rose, isterseniz burada kalabilir ve teorileriniz üzerinde çalışabilirsiniz," dedim. "Geri kalanımız de Grey'i bulacak."

Bana baktı. "*Emily*. Bu adamla birlikte öylece çekip gidemeyiz. Bunu daha önce de söyledim ve içime işleyene kadar da söyleyeceğim: Halk'a olan güvenin tehlikeli bir şekilde yersiz."

"Bran Eichorn Folk değil."

Rose öfkeyle, "*Elli yıldır* onların diyarında aylak aylak dolaşıyor," diye gürledi. "Kim bilir ona ne büyüler yapmışlardır? Bizi bir bogle'ın tuzağına düşürebilir."

"Ben büyülenmedim," dedi Eichorn soğuk bir sesle. "Ve tam burada duruyorum."

Kısa süreliğine gözlerimi kapattım. *İşte bu yüzden yalnız çalışıyorum*, diye düşündüm. Wendell'la birlikte çoktan kapıdan çıkmış olabilirdim. "Farris, ben kararımı verdim. Bu benim keşif gezim, senin değil; bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

Boyunu benimkinden ancak bir santim fazla uzattı. "İnatçı ve huysuzsun. Bunlar bir akademisyen için verimli nitelikler değil."

"Ve on yıldır yenilikçi bir fikrin yok," diye tersledim. "Halktan, yeni bilim yöntemlerinden, Cambridge'deki güvenli ve rahat rutininizi kesintiye uğratacak her şeyden o kadar korkuyorsunuz ki, kendinizi önemsiz hale getirdiniz."

Eichorn elini masaya vurdu. "Bu didişmenin Dani ile ne ilgisi var?"

Gölge ulumaya başladı. Wendell'e doğru hamle yaptı, ancak yakasına yapışan Ariadne tarafından durduruldu. "Onun nesi var?" diye bağırdı.

"Gölge," diye başladım, ilerlemeye başladım.

"Bir fincan kahve içmeden hiçbir yere gitmiyorum," diye açıkladı Wendell. Ve sonra yere yığıldı.

-

Eichorn did not Beklediğim gibi bizi vahşi doğaya değil, köye götürdü. Hava tükürmeye başlamıştı, ancak tepemizdeki çalkantılı gri bulutlar niyetleri konusunda kararsız görünüyordu ve birkaç dakikada bir kırların üzerine parlak güneş ışığı düşürmek için ayrılıyorlardı. Ancak rüzgâr şiddetini koruyor, saçlarımı bağlı olduğu yerden koparıyor, çam kozalaklarını ve parlak yaprakları toplayıp yolumuza savuruyordu.

Wendell'i geride bırakmak istememiştim ama ne yapmalıydım?

Belli ki Eichorn'u Faerie'den çıkarma çabası içindeki zehri hızlandırmıştı; onu merdivenlerden yatağına götürürken neredeyse kendinden geçmişti. Odasına yağmur yağmaya başladı ve ayaklarımızın altına papatyalarla beneklenmiş bir yosun halısı serildi. Yerde kuş gölgeleri uçuşuyordu ama biz hiç kuş görmüyorduk. Wendell'in gömleğini iterek açtım ve gölgelerin orada da kümелendiğini gördüm. Onu terk etmekten çok korkuyordum ama yanında kalmaktan da aynı derecede korkuyordum. Ve böylece onu Ariadne'yle bırakıp, onun diyarına giden yolu bilen tek kişinin peşine düştük.

Peki sonra ne olacak? Soruyu bir kenara ittim. Wendell iyileşecekti.

Bir şekilde bir çözüm bulacaktım.

Daha önceki itirazlarına rağmen Rose'un bize eşlik etmekte ısrar etmesi beni şaşırtmıştı ama adam kıpırdamamıştı.

"Bu aptal maceraya tek başına atılmana izin vermeyeceğim," dedi. Küçümsemeden kaynaklanan bir kararlılıktı ve bu nedenle son derece rahatsız ediciydi, ama

Onu daha önce eleştirdiğim için utanmaktan kendimi alamıyordum. Rose korkak biri değildi ve böyle bir şeyi ima etmekle küçüklük etmiştim. Aslında bu fırsatın bize sunulmasının nedeni de oydu, çünkü Eichorn'un kurdelelerini geri almayı öneren oydu. Bir yanım aramızdaki gerginliği gidermek için bir girişimde bulunmak istiyordu ama zamanımız yoktu. Hava değişiyordu, Wendell lmcl derecede hastaydı ve *bir şeyler* yapmamız gerekiyordu.

Wendell'in nemli, yosunlu odasında durmuş uyumasını izlerken Rose, "De Grey'in izini peri yardımı olmadan sürmeye çalışacağız," dedi. Yavaş bir nefes aldım.

"Pek sayılmaz," dedim ve dryadoloji müzesinden ödünç aldığım tasmayı çıkardım. Wendell ve ben gri sheerie ile savaşmayalı uzun zaman olmuştu. Oysa sadece haftalar önceydi.

Bu şeyi boynuna taktığımda Shadow başlangıçta etkilenmemiş gibi görünüyordu. Daha önce hem sıradan hem de peri yapımı tasmalar takmıştı. Ama yrdk hantal yürüyüşü daha zarif bir hal aldı ve sık sık durup bir şeyleri koklamaya başladı.

"Ne işe yarıyor?" Rose sordu.

"Bu hobgoblin yapımı," dedim. "Grimleri bazen bekçi köpeği olarak tutarlar. Bununla ilgili efsane, Gölge'nin hızını ve duyularını artıracasını ne sürüyor."

Rose bunun üzerine başını salladı ama ders anlatmak için enerjisinin tükendiğini söyleyebilirdim. Peri eserlerine olan düşkünlüğü göz önüne alındığında, bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Cep saatine ek olarak, evdeki bir brownie tarafından süslenmiş ve hem hava koşullarına hem de başıboş çakıl taşlarına karşı dayanıklı bir çift botu olduğunu da öğrenmiştim. Shadow'un tasması bizi koruyacaktı ama aynı zamanda *onu* da koruyacaktı. Yaşı göz önüne alındığında, sadık hayvanımı ona bir çeşit zırh sunmadan tehlikeye atma fikri beni giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı.

"Burada ne işimiz var?" Kilisenin arkasındaki yükseltide durduğumuzda Eichorn'a sordum. Yoldan geçen ve adını unuttuğum bir ifti -sanırım birçok Haase'den biriydi- bize başıyla selam verdi.

Eichorn'a hafif bir merakla baktı, onun yerel efsanede böylesine önemli bir yere sahip olan aynı hayalet olduğundan habersiz görünüyordu.

Eichorn, "Sanırım kaybolduğu yer burası," dedi. Bu Bran Eichorn az konuşan bir adam, normalde başkalarında takdir ettiğim bir özellik, ama onun durumunda neredeyse her ifade ayrıntı gerektiriyor. Ayrıca akıl sağlığının ne düzeyde olduğunu da anlayamadım - bu pek de ideal değil. Atıp tutmuyor ve kendisiyle konuşulduğunda mantıklı cevaplar veriyor, ama aynı zamanda de Grey'i arayışında son derece acımasız görünüyor ve Faerie'deki yalnız bir hapishaneden kaçışını takdir ettiğine ya da aslında anladığına dair çok az işaret gösteriyor. Sanki orada geçirdiği zaman onu yürüten bir efsaneye indirgemiş, yalnızca hikâyesinin tanıdık sınırlarında gezinip durma yeteneğine sahipmiş gibi.

Bileğimdeki sertliği ovmak için duraksayarak etrafıma bakındım. Tepenin arka tarafında, kiliseye karşı kısmi bir perde oluşturan, çoğu ölmüş ya da ölmekte olan bir dizi bakımsız ağaç vardı ve tepenin altından geçen insan yapımı patika, dikenli ısırgan otlarıyla kaplıydı. Bu durum, içgüdülerimi harekete geçirdiği için beni anında neşelendiren, davetkâr olmayan bir atmosfer yarattı. Burada bir şey vardı, bundan emindim.

Eichorn'a "Teorimiz de Grey'in Grünesauge'de kaybolduğuydu," dedim. "Son kurdelesini o vadiye bakan sırtın üzerinde yatıyor."

"Evet," dedi Eichorn, "köylüler de öyle düşünmüş. Onun tepeden düştüğünü düşündüler. Grünesauge gerçekten de bağlantı noktasının bulunduğu yer, ama kızın kaybolduğu yer değil."

"Neden olmasın?" Tekrar sessizliğe gömüldüğünde sordum.

"Kaybolduğu gece Grünesauge'a gittiğine inanıyorum. Sanırım o gece vadiden kaçmak zorunda kaldı ve bu yüzden ilave kurdeleler bırakma fırsatı olmadı. Onu kovalayan yaratıklar burada yakaladı ve tam da bu yükselti üzerindeki bir kapıdan sürükledi."

"Nereden biliyorsun?"

Beni mor yoncaların üzerinden tepenin zirvesine doğru götürdü. "İşte Grünesauge," dedi işaret ederek.

"Ah," diye mırıldandım. Uzak değildi, o karanlık ağaç kümesi, aralıklı güneş ışığında göz kırpan küçük yeşil-mavi göl. Coğrafya duygum

Dağlık bölgeler her zaman kafamı karıştırır ve köyün kuzey ucunda vadiye oldukça yakın olduğumuzu fark ettim; normalde kullandığımız daha uzun rota, kilisenin arkasındaki arazinin sarplığı nedeniyle gerekliydi. Kiliseye ulaşmak için yolun büyük bir kısmını tırmanarak, zaman zaman da kendimizi sarp kayalıklardan aşağıya bırakarak gitmemiz gerekiyordu.

"Dani tırmanabilir mi?" Dedim.

"Dani tırmanabilir," diye onayladı, yüzündeki ifade tekrar şiddetli bir endişeye dönüşmeden önce, en azından bir anlığına, onu tekrar insan gibi gösteren sessiz bir gururla.

Rose, "Bu yoldan geldiğine dair bir kanıt bulmuşsunuzdur," dedi. "Aksi takdirde bunların hepsi anlamsız varsayımlar olur."

"Evet, Profesör," diye yanıtladı Eichorn. "Benim kuşağımın bilginleri sizin modern yöntemlerinizden yoksun olabilir, ama yine de düşündüğünüz kadar umutsuz değildik."

Cebinden bir zincir çıkardı. Zincirden bir anahtar sarkıyordu.

Anahtarı ondan kaptım. "Bu nereye götürüyor?"

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Sakin olun Profesör Wilde. Bu sıradan, insan yapımı bir anahtar. Cambridge'de paylaştığımız daire için Dani'nin anahtarı." Durakladı. "Paylaştığımız. Dani kaybolduktan kısa bir süre sonra çobanlardan biri bulmuş. Sanırım bilerek düşürdü, böylece nereye götürüldüğünü bilebilirdim."

"Tam olarak nerede bulundu?" Manzarayı taramaya başlamıştım bile.

Başını iki yana salladı. "Çoban hatırlayamadı. Sadece bu tepenin yanında olduğunu söyledi."

"Ama bir kapı bulamadınız?" Bastırdım. Arkamızda kilise çanları çalmaya başladı.

"Hayır. Tepeyi ve civarını aradım ama sadece basit bir brownie evinin kapısını buldum. Bir gece kulübeye dönerken sis üzerime çöktü ve kayboldum."

Rose, "Bu manzarayı etkileyen peri diyarlarının sayısı düşünüldüğünde anlaşılabilir," dedi. Sanırım kendisinden pek hoşlanmıyor gibi görünen Eichorn'u yatıştırmaya çalışıyordu. Eichorn fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Gölge," diye mırıldandım ve köpek bana yaklaştı. Birlikte yamaçta sistematik bir arama yaptık. Brownie'nin kapısını kolayca buldum; tepenin içinde çukur bir yerdi ve dışında sarı düğünçiçekleri vardı, yoncaları sarsıyordu. *Diğer* kapıyı bulana kadar belki bir saat geçti.

"İşte," dedim. Bu sırada yağmur tabakalar halinde yağıyordu ve Eichorn da dahil olmak üzere hepimiz sıırsıklam olmuş ve titriyorduk.

Bunca zamandır kendi kendine söylenip duran Rose, kollarını kavuşturmuş bir halde yanıma geldi. "Ne? Ben bir şey görmüyorum."

"Şu iki taş," dedim. "Nasıl bir yol izlediklerini görüyor musun?" "Emily," dedi Rose, gözlüklerindeki yağmuru silerken, "bir düzine Bu tepenin etrafına böyle taşlar saçılmış. Fırtına dinene kadar kiliseye sığınmamızı öneririm."

"Bazen yağmur onları ortaya çıkarır," dedim. Dikkatle taşların arasına uzandım ve bir avuç toprak aldım. Sonra bir toz sağanağı halinde parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim. Kupkuruydu, sanki yağmur ona dokunmak istemiyordu.

Eichorn sanki başka türüsüne inanmak istemiyormuş gibi toprağa kendisi dokundu. Sonra dönüp bana o kadar uzun süre baktı ki rahatsız oldum.

"Burada günler geçirdim," dedi sonunda. "İçgüdüleriniz Dani'ninkilerle eşleşiyor, Profesör Wilde."

Bunu omuz silkerek geçiştirdim. "Kapı bize kapalı olabilir. Ama Gölge'yi alıp ötesinde ne tür bir diyar olduğunu görmeye çalışmayı öneriyorum. Fazla ilerlemeyeceğim, Wendell'a ihtiyacımız var."

De Grey'i kaçıran Halk'la buluşmak ve onu serbest bırakmaları için onlarla pazarlık yapmaya çalışmak gibi sessizce oluşturduğum planı dile getirmedi. Daha önce de perilerle pazarlık yapmış ve çoğu bilginden daha başarılı olmuşum. Özellikle de tutsak bir hayalet gibi kaprisliyken, beni hapsedenlerin yerini tespit etmenin daha kârlı olacağını düşündüm.

"Kesinlikle söz konusu bile olamaz," diye açıkladı Rose. Uçuşan beyaz saçları başına toplanmıştı ve bu da ona yaşlı, asılmış bir köpek havası veriyordu.

Görünüş. "Kapının ardında yatan diyarda de Grey'i bulup bulamayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Diyarlar burada bir labirent gibidir," diye cevap verdim. "Üst üste biniyor ve birbirine karışıyor. Sadece bu da değil, de Grey ve Eichorn *zaman* içinde kayboldular. De Grey'i o uçurumda yaşlı bir kadın olarak görmüş olmam, onun daha genç bir versiyonunun bu kapının ardında olmadığı anlamına gelmez. Aslında, bu tamamen olası görünüyor."

"Struth," diye mırıldandı Rose, bir elini yüzünün yan tarafında gezdirerek.

"Bu neden bu kadar zor?" Sinirli bir şekilde söyledim. Rose kariyerini Halkı inceliyor. Şimdiye kadar bu tür paradokslara alışmış olmalıydı.

Rose yumuşak bir kahkahanın ötesinde cevap vermedi. Kapıyı incelemek için diz çöktü. "Görünüşe göre hep senden bir adım gerideyim Emily. Belki de bu şekilde devam etmeliyiz. Yalnız gitmene pek izin veremem."

"Sadece ayak bağı olursunuz," dedim, çünkü kibarlık için vaktimiz yoktu.

"Alo?" diye bir ses. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Döndüm. Daha önce yanından geçtiğimiz yaşlı çiftçiydi, adını hâlâ hatırlayamıyordum. Kilisenin arkasından aşağıya inen patikanın biraz yukarısında durmuş, gözlerini kısarak bize bakıyordu.

"Biz iyiyiz Agnes," diye Rose. "Ne?"

"Biz iyiyiz!" diye bağırdı.

"Hay Allah," diye mırıldandım. İlkinin arkasında ikinci bir köylü belirdi - Agnes'in kocasıydı sanırım, kır saçlı, ufak tefek, kamburu çıkmış bir adam. Birlikte Almanca konuştular ve endişeli bakışlarla bizi süzdüler.

Agnes bize, "Yakında hava kararacak, biliyorsun," diye seslendi. "Çok aptalca."

"Evet, biliyoruz," diye yanıtladı Rose. "Araştırma yapıyoruz."

"Ne?"

"Araştırma!"

Boş bir sessizlik oldu. "İngilizcem pek iyi değil," dedi Agnes. "İçeri gir! Aptal!"

"Onlardan kurtulmalıyız," dedim dişlerimin arasından.

Rose Almanca tekrarladı. Agnes kocasıyla tekrar görüştü. Ya Rose onları ikna etmişti ya da onlar

Ziyarete gelen yabancıların intihar içgüdüleri, sonunda geri dönüp kiliseye doğru yol almalarını sağladı.

"Agnes haklı bir noktaya parmak bastı," dedi Rose sert bir sesle. "Işığı kaybediyoruz. Kapımızı tırmalayan aynı yaratıklarla karşılaşmayı özellikle istemiyorum."

"O zaman geri dön," diye tersledim. Başkalarının fikirlerini dinlemekten bıkmıştım. İçgüdülerim beni daha önce hiç yanlış yönlendirmemişti - yalnız olsaydım, Gölge'yle birlikte çoktan peri kapısından geçmiş olurdum.

"O da neydi öyle?" Eichorn mırıldandı.

Döndüm. Solmakta olan ışığın içinden bir şekil seçebildim; ince ve çocuk boyunda bir yaratıktı ve başının üzerinde bir şey yükseliyordu.

Boynuzlar.

Rose elindeki feneri karıştırdı ve ışık sadece bir kalp atışı kadar görülebilen ürkütücü bir çehreye düştü. Işıldayan, şişmiş gözler; daha önce gördüğüm hiçbir yaratığa benzemeyen uzun bir burun. Boynuzlar bükülmüş ve kemikliydi - hangi bilgin onları ağaç halkalarına benzetmişse şairane bir ruha sahipti, çünkü hastalıklı büyümeler gibi uyuzlu şeylerdi.

"Yüce Tanrım!" Bir adım geriye sendeledim. Her şey o kadar çabuk oldu ki sadece bir anlık bir hareket yakalayabildim: Gölge ileri atıldı, tasma ona yaşlı kemiklerinin artık sahip olmadığı bir çeviklik kazandırmıştı.

"Shadow, hayır!" diye bağırdım ama köpek bana aldırış etmedi. Bir anda perinin üzerine ve bir an için sadece diş gıcırtiları ve ıslak bir nefes alma sesi duyuldu, sonra da sessizlik oldu. Gölge karanlıktan çıktığında eski boyutunun iki katına ulaşmıştı, burnunun etrafı kan içindeydi.

Rose bir çığlık attı ve geri çekildi. Ama diğer birkaç faun onun arkasındaydı.

-Sanırım. Yaratıklar gölgelerde kalmayı tercih ediyor gibiydiler, görünüşlerine bakılırsa bu tercih edilebilirdi, ancak bu, titreyen fener ışığının paslanmış bir çiviye takılan iplik gibi yüzlerine ne zaman takılacağını asla bilemeyeceğiniz anlamına geliyordu. Büyünün çöktüğünü hissettim, faunların yaptığı bir şeydi bu ama neyse ki silkelenip atılabilecek kadar zayıftı - o kadar zayıftı ki pelerinin olmasa bile dayanabilirdim sanırım.

Grünesauge'deki perilerle yaşadığım olayın tekrarlanmasını istemediğim için Rose'u perilerden uzaklaştırdım ama o bana karşı koydu. Sanki bir şey onu ele geçirmiş gibiydi; benden kurtulmayı başardığında, bir kuklanın sarsak yürüyüşüyle faunlara doğru geri yürüdü.

Yemin ettim. O kadar kolay göz ardı ettiğim büyü Rose'u tamamen esir almıştı. Kendini canavarların üzerine atmasını engellemek için ona çelme takmak zorunda kaldım; uzun bir iniltiyle yere düştü.

Faunların yanlarında köpek sürüleri vardı -büyük boy ağızları olan küçük yaratıklar. "Köpekler "i daha iyi bir kelime bulamadığım için kullanıyorum; görünüşleri daha ziyade büyük boy farelere benziyordu ve duruşları küçük, kambur adamlarinkine benziyordu. Onlarla ilgili mantıklı hiçbir şey yoktu ve onlardan geri çekilen yanım gözlerimi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gölge köpekleri gördü ve başını geriye atarak, içimi karanlık tüneller ve kıvranan solucanlar hayaliyle dolduran bir ulumayı serbest bıraktı, ta ki cebimdeki bozuk paraya sarılıp kendimi beşe kadar saymaya zorlayana kadar. Peri köpekleri hep bir ağızdan efendilerinden kaçıyor, onları zapt etmeye çalışanlara hırlıyor ve saldırıyorlardı. Faunlardan birinin bacağı neredeyse ısırılmıştı.

"Gölge!" Kollarımı canavarın boynuna doladım ve tasmaını tutmaya çalıştım. Beni sallamaya çalışırken başı ileri geri sallanıyordu. Şimdi daha da iriydi, omuzları neredeyse benim omuzlarıma ulaşlıyordu ama korkunç derecede zayıftı, kemikleri derisinin arasından çıkıyordu. Doğal halinden, süslenmemiş halinden çok daha fazla bir Kara Tazı gibiydi. Ona tasma taktığım için kendime lanet ettim.

"Gölge-" Yarı hıçkırıklarla tekrar denedim ama bana aldırış etmedi.

Faunlardan biri Rose'u yakalamıştı ve adamı pelerininin tutmuş tepeye doğru sürüklüyordu. Pelerin onu boğuyor gibi görünse de adam ürkütücü bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Eichorn kırık bir dalla onlara saldırırken birkaçı etrafını sarmıştı. Diğerleri sessizce köpeklerini kovalıyordu - yaratıklarla ilgili en kötü şey de buydu. Her şey sessizlik içinde yapılıyordu. Sonunda Gölge'yi kalçalarının üzerine geri ittim ve Rose'un peşinden atıldım, ama aniden her yerde tepenin yamacında yanıp sönen bir ışık vardı.

Almanca bir ses "Bunlar iyi komşularımız!" diye bağırdı.

"Işıkları yakın!" diye karşılık verdi başka bir ses. "Bunların misafirlerimiz olduğunu bilsinler. Adakları fırlatın!"

Agnes ve kocası geri dönmüşlerdi; fenerlerini kaldırmış, yamaçtan aşağıya doğru dengesiz bir şekilde tırmanırken onları seçebiliyordum. Tedbirsizce ve tamamen hak edilmemiş bir nezaketle, uyarılarına rağmen yerel Halk'ın en korkuncuna bulaşan aptal bilginleri kurtarmak için bir avuç köylüyü bir araya getirmişlerdi. İçimden boğuk bir ses çıktı, hıçkırıkla kahkaha arası bir şeydi.

"Geri çekilin!" Eichorn köylülere bağırdı. Rose hırıltılar çıkararak ayağa kalkmaya çalışıyordu, çünkü faunlar köylülerin kendilerine attığı "adakları" kapması için onu serbest bırakmışlardı. Kanlı et parçaları beklerdim, ama bunun yerine, gülünç bir şekilde, sebze atıyor gibiydiler - ağırlıklı olarak havuç ve soğan.

Nasıl oldu bu? Olay anı hafızamda bir gürültü ve hareket bulanıklığı olarak kaldı. Sanırım o sırada gülüyordum-evet, gülüyordum. Bir havuç yağmuruyla yatıştırılan o kabus gibi canavarların görüntüsü, yıpranmış soğukkanlılığıma fazla geldi ve bir an için bunun konferanslarda anlattığım ya da öğrencilerimi güldürmek için anlattığım başka bir hikaye olacağını düşündüm. Çünkü Halk gerçekten de korkunç, canavarlar ya da zorbalar ya da her ikisi, ama aynı zamanda gülünç değiller mi? İster sebzelerle dikkati dağılan vahşi hayvanlar olsunlar, ister basit bir kolye karşılığında samanları altına dönüştürecek kadar güçlü yaratıklar olsunlar, isterse kendi pelerini tarafından devrilen büyük bir kral olsunlar, tüm peri hikayelerinde Halk'ın kendilerinin tamamen habersiz olduğu absürd bir iplik vardır. Sanırım her şey dağılırken bunu düşünüyordum.

Önce Agnes'in kocası bize ulaştı, Roland Haas ve Eberhard Fromm da hemen arkamızdaydı. Ne yaptıklarını düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok; belki de faunlarla anlaşmayı ya da onlarla bizim aramıza kahramanca girmeyi amaçlıyorlardı. Shadow, kana susamış tahminine göre bana çok yaklaşmış olan bir başka faunu parçalamayı henüz bitirmişti. Artık bir savaş atının gözünü korkutacak kadar iriydi, kürkü uzun ve karanlık denizaltı akıntılarındaki deniz yosunları gibi dalgalanıyor ve başının etrafında bir yele oluşturuyordu. Belki de köylüleri fark etmemişti.

yaklaşıyordu ve göz ucuyla sadece bir hareket gördü, gölgelerin arasından fırlayan potansiyel bir faun. Eberhard yanıma ulaştığında Gölge saldırdı, devasa çenesi adamın göğsüne kenetlendi, onu yerden kaldırıp şiddetle sarstı ve sonra bir kenara fırlattı.

-

I don't recall Sonrasında yaşananlar ise tam bir kargaşaydı. İlk korkunç çılgılığından beri ne hareket eden ne de konuşan Eberhard Fromm, köylüler tarafından bir yere götürüldü - nerede olduğunu bize söylemediler. Çoğu, kaostun içinde tam olarak ne ya da bizim bu olaydaki rolümüzden habersiz görünüyordu. Diğerleri onları bilgilendirecekti.

Çok yakında, biliyordum. Faunların tehdidi hâlâ üzerimizdeyken sağanak haline gelen yağmurda, kulübeye doğru aceleyle geri çekilmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bu yüzden burada, ateşin başında oturmuş, sanki içinde bulunduğumuz duruma bir anlam kazandırmak onu bir şekilde rahatlatabilirmiş gibi bu günlüğü karalıyorum. Kulübenin her gıcirtısı ve iniltisi, peri ya da ölümlü türden düşmanca ziyaretçilerin korkusuyla kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Yaptıklarımızdan sonra burada daha ne kadar barınmamıza izin verilecek? Benim yaptığım şey. Bunu ben yaptım.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Deirdre, peri kocasının kardeşleri öldürülmesinin intikamını almak için ordusunu Faerie'ye gönderen İrlandalı bir kraliçeydi. Kabuk Salonların Prensesi muhtemelen Fransız kökenlidir, *La princesse et le trône de sel*. Tuz anlamına gelen "sel" muhtemelen "kabuk" olarak yanlış çevrilmiştir, ancak hikayenin çerçevesi aynıdır: bir denizaltı krallığının peri prensesi, hayatını bir ada krallığının prensi olan nişanlısının ölümünün intikamını almaya adar. Denizi terk etmek onu yavaş bir ölüme mahkûm etse de, sonunda nişanlısının cinayetindeki komplocuların sonuncusunu da öldürdükten sonra bu ölüme yenik düşer.

OceanofPDF.com

7th October

Having read that Son giriş bitti, korkarım ki dün gecenin duyguları mantıklı yetilerimi bastırdı. Olayları açıklığa kavuşturmaya çalışayım. Yaşadığım son günlere dair doğru bir kayıt bırakmanın her zamankinden daha önemli olduğunu düşünüyorum.

Ne melodram ama! Yine de bunun nasıl yanlış olduğunu anlayamıyorum.

Doğal olarak döndüğümüzde kulübe tam bir kâbustu. Wendell'in penceresinden sarmaşıklar dökülüyor ve çatıya tırmanıyordu. Otlar artık dünyanın bu bölgesinde hiç işi olmayan bir çiçek olan bluebell'lerle doluydu ve kulübenin arkasındaki uçurumdan gizemli dalga sesleri geliyordu. En tuhafı ise, şiddetli bir dağ sağanağından hafif bir çiselemeye dönüşen yağmurdu; ancak bu yağmur sadece kulübenin birkaç metre durulduğunda, sanki biri kulübenin üzerinde hafifçe sızdıran bir brolly tutuyormuş gibi oluyordu.

Wendell'i uyanmış, botlarını aramak için kulübenin içinde tökezlerken bulduk, belli ki peşimizden gelmeye kararlıydı. Büyük bir telaşla peşinden giden Ariadne, aceleyle, uyurken Poe'nun keklerinden birini zorla boğazına soktuğunu, ardından ayıldığını ve nereye gittiğini öğrenmek istediğini anlattı.

Sadece pelerinini ve çizmelerini saklayarak onun gecenin karanlığına engellemişti ve iyi ki de engellemişti, çünkü solgun ve titriyordu ve bahçeye kadar bile çıkmaya cesaret edecek durumda olmadığı belliydi. İçeri girdiğimde bana şiddetle sarıldı ve beni azarladı

Onu arkada bıraktığım için üzgündüm ve onu ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturtabildim. Ariadne sanki tekrar saldırmasını engelleyebilecekmiş gibi aceleyle üzerine bir battaniye örttü.

"Eşyalarımı hangi cehenneme sakladın, seni ahmak?" diye sordu.

Ariadne ona yorgun ama muzaffer bir sırıtışla baktı. "Senin pelerinin Dr. Rose'un yedek pelerinin içindeki dolapta, onu da ters çevirdim. Yanından geçip gitmişsin. Botlara gelince, biri dışarıdaki çiçek kutusunda, diğeri de dağınıklık yüzünden bakmaktan nefret ettiğin yatak odamda göz önünde duruyor."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Wendell. "Sende teyzenin sinsiz zekası var."

Rose, Wendell'in karşısındaki koltuğa oturdu ve beni aralarındaki tabureye bıraktı. Ariadne ve Eichorn masada oturuyordu. Eichorn, faunlar sorun çıkarsın ya da çıkarmasın, de Grey'in izini sürmek için günün ilk ışıklarıyla birlikte peri kapısına döneceğini söylemişti ve o andan itibaren dalgın bir sessizliğe bürünmüştü, belli ki bunun ötesinde yorum yapmaya değecek bir şey olmadığına karar vermişti. Gölge ayaklarımın dibinde, kuyruğunu indirmiş bir şekilde her zamanki pozisyonuna geçti. Yaptığı şey için onu azarlamamıştım ama o biliyordu, biliyordu. Elbette tasmayı çıkarmıştım; tepede bir yere düşmüştü ve can sıkıcı Dr. Hensley'in bana kredi vermemekte haklı olduğunu kanıtlıyordu. Tasma çıkar çıkmaz Gölge yine eski haline döndü, sadece biraz yorulmuştu - dönüş yolculuğu sırasında birkaç kez arkamıza düşmüştü, ben fark edip yanına koşana kadar kararlı bir şekilde topallayarak ilerliyordu. Her seferinde ona sarıldım, suçluluk duygum kabarıyordu, ama yine de aramızda bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve bunu her yaptığımda geriliyordu, sanki ne bekleyeceğini bilmiyormuş gibi, bir kucaklaşma mı yoksa bir darbe mi.

"Faunlardan nefret ederim," dedi Wendell, ben nihayet yanlış macera hikâyemizin sonuna kekeleyerek geldiğimde ve Rose da Eberhard'ın yaraları hakkındaki kötümser değerlendirmesini eklediğinde. "Can sıkıcı yaratıklar! Tekrar kral olduğumda onları Ağlayan Madenler'in derinliklerine sürgün edeceğim."

Shadow'un başını okşamak için uzandı. Wendell'in Gölge'nin dehşet verici saldırısı ile ilgili anlattıklarına tepkisi öncelikle oluşmuştu.

Bu konuda kopardığımız yaygaraya şaşırıyor ve bizi faunlardan koruduğu için canavara övgüler yağıdırıyordu.

"Karanlıktı Em," dedi yüz ifademi fark ederek. "O korkunç yaratıklar saldırıyordu - köylüler iyi niyetliydi ama yollarına çık. Gölge'yi suçlayamazsın elbette."

"Hayır," dedim, Gölge'yi suçlamadığım halde beni korkuttuğu gerçeğinden bahsetmeden. Kendi sevgili hayvanımdan korkuyordum ve dokunmadan duramadığım bir yara gibi hissediyordum. "Olanlar sadece benim hatamdı. Onu buraya ben getirdim. Okuduğum birkaç hikâyenin ötesinde ne gibi etkileri olacağını bilmediğim o tasmayı ona ben taktım." Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Wendell gülümseyerek Shadow'un ağzını ellerinin arasına ve köpeğin göz kapaklarının düşmesine neden olan hoşgörölü bir boyun masajı yaptı. "Şahsen ben Shadow'un geliştirilmeye ihtiyacı olduğunu hiç düşünmedim. Ya sen, canım?"

"Keşke dursalar," dedi Ariadne sandalyesinde kayarak. Konuşmaya çok az dikkat ediyordu, kapımızın diğer tarafından gelen uğursuz sıyrıklar ve çarpmalar dikkatini dağıtmıştı. Gece ziyaretçilerimizi daha önce hiç bu kadar net duymamıştık. Acaba şiddetli yağmur onları bir şekilde çağırılmış olabilir miydi, geldiğimizden beri en şiddetli fırtına. Kulübeye dokunmasa da vadiden gelen rüzgârın uğultusunu duyabiliyorduk. Ariadne kilidin düzgün açılıp açılmadığını kontrol etmek için üç kez ayağı kalkmıştı.

Kulübeye döndüğümüzden beri Rose neredeyse hiç konuşmuyordu. Şimdi ellerini yuvarlak göbeğinin üzerinde kavuşturmuş, düşünceli bir şekilde oturduğu karşı koltuktan kalkmaya hazırlanıyordu. Hak ettiğim hakareti duymak için kendimi hazırladım ama Rose sadece, "Sanırım eşyalarımızı toplamalıyız. Günün ilk ışıklarıyla birlikte kafeye gidip Eberhard'ın sağlığı hakkında bilgi alacağım ve havanın nasıl olduğunu anlamaya çalışacağım. Ama köylülerin bizi kovacağını düşünüyorum. Halklarını kızdırdık ve yerel bir tanınmışa saldırılmasına neden olduk. Dryadologlar daha azı için köylerden kovulmuşlardır."

"Evet," diye onayladı Wendell. Elimi tutuyordu -elimi fark etmemiştim- ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde nazıkçe gezdiriyordu. "Çok üzölme Em, burada pek şansımız yok gibi. Rus sitelerinden birini deneyeceğiz."

"Rusya'ya seyahat edecek durumda değilsin!"

"Poe'nun pastalarından biri daha beni düzeltecek," dedi umursamazca, ama ona inanmadım. Vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordu. Yaptığım hatanın boyutunu anladığımda üzerime soğuk bir sis çöktü; bu hata sadece köylülerden birinin, bize hoşgörü ve nezaketten başka bir şey göstermeyen bir adamın canını almakla kalmamış, belki de bağlantı noktasını bulma umutlarımızı sonsuza dek yok etmişti. Karanlık görüşümü engelledi.

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru ilerlerken Ariadne, "Belki köylüler bize o kadar karşı çıkmaz," diyordu. Wendell bana sert bir bakış attı ama beni durdurmaya çalışmadı. "Haas kızlarından birkaçıyla arkadaşlığım var. Diğerlerini ikna edebilirler."

Rose cevap olarak bir şeyler mırıldandı ama ben duymadım. Tökezleyerek merdivenlerden yatak odama çıktım; Gölge beni takip etmedi, bu da zavallılık hissimi daha da artırdı. Kanlı peri ayağını zeminin yarısında buldum ve ben kapıyı açar açmaz yavaşça kapıya doğru sürüklenmeye başladı. O şeyi kaptığım gibi -hayal mi görüyordum yoksa eskisinden daha mı sıcaktı- yatağın altına geri ittim. Tuz çemberinde bir boşluk bırakmış olmalıydım ve etrafına dikkatlice kalın bir halka daha döktüm.

Bir elimde tuz, diğer elimi pencere pervazına dayamış fırtınaya bakarken kapım açıldı. Wendell'ı bekleyerek arkamı döndüm; ama sürpriz bir şekilde gelen Rose'du.

"Ah," dedim. "Demek onuruma biraz saygı duymaya ve beni diğerlerinden uzakta azarlamaya karar verdin."

Kaşlarını çattı ve sadece orada durmaya devam etti. "Eee?" Ben sordum. "Sen de başlayabilirsin. Kibrim beni Halk'tan korkmaz, temsil ettikleri tehlikeyi umursamaz hale getirdi. Hayır, boş verin; bu düşünce sadece son bir dakika içinde aklımdan onlarca kez geçtiği için bunu atlayabilirsiniz."

"Emily," dedi, "bu konuda kopardığın yaygarayı oldukça gülünç buluyorum."

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse tuzu düşürecektim. "Sen *ne*?"

Yatağımın ayak ucuna oturdu. "Bir sonraki hamlemizin stratejisini belirlemek için seni aşağıda kullanabiliriz ama sen o tepede olanlar yüzünden kendini hırpalamakla meşgul görünüyorsun."

Keskin bir nefes verdim. "Wendell gibi konuşuyorsun."

"O zaman bir kez olsun aynı fikirde olacağız," dedi Rose. "Bunların hiçbirini duygusuzluktan söylemiyorum. Ama bu biraz kendini beğenmişlik, değil mi? Senin hatan yüzünden her şey altüst oldu. Şimdi bize bir çıkış yolu bulmamızda yardımcı olmalısın, kendini kapatıp somurtmak yerine."

Yanına ağır ağır oturdum. "Bir an için bana ilham verici bir hikâye anlatacağını düşündüm. Burada yarattığım şeye bir çözüm bulmam için beni motive edecek çok bilgece bir şey."

"Size patronluk taslamayacağım. Eberhard'ın başına gelenlerin bir çözümü yok. Günlerinizin geri kalanında bunu yanınızda taşıyacaksınız." Durakladı. "Neden, bir hikâye ister misiniz?"

Bir kahkaha attım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. "Evet, sanırım öyle."

"Pekala. Yine de bilgelik konusunda söz veremem. İşte Alpler'e yaptığım ilk gezilerden birinden bir hikaye.

"Gençliğimden beri bu bölgenin folklorunu inceliyorum - hayır, bunun ne kadar zaman önce olduğunu belirtmeyeceğim. Dönemin yeterince arkaik olduğunu söylemek yeterli olacaktır, öyle ki bazı yaşlı akademisyenler hala diğer doğaüstü varlıkların -hayaletlerin; cadıların- varlığı hakkında spekülasyon yapıyor ve bazı Halk'ın tamamen ayrı yaratıklar olarak kategorize edilip edilmemesi gerektiğini tartışıyorlardı. Elbette bunun tam tersinin doğru olduğundan artık oldukça eminiz - şeytanlara, musallatlara ve benzerlerine atfedilen eski hikayelerin çoğu aslında Halk ya da onlarla yakın ilişki kuran ve bu nedenle kendi büyücülüklerine sahip olduklarına inanılan ölümlüler hakkındaydı. Her halükarda, İskoçya'daki bir seyahatimden yeni dönmüştüm ve çeşitli cinlerin kılığına girmeyi seven özellikle huysuz bir boggart'ı araştırıyordum.

Ev olarak kabul ettiği köydeki bireyler - alışılmadık, [*1] doğal olarak yerel halk tarafından rahatsız edici bulundu.

"İsviçre Alpleri'nde daha basit bir çalışma konusu bulduğum için mutluydum; yerel halkın, dağların tepesindeki terk edilmiş bir kulübeye musallat olduğunu düşündüğü bir hayaletin varlığını kanıtlamak. Oluşturduğum hipotez

-İki sezon süren saha çalışmamın sonunda doğru olduğunu kanıtladığım bu hayaletin aslında ülkenin başka yerlerinde 'çığlık atan kobold' olarak bilinen bir tür İsviçreli ölüm perisi olduğuydu. Yine de başlangıçta büyük şaşkınlık yaşadım. Yaratık tavan arasında inleyerek ve zincirleri takırdatarak dolaşırken ben bir hafta boyunca kulübede uyudum. O zaman birinin benimle eğlendiğini anlamalıyım, ama o yaşta kendimi çok ciddiye alıyordum ve bu olasılık aklımın ucundan bile geçmiyordu. Yerel halkla yaptığım çeşitli röportajlar sırasında köylüler birdenbire saçmalamaya başlayınca şaşkınlığım daha da arttı. Onlardan hayalet gördüklerini anlatmalarını istediğimde bana sinek kuşu yetiştiriciliğinin inceliklerini ya da bir gül ağacını yıkamanın doğru yolunu anlatmaya başlıyorlardı. Konuştuğum köylülerin hiçbir ertesi gün onları gördüğümde karşılaşmaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Belki de tüm bunların nedenini çoktan tahmin etmişsinizdir - evet, tahmin söyleyebilirim. O lanet olası boggart, Caithness'ten yanımda getirdiğim eserlerden birine, son insan arkadaşının bir portresine binmişti. İskoçya'da yaptığı gibi İsviçreli köylüleri taklit ediyordu. Sözde hayaleti de taklit ediyordu. Köylülerin kıyafetlerini -kadın elbiseleri, bornozlar, rahip cüppesi, aklınıza ne gelirse- çalıyor ve görünmez haliyle kasabanın içinde dolaşıyordu. Doğal olarak köylüler bunun *kendi* hayaletleri olmadığını, asla böyle bir şey yapmadığını biliyorlardı ve bu yüzden onu sadece bir baş belası olarak görüyorlardı. Beni köyden kovmakla tehdit etmeye başladılar ve ben böcürten bu saçmalığa bir son vermesini rica ederken o, belediye başkanının pazar kıyafetleriyle köyde dolaşıp o aptal zincir takırtısı sesini çıkarmakta ısrar etti. Her şey oldukça can sıkıcı bir şekilde sona erdi; sonunda böcürt her zaman gibi yoruldu ve portre çerçevesinin içine kıvrılıp uyumaya gitti. Onu Caithness'e geri postalayabildim, yerel halk onu özlememişti."

Bir an sessiz kaldık.

"Çok aptalca bir hikâyeydi," dedim. "Beni neşelendirmesi mi gerekiyordu?" ", " diye itiraf etti Rose. "Üzücü bir girişim, şimdi düşünüyorum da. Ben

Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir."

"Ben de öyle," dedim. "Geçen ay öğrencilerimden biri ofisimde gözyaşlarına boğuldu. Kedisi ölmüştü ve ben de kötü bir not vererek onun haftasını daha da mahvetmiştim. Sanırım ona fazladan bir kredi ödevi verdim ve aceleyle gitmek için bir bahane uydurdum. Bir insanı nasıl teselli edeceğimi hiç bilmiyorum."

Rose, "Evet, ağlamalarından nefret ediyorum," dedi.

"Şey," dedim, "her çabanı takdir ediyorum." Ve beni şaşırtacak şekilde, gerçekten takdir ettiğimi fark ettim.

Kısa bir sessizlik oldu. Rose dalgınca kulağını kaşıdı ve gümüş rengi lamba ışığında titredi. Bunu Wendell yapmıştı, diye kendime hatırlattım ve kendimi bir an için bununla baş başa bıraktım. Wendell'in büyüünün sınırlarını bilmiyordum ve belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Sonra Rose, "Sanırım bir sonraki kitabınızın önsözünü *ben* yazmalıyım," dedi. "Sen-" Kendimi titrer gibi hissettim, bu çok beklenmedik bir şeydi.

"İstiyorsun
önsözü yaz."

"Emily," dedi eski küçümseyici tavrıyla, "o beceriksiz yaratığın sana Halk hakkında çok şey anlatabileceğinden şüphem yok ama sana bilim adamı olmak hakkında öğretebileceği hiçbir şey yok. Araştırma. Metodolojiler. Zamanında pek çok parlak genç beyne akıl hocalığı yaptım, biliyorsun. Size nefes aldirmek istemem ama kapım her zaman açık olacak."

Bunu biraz garip bir şekilde söyledi, ben de öyle demek istediğini anladım. "Teşekkür ederim," dedim, çünkü başka ne diyebilirdim ki? Hâlâ sersemlemiş durumdaydım.

"Beni kendini beğenmiş ve hayal gücünden yoksun biri olarak gördüğünüzün farkındayım," dedi. "Zamanla daha az öyle olacağımdan şüpheliyim - korkarım yaşlandıkça kurtulması zor kalıplara giriyoruz. Ama genç yetenekleri fark etme ve onlara rehberlik etme konusunda ustayımdır. Benden öğrenecek şeyiniz olmadığını düşünebilirsiniz ama-"

"Aslında Profesör, şu anda miyopluğumun daha önce hiç olmadığı kadar farkındayım."

"Mükemmel," dedi ve ikimiz de biraz güldük. Suçluluk duygum azalmamıştı ama şimdi onunla karışık bir umut vardı. İkimiz de bu iç açıcı anı nasıl sonlandıracağımızı bilemediğimiz için garip bir sessizlik oldu.

Neyse ki ikimiz de alt kattan gelen tuhaf bir sesin farkına vardık. Bir süredir uzaktan da olsa bu sesin farkındaydım -bir tür gümbürtü sesi- ama bunu çaydanlığın bazen kaynamasına izin verildiğinde çıkardığı ve kancası üzerinde ileri geri sallanıp şömineye çarpmasına neden olan ses sanmıştım.

"Bu da ne böyle?" Dedim.

"Bilmiyorum," dedi Rose. Benim gibi o da bu kesinti karşısında rahatlamış görünüyordu; öyle görünüyordu ki ikimiz de duygusal bir alışverişten kaçmaktansa doğaüstü bir davetsiz misafirle yüzleşmeyi tercih ediyorduk. Aşağıya indik ve kaotik bir manzarayla karşılaştık.

Ariadne panik içinde bir ileri bir geri koşturuyor, kapıya destek olsun diye sandalyeleri çekiyor, sonra da odunları sandalyelerin üzerine yığıyordu. Eichorn kendi ağırlığıyla kapıya baskı yapıyordu; kapının kaba kuvvetine bakılırsa en az bir öküz büyüklüğünde olması gereken biri -bir şey- diğer tarafa vurdukça kapı endişe verici bir şekilde tıkırdıyordu. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir gürültü duymamıştım, çünkü vurma sesine sanki tahtalar aynı anda testereyle kesiliyormuş gibi şiddetli bir kazıma sesi eşlik ediyordu. Gece ziyaretçilerimizin kapımızı tırmalamaktan vazgeçtikleri ve artık onu paramparça etmeye kararlı oldukları açıktı. Bir başka şiddetli *gümbürtü* tavandan bir toz bulutunun yükselmesine neden oldu.

Bu arada Wendell sandalyesinde oturmaya devam ediyor, battaniyeyi bacaklarının üzerine örtüyor, olanlarla ilgileniyor ama pek de telaşlanmıyor gibi görünüyordu. Çay içiyordu.

"Bu neden şimdi oluyor?" Özellikle kimseye sormadım.

"Adaklar yüzünden," dedi Ariadne inleyerek. "O kadar şeyin arasında onları dışarıda bırakmayı unuttuk! Tanrım, şimdi *bizi* yiyecekler!"

"Teklifler," diye tekrarladım. Wendell'e döndüm. "Bu mı?"

Bana hafifçe gülümsedi ve omuz silkti, sonra kapıyı izlemeye geri döndü, uzun bir parmağı düşünceli bir şekilde çay fincanına vuruyordu.

"Teyze!" Ariadne bağırdı. Tahtalardan birinde uzun bir çatlak belirdiğinde o da kendini kapıya doğru bastırıyordu. "Belki de peri ayağıdır, ne dersin? Onu kaybeden faun, geri vermemizi istemeye gelmiş olabilir mi? Belki de verirsek bizi rahat bırakırlar."

"Hmm," dedim bunu düşünerek. Bir dizi anının su yüzüne çıkmasına neden oldu -Wendell'in gece teröristlerimize karşı küçümseyici tavrı; tekliflerimizi küçümsemeleri. Eichorn'un görünüşü, bir hayalet gibi beni nasıl rahatsız ettiği -ayak da *bununla* bağlantılıydı. Bana ilk kez görünmesinden sadece iki gün önce İskoçya'daki o tozlu bodrum arşivinden kaçırmıştım.

"Profesör," dedim ona, "üzerinizde faunlara ait bir şey yok, değil mi?"

Bakışlarını kapıdan ayırdı. Cevap vermek yerine sorumu sessizce düşündü, sonra sakince boynundan bir zincir daha çıkardı. Zincirden tek bir diş sarkıyordu, rahatsız edici derecede uzun ve sivriydi, etobur dinozorlarla ilgili bir müze sergisinde görmeyi bekleyebileceğiniz bir şey gibiydi.

"Dani faunlar için bir tuzak kurdu," dedi. "Belki de ortadan kaybolmadan bir ya da iki ay önce. Bir tanesini, özgürlüğü karşılığında kendisini bağlantı noktasına götürmeye ikna edebileceğini düşündü. Ama tuzak yanlışlıkla yarattığı öldürdü. Boynuzlardan birini kendi araştırması için sakladı, sonra cesedi müzelerinde sergilenmek üzere Edinburgh'daki dryadoloji bölümüne geri gönderdi. Sadece birkaç parçasını saklamaya karar verdiler ve geri kalanını bir Amerikan üniversitesine sattılar."

"Bir ayak," diye mırıldandım. "Bir ayak tuttular."

Yavaşça başını salladı. "Ve bu diş. Onu aramaya gittiğimde işe yarayabileceğini düşündüm -belki de bir pazarlık kozu- bu yüzden Avusturya'ya yanımda getirdim."

Bunu özümsedim. "Evet. Şimdi her şey bana mantıklı geliyor." Ariadne'ye döndüm. "Seninki zekice bir teori. İtiraf etmekten utanıyorum ama geceleri rahatsız edilmemizin olası bir nedeni olarak ayağı daha önce düşünmemiştim."

Kızardı ve rahatlamış görünüyordu. " zaman geri mi vereceğiz?
Belki de onu pencereden dışarı atarsak, onlar-"

"Hayır," dedim. "Ayak bizde kalacak. Geri çekilin, ikiniz de."

Geri çekildiler, ancak Eichorn kendini desteklemek için hazır bekledi. Sandalyelerden birini, ardından odunları kaldırıp son sandalye için geri döndüğümde ürkütücü bir şekilde vurma ve kazıma sesleri kesildi.

"Ne-ne yapıyorsun?" Ariadne söyledi.

"Neye benziyor?" Vuruşlar yeniden başladığında boğuk bir çığlıkla geri döndüm, yüzümden sadece birkaç santim ötede bir koçbaşı vardı. Ariadne ve Rose çığlık attı. Tahtadaki çatlak uzadıkça uzadı; şimdi içinden bir hareket görebiliyordum, ama bu sadece sağanak yağmur ve savrulan yapraklar olabilirdi.

Rose gürültünün üzerine, "Delirmiş gibisin," diye bağırdı.

Deprem olmuş gibi sallanan kapı kolunun altındaki son sandalyeyi de kaldırırken Ariadne belli belirsiz, "Teyze," dedi. "Keşke bize söylesen-"

Bir çığlık daha attı, çünkü menteşelerden biri saldırıya dayanamayarak kırılmıştı -yiğit şeyler, sonunda dayanamayacakları kadar zorlanmışlardı- ve iğne odanın bir ucundan diğerine uçarak Wendell'ın astığı fotoğraflardan birinin camını kırdı. Ariadne bir sandalyenin arkasına saklanırken, Eichorn da demir bir maşayı alıp önünde salladı.

"Emily," diye hiddetlendi Rose, "hiçbir koşulda yapmamalısın- Eichorn, onu zapt etmeli miyiz?"

Rüzgâr kapıdaki çatlaktan içeri giriyordu; bir kadının çığlığı gibi tizdi. Kapı kolunu tuttum ve sanki dışarıdaki her neyse niyetimi anlamış gibi çarpma sesi bir kez daha kesildi.

"Emily-" Rose bana doğru ilerleyerek başladı.

Kapıyı açtım.

Onu geri çektiğim anda rüzgâr elimden itti ve büyük bir duvara çarptı. Kendimi saldırıya hazırladım.

-Çünkü önsezimin doğru olduğundan makul ölçüde emin olsam da, potansiyel peri canavarları söz konusu olduğunda "makul ölçüde emin olmak" ideal bir senaryo değildir. Ama endişelenmeme gerek yoktu.

Yağmurun altında duran, kapüşonu solgun yüzünü çerçeveleyen, benim boylarımda bir kadındı. Ceplerinden birkaç kurdele dökülen, Viktorya dönemi kesiminde ağır, kürk astarlı bir pelerin giymişti ve sol elinde, kapımıza saldırdığı belli olan büyük, bükülmüş bir boynuz tutuyordu. Yüzünün yarısı karanlıktaydı, ama düşünceli bir kaşın gölgelediği geniş, muzip gözler; kaş çatma çizgileriyle çerçevelenmiş cömert, kalkık bir ağız; zıtlıklarla dolu, alışılmadık bir yüz izlenimi edindim. Rüzgârın ince teller halinde yüzüne savurduğu saçları canlı bir yeşildi.

Eichorn bir çığlık attı - sanki varlığının derinliklerinden kopup gelmiş gibi çığ bir ses. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kadın gitmişti -en azından o hali, sanki rüzgârla savrulup gitmişti. Şimdi yaşlı bir kadına bakıyorduk, omuzları çökmüş, kaşları çatılmıştı ama saçları eskisi gibi yeşildi. Bir rüzgâr dalgalanması daha oldu -ya da belki de dünyaların kendisinde bir dalgalanmaydı bu- ve genç kadın geri döndü, ama benim gözüme eskisinden daha genç görünüyordu. Kapının eşiğine sis çöktü ve kadın bir anlığına gözden kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında bir hayalet gibiydi, sis onu yarı yarıya silmişti.

Eichorn tekrar bağırdı ve yarı koşarak yarı düşerek ileri atıldı. Ancak arkamızda sessizce beliren Wendell tarafından tutuldu.

"İşte, işte, dostum," dedi sempatik bir şekilde. "Sadece kendin yakalanacaksın. O Faerie'nin derinliklerine hapsolmuş durumda - senin olduğundan çok daha derinlere. Peri onun etrafında zincir katmanları gibi asılı duruyor."

"Bundan bahsetmiş olabilirsin," dedim her zamankinden daha keskin bir ses tonuyla. "Sadece birazcık."

"Üzgünüm Em," dedi de Grey'i işaret ederek. "Bu benim hikâyem değil. Ölümlüler dünyasına ait ve bunu kendi başına çözmen en doğrusuydu."

"Oh, lanet olsun senin peri mantığına."

De Grey yeniden ortaya çıktı, bir kez daha orta yaşlıydı. Üzerine yayılan sis, bedensiz eller gibiydi, küçük iplikçikler pelerini çekiyordu. Şimdi görebildiğim kadarıyla yüz ifadesi şaşkınlık içindeydi, sanki

ya da daha büyük olasılıkla, gerçekliği peri yanılsamasından ayırma yeteneğini kaybetmiş gibi.

"Ona yardım edecek misin?" Eichorn talep etti. Bana bakmıyordu. Gözleri sadece Wendell'ı görüyordu. "Onun Faerie'ye geri dönmesine izin vermeyecek misin?"

Wendell ellerini birbirine sürterek, "Tabii ki hayır," diye sıcak bir şekilde cevap verdi. "Sormana çok sevindim! Ah, bu ne kadar büyüleyici bir kavuşma olacak! Hayır, hayır dostum, sevgili Dani'ni sana geri vermek benim için bir zevk olacak."

Ani bir korku beni sardı. "Wendell, ya sen-"

Sisin ve dünyanın dalgalanmalarının arasından uzandı ya da belki de birlikte dalgalanan birçok dünyaydı ve de Grey'in küçük elini tuttu. Sonra da bir beyefendinin hanımefendiyi arabadan indirmesi gibi bir edayla onu kulübeye çekti.

-

As you might hayal edin, sonrasında olanlar oldukça bulanıktı. Elimden geldiğince sıralamaya çalışacağım; o sırada sadece Wendell'in farkındaydım.

Danielle de Grey efsaneden sendeleyerek çıkıp küçük evimize girer girmez Wendell duvara yaslanmadan önce kır evi. Rose onu düşmeden yakaladı ve birlikte yere indirdik; sanki Ljosland kışında saatler geçirmiş gibi şiddetle titriyordu. Düşen kuşların onun içinde kanat çırpışlarını duyabiliyordum - onun içindeydiler, artık bundan eminim; bu bir yanılsama değil. Bir araya geldikleri anda Eichorn ve de Grey'e dikkat etmemiştim ama onları tekrar fark ettiğimde, Eichorn Ariadne'yi kollarıyla sarmıştı ve ikisi de kapının önünde bir yığın halinde oturuyorlardı. Ariadne çırpınarak insanlara battaniye ve çay uzatıyordu. Rose zamanını, çoğunu zar zor duyduğum sorularla beni rahatsız ederek geçirdi. Ancak Wendell'i ateşin yanında derme çatma bir palete yatırıp battaniyelere sardıktan sonra, ki bu da titremenin en kötüsünün geçmesine neden oldu, Rose'la ya da başka biriyle ilgilenebildim.

"Ayağımdı," dedim sonunda. "Ben de öyle anladım." Wendell'ın yanına diz çöktüm, ateş sırtımda yanıyordu, boğazından aşağı biraz çay içirmeye çalışıyordum - Poe'nun keklerinden bir tane daha yedirmeyi başaramamıştım.

"Ayak!" Rose, sanki öfkesini paylaşacak birini bekliyormuş gibi kulübeye bakarak bağırdı. "Bunun bir açıklama olduğunu sanıyor! Emily, bize bundan daha fazlasını borçlusun. Dışarıdakinin bir peri canavarı değil de Grey olduğunu nereden biliyordun?"

"Bunu daha önce çözmeliydim," diye dürüstçe cevap verdim. "Bak." Ve merdivenleri işaret ettim.

Ariadne çığlık attı. Rose küfrederek geri çekildi ve bir sandalyeye takılıp tökezledi.

Eichorn ve de Grey hepimizi tamamen görmezden geldi.

Peri ayağı (bir insana bağlı olmadığında kelime yanlış gibi görünüyor, ama başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum) alttan dördüncü üzerinde duruyordu, ayak parmakları kapıya doğru dönüktü.

"Bu şey oraya nasıl geldi?" Rose eliyle çılginca bir hareket yaparak bağırdı. "Nasıl olur *da*-"

"Folklorun çoğunda olduğu gibi, *nasıl olduğu neden* olduğundan daha az önemlidir," diye açıkladım. "Aynı faundan alındılar. Ayak. Danielle de Grey'in taşıdığı boynuz -köylülerin hikâyelerinde bundan bahsedilirdi ama ben şu ana kadar önemini fark etmemiştim. Ve son olarak, Eichorn'un boynunda taşıdığı diş. Başından beri birbirlerine çekilmişlerdi - kendilerini yeniden bir araya getirmeye yönelik ilkel bir arzudan dolayı, sanırım ."[*2]

"Evet, elbette," diye mırıldandı de Grey. Kadının beni dinlediğini fark etmemiştim. Hâlâ elinde tuttuğu boynuza baktı. "İşte bu yüzden beni sürekli buraya getirdi. Öteki Diyar'da zaman kavramım yoktu ve anılarım bulanıktı. Beni buraya birkaç kez getirdi, değil mi?"

"Aslında on dört," dedim. "En azından sabahları kapımızda bu kadar çok yeni delik keşfettik."

Geceleri estirdiği terör için özür dilemedi, sadece başını salladı. "Evet, içeri girmek istedim. Nedenini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Sanırım boynuz irademi kendi iradesine boyun eğdirmiş olmalı - zamanın yarısında içinde bulunduğum karmaşa göz önüne alındığında zor değil. Bir kâbusun gölgeleri arasında ilerlemek gibiydi."

Kabustan gerçekten çıkıp çıkmadığını merak ettim. Dikkati her geçen an daha da keskinleşiyor gibiydi ama yine de Eichorn'da konuşmadığı zamanlarda gözlemlediğim aynı niteliğe sahipti; bir kahramanlık eyleminin eşiğinde duran eski bir heykel gibi, bir tür yüklü durgunluk. Konuşma tarzı, onun gibi renkli bir şöhrete sahip birinden beklediğimden daha sessizdi, neredeyse utangaçtı, ama dördümüzü sırayla incelemesinde, her durumda bir şekilde acımasız olacağını bildiğim özel bir sonuca varıyor gibi görünmesinde korkutucu bir şey vardı.

"O zaman-" Ariadne'nin kaşları çatılmıştı. Rose gibi o da ayak uydurmaya çalışıyor gibiydi; gerçi şu anda önünde el değmemiş bir fincan çayla bir sandalyeye çökmüş, gözlerini ovuşturan Rose bu çabasından vazgeçmiş görünüyordu. "O zaman Eichorn'un sana çekilmesinin nedeni de *ayağın* mı?"

"Evet," dedim. "Onu Edinburgh Üniversitesi'nden aldıktan kısa bir süre sonra bana göründü. Bir şekilde ayak aramızda bir bağlantı yarattı, bir tür geçici ve geçici kapı.

"Faun'un kalıntılarının ikinizi aynı yörüngede kilitli tutan şey olduğundan şüpheleniyorum," diye devam ettim yüksek sesle düşünerek. Buradaki peri diyarları bir labirent ve yine de ikiniz de bu bölgeden o kadar uzaklaşmadınız ki köylüler zaman zaman size bir göz atmadı. Diyarlar ve sanırım Halk'ın yaramazlıkları sizi ayrı tutsa da birbirinize çekildiniz."

Eichorn ve de Grey artık beni dinlemiyordu; yine birlikte sessizce konuşuyorlardı. Kendimi yabancı gibi hissediyordum - susma vaktinin geldiğini fark etmeyen, uzun süren bir konuşmacıydım. Bu rahatsız ediciydi, ne de olsa de Grey'e soracak pek çok sorum vardı. Bir tanesi diğerlerinden daha büyüktü.

Eichorn ayağa kalktı ve de Grey'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi sizi yalnız bırakacağız," dedi neredeyse umursamaz bir tavırla.

"Ne?" Ariadne ve ben birlikte ağladık.

"Yakında şafak sökecek," dedi Eichorn. Şaşkınlık içinde haklı olduğunu anladım; pencerelerden grimsi bir ışık sızıyordu. "O zaman

Köylülerin atlarından birini ödünç alıp trene doğru yola çıkacağız. Burada gereğinden fazla kalmaya niyetim yok. Biz kapana kısılmışken çok sayıda Halk bizimle eğlendi ve oyunlarının kendi diyarlarından kaçtığını görmekten memnun olmayacaklardır."

"Aceleyle ayrılmanız anlaşılabilir," dedim ve sesimi sabit tutmak için çaba sarf ettim. "Yine de bize bağlantı noktasına giden yolu göstermeyi kabul ettiniz."

De Grey, "Bazı gizemlerin çözülmek için benim için çok açık hale geldi," dedi. Delici bakışlarıyla beni sabitledi. "Bran bana bağlantı noktasını bilim için değil, peri sevgilini tahtına geri oturtabilmek için bulmak istediğini söyledi. Onların siyasetine karışmak aptallığın daniskasıdır. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Şaşkınlık ve tedirginlik içinde ona baktım. Böyle olmaması gerekiyordu. Eichorn ve de Grey'i yardımlarımız için minnettar ve bağlantı noktasını aramamızda yardımcı olmaya hevesli hayal etmiştim. Küçümseyen, önemsemeyen ve çok kaba değillerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde beni savunmaya gelen Rose oldu. "Bağlantı noktasını arama nedenlerimiz konumuzun dışında. Bir söz verildi ve bunun tutulduğunu görmek için gerekli araçlara sahibiz."

"Öyle mi?" De Grey, Wendell'ın ateşin yanında yattığı yöne doğru soğuk bir bakış fırlattı; Wendell, topak topak bir battaniye ve bir tutam altın sarısı saçtan başka bir şey değildi. "Bran'in deyimiyle bu peri kralı pek de biri gibi görünmüyor."

"İkinizi de Faerie'den çıkardı, seni nankör," diye tersledim. "*Zamanın* dışına çıkarmaktan bahsetmiyorum *bile*. Eğer bize yardım etmezseniz, sizi geride bıraktığınızdan çok daha tatsız bir diyara, faunlardan kesinlikle daha az terbiyeli bir halka atmasını sağlayacağım."

Bunu kısa bir sessizlik izledi.

De Grey keskin bir kahkaha attı. "Ah, buna pişman olacaksın çocuğum," dedi. "Senden önceki pek çok aşık aptal gibi. Bağlantıyı mı istiyorsun? Pekâlâ: Sana yolu göstereceğim."

"Dani," diye itiraz etti Eichorn. "O bir çocuk sayılmaz. Daha iyi bilmeli ve gecikmemeliyiz."

Bu öylesine büyük bir öfkeydi ki, "Bize yardım edeceğine söz veren sendin, seni iki yüzlü pislik" diye haykırmaktan kendimi alamadım.

Yine ikisi de beni görmezden geldi. "Görünüşe göre neredeyse bir asırlık yaştayım," dedi de Grey Eichorn'a, göğsünü şakacı bir şekilde dürterek. "İstersem şuradaki gümüş kulaklı eksantriğe bile çocuk diyebilirim. Benim yokluğumda ne tuhaf bir arkadaşlık kurmuşsun, canım."

Eichorn'a baktığında bakışları yumuşadı - acaba ondan böyle bir bakış alan tek kişi o muydu? Birlikte mırıldanarak mutfağa geçtiler ve Eichorn orada de Grey'in çayını hazırlamaya başladı. İkisi de diğerinden birkaç santimden fazla uzaklaşmaya meyilli görünmüyordu. Küçük kahkaha patlamaları bize doğru sürüklendi.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Rose yüzünü buruşturdu. "Hiç kimse Danielle de Grey'i uysal biri olarak tanımlamadı. Büyüleyici, evet. Sempatik, hayır."

"Biliyorum." Yine de onun acımasızlığının *bana* dönmesini beklemiyordum. Yine başka birinin hikâyesine izinsiz girdiğimi hissettim - Yüce Tanrım. Bu *benim* keşif gezimdi. Wendell kadar ben de ikisini kurtarmış, düzinelerce bilginin başarısız olduğu yerde başarılı olmuştum. Peki Danielle de Grey kimdi? En çok huysuz küratörlere takılması ve Faerie'de kaybolmasıyla tanınan bir kadın.

Egomu kuşkuyla sararak Wendell'in yanına gittim. Elimi yüzüne koyduğumda gözleri açıldı. Ama bakışları mesafeliydi ve beni tanıdığından emin olamadım. Rose'un mutsuz bir şekilde ikimize baktığını fark ettim ve hâlâ Wendell'in yanağını okşadığımı fark ettim. Ama o beni azarlamadan arkasını döndü ve Ariadne de nazikçe mutfağa doğru uzaklaştı.

Wendell'i tekrar Poe'nun keklerinden biriyle beslemeye çalıştım, ağzına bastırmak için küçük parçalar kopardım. Ama gözleri kapandı.

Elim pastanın etrafına dolandı ve onu ezdi. Bir parçamın Wendell'in mucizevi bir şekilde iyileşmesini beklediğini fark ettim. Tam da ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda hem kendisini hem de hepimizi kurtarmasını. Bu, sayısız hikâyenin şablonuna uyacaktı.

Ama belki de Wendell artık krallığın hikâyesinin bir parçası değildi. Ya da öyleydi, ama sadece bir dipnot olarak, üvey annesinin güçlüden durdurulamaza yükselirken üstesinden gelmesi gereken bir sınav olarak - Ljosland kralının yaptığı gibi kendini dünyasının dokusuna geri dönülmez bir şekilde örmek için.

Peki o bir dipnotsa, ben ne oluyorum?

Yakınına eğildim, saçlarının kokusunu, terinin tuzunu, ateşin dumanını ve onu hiç terk etmeyen yeşil yaprakların uzak kokusunu içime çektim.

"Cevabım evet," diye fısıldadım kulağına.

Bir süre daha orada oturdum, boş boş saçlarını taradım. Kekleri yemeyeceğini düşünüyordum, belki de Poe'yu tekrar ziyaret edip bir çay isteyebilirdim. Soluk ışık aydınlandı ve kayın ağaçlarının dün geceki fırtınada yapraklarının yarısını kaybettiğini, kışın keskin açılarının muhteşem sarılar ve turuncular arasından sızdığını gördüm.

Gölge gelip Wendell'in yanına oturdu. Kuyruğunu indirdi ve bakışlarımdan gözlerini kaçırarak kalçalarının üzerine hantalca yerleşti.

Bu çok fazlaydı. Kollarımı ona doladım ve onu kucağıma çektim, bu da arka bacaklarının dönmesine neden oldu.

"Benden korkmamalısın," dedim şiddetle, başını öperek. "Buna izin vermeyeceğim. Her halükarda, olanların hepsi benim hatamdı."

Gölge telaşlanmış gibiydi, siyah gözleri irileşmişti -normalde bu tür sevgi gösterilerinden hoşlanmadığım için buna pek şaşırmadım- ama kuyruğu yere çarpmaya başlamıştı. Rose'un arkamdan iç çektiğini duyabiliyordum ama umurumda değildi. Eğer öğrenmem gereken ders Halk'a çok yakın olduğum, onlara çok fazla güvendiğim ise, o zaman Shadow söz konusu olduğunda bunu öğrenmeyi reddedecektim. Onu tekrar öptüm ve burnumu yalayarak nefesinin her zamanki ölümcül kokusunu serbest bıraktı.

Wendell gözlerini açmadan, "Emily," diye mırıldandı.

"Buradayım," dedim. Beni hayal ediyor olmasından utanç verici bir memnuniyet duydum -aklımda olması gereken bu değildi, biliyorum ama işte. Shadow homurdandı ve burnunu Wendell'in saçlarına bastırdı.

Başka bir şey mırıldandı ve göz kapakları titredi. Koyu yeşil bakışları bana takıldı ve bu sefer beni tanıdığından emindim.

Keklere uzandım, hepsini boğazına tıkmak niyetindeydim ama elimi kavradı. Dehşet içinde, gözlerinin arkasında kanatların titreştiğini, yeşilin içinde gidip geldiğini gördüm.

Garip bir şekilde kasıtlı bir tavırla uzandı ve tek parmağının ucuyla yüzümdeki saçları tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bunun üzerine dünya ikiye bölündü.

Hâlâ Wendell'in paletinin yanındaki taş zemine çömelmişim. Ama aynı zamanda zamanda zamanda geriye, günler, haftalar öncesine, Aziz Liesl' gelmemizden kısa bir süre sonrasına fırlatılmışım. Wendell ve ben dağın yamacındaki küçük bir oyuğa sıkışmıştık, rüzgârdan korunuyorduk, etrafımızda zirveler vardı. Gölge Wendell'in yanında yatıyor, kuyruğu hafifçe seğiriyordu.

"Birden fazla kez tekrar yaşamak istediğin bir an var mı?" Wendell bana soruyordu.

"Hayır," dedim, çünkü bu konuşma çoktan gerçekleşmişti ve ben bu konuşmanın içinde kalmışım, değiştirmeye ya da engellemeye gücüm yoktu. "Akıl sağlığıma oldukça düşkünüm, teşekkür ederim."

Gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı, jesti aynıydı, parmak ucu tenimde tam olarak aynı yolu izliyordu. Bu his içimde dalgalandı ve iki anın üst üste bindiğini, üst üste bindikçe de birleştiklerini hissettim.

Her nasılsa, Wendell basit bir hareketle bu iki anı birbirine eklemişti. Onu daha önce de zamanla oynarken görmüştüm ama *bunu* yapabileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar esrarengiz, o kadar önemli bir şeydi ki beni dehşete düşürmüştü. Yine de bu, *neden* olduğundan daha az önemliydi.

Bu kolayca cevaplandı. Bana bir mesaj göndermek istiyordu. Ama ne?

Kedisi, korkunç Orga hakkında konuşuyorduk. Hâlâ onu düşünüyordum - geçmişteki benliğim, Wendell'a itiraf edebileceğimden çok daha fazla, canavarın gördüğünde benden nefret edeceğinden endişe ediyordu. Zihnimin başka bir kısmı da onun hakkındaki tanımlamalarını gözden geçiriyordu: *Birçok yeteneği var. Bazılarını açıklamama izin yok... Ona hayatım pahasına güvenebileceğimi söylemem yeterli.*

Parmağı kulağımın kıvrımını takip ederken, "O benim olurdu," dedi. "Her zaman senin gözlerinde."

"Tuhaf bir ruh hali içindesin," dedim ona ve bir şekilde bu bir koda oldu, anı sona erdirdi.

Arkamdaki koltuğa çarparak geri geri başladım. Kulübeye geri dönmüştüm -daha doğrusu, her *şeyim* geri dönmüştü; artık zamanın iki anında aynı anda var olmuyordum. Wendell yine uyuyordu, yüzü hafifçe ateşten yana dönmüştü, böylece yarı yarıya gölgede kalmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki, üzerime yeni ve korkunç bir büyü salmak şöyle dursun, uyandığına bile inanmak zordu.

Ellerimi yüzüme bastırdım ve hasta olmamayı diledim. Zamanı geri döndürmesinden daha kötü olduğuna karar verdim. *Bu* en azından yarı yarıya anlayabildiğim bir şeydi.

"Emily Teyze," dedi Ariadne yanıma gelerek. "Sen iyi misin?"

"Onu nasıl tedavi edeceğimi biliyorum," diye mırıldandım. Görüşüm artçı görüntülerle doldu: Wendell'in güneş ışığında parlayan gülümsemesi; bizi çevreleyen mavi dağlar. "Aman Tanrım!"

"Nasıl?" Ariadne fısıldadı, belli ki korkunç bir şey bekliyordu. Gerçek de bu değil mi zaten? Parmaklarının kulağıma değdiğini hâlâ hissediyordum ve daha önce olduğu gibi dokunuşunun bir süre daha devam edeceğini biliyordum.

Cevap vermeyince tekrar "Nasıl?" diye sordu.

"Sanırım," dedim, "onun lanet kedisini getirmem gerekiyor."

ATLAMA NOTLARI

*1 Boggartlar, istedikleri her şekle girebilen bedensiz periler, genellikle tek bir haneye bağlanırlar. Çoğu zaman ölümlü aileleri öldükten sonra bile kalırlar, bu yüzden birçok İskoç harabesinde boggartlar yaşar.

*2 Böyle bir tezi destekleyecek çok sayıda kanıt vardır. Sadece iki örnek vermek gerekirse: Dingle'nin Kara Tazısı, bir avcının tuzaklarından birinden bir hayvan bacağı kurtardığı, onu yediği ve daha sonra eksik bacaklı devasa bir kara köpek tarafından ülkenin bir ucundan diğerine takip edildiği bir İrlanda masalı; ve geçen yıl kaydettiğim Ljosland'dan garip bir hikaye, bir çiftçinin kar kralının evcil hayvanlarından biri olduğunu fark etmeden bir kuzgunu vurduğu ve çocuklarının her birine tüylerinden birini verdiği. Aile

Ta ki cesur bir genç kız, yerel bir brownie'nin tavsiyesine başvurana kadar.

tüylerin tekrar bir araya getirilmesini önerir ve ardından ailenin zorlukları mucizevi bir şekilde çözülür.

OceanofPDF.com

8th October

It seems the Kavanoz görmek için yeterli ışık sağlıyor, sanırım bu da *bir* işe yarıyor. Yazma eylemini rahatlatıcı buluyorum, bu yüzden yazabildiğim sürece yazacağım.

okudum ki son girişi bitti, ve eminim ki Wendell olacak

hayal kırıklığına uğradım. Kendisi saçı başı birbirine karışmış bir şekilde yere uzanmışken ve ben de yırtık pırtık elbisemin içindeyken teklifinin kabul edilmesini istemezdi. Ve tabii ki, bilincini kaybetmiş olması nedeniyle, cevabın son derece olumsuz bir doğası vardı.

Eğer romantizm ve yüksek drama istiyorsa, Danielle de Grey'e evlenme teklif etmeliydi.

Kediyle (Tanrı) ilgili hoş olmayan açıklamadan sonra de Grey'e bir saat içinde ayrılacağımızı bildirdim. Yıkandım, yemek yedim ve biraz kestirmeye çalıştım, sonra bundan vazgeçtim ve zamanımın çoğunu bir önceki günlük yazısını karalamaya ayırdım. Ariadne rahatsız edici bir şekilde odama girip çıkmaya devam ediyordu. Ona çantama birkaç gün yetecek kadar erzak koymasını söylemiştim ama o bana sürekli sorular soruyordu: atıştırmalıklara ihtiyacım olacak mıydı ve sanki Wendell'in diyarında hava sıcaklığının ne olacağını biliyormuşum gibi hangi havaya göre giyinmem gerekiyordu.

"Kedinin onu iyileştirebileceğini nereden biliyorsun?" diye sordu sonunda, elbette başından beri sormak istediği ama bir türlü cesaret edemediği soruydu bu.

"Her şeyi açıklamak çok uzun sürer," dedim günlüğümden başımı kaldırmadan. "Wendell'in bana daha önce kedisinin özel yetenekleri hakkında bir ipucu verdiğini ve şimdi bunu anladığımı söylemek yeterli. Bana doğrudan söylemesi bir büyü tarafından engellenmişti, bu yüzden mesajı iletme için dolambaçlı bir yöntem kullandı." Bununla elbette çılgınca bir yöntemi kastetmiştim. "Muhtemelen buna hiç ihtiyacım olmayacağını umuyordu, bağlantı noktasını bulduğumuzda Orga'yı kendisi getirmeyi planlıyordu, ama belli ki şu anda kendini kurtaramıyor, bu yüzden bunu yapmam için bana ihtiyacı var."

Bunu büyük bir memnuniyetle söyledim. Ne de olsa bu sefer onu kurtaran ben olmak niyetindeydim. Neredeyse kendimi midemde kıvrılan dehşetin heyecan olduğuna inandıracaktım. Neredeyse.

Silva Lupi. Dryadologlar daha önce bu diyara girmenin yolunu buldular, bu doğru; hiçbirisi tekrar çıkmanın yolunu bulamadı.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" Ariadne söyledi.

"Burada amacımıza ulaştık. Wendell'in diyarına açılan bir kapının yerini bulduk ama Wendell şu anki haliyle üvey annesini deviremez. Bu yüzden oraya kendim gideceğim, kediye alacağım ve geri döneceğim. Bu kadar basit."

"Basit," diye yineledi Ariadne boş bir sesle. Orada hareketsiz durmaya devam etti. Onu görmezden geldim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, "Yalnız gidemezsin," dedi. "Yalnız gitmem tek seçenek," dedim. "Kediler Gölge'yi hor görür. *Sen* On dokuz yaşındaki yeğenimi Faerie'ye sürüklemek için nasıl bir canavar olabilirim? Rose'a gelince, o ölü bir ağırlıktan daha kötü olurdu. O tepede, en basit büyüünün üstesinden gelmişti. Belli ki bu iyileştirme büyüü onu Wendell'in de söylediği gibi peri hilelerine karşı daha duyarlı hale getirmiş."

Orada bir katır gibi durmaya devam etti. "Ben de seninle geliyorum. Çantamı çoktan hazırladım."

"Hayır," dedim - sadece bu kelimeyi. İşte o an, her zaman yaptığı gibi geri adım atması gereken andı. Daha kelime ağzımdan çıkmadan onu ve itirazlarını aklımdan çıkarmış, dikkatimi günlüğüme vermiştim.

Ama uysalca dönüp gitmek ve beni rahat bırakmak yerine, "Eğer gelmeme izin vermezseniz, babama mektup yazacağım," dedi.

Keskin bir kahkaha attım. "Faerie'ye hücum etme arzuna sempati duyacağını mı düşünüyorsun? Seni reddettiğim için onun gözünde itibarım artacak - ama kuşkusuz bunun nedeni benden beklentilerinin yer seviyesinde olması."

"Anlamıyorsunuz," dedi. "Ona bir mektup yazacağım ve bana çok az gözetim verdiğinizizi, tehlikeye rağmen dağlarda her saat dolaşmama izin verdiğinizizi söyleyeceğim. Ve *sonra*, mektubu gönderdikten sonra, seni nexus'a kadar takip edeceğim. Peki ya size yetişemezsem ne olacak dersiniz?"

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. Ariadne solgun görünüyordu ve birkaç kez özür dileyecek gibi oldu ama özür dilemedi. Bakışlarımı da kaçırmadı.

"Seni sefil velet," dedim sonunda. "Seni yatağına bağlayacağım."

Cevap olarak kapıyı işaret etti ve "*Bana*" diye seslendi. Önce Gölge'ye seslendiğini sandım ama sonra bir eşarp -Wendell'in ona verdiği Cezayir menekşesi eşarp- hiç de hoş olmayan bir şekilde sürünerek odaya girdi. Ariadne onu sakince aldı ve omuzlarına yerleştirdi.

"Ne işe yaradığını çözdüm," dedi. "Temel komutlara itaat ediyor. Kapıları açabiliyor ve bir şeyler getirebiliyor. Özellikle boynuma en son tarzda sarılmasını istediğimde bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Çayımı yapmak gibi karmaşık bir şey istediğimde ise öylece yatıyor, seğiriyor. Ama eminim ki bir parça ip kesmek için bir bıçak getirebilir. Hatta büyük olasılıkla siz bana yaklaşımdan ipi yakalayıp *size* bağlayabilir."

Lanet olası Wendell! Doğal olarak bile saçımı başımı yolmamı sağlayabiliyordu. Günlüğümü yavaşça kapattım ve dedim ki, "Senin hayatın

aptal bir eşarptan daha değerli. Sırf sizin için önemli diye bu şeyi kurdele yapmayacağımı sanmayın."

"Deneyebilirsin ama geçen gün bir dikenli çalıda yırttım ve yirmi dakika içinde kendini onardı."

Nefesimin altında küfrettim.

"Eşyalarını toplamayı bitireceğim," dedi ve odadan çıktı. "Bu anlaşma değildi!" Arkasından seslendim.

Ama gerçekten, diye fısıldadı küçük bir ses, *o da gelse o kadar korkunç olur muydu?* Ariadne sinir bozucu olabilirdi ama aynı zamanda zeki ve becerikliydi. Bir kedi insanıydı; normalde bilimsel bir keşif gezisi için ön koşul değildi, ama bu durumda?

Onu durdurmanın bir yolunu bulmak için zamanım var mıydı?

Sonunda, her şeyi belirleyen bu son nokta oldu. Tam Rose ile durumu tartışırken, kapımız endişe verici bir şekilde çalındı. De Grey'inkinin şiddetine yakın bir şiddette değildi, ancak kolektif sinirlerimizi yıpratmak için yeterli bir hatırlatma görevi gördü.

Rose kapıyı açtı ve Julia Haas'ın kızlarından biri içeri daldı -Elsa, diye düşündüm. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefese kalmıştı.

"Ne oldu?" Talep ettim. "Faunlar-"

"Hayır, hayır," dedi kız ve sonra yan tarafını tutarak eğilmek zorunda kaldı. "Astrid!" Ariadne ağladı ve o anda bunun Ariadne'nin özel arkadaşlık kurduğu kız olduğunu hatırladım. "Eberhard mı? Geçti mi? Buyurun, oturun."

Bir sandalye çekti ama kız başını salladı. "Vakit yok," dedi soluk soluğa. "Eberhard zar zor yaşıyor. Seni uyarmaya geldim. Köylüler seni kovmak için toplanıyor."

"Bizi dışarı atmak için!" Rose kızgınlıkla değil ama bir tür bıkkınlıkla bağırdı. "Tabii ki öyle: hak ettiğimizden fazlası değil bu."

"Gerçekten de öyle," dedim suratımı asarak. "Yine de zamanlama uygunsuz. Ne zaman geliyorlar?"

Kız gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Şimdi! Başlamak için on dakikam vardı, belki de yirmi. Peter ve arabasıyla gelecekler ve eğer

Eğer kendi isteğinizle gitmezseniz, eşyalarınızı toplayıp size trene kadar eşlik edeceklerdir. Zarar vermek niyetinde değiller, ancak Halkımızı kızdırdığınız için düşünmüyorlar-"

"Aralarında kalmamızı güvenli bulmuyorlar," diye bitirdim. "Evet. Anlıyorum."

Kız bir sandalyeye yığıldı ve Ariadne onun yanına oturdu, birlikte mırıldanırlarken güven verici bir şekilde kolunu okşadı.

"En azından yaba yok," dedi Rose sert bir sesle. "Bir keresinde başıma gelmişti; bir grup Northumberland'lı çiftçi el arabalarını kızdırdığımı düşünmüştü."

"Wendell bu durumdayken hareket ettirilmemeli," dedim. "Farris, belki köylüleri ikna etmeye çalışabilirsin. Onlara Wendell'in hasta olduğunu söyle, belki bir iki gün daha kalmana izin verirler. Umarım Faerie'deki işimi tamamlamama yetecek kadar uzun bir süre."

Rose yavaşça başını salladı. "Peki ya dinlemezlerse?"

"O halde Leoburg'a çekilmeli ve beni orada beklemelisin." Wendell'in o dolambaçlı dağ yolunda itilip kakılması fikrinden nefret ediyordum ama yapacak bir şey yoktu. Mutfak kapısında, omzunda Eichorn'la gezinen ve sahneyi uzaktan ilgiyle izleyen de Grey'e döndüm. "Hemen Grünesauge'a gidiyoruz."

Astrid korkmuş görünüyordu. "Eğer saklanmaya çalışırsan köylüler sana kızar."

"Saklanmıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Gideceğim. Sadece farklı bir yoldan gideceğim."

-

Fog clung to Dağları ipek katmanları gibi sarıyor, çukurlarda birikiyor, sırtların ve kayalıkların sivri kenarlarını yumuşatıyordu. Yarattığı tehlikelere rağmen içinden geçmek zorundaydık ve ancak gri kıvrımların ayrıldığı bir yere ulaştığımızda, sis tekrar kapanmadan önce birkaç metre erken güneş ışığı

Rahatça nefes alabiliyordum. Vadiye giden bu yolu artık o kadar iyi biliyordum ki, yolu gösteren bendim, Eichorn ya da de Grey değil.

Ölümlüler âleminin topografyası, Faerie'de geçirdikleri yıllar yüzünden umutsuzca karışmıştı.

Kulübeyi geride bıraktığımızda, de Grey'in dikkatli bakışları Gölge'nin üzerinde durdu. "Canavar, Halk'a karşı bir çeşit koruma sağlıyor mu? Anladığım kadarıyla köpekler onları belli bir mesafeden algılayabiliyor, ancak ben onları sahada hiç kullanmadım."

"Gölge beni korumak için burada değil," diye cevap verdim. "Ama senin koruman için. Sen ve Eichorn'la birlikte kulübeye dönecek. O bir peri canavarı, bir gaddar ve sizi Öteki Diyar'a geri çekmek isteyebilecek Halk'tan koruyabilir."

De Grey gözlerini kırptırdı. Eichorn, "Teşekkür ederim," dedi; bizi arkamızdan bıçaklamaya kalkıştıktan sonra yardım etmeleri için onları tehdit ettiğim düşünülürse, bu beklenebileceği kadar boş bir sözdü. Cevap verme zahmetine girmedim.

De Grey ise yeni keşfettiği bir ilgiyle beni izliyordu. Bakışlarında herhangi bir karşılıklılık hissi olmadığı için sinir bozucuydu; yarattığı rahatsızlığa aldırmadan, sonuca varana kadar size bakıyordu. "Bir gaddarı mı evcilleştirdin?"

"Bir bakıma," dedim, çünkü hayatını kurtardıktan sonra Gölge'nin benden çok beni seçtiğini ona söylemek için bir neden görmüyordum - Kara Tazılardan herhangi birinin geleneksel anlamda evcilleştirilebileceğinden şüpheliydim. İkisiyle de daha fazla konuşmaya gerek görmedim. Ariadne'nin peşinden ilerledim.

Kulübeden ayrıldığımızdan beri yeğenimle konuşmamıştım. Keyfim yerinde değildi ve bu durum kızın ruh halimi algılayamamasıyla daha da kötüleşti. Bana eşlik etmesi için ona izin vermemiştim; sadece onu durduracak zamanım kalmamıştı. Yine de yolculuğa ne kadar hazırlıklı olduğunu, İrlanda'nın peri diyarları hakkında ne kadar kapsamlı okumalar yaptığını, günlük egzersizlerinin ona ne kadar dayanıklılık kazandırdığını anlatıp duruyordu; belli ki onu en yakın bogle kapısından içeri tıkma fantezileri yerine onun güvenliği için endişelendiğimi varsayıyordu.

"Eğer geride kalırsan," dedim, sonunda nefes almak için durakladığında, "bana en ufak bir gecikme yaşatırsan ya da bu sefere engel olursan, seni *fuchszwerge*'in yemesi için bırakırım."

Tek kelime daha etmedi.

Sisin içinde aceleyle ilerledik, otların arasında gezinen birkaç serseri koyunun yanından geçtik ama insan yoktu. Yönümü bulmak için birkaç kez durakladım. Bu duraklamalardan birinde pelerinin eteğinden bir şeyin çekiştirildiğini hissettim ama bir kayaya takıldığını düşünerek önemsemedim. Sonra belime bir şeyin battığını hissettim -belki de rüzgârın savurduğu bir daldı- ama elimi üzerinde gezdirdiğimde hiçbir şey yoktu.

Bir an sonra de Grey keskin bir sesle "Emily," dedi. Sağ omzumun arkasında bir yere bakıyordu ve yüz ifadesi çok tuhaftı. Aşağıya baktım ve Poe oradaydı, bir böcek gibi bana yapışmış, uzun iğne parmakları apoletime batıyordu.

O kadar irkildim ki çılgılık attım ve hemen pişman oldum; zavallı Poe korkuyla yere atlayıp bir ağacın arkasına kaçtı.

"Çok özür dilerim," diye seslendim gürleyen kalbime. "Seni beklemiyordum ufaklık. Buraya nasıl geldin?"

Poe ağacın arkasından kenara çekildi. "Sana verdiğim *benim* kapımdı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de ona göre öyleydi.

Kurbağaların arasına çömeldim. Poe'nun ağaç evinden bu kadar uzağa gitme cesaretini göstermesinden korktuğu belliydi; hafifçe titriyordu, bu da tüylü kapüşonunun gözlerinin üzerinden kaymasına ve bakışlarının bir o yana bir bu yana savrulmasına neden oluyordu.

"Buraya gel," dedim yatıştırıcı bir sesle ve Poe göz açıp kapayıncaya kadar dizimin gölgesine çökuverdi. Orada çok daha sakin görünüyordu.

"Nedir bu yaratık?" diye sordu de Grey. "Bir çeşit cin mi?"

"Bilginler bugünlerde o kelimeyi kullanmıyor," dedim. Sanırım onu düzeltmek önemsiz bir şeydi ama bu aldığı zevki azaltmadı. "Peri terminolojisi sizin döneminizden bu yana büyük ölçüde modernize edildi, ancak bazı eski kelimeler gevşek bir şekilde kullanılmaya devam ediyor. Ljosland ağaç keklerinden biri. Wendell ve ben onunla geçen kış tanıştık, o zaman gerçekten çok yardımcı olduğunu kanıtladı. Artık onun ailesi arasında sayılacak kadar şanslıyız."

Poe bunun üzerine biraz daha dik durdu. "Ben şanslı olanım. Daha önce ölümlü bir ailem yoktu, gürültülü botları gelip beni ezdiğinde hep saklanırdım.

ormanın içinden. Ve şimdi *fjolskylda*'m olarak bir ölümlüye ve yücelerin prensine sahibim! Bu harikulade bir şey." Bu hatırlatma karşısında oldukça korkmuş görünüyordu. "O burada değil mi?"

"Wendell kulübeye döndü," diye onu temin ettim. "Lütfen bize neden geldiğinizi söyleyin."

"Lord Hazretleri'nin ülkesiyle ilgili haberleri duymak istemiştiniz," dedi. "Haberlerim var!"

"Bu harika," dedim, kendimi gerçekten duygusal hissederek. Poe'nun orada korku ve gurur dolu bir heyecanla oturuşunda ona sarılma isteği uyandıran bir şeyler vardı.

"Evet, ağacıma hayret etmek için uzaktan yakından gelen pek çok Halkla konuştum," diye gereksiz bir açıklama yaptı Poe - bu noktayı tekrarlamaktan zevk alıyor gibiydi.

"Doğal olan da bu," dedim.

Başını salladı. "Tanıştığım herkese yazlık diyarlardan haber sordum," dedi ve sonra Faie dilinde daha önce hiç duymadığım bir kelime ekledi, bu da sırtımdan aşağı biraz ürperti gönderdi. "Ağaçların gözlerinin olduğu yer" anlamına geliyor.

"Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer" dedim. "Wendell'in krallığını mı kastediyorsun?" Poe başını salladı. Wendell bana krallığının Faie adını hiç söylemedi.

-Nedenini hayal bile edemiyorum. Çok çekici bir lakap.

"Gezgin bir tenekeciyle konuştum," diye devam etti Poe, "bana oradaki kraliçenin büyük bir karmaşa yarattığını söyledi. Bütün komşularını fethetmiş ve şimdi yüksektekiler kendi aralarında savaşıyorlar. Tüm ağaç-halkı, nehir-halkı ve barrow-halkı saklanmak için ellerinden geleni yapıyorlar, ama yüksektekilerin her yerde savaşması, kurtları ve atlarıyla tepinmeleri ve saldırmaları korkutucu."

Kendimi baygın hissettim. "O zaman Wendell'in üvey annesi İrlanda krallıklarının kaçını kontrol ediyor? Üç mü?"

"Dört," dedi Poe.

"Yüce Tanrım," dedim. İrlanda krallıklarının yarısından fazlası! Bu onu tüm Britanya Adaları'ndaki en güçlü peri hükümdarı yapardı. Tahttaki tek rakibinin yolundan çekilmesini istemesine şaşmamalı.

Altında parçalanmış bir krallık kaynıyordu. Elbette Wendell'ın sandığı gibi sadece benim yüzümden değildi. Belki de varlığımın farkında bile değildi.

"Annem böyle gidip gelmemi istemezdi," dedi Poe, parmaklarını pelerininin içinde gezdirerek -biri tenimi sıyrınca irkildim. "Ama umurumda değil! Bu çok heyecan verici." Rengi soldu ve pelerinimi daha sıkı kavradı. "Yine de ağacımı özlüyorum!"

"Birazdan ona geri döneceksin," dedim. "Ve bilin ki benim ve Wendell'ın sonsuz minnettarlığına sahipsiniz, şüphesiz o da size ağaç evinize çok süslü yeni bir eklenti hediye etmek isteyecektir."

"Bir de bu var," dedi Poe. "Adil Olan'dan... Mektubunuzu okurken onu izledim ve sonra hızla uzaklaştı. Döndüğünde bunu getirdi ve pınarın yanına bıraktı."

Nefesim kesildi. Titreyen ellerimle küçük kâğıt destesini aldım. Aceleyle yazılmış ve lekeli, sekize katlanmış bir mektup olduğu ortaya çıktı. Katlardan birinin içine sıkıştırılmış bir pusula vardı, ona zar zor baktım, bunun yerine tüm dikkatimi mektuba verdim.

Sevgili Em,

Çünkü onun diyarına gideceğinizi biliyorum-

Öyle değil mi? Belki de çoktan yola çıkmışsınızdır. Margret o kadar da deli olmadığını söylüyor. Deli olduğunu sanmıyorum, ama ne kadar kararlı olduğunu biliyorum, dostum.

Margret bunu düğün gününde miras olarak almış. Görünüşe göre

Uzun Boylular'dan atalarından birine bir hediye idi. Biz hiç çalıştıramadım ama içimden bir ses sizin çalıştırabileceğinizi söylüyor.

Lütfen dikkatli olun! Döner dönmez bize yazın.

Çok sevgiler,

Lilja

Poe ellerini ovuşturuyordu. "Onu size getirmek doğru muydu?"

"Doğruydu," dedim sessizce, gözlerimdeki nemi silerek. "Gerçekten de çok doğru."

"Bu ne işe yarıyor?" Ariadne omzumun üzerinden pusulayı inceleyerek sordu. Söğüt ağacından oyulmuş, basit ve zarif bir şeydi, sadece kuzeyi göstermek için kenarına küçük bir inci iliştirilmişti. İğnesi narin bir obsidyen puluna benziyordu, parlıyordu ve bıçak keskinliğindeydi. Bana bir şekilde Saklı Olanları hatırlattı; tüm keskin hatları ve sade güzelliğiyle.

"Sanırım bunu öğreneceğiz." Pusulayı cebime soktum ve Poe'ya döndüm. "Sana bir sorum daha var ufaklık."

Çantama uzandım ve gri sheerie ile savaşımızdan sonra ortaya çıkan garip maddeyi sakladığım cam kavanozu çıkardım. Küçük ışık korları güveler gibi sağa sola sürükleniyordu. Kavanozu metal bir tıpayla kapatmıştım, bu tıpa maddeyi yeterince muhafaza ediyor gibi görünüyordu.

Wendell buna *dökülen sihir* demişti. Ve ayrıca, daha da ilginç bir şekilde, *tiftik*.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Poe'ya sordum.

Parmağını cama vurdu. "Evet, evet, biz buna süpürme diyoruz. Geride kalan büyü. Yüksektekiler savaşlarını yaptıktan sonra hava bunlarla doluyor." Ürperdi.

Kendimi sönük hissettim. "O zaman bunun bir faydası yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Poe. "Bütün küçük halklar ondan uzak durur. Biz ağaçlarımıza bakarız."

Kavanozu çantama geri koydum. Pekâlâ! Belki de Avrupa'nın bir ucundan diğerine taşıdığım sadece bir hediyelik eşyaydı. Yine de peri hikâyelerindeki kalıplar üzerine yaptığım çalışmalarla sık sık anılmam boşuna değil. Bu yüzden Wendell'in krallığına götüreceğim, her ne kadar bu konuda kendimi aptal gibi hissetsem de, çünkü hikayelerde böyle tesadüfi küçük şeylerin genellikle beklenmedik bir şekilde yararlı olduğunu çok iyi biliyorum.

"Yardım edebildim mi?" Poe parmaklarını birbirine geçirerek konuştu.

"Hem de çok," diye güvence verdim. "Ama eve nasıl gideceksin? Kapı nerede?"

"Kapı *sende*," dedi bıkkın bir ifadeyle, sanki kasıtlı olarak anlamazlıktan geliyormuşum gibi. "Ölümlülerin korkunç hafızaları vardır."

Ve gözden kayboldu - arkamda bir yerde, diye düşündüm, sanki gölgemden geçip gitmiş gibi.

"Nasıl," diye başladı de Grey, sonra durdu. "Nasıl oluyor bu? Küçük olanla bağlantın?"

"Bana evinin kapılarından birini verdi," dedim ona. "Görünüşe göre bu bana neredeyse bir geçit görevi görmemi sağladı - yani Poe için."

"Anlıyorum." Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Evet, Göller'deki bir peri ile de benzer bir bağ kurmuştum."

Bundan şüpheliydim. Belki de sadece sohbet etmeye çalışıyordu, ama her iki durumda da cevap vermedim ve yürüyüşümüze devam ettik. Birkaç dakika sonra pelerininde bir çekiştirme daha hissettim ve Poe'nun döndüğünü, somunlarından birini kolunun altına sıkıştırdığını gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim dikkatle alırken. Onu çantama tıktırdım - zaten oldukça doluydu, ama Poe'nun hediyesini geride bırakmak söz konusu olamazdı.

"Sıcak tutacaktır," diye gayri ihtiyari bir şekilde beni bilgilendirdi ve sonra bir kez daha ortadan kayboldu.

Çok geçmeden Grünesauge'yi gördük. Eichorn'a göre faunlar ona burada saldırmış, onu köye kadar kovalamış ve görünüşe göre yol boyunca bir dağa tırmanmaya teşvik etmişlerdi, ama kadın sadece sert bir şekilde, "Bizim zamanımızdan beri pek bir şey değişmedi, değil mi canım?" dedi ve Eichorn kıkırdadı.

"Ormanda, değil mi?" diye sordum. Beni bekleyen dehşete rağmen, bağlantı noktası olan gizem hâlâ içimi kemiriyordu; cevabı dilimin ucunda dolaşan bir bilmeceydi bu. Kendimi onu bulmakta başarısız olmadığımı, sadece daha dolambaçlı bir yoldan başardığımı ikna etmeye çalıştım ama korkarım bu egomda bir yara olarak kaldı.

De Grey sadece başını salladı ve bizi vadiye, ormanın içine ve dağın yamacına doğru götürdü.

Elbette burayı aramıştık. Vadideki her yeri aramıştık, giderek artan bir dikkatle baktığım birkaç tehlikeli yamaç dışında

son günlerde çaresizlik. Bağlantı noktasının hareket etmiş olması mümkün müydü? Yine de de Grey bizi kayalıklardan yukarı çıkarırken şüphelerimi kendime sakladım. Ariadne kaydı ve bir iki metre kayarak vadiye bir taş yağmuru gönderdi. *Fuchszwerge*'in dikkatini çekmek için tam da ihtiyacımız olan şeydi.

De Grey'in farklı bir yol izlediğini düşünmüştüm, ta ki çiğle ağırlaşmış kırmızı, fincan şeklindeki çiçek kümesinin yanından dönene kadar. Bizi küçük bir sırt boyunca götürdü, sonra aniden durdu ve manzaranın içine sıkışmış bir kapıyı işaret etti.

"Tanrı aşkına," dedim.

Peri kapısı dağın yamacına öylesine uyum sağlamıştı ki, güneş ışığında göz kırpan tuhaf, kristal kapı tokmağı dışında neredeyse görünmezdi. Geçen seferkinden sadece biraz farklı görünüyordu; resim, dağ yamacının güneş ışığıyla aydınlanan hatlarına uyacak şekilde parlatılmış ve çayıra daha da uyum sağlaması için kırmızı bir çiçek eklenmişti.

"Ama," diye itiraz etti Ariadne, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı, "bu olamaz. Dr. Bumbleby oraya baktı."

De Grey, "O zaman çok dikkatli bakmamış," dedi. "İçeride başka bir kapı daha var."

"Wendell'in dikkati burayı işgal eden kişi yüzünden biraz dağılmıştı," dedim çanak çömlek yağmuru aklıma gelince. "Görünüşe göre kış halkından biri. Onu uyandırmamızdan hoşlanmadı ve hoşnutsuzluğunu belli etti."

"Buraya geldiğimde ev boştu," dedi de Grey. "Masanın üzerinde birkaç eski tabak vardı, başka hiçbir yerleşim belirtisi yoktu. Kapıya ancak uzaktan bakabildim; etrafta çok fazla cin vardı."

"Buraya geldiğimizde hiç faun görmedik," diye mırıldandım. Tekrar düşündüm. De Grey, Aziz Liesl'i kışın ziyaret etmişti. Belki de tanıştığımız peri o sırada kırlarda dolaşıyordu. Muhtemelen köylülerin pencerelerine kırağı üflüyor ya da buz sarkıtlarını siviriltiyordu, ya da kış halkı dünya kendi mevsimlerine döndüğünde eğlenmek için ne yapıyorsa onu yapıyordu. Ve belki de faunların diyarlar arasında seyahat etmeyi tercih ettikleri, kapının huysuz bekçisini rahatsız etmekten korkmalarına gerek kalmadığı zaman da buydu.

"Bu nasıl çalışıyor?" Çizmelerimden biraz daha uzun olan boyalı kapıyı göstererek sordum.

"Basitçe yürüyün," dedi de Grey.

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. *Yürüyün*. Güneşin üzerinde bir bulut sürüklendi ve manzara gibi resim de karardı. Olmayan parmağım hayaletimsi bir seğirme yaptı.

Diz çöktüm ve Gölge'nin burnu anında yüzüme bastırdı. Kollarımı onun rahatlatıcı cüssesine doladım ve onu kendime çektim.

"Ona göz kulak olmalısın," diye mırıldandım kürkünün içine. "Anlıyor musun? Onun yanında kal. Eğer ben yapamazsam - eğer o yapamazsa - o zaman en azından yanında biri olacak."

Sanırım hayvan beni anladı - kesinlikle kuyruğu tekrar sallanmaya başladı. "Gözden uzak durmayı unutma," diye tembihledim ona. Rose, köylülerden herhangi biri intikam alma arzusu gösterirse Gölge'yi saklayacağına söz vermişti ama yine de bu endişenin yolculuğum boyunca beni zorlayacağını biliyordum. Alnına son bir öpücük kondurdum ve ayağa kalktım.

Eichorn ve de Grey'le vedalaşmaya pek gerek duymadım; Eichorn çoktan arkasını dönmüş, eli içgüdüsel olarak de Grey'inkine uzanarak kulübeye doğru yürümeye başlamıştı. De Grey ise beni değerlendiren bakışlarından biriyle daha sabitlemişti. Bir karara varmış gibiydi.

"Onun adına konuşacağız," dedi bana. "Gitmeden önce. Bir hikâye uyduracağız: Faunların evcil hayvanınızı büyülediğini, kendi köpeklerini büyüledikleri gibi onu da şiddete sürüklediklerini söyleyeceğiz. Ben çok inandırıcı bir yalancıyım." Bana şaşırtıcı derecede samimi bir gülümseme fırlattı.

Kelimeler kifayetsiz kaldı ve sadece ona bakabildim. Sonunda sesime tam olarak güvenemeyerek sessizce "Teşekkür ederim" dedim.

Başını salladı. "Al bunu."

Elindeki boynuza göz kırptım. "Bununla ne yapabilirim ki? Geceleri terör estirecek bir bilginim yok."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Ucunda zehir var, seni inatçı çocuk. Hem periler hem de ölümlüler üzerinde işe yarar. Faunların kendileri hariç herkes için yararlı bir caydırıcı. Dramatik bir etki yaratmak için mi yanımda taşıdığımı sanıyorsun?"

"Her şeyden daha çok." Ama durakladım, dikkatim onun sözlerindeki tesadüfe takıldı. "Ne tür bir zehir?"

"Halkın çoğu onu sadece görmekle yetindi," dedi. "Öyle olmayanlar ise, etkilerine tanık olacak kadar uzun süre kalmadılar."

Ben aldım. Aslında, o kadar hevesliydim ki elinden kapmış bile olabilirim. "Teşekkür ederim. Tekrar."

Başını salladı. Ve böylece o ve Eichorn bizi terk etti. Gölge o kadar kolay gitmedi ama onunla sessizce konuşarak Wendell'e karşı olan görevini hatırlattım ve sonunda kuyruğunu indirerek uzaklaştı. Birkaç adımda bir durup omzunun üzerinden baktı, belli ki fikrimi değiştirip onu geri çağıracağımı umuyordu. O kadar iç karartıcı bir manzaraydı ki arkamı dönmek zorunda kaldım.

Boynuzu çantama tıktırdım - yolculuğumda yanımda ne kadar eklektik bir peri hazinesi taşıyordum! Bir köz kavanozu, yabancı bir diyardan bir pusula ve bir boynuz. İş o noktaya gelirse, bunlardan herhangi biri beni kurtarmaya yetecek miydi? Rose'un bunu hiç onaylamayacağı kesin.

"Önce ben gideceğim," diye Ariadne'yi bilgilendirdim. Sonra da, törene pek önem vermediğim için, kapıyı açıp içeri girdim.

Sanırım bunu yapabilmemin tek nedeni Wendell'i izlemiş olmamdı; aksi takdirde imkansızlık karşısında irkilir ya da geri çekilirdim ve kapı geçmeme izin vermezdi. Ariadne daha fazla sorun yaşadı; ilk denemesinde içeri giremedi ve kapıda sadece gözlerini kırıştırarak durdu.

"Tereddüt etmemelisin," diye bilgilendirdim onu. "İmkânsız olanı, imkânsız olmaktan çıkana kadar görmezden gelen Halk'tan biri gibi yürümelisin."

Etrafımı incelemek için döndüm. Küçük, şirin bir kulübeydi, duvarları sazdan ve çalıdan, taş zemini birkaç örümcek ağı dışında temizdi. Şöminenin üzeri bir çeşit siyah, lümpen kilden yapılmış heykelciklerle doluydu. Kuşlar, balıklar, tavşanlar vardı; hepsi de beceriksizce yapılmıştı - *sanırım Halk'ın bile hobilere ihtiyacı var* diye düşündüm. Kafam tavanı temizledi, ama sadece biraz. Alçak ahşap bir masa vardı, o da temizdi ve içinde birkaç tabak bulunan bir lavabo temizlenmeyi bekliyordu. Oda, masanın üzerine bırakılmış bir fener ve çıtırdayan ateşle aydınlanıyordu.

Wendell'i o kadar kızdıran periye hemen rastlamadığım için rahatlamıştım. Belli ki hâlâ evdeydi, çünkü başka bir odada hareket eden birinin çıkardığı birkaç boğuk gümbürtü ve gıcırta duydum.

"Sessiz ol," diye fısıldadım sonunda eşikten sendeleyerek geçen Ariadne'ye.

Etrafa bakındım ama görebildiğim tek kapı aslında bir kapı değil, perinin evinin derinliklerine giden bir koridorun açıklığıydı. Bu yöne doğru ilerleme fikri hoşuma gitmedi, çünkü bu yön aynı zamanda gıcırtiların ve romatizmal öksürüğün geldiği yöndü.

"Dolapları incele," diye fısıldadım Ariadne'ye, dehşet ve sevinç karışımı bir duyguyla etrafına bakarken eşarbını tutuyordu. "Ben gizli kapılar arayacağım."

Parmağımı şöminenin üzerinde gezdirdim. Bu beni perinin sanatına, küçük heykelciklere yaklaştırdı. Bunlar oldukça acınasıydı ama belki de peri bu işi uzun süredir yapmıyordu. Kilin üzerinde hoş olmayan bir şeyler vardı, şimdi fark ettim. Aslında heykelciklerin kilden yapılmadığını anlamam bir anımı daha aldı. Birkaç ayak parmağıyla karışık parmaklardı ve hepsi bir çeşit tutkalla birbirine yapıştırılmıştı. Donma nedeniyle kararmış insan uzantıları; bir keresinde, öğrencilerimden biri Brecon Beacons'da kötü bir soğuk sırasında bir gecede kaybolduğunda gözlemleyecek kadar şanssız olduğum bir süreç. Görebildiğim kadarıyla küçük perinin koleksiyonu yüzlerle ifade ediliyordu.

O kadar hızlı geri çekildim ki Ariadne irkilerek başını kaldırdı. Ona sıkı bir gülümseme verdim, bu doğal olarak onu daha da telaşlandırmaya yaradı, ama en azından gözlerini şömineden değil benden ayırmadı.

Arkamızdan kapanan ön kapıya doğru döndüm. Şimdi başımı biraz eğersen içinden geçebileceğim kadar uzun görünüyordu. Bir kahkaha attım ve Ariadne'ye işaret ettim.

Kapının iç tarafında altı düğme vardı: en üstteki, dıştakiyle aynı olan, buz kükrü kristalden bir kare ve onun altında düzensiz bir sıra halinde yerleştirilmiş beş tane. İlk ikisi bir çeşit koyu renkli taştandı, biri buzlu ve

diğeri mat ve kaygan pürüzsüzlükteydi. Dördüncüsü küçük bir akvaryum görünümündeydi, turkuaz denizden bir silindir güneş ışığıyla parlıyordu. Alttaki iki tanesi ahşaptan yapılmıştı. İlki soluk renkliydi ve karmaşık bir çiçek deseniyle oyulmuştu. İkincisinin de benzer şekilde süslenip süslenmediğini anlayamadım, çünkü büyük ölçüde minik beyaz çiçeklerden oluşan takımyıldızlarla örülmüş ıslak bir yosunla kaplıydı.

Ariadne'nin eli dolabın kapağına kaydı ve kapak yerine çarparak geri döndü. İkimiz de donup kaldık. Ama salondan gelen seslerde -belki de hayal görüyordum- hafif bir duraklama dışında hiçbir değişiklik yoktu.

Hangi kapı kolunun Wendell'in krallığına ait olduğunu tahmin edebilsem de, ilk önce en güzelini denemekten kendimi alamadım: minik turkuaz denizi. Nefes almaya cesaret edemeyerek kapı kolunu çevirdim ve kapı hafif bir iç çekişle açıldı.

Tuzlu rüzgâr perinin evine doldu. Önümde sarımsı ağaçlardan oluşan korularla noktalanmış kuru, kayalık bir sahil şeridi uzanıyordu. Turkuaz rengi deniz uçsuz bucaksız ve fazlasıyla parlaktı, sadece engebeli adalardan oluşan bir elipsle bölünmüştü. Kapının hemen ötesinde cılız bir zeytin ağacı ve beyaz çakıl taşlarından oluşan bir dağ vardı. Yapıp yapamayacağımı görmek için uzandım ve bir tane aldım - güneş koluma vuruyordu, çok tuhaf bir histi, geri kalan kısmım ise sadece perinin dağ evinin daha rahat sıcaklığını hissediyordu.

Kapıyı kapattım. "Yunanistan," diye mırıldandım. "Sanırım. Ya ölümlüler dünyasında ya da Poe'nun kapısı gibi bir çakışma yerinde gibi görünüyor. Bağlantının oraya gittiğini hiç bilmiyordum - Yunanistan'da ağaç faunlarına dair hikâyeler yok. Belki de orayı pek kullanmıyorlar?" İkinci en yüksek kapı koluna dokundum, buzla kaplı olana. "Burası Rusya olmalı. Bozkırın kenarı. Bu bir-" Altındaki taş kapı tokmağına dokundum. "Bu, bilmiyorum, diğer Rus sitesi olabilir mi? Yoksa bu oyma kapı tokmağı mı?"

"Aziz Liesl'e dönecek olan hangisi?" Ariadne endişeli bir sesle konuştu.

"Buyurun." Kristal kapı kolunu çevirip kapıyı geri döndürdüm ve bir kez daha dağın yamacına ve Grünesauge'nin yeşil-mavi gölüne bakıyorduk. Uzaktaki üç küçük noktayı bile seçebiliyordum, sırt boyunca ilerliyorlardı - Grey ve Eichorn, Gölge

arkamızdan geliyordu. Geçen zamanın çoktan çarpıtılmamış olduğunu fark etmek rahatlatıcıydı, ama o zaman sadece Faerie'nin sınırındaydık.

Ariadne, "Vay canına," diye nefes aldı ve sonra sessizleşerek kapıya bakmaya başladı.

Yüzündeki ifadeyi anladığım için koluna dokundum. "Yavaşça nefes al," diye tavsiyede bulundum. "On'a kadar saymayı da deneyebilirsin - seni sıradanlığa bağlayacak bir şeylerin olmasının yardımcı olduğunu görüyorum."

"Orada biri mi var?" diye seslendi koridorun aşağısından gelen yüksek ve titrek bir ses. "Sen misin, kardeşim?"

Ariadne ciyakladı. Kapıyı kapattım ama acelemden çarpmasına izin verdim. O anda odada buz gibi bir rüzgâr esti, ateş bir anda söndü, fener yere devrildi ve paramparça oldu, biz de karanlığa gömüldük.

"Hırsızlar!" diye feryat etti ses. "Evime izinsiz girenler!"

"Emily Teyze!" Ariadne bağırdı. "Kapı!"

"Evet, biliyorum!" Merakıma lanet ederek karanlığın içinde onu aramaya koyuldum. Elim yine Rum kapı tokmağına çarptı; sıcaktı ve kum taneleriyle tozlanmıştı. Wendell'inki en alçak olanıydı, yosunla kaplıydı.

Yoksa öyle miydi? Çiçek desenli kapı tokmağı olabilir mi? Ya da pürüzsüz taştan yapılmış olan? Midem bulandı. Düzgünce dizilmiş donmuş parmakları düşündüm - hayal gücüm müydü, yoksa şömineden gelen bir hışırtı mı vardı?

Korkunç bir çığlık havayı doldurdu ve küçük, çıplak ayakların taşlara çarparak çıkardığı sesler giderek yaklaştı.

"Emily Teyze!" Ariadne ağlamaya devam etti. Şimdi o da kapıyı yumrukluyordu. "Emily Teyze!"

Orada, elim çiyden ıslanmış yosunla buluştu. Varsayımımın doğru olması için umutsuzca dua ederek kapıyı açtım. Loş mavimsi ışık -şafak diye düşündüm- meşe, çam ve nemli bitki kokusuyla birlikte odaya doldu. Önce Ariadne'yi ittim, sonra arkasından atladım, bir başka çığlık peri evini sarsarken yankılanan bir *gümbürtüyle* kapıyı arkamdan kapattım.

O anda etrafıma aldırış etmedim; Ariadne'nin kolundan tuttum ve onu gördüğüm en yakın siperin arkasına sürükledim, yıpranmış bir

dikili taş.

Burada, Wendell'in krallığı olduğunu umduğum yerdeki bağlantı noktasının dışı Aziz Liesl'da görüldüğü şekil ve boyuttaydı ama resim şimdi içine gömülü olduğu yeşil yamaca uyuyordu. Kapı tokmağı kristal değil yosundu, diğer taraftaki altıncı kapı tokmağıyla eşleşiyordu.

Bekledik, kalplerimiz gümbürdeyerek taşın kenarından dışarı baktık. Ama peri bizi takip etmedi - belki de girişinde kalan deniz kokusuna aldanıp Yunan kırsalına doğru koşmaya başlamıştı. Bir süre geçtikten sonra Ariadne saklandığımız yerden çıkmak istedi ama onu geri çektim.

"O kadar da korkunç görünmüyordu," diye itiraz etti. Adrenalin dalgası onu sersemletmiş gibiydi ve kıl payı kurtuluşunu neşeli bir maceranın parçası olarak görmeye fazlasıyla hevesliydi.

"Dryadolojinin yol gösterici ilkelerinden biri şudur," dedim, "insan vücudu parçaları koleksiyonları yapan Halk türleriyle karşılaşmayın."

Güvenli olduğunu düşünmeden önce birkaç dakika daha bekledik. Sonra ayağa kalktım ve kapıya sırtımı döndüm.

Daha önce doğru kapıyı seçtiğimden şüphe ettiysem de artık etmiyordum. Wendell'in krallığındaydık - baktığım her yol, her gölge, renk ve ayrıntı beni ikna etti.

Nasıl? Bunu söyleyemem. Doğru, manzara Wendell'in her zaman evi hakkında yaptığı özlem dolu konuşmalarla uyumluydu. Ama aynı zamanda bu yerde garip bir şekilde tanıdık gelen ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler de vardı - Wendell ile olan yakınlığım bir şekilde bana onun diyarıyla da bir yakınlık mı aşıliyordu? Bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum ama yine de Halk ile içinde yaşadıkları doğal dünyalar arasında biz ölümlülerin anlayışını aşan bir akrabalık var.

Yeşil ve soluk taşlarla süslü bir tepenin üzerinde duruyorduk. Altımızda orman vardı, ağaçların arasında dalgalanan çançiçekleri, gölgede eriyen mor bir gelgit. Bir göl vardı - hayır, iki göl, ikincisi uzakta sadece bir parıltı çizgisiydi. Arkamızda, bağlantı noktasının arkasında ve kuzey ufkuna kadar uzanan, çivit mavisi ve katmanlı gölgeden oluşan dağlar vardı, bazıları

Karamsar gökyüzü tarafından karartılmış, bazıları grileşmiş ve güneş ışığıyla lekelenmiş.

Söylememe gerek var mı? Çok güzeldi, tabii ki öyleydi. Özellikle de rüzgârın dallarda gezinmesiyle şurada burada gümüş rengi parıltıyan orman, sanki biri süs eşyaları asmak için gölgeliklere tırmanmış gibiydi. Yine de ormanın tamamını göremediğimi, gölgelerin burada ölümlüler alemindekinden daha kalın, daha belirsiz olduğunu ve pek çok detayın rüya gibi bir pusla örtüldüğünü hissediyordum. Şimdi bile, bu satırları yazarken -hâlâ Wendell'in krallığındayım- o manzaranın , dalların arasından süzülen bir kuş gibi zihnimden kayıp gitmeye çalıştığını fark ediyorum, öyle ki sadece titrek bir kenarını yakalayabiliyorum. Belki de o yerin içinde bir büyü var ya da belki de benim ölümlü gözlerimin alamayacağı kadar çok şey var.

Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer. Kontrolümü kaybetmek için kendime küçük bir an - çok küçük bir an - izin verdim ve içimden bir hıçkırık kaçtı, hemen bastırdım. Paniğin üzerimden akıp gitmesine, görevimin ağırlığının omuzlarıma çökmesine izin verdim. Ve sonra her şeyi kilitledim.

"Görünüşe göre bu sefer rehberli tura katılamayacağım," diye mırıldandım. "Eğer değerli tepeleriniz ve ormanlarınız canavarlarını üzerime salarsa, hayaletlerin en korkuncu olur ve sonsuza dek size musallat olurum."

"Emily Teyze?" Ariadne yanıma geldi.

Başımı salladım. "İşte," dedim, ağaçların arasına doğru giden dar bir patikayı işaret ederek. Ariadne ilerlemeye başladı, açıkta kalan bu yeri terk edip gölgelerin arasına saklanmaya en az benim kadar hevesliydi ama onu durdurdum.

"Önce kendimizi gizleyelim," dedim. O bana bakarken pelerinimi çıkardım.

"Sen-" Başladım, sonra gülünç hissederek durdum. Bir *pelerinle* konuşuyordum. "Bize yardım eder misiniz? Eğer yapabiliyorsanız, lütfen fark edilmemek için bana yardım edin.

-Uyum sağlamak için."

Pelerin cevap vermedi, Tanrı'ya şükür. Wendell'in pelerinin kıvrımlarına hangi sihirleri işlediğini bilmiyordum; böyle bir ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmüş müydü acaba? *Göze çarpmamak* onun kendi gardırobuna uyguladığını gördüğüm bir kriter değil.

Pelerini üzerime geçirdim. Yerine geri dönmeye hevesli görünüyordu; benim yardımım olmadan omuzlarımın üzerinden kaydı, bu yeni bir şeydi. Kapüşonu yukarı çektim.

"Bir şey var mı?" Ariadne'ye sordum.

Gözlerini kıstı. "Hayır ama belki de sadece Halk üzerinde işe yarıyordur."

"Belki," dedim. "Eşarbınız için de aynı ricada bulunun, sonra onu saçınızın üzerine çekin."

Sonra Ariadne'ye Güç Sözü'nü öğrettim - elbette kayıp düğmeler için olanı değil, ama en son gri sheerie'ye karşı birkaç kez iyi bir etki için kullandığım Söz.

"Sana tam görünmezlik sağlayacağına güvenme," diye uyardım onu. "Kesinlikle kibar Fae'lere karşı değil. Ama bizi daha az ilginç kılacak ve umarım bu yeterli olur."

Ve böylece Faerie'nin yeşil gölgesine doğru ilerledik, başlarımız örtülü, küçük, garip bir keşiş alayı gibi ilerlerken Söz'ü zikrediyorduk.

OceanofPDF.com

9th October

Again, the date varsayımdır. Faerie'de tam bir gün geçirdik, eğer Faerie'de zamanın geçişine güveniyorsak, ki ben güvenmiyorum. Belki de ölümlüler diyarında bir ay geçti. Belki de bir saat. Sadece ikincisi için umut edebilirim. Doğruluktan ziyade kolaylık adına, günleri deneyimlediğim gibi saymaya devam edeceğim.

Wendell'in kedisini kaçırma planımdaki bariz kusur -tamamının yanı sıra, sanırım- onun sarayına, doğup büyüdüğü, sonra on dokuz yaşında sürgün edildiği ve üvey annesinin şimdi çalıntı tahtında oturduğu şatoya giden yolu bilmememdi. Ara sıra şatodan bahsederdi ama hiçbir zaman şatonun konumundan bahsetmezdi.

Faunların, *sarayımın doğusundaki dağlarda yaşadıklarını* söylemişti. Bu benim tek ipucumdu. Faunların kapısından söz konusu dağlara çıkmıştık ve dolayısıyla batıya doğru gidersek doğru yönde ilerlemiş olacaktık. Yaklaştığımızda işaret levhalarıyla ya da belki de uygun bir görüş noktasıyla karşılaşacağımızı *varsaydım* -umdum-.

Böylece güneş ve yıldızlarla yönümü bulmaya başladım. Ne yazık ki Lilja'nın bana ödünç verdiği pusula hiç yardımcı olmadı. Wendell'in diyarında kafası umutsuzca karışmış gibiydi; ibre bazen batıyı, bazen de güneyi gösteriyordu. Bir noktada pusulanın şaşkınlığında bir düzen olduğunu düşünmeye başladım ve akademik bir makale için başlıklar üzerinde düşünerek nispeten memnun bir iki saat geçirdim.

"Kuzey Yıldızı Kadar Sabit: Peri'nin Manyetik Alan Üzerindeki Etkisi"? Oraya karşı duyduğum dehşetten uzaklaşmak için faydalı bir oyalanma oldu, ama aynı zamanda zihnimin bilimsel bir kısmı da böyle durumlarda bile asla tam olarak kapanmıyor.

Ormanın serin gölgesine adım attığımızda, Wendell'in diyarının adını nasıl aldığı hemen ve dehşet verici bir şekilde anlaşıldı. Yine de ben-

Bir an için kalemi bırakmak zorunda kaldım. Kelimeleri yazabileceğimi sanmıyorum; böyle bir şeyi tarif etmeye çalışmak, zihnimin bir saniyeden daha uzun süre üzerinde durmasına izin vermek düşüncesi çok fazla. Belki ölümlüler dünyasına döndüğümde ve mesafe koyduğumda, kelimeler daha kolay gelecektir. Şimdilik, aklımı başımda tutmak için, bunun yerine ormanın zeminini kaplayan çançiçeklerine odaklanmama izin verin; bulutların arasından sızan, her şeyin kenarlarını bulanıklaştıran ve dünyayı suluboyaya çeviren puslu güneş ışığı. Ağaç tepelerinden ara sıra gelen gümüş parıltılara. Bunlar gerçekten de süslerdi - kontrol etmek için meşelerden birine tırmandım - ama ölümlülerin Noel ağaçlarına yerleştirdiklerinden daha büyük, narin gümüş küreler, içi boş ve yumurta kabuğu kadar hafif. Onlarla ilgili bir şey aklıma peri taşlarını getirdi ve yerçekimi kavramını küçümseyerek, bir sis bulutu gibi arasında asılı kaldığı ağaçlara geri sürüklenmesi için bibloyu aceleyle bıraktım.

Bizi ormanın içine götüren patika sonunda daha geniş, daha iyi yüründüğü belli olan bir yola çıkardı. Bu yol kabaca doğru yönde ilerlediğinden, bir süre bu yolu takip ettikten sonra bir kavşağa vardık ve burada tekrar batıya doğru ilerledik. Kelebekler ve neşeli sarı çiçeklerle taçlandırılmış hoş dereler ve açık tepeler geçtik. Ayrıca o kadar sık ağaçlı korulardan geçtik ki, sanki gece isyan etmiş ve kalıcı bir ikametgah kurmuş gibi hiçbir ışık içeri giremedi. Bu korulardaki hava iğrenç derecede nemliydi ve meşelerin kabukları yer yer hareket ediyor gibiydi - ta ki bunun düzinelerce sümüklü böceğin yavaş ilerleyişi olduğunu fark edene kadar. Karanlıkta parlayan sarı benekli derileriyle ilginç yaratıklardı. Bu yerlere girmeden önce Ariadne'yi kendime yaklaştırdım ve pelerinin bir kısmını onun etrafına sardım, pelerinin bu amaç için mecburen genişledi. Bunun etkili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama hiçbir şey bizi tehdit etmedi; yine de sık sık dallarda bir hışırtı duyuyorduk,

Rahatsız edici derecede yakın, ilerleyişimizi gölgeliyor gibiydi. Ve tabii ki, gözler vardı-

Ama şimdi bundan bahsetmeyeceğim.

Gün boyu süren yürüyüşümüz sırasında Halk ile sadece ara sıra karşılaştık. Coğunlukla hareketleri duyuluyordu, görülüyordu: uzaktan gelen kahkahalar, genellikle atların ya da diğer büyük evcil hayvanların gümbürtüsü ya da çalan müzik, ancak hiçbir zaman silikleştikten sonra bir dakikadan fazla hatırlayabildiğim bir melodi olmadı. Sanırım yolun hemen dışında evler vardı, çünkü ara sıra patikanın kenarlarındaki çimenlerde çiğneme izleri ya da paralel yerleştirilmiş, aralarında bir atın geçebileceği kadar yer olan iki beyaz taş seçebiliyordum. Bazen ağaçlardan birinin dalından ya da budak deliğinden bizi dikizleyen meraklı bir kek görülebiliyordu ama ben sadece ıslak siyah gözler ve uzun parmaklar gibi bir izlenim yakalayabildim; yosun renginde tek bir şapka.

Daha sonra, ileride birinin uğultusunu duyduk ve bir dönemeçten döndüğümüzde az ötede başka bir yolcunun ilerlediğini gördük. Benden sadece biraz daha küçük bir periydi bu, başının üzerinde lekeli ve büyük bir başlık vardı, sanki teneke kaplarla doldurulmuş gibi sarsılarak ilerleyen bir arabayı sürüklüyordu.

Ariadne'yi hemen bir ağacın arkasına çektim, ama yolcu bizi fark etmedi, yine de beceriksiz ölümlü ayak seslerimizi duymadıklarına inanmakta zorlandım. Bir süre onları takip ettik ama yolcu gitmek istediğimizden çok daha yavaş ilerliyordu ve bu yüzden Söz'ü mırıldanırken arabanın etrafından dolanarak geçmek zorunda kaldık. Perinin yüzünde görebildiğim tek şey, çam kozalaklarından örülmüş kukuletasından dökülen koyu renk saçlarından oluşan uzun bir perdeydi. Yaratık bize doğru bir bakış bile atmadı ve kısa süre sonra onları geride bıraktık ama uğultu saatlerce devam etti, ağaçların arasında yumuşak bir şekilde yankılandı ve ikimizin de dikkatini dağıttı.

10th October

Ariadne and I Elbette vardiyalı uyuyor, biri diğeri gecenin yarısında uyandırıyor; Faerie'de çalar saat olmadan sadece bir amatör uyuyabilir. İlk gece göllerden birinin kıyısında, uyku matını kumun üzerine açarak uyuduk.

Rahat, dalgaların şırıltısı dinlendirici bir uyku sağlıyordu, tabii suyun üzerinde dans eden meraklı küçük ışıkları ve derinliklerde bir yerlerden gelen sürüngen iniltilerini görmezden gelebilirsiniz.

İkimiz de aç değildik ama Poe'nun ekmeğinden biraz yemeyi başardık; her zamanki gibi çok lezzetliydi, tereyağlıydı, biraz da çikolata kokuyordu ve çok ferahlatıcıydı. Yanımızda getirdiğimiz suyu bitirdiğimiz için artık dere ve çaylardan su içmek zorundaydık. Bu durumdan hiç hoşnut değildim ama başka bir alternatif de yoktu .[*]

"Ne yapıyorsun?" Ariadne beni izlemek için uyku minderinin üzerinde dönerek sordu. Bir şey -şüphesiz vicdan azabım- Ariadne'nin arkadaşlığı olmasa hiç uyumayacağımı ya da en azından önemli bir risk almayacağımı belirtmeden edemedi.

"Varsayımda bulunmak." Bıçağımı çıkarmıştım ve faunun boynuzunu dikkatlice kesiyordum. Ellerimde garip bir şekilde sıcak hissediyordum, yine de kendime hayal gördüğümü söyledim. Birkaç dakika sonra ucundan bir parça koparmıştım ama boynuz hâlâ keskindi.

Düz bir taş aldım ve parçayı üzerine koydum. Başka bir yuvarlak taş uygun bir havan tokmağı görevi gördü ve şeridi ince bir toz haline getirebildim - kırmızımsı kahverengi, kesinlikle bir kadeh şarapta gizlemek için yeterince kolay. Birinin dudaklarından fark edilmeden geçebilir miydi? Muhtemelen diye düşündüm; tozun hiç kokusu yoktu.

Wendell'i zehirleyen şey bu olabilir miydi? Hikâyelerde Halk, kendi diyarlarına özgü bazı bitkileri tüketerek iyileşebilirdi ama bunun tersi de geçerliydi. Burada Wendell'ın kendi diyarından bir yaratıktan alınan ve üvey annesinin kolayca elde edebileceği bir zehir vardı.

Ariadne'ye bunu söyledim ve o da, "Bunun Dr. Bumbleby'ye yardımı olabilir mi? Onu neyin zehirlediğini bilirsek, belki bir panzehir üzerinde çalışabiliriz."

"Belki de," dedim. İlginç bir fikirdi ama pratikte nasıl işe yarayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Toz haline getirilmiş boynuzu mikroskop altında inceleyebilir miydik? Bir tıp bilimcisine götürebilir miyiz?

Boynuza baktım, uzun, tirbuşon kıvrımına, ucu o kadar sivriydi ki, en dar gölgeler dışında ölümlü gözlerime görünmüyordu. Sanki o bir iğ ve ben de cadıların dokunduğu bahtsız bir kızmışım gibi, ona dokunmak için garip bir arzu duydum.

11th October

Last night was Serin ve yağmurluydu ve ne Ariadne ne de ben açıkta bir yerde uyumak istemiyorduk. Özellikle de gün boyunca her bir ya da iki saatte bir aniden patika boyunca gürleyerek gelen atlı Folk'tan kaçarak geçirdiğimiz için. Nal seslerini duyar duymaz, sadece Saniyeler içinde patikadan uzaklaşıp bir ağacın ya da çalının arkasına saklanıyorduk. Çok hızlı geçip gittikleri, bir gölge bulanıklığı ve bazen renkli bir flama oldukları için onlara asla bakamadım. Saraylı fae'lerdi, bu açıktı, atların kaba şekline sahip hayvanlara biniyorlardı, ancak onlarda garip bir şey vardı - ne olduğunu asla tam olarak belirleyemedim.

Patikanın hemen dışında, uzun eğrelti otları tarafından görünmez kılınmış devasa bir porsuk ağacı vardı. Gövdesi birkaç adamın kollarını kavuşturamayacağı kadar büyüktü ve siyah görünecek kadar gür yapraklarıyla bir düzine düğümlü dala ayrılıyordu. Yaşlı, asırlık dalları yosunlarla kaplı düz bir zemin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ne kadar uygun!" Ariadne dedi ki. "Yağmuru tamamen engelliyor!"

Ağacın görünüşünden hiç hoşlanmamıştım, peri "rahatlığına" da güvenmiyordum ama itiraz edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Buranın daha önce kamp alanı olarak kullanıldığının açık kanıtı, rahat bir sandalye işlevi gören pürüzsüz bir kütüğün yanına yerleştirilmiş kararmış bir taş halkasında bulunabilirdi. Ben seçtim

-akılsızca, ortaya çıktı gibi- bunu olumlu bir işaret olarak gördü.

Alışkanlık haline geldiği üzere, "tiftik" ya da Poe'nun deyiimiyle "süpürge" dolu cam kavanozu çıkardım ve fener olarak kullanmak üzere aramıza koydum. Küçük közler yazmaya yetecek kadar ışık veriyor, bu da büyük bir rahatlık. Eğer beni Faerie'nin gece gürültülerinden uzaklaştıracak bu günlük olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

İlk nöbeti ben tuttum, o da olaysız geçti. Bir ya da iki kez bir atlı gürleyerek geçti, bineği o sırada kurt gibi homurdanıyordu. O saatlerin çoğunu Wendell'ı düşünerek geçirdim. Gün boyunca, yolculuğumuzun yorucu doğası ve Halk'ın sürekli tehdidi nedeniyle, onun hakkında endişelenmekten kaçınabiliyorum, ancak geceleri böyle bir soluklanma yaşamıyorum. Uyandı mı? Güvende mi, yoksa başka bir suikastçı grubu onu Alpler'e kadar takip mi etti? Gölge'nin onunla birlikte olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyor; çoğu zaman sadece bu düşünce, onun yanında kıvrılmış büyük tüylü canavarın görüntüsü beni uykuya daldırıyor.

Ariadne'yi uyandırdıktan sonra, gecenin geri kalanında da tutmaya karar verdim - içgüdülerim yorgunluktan tamamen etkilenmemişti ve her geçen saat ağaçtan daha da şüphelenmeye başlamıştım. Lanet şey çok sessizdi.

"Yanımdan ayrılma," diye tembihledim Ariadne'ye, o esnerken ve ateşimizin közleri arasında kıpırdanırken. Sonra içgüdülerim bana ihanet etti ve uykuya daldım.

Ariadne çığlık atmaya başladığı anda ayağa kalkmıştım - tamamen uyanık olduğumdan bile emin değilim. Aptal kız ağacın korunağını terk etmemişti ama ateş için dal toplamak üzere yanımdan bir iki metre uzaklaşmıştı ve bu dallar şimdi her yöne dağılmıştı. Eşarbı hâlâ kuruması için bıraktığı kütüğün üzerindeydi. Ariadne sırt üstü yatmış, tekmeleyip çırpınıyor, elleriyle saçlarını tutmuş, şaşırtıcı derecede korkunç bir peri tarafından gölgelerin içine doğru sürükleniyordu.

Belki de küçük bir adam boyundaydı, kaygan koyu renkli derisi ve yuvarlak kafası bir kurbağaninkine benziyordu ve tıpkı bir kurbağa gibi hareket ediyordu; bacakları yayvanlaşmış ve orman zeminindeki devasa köklere sıkıca tutunan kocaman ayak parmaklarıyla son buluyordu. Karanlıkta tam olarak göremedim ama görebildiğim kadarıyla İrlanda'nın güneyindeki sulak alanların ve göllerin kenarlarında bulunan bir peri canavarı *olan deara* olduğunu anladım. Deara yemez

Ölümlüler -vejetaryen oldukları düşünülür- ancak yaşam alanlarındaki varlığımızdan, özellikle de kamp ateşi yakmamızdan büyük rahatsızlık duyarlar; fırsat verilirse bizi karanlığa sürükler ve boğulana kadar suyun altında tutarlar.

Tereddüt etmedim, çünkü bu olasılığı planlamıştım ve bu nedenle içgüdüsel olarak tepki verebildim. Pelerinimin eteklerini tuttum ve Ariadne'nin kıvranan bedeninin üzerine fırlattım. Giysi, tilki peri saldırısı sırasında olduğu gibi kendi kendine açıldı ve kıvrımları onu bir kefen gibi sardı.

Peri uludu, bitmek bilmeyen bir çığlıktı bu, ellerimi kulaklarıma götürüp sesi bastırmaya çalıştım. Öfke mi yoksa korku mu olduğunu anlayamadım ama yaratık Ariadne'yi serbest bıraktı ve kıvrımlı bedenini yere bastırarak saygı duruşunda bulundu, inerken geriye doğru süründü. Bir adım daha yaklaştığımda benden uzaklaştı, sonra ormanın karanlığına doğru geri kayd ve bu sırada ulumaya devam etti.

11th October–evening

We decided to O günden sonra güne erken bir başlangıç yaptık - gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı ve zaten ikimizin de tekrar uyumayı düşünmesi imkansızdı. Düşüncelere dalmıştım ve neredeyse yulaf ezmesini yakacaktım.

"Ne oldu?" Ariadne dedi ve beni endişeyle izlediğini fark ettim. Birkaç çürük dışında büyük ölçüde zarar görmemişti ve şimdi şokun etkisi geçtiğine göre saldırıyı bilimsel dokümantasyon için olgunlaşmış heyecan verici bir hikaye olarak görüyor gibiydi ve konuyla ilgili notlar almaya başlamıştı bile.

Cinayete teşebbüse tamamen sağlıklı bir tepki elbette; bir dryadologun özelliklerine sahip olduğuna hiç bu kadar ikna olmamıştım. "Pelerin," dedim.

"Periler Wendell'in onu özel olarak tasarladığını biliyordu. Büyüsü bir iz bıraktı, sıradan fae'lerin tanıyıp korktuğu bir iz - belki de yüzden Şimdiye kadar bize dokunulmadı."

"Peki ya sonra?"

"Ve böylece," dedim, "eğer sıradan fae'ler bizi kayıp krallarının dostları olarak tanırlarsa, o zaman soylular da tanıyacaktır."

"Bu iyi," dedi Ariadne. "Küçük olanın dediğine göre kraliçenin düşmanları varmış. Eğer Dr. Bumbleby'nin saray fae'leri arasında dostları varsa, belki bize yardım edebilirler."

Başımı salladım. "Wendell'in dostlarının *bizim* de dostumuz olacağını sanmayın. Bizi değerli piyonlar olarak görmeleri ve güvende olmamız için yaldızlı bir hapishaneye kapatmaları daha muhtemel. Kibar Fae'lerin ölümlüleri hafife alma eğilimleri vardır ve ne yapacakları hiç belli olmaz - belki görevimizin önemine inanırlar, belki de inanmazlar. Ve her neyse, Wendell'in düşmanlarından birine rastlamamız da bir o kadar olası."

Ariadne dudağını çiğnedi. "Ne ki? Pelerine ihtiyacımız var."

Buna verecek bir cevabım yoktu; pelerine olan ihtiyacımız, bizi içine soktuğu tehlike kadar yadsınamazdı.

Ve böylece batıya doğru yolumuza devam ettik, ancak kendimi giderek artan bir şekilde kendimden şüphe duyarken buldum. Sadece pelerinle ilgili değil, yolumuzla ilgili de: hiçbir yere varıyor gibi görünmüyorduk. Dağlar belki biraz daha uzaktaydı ama bize rehberlik edecek hiçbir şey göremiyordum, ağaçların arasından yardımsever bir şekilde çıkan bir kale de yoktu.

Ariadne, uyarılarıma rağmen, birkaç dakikada bir bir şey hakkında haykırmaya alışkındı; ister bir kapının kaba hatlarını oluşturan iki şişman kırmızı kurbağa taburesi olsun, ister gölgeli korulardaki oyuklardan parıldayan gümüş aynalar ya da çamaşır yıkamak içinmiş gibi sarkan küçük mandallı bir örümcek ağı olsun. İlk başta onu görmezden geldim, bunun sessiz kalmasını sağlayacağını umuyordum, ancak bir süre sonra onun arayışımız için yorulmak bilmeyen ve yersiz coşkusunun benim üzerimde günlük tutmamla aynı etkiye sahip olduğunu fark ettim - yani, daha karanlık şeyler üzerinde durmamı engelledi.

O sabah bir ara ormanın doğal sesinde tuhaf bir örüntü fark ettim. Yağmur durmuştu ama ağaç dalları sürekli *damlamaya* devam ediyordu ve yine de bu sesin ardına gizlenmiş hafif bir ayak sesi duyduğumu sandım, sanki küçük biri adımlarını yağmur damlalarına uydurmaya çalışıyordu. Çoğu ölümlünün fark edemeyeceği bir şeydi ama ben bu konuda epey pratik yapmıştım.

Sonunda durdum ve Ariadne'ye "Takip ediliyoruz" diye mırıldandım.

Kızın ağzı titredi. "Neyle?"

"Bilmiyorum. Ama birkaç saattir arkamızda."

Uzaktan biri kıkırdadı. Ariadne dondu kaldı. Yolu taradım ama doğal olarak sürüklenen yapraklar ve orman zemininden kıvrılan buharlaşan yağmurun arasından süzülen güneş ışığı dışında hiçbir hareket yoktu.

Çabucak düşündüm. "Ama belki de yanıliyorumdur," dedim. "Belki de sadece yapraklardır."

"Yapraklar!" diye yankılandı küçük bir ses. "Hayır, hayır, benim! Sadece birkaç *saattir* değil, bunca zamandır seni takip ediyorum."

Snowbell daha önce fark etmediğim bir siperden dışarı süzüldü. Ariadne boğuk bir ses çıkardı ve bir adım geriye düştü - hangi anıları yeniden yaşadığını çok iyi biliyordum. Korkumu gizledim ve kibarca "İyi günler" dedim.

"Arayışına yardım etmek istiyorum," dedi yaratık küçük sesiyle. "Bu bir arayış , değil mi?"

Bunun üzerine gözümü kırptım. "Bana zaten yardım ettiniz," dedim, periyi Snowbell olarak tanımlamakta haklı olduğumu umarak. *Fuchszwerge* benim gözlerimle aynı. "Bize olan borcun ödendi."

Peri kuyruğunu salladı. "Beni gönderemezsin," dedi isyankâr bir çocuğun sesiyle ve yol kararır gibi oldu.

"Bunu düşünmezdim," dedim hemen yatıştırıcı bir tonda, çünkü şimdi konunun ne olduğunu tahmin edebileceğimi sanıyordum. Sıradan fae'lerin çoğu -çoğu brownie ve bazı gezgin periler- ölümlüler ve bizim işlerimizle ilgilenir, her ne kadar ilgisizlikten etkilenseler de, hayatlarımıza karışmaktan zevk alırlar. Bu müdahalenin çoğu zaman söz konusu ölümlülere zarar verici nitelikte olması ise konumuz dışıdır.

Bana Poe'nun kapısına giden yolu gösterdikten sonra, bu vahşi küçük canavarın işe yaramanın tadına varmış olması mümkün müydü?

"Elbette sizin gibi yakışıklı ve zeki bir Halk'ın yardımını almaktan onur duyarsınız," dedim yüzümü ekşitmemeye çalışarak. Ama yakın zamanda dostlarımla yemek yemiş olsalar bile, sıradan fae'lere iltifat edemeyecek kadar pragmatik biriyim.

Snowbell bunu omuz silkerek geçiştirdi ama biraz daha dikleşti, tüyleri kabardı. "Sana kış diyarlarına giden bir yol buldum," dedi övünen bir sesle. "Bu

Çok kolay! Sadece etrafıma bakındım ve yolu buldum. Ama *ben* beceriksiz bir ölümlü sersem değilim."

Hay Allah. "Gerçekten de," dedim. "Çok etkilendim."

"Ha!" diye böbürlendi. "Çok kolaydı!"

"Bu diyarı iyi biliyor musun?" Ben sordum.

"Elbette!" dedi. "Kimse bakmıyorken sık sık kapıdan gizlice giriyoruz. Bu çok eğlenceli."

"Kraliçenin kalesine ulaşmaya çalışıyoruz," dedim.

"Şato mu?" Snowbell kaşlarını çattı. "Hum! O zaman neden bu yoldan gidiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkın bir duraksamadan sonra "Ne demek istiyorsun?" dedim. "Burası kraliçenin sarayının yönü değil mi?"

"Uzun yollardan gidiyorsunuz," dedi. "Bu yoldan çok az kişi geçer. Sadece serseriler ve hırsızlar. Kötü insanlar. Kısa yollardan gitmelisiniz. Daha güvenli, daha hızlı. *Bu* yoldan gitmek günlerinizi, haftalarınızı alır."

"*Kısa* yollar mı?" Tekrar ettim. Başım şimdiden ağrımaya başlamıştı. "içinden." Sırıttı. "Bunu bilmiyor musunuz? Neyi aptal ölümlülersiniz!"

"Korkunç derecede aptalca," dedim. "Bizi takip ettiğiniz için gerçekten şanslıyız."

"Görevleri severim," dedi peri. "Ama hiç bir görevin parçası olmadım."

"Peki o zaman!" Periye bir selam verdim. "Bizimkilere katılırsan onur duyarız. Değil mi, yeğenim?"

Ariadne tilki periye sırıtan, mide bulandırıcı bir bakışla bakıyordu. Yutkundu ve "Çok onur duydum" dedi.

"Bize Ağacların Gözlerinin Olduğu Yer'in kraliyet sarayına giden yolu gösterir misiniz?" diye sordum. "İsteğimi üç kez söyleyeyim mi?"

Peri heyecandan seğiriyordu. Kendini kontrol etmek için çaba sarf ediyor gibiydi ama bunu tam olarak başaramadı. "Pekâlâ o zaman," dedi mağrur bir sesle, gözleri parlarken.

Tekrar ettim. Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz peri önden koşmaya başladı, omzunun üzerinden neşeyle sesleniyordu: "Haydi, haydi. Bu taraftan! Gidilecek en iyi yolu biliyorum."

Ariadne ve ben yetişebilmek için patikadan aşağıya doğru koşmak zorunda kaldık; biz beklenmedik bir şekilde köşeyi dönerken birkaç browni ağaçların arkasına saklandı, bu da fark ettiğimizden daha fazla peri gözlemcimiz olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. Snowbell bir yan patika boyunca sola daldı, bu patika çiğnenmiş ve eğrelti otlarından oluşan bir çizgiden biraz daha fazlasıydı. Şaşkınlığıma rağmen, üzerinde Faie dilinde "kale" yazan ahşap bir tabela vardı ve altında da aynı kelime İrlandaca, İngilizce ve Latince olarak yazılıydı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım, daha açık konuşamayacak kadar öfkeliydim. "Onları görmedin mi?" Snowbell durakladı, omzunun üzerinden beni süzdü.

"İşaret levhaları her yerde."

Cevap olarak sadece bir dizi küfür savurabildim.

"Neden ölümlülerin dilleriyle uğraşıyorsun?" Ariadne dedi ki. "Halk, saraylarına giden yolu bulmamızı mı *istiyor*?"

Snowbell, "Bu âlemdeki yüce kişiler ölümlüleri sever," dedi. "Bazılarını kilit altına alıp evcil hayvan yaparlar. Sıkıcı olanları kurtlarına yem ederler ya da av oyunlarında av olarak kullanırlar. Diğerleri ise saraylarında danışman olarak çalışır. Yüksektekiler genellikle bu şekilde vefasız ve aptal olurlar," diye ekledi küçümseyen bir sesle. "Herkes ölümlülerin sadece yemek için iyi olduğunu bilir."

"Bizi *seviyorlar*," diye tekrarladı Ariadne. Yine midesi bulanmış görünüyordu ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Snowbell'in ölümlülere karşı tarif ettiği, bazılarına siyasi güç verilirken diğerlerinin hayvan yemi olarak kullanıldığı bu dengesiz tutum, nedense bu Halk'ın hepimizi doğal olarak kurtlara attığını duymaktan daha rahatsız ediciydi.

"Kraliçe düşmanlarını avlamaları için muhafızlarını ormana gönderir," dedi. "Bazen başıboş ölümlüleri de yakalarlar." Ürperdi. "Kraliçenin muhafızlarını sevmiyorum."

Ben de bilmiyordum - onlar hakkında hiçbir şey bilmesem de, Snowbell'i korkutabilecek herhangi bir Halk'ın gerçekten korkunç olacağını tahmin ediyordum.

"Bizi yakalamadılar," dedim. "Onları görmedik bile." "Onlar sizi gördü," dedi Snowbell.

Kıpırdamadan durdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Başından beri seni takip ettim," dedi. "Sen ormana girerken ağaçların tepesinden seni izlediklerini gördüm. Neden saldırmadıklarını bilmiyorum."

İzlediler, izlediler ve sonra gökyüzüne yükseldiler ve birlikte konuşuyor gibiydiler."

Paniğimi bastırmaya çalıştım. Bunların hiçbiri hakkında en ufak bir fikrim olmaması en hafif tabirle tedirgin ediciydi. Yine de yaratıklar Wendell'in üvey annesini uyarmak için hemen uçup gitmemişlerdi - bu da bir şeydi. "Söyleyin bana," dedim. "Bu muhafızlar eski krala sadık mıydı?"

"Onlar krallığın hükümdarına sadıklar," dedi Snowbell küçümseyerek, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Dalgınca başımı salladım. Belli ki bu yaratıklar, her ne iseler, pelerinimi tanımışlardı. Yine de bize saldırmamışlardı. Şu anki kraliçelerine olan sadakatleri ile olmayan ama gerçek kralları Wendell'a olan sadakatleri arasında kalmış olabilirler miydi?

Pelerininin garip davrandığını fark ettim. Dönüp kale yolunda ilerlemeye çalıştığımda, sanki küçük bir çocuk pelerininin eteğinden tutup beni geri çekiyormuş gibi hissettim. Beni durdurmaya yetmiyordu ama görmezden gelmek de imkânsızdı.

Ariadne endişeyle ona baktı. "Bu yoldan gitmemizi istemiyor."

"Sanırım haklısınız," dedim. "Şey, bunu fark edilmemizi önlemek için sordum.

-Kraliçenin kalesine yürümek bunu pek başaramaz. Ayrıca Wendell pelerinin üzerine bizimki gibi intihara meyilli niyetler tarafından tetiklenebilecek çeşitli koruma büyülerini yerleştirmiş. Belki de tabelaları kaçırmamızın suçlusu pelerindir." Kanlı kukuleta, anlayamadığım bir sebepten ötürü günde birkaç kez başımın üzerinden uçup duruyordu.

"Bu taraftan gitmeliyiz," dedim pelerine. Onunla konuşurken artık kendimi tuhaf hissetmiyordum -akıl sağlığımın bir işareti sayılmazdı ama bunun üzerinde durmamak için elimden geleni yaptım. "Bana güvenir misin?"

Wendell'le konuştuğumu hayal etmeye çalıştım - ki bir anlamda *öyle olduğumu* düşünüyorum, ya da en azından onun hayaletimsi bir görüntüsüyle. Büyüsü pelerinin içine işlenmişti ve peri büyülerini cansız insan eserleri gibi değildir; genellikle bir kişiliğe sahipmiş gibi görünürler ve yaratıcılarıyla uzak bir bağlantıyı koruyabilirler. Pelerin rahatsız edici çekiştirmelerine son verdi ve ilerlememe izin verdi, ancak aynı zamanda yakası, sanki bana onaylamadığını hatırlatmak istercesine belirgin bir kaşıntı geliştirdi.

Snowbell bizi dar patika boyunca çimenli bir götürdü. Kapısı , sadece karanlık bir kareyi çevreleyen üç büyük taştan oluşan bir çerçeve vardı. Durakladım, acelecilik duygumun yerini korku almıştı. Pelerin doğru muydu? Bu vahşi küçük yaratık tarafından yönlendirilmek delilik miydi? Bir nedenden dolayı -yarım hatırladığım bir hikâyenin parçası- pusulayı çıkardım ve önümde tuttum.

Şaşkınlığım karşısında iğne yavaşladı, sonra çılgınca dönmeyi bıraktı. Biraz ileri geri sürüklendi ve sonra esneyen kapıyı değil, Snowbell'i işaret etti.

"İlginç," diye mırıldandım.

"Ne?" Ariadne de durmuştu - o da aynı şekilde şu anki gidişatımızdan pek memnun görünmüyordu.

"Emin değilim," dedim yavaşça. "Ama bence ona güvenmeliyiz."

Snowbell'e döndüm. "Eğer bu bir kestirme yolsa," dedim, "Ağaçların Gözlerinin Olduğu Yer'in büyük bir kısmını atlamış olacağız."

"Hum!" Snowbell dedi ki. "Sanırım öyle. Ağlayan Madenler, çünkü yüksekliklerin gümüşlerini topladığı korkunç şelaleler. Kötü bir boggart'ın kendine ait olduğunu iddia ettiği Wick Geçidi. Ayrıca ormanın en karanlık kısmı, Şiir dedikleri cadı başlı geyiklerin toprakları. Ve daha pek çok tehlike."

Bunu her zamanki övünme tonuyla, minnettar olmaktan başka bir şey yapmayacağımı varsayarak söyledi. Sanırım öyleydi de; ama bir yanımda Silva Lupi'ye, bilimsel bir efsaneye konu olmuş, son derece büyüleyici ve korkunç bir yere gideceğimi, sonra da pazardaki yoğun bir alışverişçi gibi aceleyle oradan geçeceğimi düşünerek ağlıyordu.

"Bana göstereceksin," diye mırıldandım pelerine. "İyileştiğinde bana her şeyi göstereceksin."

Bu hem bir söz hem de bir duaydı. Snowbell'i el arabasına kadar takip ettim.

13th October?

I find the Kar Kralı'nın sarayında mahsur kaldığımda yaptığım gibi, zamanın geçişini takip etmek giderek zorlaşıyor. Hafızam düzensizleşiyor ve yıpranıyor. Merak ediyorum: Bu gerçekten de biz bilginlerin her zaman yaptığı gibi, insan zihnini bulandırmak için tasarlanmış Peri'ye dokunmuş büyülerin bir ürünü mü?

spekülasyon mu? Yoksa açıklama daha masum ve yine de daha korkunç mu: Peri'de insan anlayışının ve dolayısıyla ölümlü hafızamız olan ilkel kayıt tutma sisteminin sınırlarının ötesinde yatan şeyler mi var?

Ama tüm bu teorileri bir kenara bırakırsak, ben hakem değerlendirmesi için bir makale yazmıyorum. Bu dergiyi sürdürürken, her şeyden çok aklımı başımda tutmaya çalışıyorum.

İçinden geçtiğimiz höyüğün bir peri köyü olduğuna inanıyorum. Ağaçların içine yerleştirilmiş fenerle aydınlatılmış kapılar, ısıltılı bir gece gökyüzünün altında gümüş ipli bir gölgeliğe çıkan gümüş merdivenler gibi bir izlenim edindim - o zaman hala höyükte miydik? Gerçekten gökyüzü müydü, yoksa büyü mü? Ve kesinlikle pek çok Halk vardı, her türden Halk, bazıları insan görünümlü, bazıları ise kesinlikle *değil*, ancak hafızam bu noktada beni özellikle yanıltıyor, oraya kıymık gibi saplanmış birkaç dehşet parçası dışında. Uzun bacakları ve yelesiyle bir atinkine benzeyen devasa bir tilkinin, bir tavernanın dışındaki otostop direğine bağlı olduğu bir görüntü var, belki de? Müzik ve kahkahalar yola taşıyordu. Dikkat çektiğimizi hatırlamıyorum, belki de

oradaki tek ölümlüler değildi. Beyaz bir kurtla birlikte sokaklarda koşturan vahşi görünümlü bir insan sürüsü ve elbiseleri kirli, saçları birbirine karışmış ve dizlerine kadar uzamış, bir kapının eşiğine kıvrılmış hıçkıra hıçkıra ağlayan yalnız bir kadın hatırlıyorum.

Ondan sonra, içinde yıldızlarla aydınlatılmış bir köyün de bulunduğu bir başka mezar daha vardı ama bu konuda daha da az şey söyleyebilirim. Havai fişekler var mıydı? Bir çatırtı sesi ve gökyüzünde bir ışık patlaması hatırlıyorum; halk *ooh ve aah diyordu*. Ama bunun bir büyü gösterisi, belki de bir düello olması da mümkün. Orada bir gece geçirdik, muhtemelen iki.

Ve sonra, aniden -beni oraya götüren adımları ya da ikinci ambarın ne zaman terk edildiğini hatırlamıyorum- Wendell'in üvey annesinin şatosuna bakıyordum.

Karışık bir an için, sanki biri baş aşağı duran iki kale varmış gibi geldi bana; sonra kalenin, yukarıdaki dünyanın her ayrıntısını yansıtacak kadar durgun ve cam gibi bir gölün kıyısına tünemiş olduğunu fark ettim. Arkasında, bulutların değişken bir gölge halısıyla kapladığı ormanlık bir yamaç yükseliyordu. Orman orada burada parıldıyordu; rüzgârın savurduğu yaprakların arasından, ağaçların tepeleri arasında asılı duran gümüşten yapılmış köprülerin görüntülerini yakaladım. Şatonun kendisi de umduğum kadar görkemliydi; soluk taş duvarlar ve mazgallar genişliğinden çok daha uzundu, çünkü göl ile sarp yamaç arasında sadece dar bir düzlük vardı ve şato düzlükte kedi gibi kıvrılıyordu.

Halkın dinlenip manzarayı seyretmesi için rahat banklarla dolu bir patikanın çevrelediği gölün karşısındaki kaleyi seyrediyorduk. Neyse ki etrafta hiç kimse yoktu, çünkü henüz şafak sökmemişti, güneş taşlara sıcak altın rengi bir ışık sıçratırken bile yamacın arkasındaki batı ufku koyu, menekşe rengini koruyordu.

Onları ilk gören Ariadne oldu. "Teyze," dedi inleyerek ve koluna yapıştı.

Kalenin korkulukları ilk bakışta düzensiz bir görünüme sahipti. Daha yakından incelendiğinde, belki de orman kuşlarını uzak tutmak için bir tür çirkin yaratıkla süslenmiş oldukları anlaşılıyordu. Daha yakından incelendiğinde

"Sanırım bunlar kraliçenin koruyucuları olacak," dedim ve ardından banklardan birine oturma ihtiyacı hissettim. Ariadne kasılmalar içinde titriyordu, tıpkı Shadow'un rahatsız edici derecede düşkün bir örümceği yediğinde daha az dramatik bir şekilde yaptığını gördüğüm gibi. Etrafımızdaki ağaçların oluşturduğu gölgeler için çok minnettardım.

Muhafızlar baykuştı, az ya da çok, sanırım. Gördüğüm herhangi bir baykuştan en az iki kat daha büyüktüler, tüneklerinin üzerinde kamburlaşmış, seyrek, benekli gri tüyleri olan, tümüyle sinirli ve uyuz, eski, yengeç benzeri bir görünümüleri vardı. En kötüsü bu değildi. En kötüsü, alt yarılarının altı uzuvla son bulmasıydı; bu uzuvlar, vücutlarının merkezi çerçevesinin çok ötesine uzanan ve taşları kıskaç gibi kavrayan örümceğimsi şeylerdi.

"Neden örümcekler?" Ariadne inledi. "Örümceklerden nefret ederim. Başka bir şey de olabilirdi."

"Eğer arkadaşımıza güvenirsek," dedim Snowbell'i göstererek, "bu yaratıklardan en azından birkaçı saldırmadan bir süre bizi takip etti."

Snowbell başını sallıyordu. "Bunu yaptıklarını daha önce hiç görmemiştim. Çok tok oldukları zamanlar hariç. Sonra tekrar iştahları açılana kadar avlarının izini sürüyorlar."

Ariadne anlaşılma bir ses çıkardı.

"Kraliçenin kaç tane koruyucusu var?" Dedim ki.

"On ya da daha fazla," dedi Snowbell. "Tek seferde gördüğüm en fazla on kişi."

Korkuluklardaki korkunç baykuşları saydım. Sekiz tane. Yani birkaçı kayıptı. Şimdi bile yukarıdaki ağaçların tepelerinde pusuya yatmışlar mıydı? Örümcekler gibi üzerimize mi düşeceklerdi, yoksa kuşlar gibi üzerimize mi çullanacaklardı? İçimdeki ürperti bastıramadım.

Parayı cebimde tuttum, her şeyden çok rahatlamak için. Bu arada Snowbell esniyordu, buna tanık olmak hiç de hoş bir şey değil - büyük dişli çenesi bir menteşe gibi açılıyor ve dişlerinin diş etlerinin etrafında rahatsız edici, pembemsi bir leke var.

Arkamı döndüm ve ormanı taradım. "Burada birkaç saat dinlenelim. Ben gün ışıırken kaleye -tek başıma- gideceğim."

"Yaratıklar her korkulukta!" Ariadne bağırdı. "İçeri nasıl sızacaksınız?"

"Gizlice girmeyeceğim. Sadece yürüyeceğim."

Pelerinimin yakası zımpara kağıdı gibi boynumu kaşındırmaya başlamıştı. Görmezden geldim.

Ariadne sanki beni yanlış duyduğunu düşünmüş gibi baktı. "Ne?"

"Bunu daha önce de yaptım," dedim. "Bir keresinde Shetland'da bir goblin sarayında. Geçen yıl Ljosland'da bir kış panayırına girdim ve iki tutsağı alıp kaçtım. Onların diyarında kibar fae'lerin dikkatinden kaçmayı umamazsınız; tek seçenek aldatmacadır. Numara."

"Peki sen kim gibi davranacaksın?" Ariadne yavaşça söyledi.

"Halkı şaşırtmayacak biri," diye cevap verdim. "Kendim."

OceanofPDF.com

?–October

I have never tükenmiş hissettim. Yine de olanları yazmalıyım - çünkü başka nasıl bilinecek? Detaylar şimdiden rüzgârın savurduğu karahindiba tohumları gibi zihnimden akıp gidiyor. Peri'de çok fazla zaman geçirmenin bedeli - yine de en azından akıl sağlığımı korudum.

Sanırım.

Ariadne ve Snowbell'le kurduğum kamptan ayrılmadan önce - devrilmiş bir ağacın doğal bir barınak oluşturduğu bir vadide korunaklı bir köşe - onu pelerinine sardım. Artık işime yaramayacaktı.

"En azından eşarbımı al," diye yalvardı.

"Bu çok büyük bir risk," dedim. "Wendell de bunu biliyordu ve şüphesiz saray fae'leri arasındaki düşmanları da bunu bilecektir."

"Emily Teyze," diye itiraz etti Ariadne. Solgundu ve usul usul ağlıyordu. Hiç uyuduğunu sanmıyorum.

"Eğer dönmezsem Wendell'e yardım etmek sana düşecek," dedim ona. "Yenilebilir peri mantarlarından toplayabildiğin kadar çok topla -ne olduklarını biliyorsun, çünkü kursa katıldın- ve bir miktar da böğürtlen. Kendi diyarının yiyeceklerini tüketmek onu iyileştirebilir."

Elbette buna inanmıyordum ve bunu esas olarak veledin beni takip etmesini engellemek için söyledim. Ne ona ne de bir başkasına Silva Lupi'nin kraliyet sarayına girip tek parça halinde çıkma konusunda güvenemezdin. Tek bilgin bendim.

Böyle bir şeyi başarabileceğini biliyordum ve öyle olsa bile, ihtimaller bana oldukça elverişsiz geldi.

Neyse ki sözlerim istediğim etkiyi yarattı. Ariadne parladı ve Snowbell haykırdı, "Oh, güzel! O zaman seni yediklerinde macera sona ermeyecek."

"Profesör Bambleby'nin sihrini geri kazanmasını sağlayacağım," diye söz verdi Ariadne. "Bu diyarın bitki örtüsünden demlenebilecek çaylar için birkaç fikrim var. Eğer geri dönmezseniz, o ve ben sizi kurtaracağız."

Wendell'in ben ayrıldığımda içinde bulunduğu durumu, derisinin altında çırpınan karanlık kanatları düşündüm. Ama sadece başımı salladım.

Gitmek için döndüğümde elini koluma koydu. "Poe'nun ekmeğinin kalanını çantana koydum."

Bu çok küçük bir şeydi ama yine de neredeyse soğukkanlılığımı bozacaktı. Gözyaşları benden kaçmadan önce teşekkür etmek için yüzünün yan tarafına dokundum, şaşkın ifadesini görmezden geldim - daha önce ona hiç dokunduğumu sanmıyorum, en azından şefkatle- ve hızla uzaklaştım.

-

As I walked, Çantamdan yedek bir defter ve kalem çıkardım. Şato arazisinin kenarına ulaştığımda bile kendimi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedim, zarif çardaklarla tamamlanan çiçekli bahçeler ormanlık alanın yerini almaya başlamıştı. Birkaç dakikada bir bir şeyler karalamak için durakladım. defterim. Yüzüme şaşkın bir gülümseme yerleştirdim ve boynumu bükerek bir turist gibi her yöne baktım. Dehşetimi kontrol altında tutmam gerektiğini, hayatımın buna bağlı olduğunu biliyordum ama o yaratıklar bana bakarken bunu yapmak zordu, neredeyse imkânsızdı. Ve kalenin kendisi de gölün karşısından tahmin ettiğimden çok daha büyüktü; sakın, düzenli bir şey değil, balkonlar ve korkuluklardan oluşan bir labirent. kötüsü de içeri girecek bir yol göremiyordum.

Kibar fae'lerden birkaçı atlarının üzerinde gürleyerek yanımdan geçtiler - bunlar en azından at şeklindeydi, canavar gibi başka şeyler değillerdi, ama çok büyüklerdi.

yokuş aşığı yuvarlanan devasa kayalara benzer bir itiş gücü vardı. Geçerken yeri öyle bir sarsıyorlardı ki ayaklarım yerden kesiliyordu. Bir keresinde neredeyse devasa toynaklarının altında yuvarlanıyordum ve ellerim ve dizlerim üzerinde kaçmak zorunda kaldım, bu nesnel olarak dehşet vericiydi - sadece neredeyse ölmek üzere olduğum için değil, aynı zamanda parmaklarımın altında yanlılıkla birkaç salyangozu ezdiğim için, küçük, tiz acı çığlıkları attılar.

Patikadan çıktıktan sonra kendimi ağlayan bir söğüdün içine sakladım ve titreyerek başımı dizlerime . Kalbim durmak bilmiyordu ve her yeri kaplayan korku zihnimdeki bulanıklığı gidermemi daha da zorlaştırıyordu. Şato beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiliyordu, ya iç içe geçmiş büyü katmanları ya da benim onu anlamlandıramamam.

Paramı sıkarak birkaç kez ona kadar saydım. Cambridge'deki ofisimi düşündüm, zihnimde parça parça bir araya getirdim. Meşe masanın ihtişamı, düz tablalı ve kadife çizgili; her biri titizlikle düzenlenmiş kitap rafı; köşedeki Shadow'un yatağı; yeşil çimlerin ve göletin pastoral manzarasını sunan pencere. Bu egzersizden sonra kendimi biraz daha kendim gibi hissettim ve Faerie'de umabileceğim en fazla şeyin bu olduğunu bilerek, salyangozlara karşı adımlarıma dikkat ederek tekrar yola koyuldum.

Şatoya yaklaştım, tepenin ve bahçelerin üzerine düşürdüğü uzun gölgeye girdim ama yine de hiçbir kapı seçemiyordum. Bir şekilde bulunduğum yolu kaybettim ve bir süre bahçe yollarında tökezledim, ara sıra kendimi büyümüş salkımlara doladım. Bahçelerde aylak aylak dolaşan insanlar vardı ama beni pek fark etmediler - ya kılık değiştirmem etkili olduğu için ya da daha muhtemel olduğunu düşündüğüm gibi, bakılacak kadar ilginç bir insan olmadığım için. Ufak tefek, tozlu görünümlü bir bilgin olmanın avantajları var.

İlgisizlikleri karşılıksız kalmadı, sizi temin ederim. Her birine bakmamak imkansızdı, sadece saray fae'leriyle karşılaşmalarım bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar nadir olduğu için değil, aynı zamanda daha önce gördüğüm herhangi bir periden daha sevimli ve daha rahatsız edici oldukları için. Ljosland Halkı, evlerinin sert topraklarından şekillenmiş gibi görünüyordu, bu diyarın saray perilerine kadar uzanan bir model.

Bir vitrindeki kelebek gibi sabitlemeye çalışsam da hafızam bulanıklaşıyor. Yapabileceğim en iyi şey aklımda kalan izlenimleri kaydetmek: saçları yabani güllerden oluşan bir çağlayan olan bir kadın; yüzünde çiller gibi küçük yapraklar olan bir adam. Derileri ağaç halkaları gibi kıvrımlarla ya da ağaç kabuğunun alacalı tonlarıyla belli belirsiz desenlenmiş birkaç peri. Güneşte gümüş mavisi parıldayan bir başka kadın, sanki etten ve kandan değil de dalgalardan oluşmuş gibiydi. Bazıları diğerlerinden daha az insan görünümündeydi, o kadar ki merak etmek zorunda kaldım: bu diyarda saraylı ve sıradan fae arasındaki ayrım diğerlerinden daha mı az katı? Yoksa biz akademisyenler her şey için düzgün kategoriler bulma telaşımızla bunun önemini abarttık mı?

Birkaç kale muhafızına gözüm ilişti - muhafız olduklarını varsayıyorum, çünkü parıldayan gümüş göğüs zırhları ve neredeyse omuzlarına kadar gelen kılıçlar takmışlardı ve arazide belirli bir düzende devriye geziyor gibiydiler. Onlardan uzak durdum ama onlar da diğerleri gibi bana pek aldırış etmedi.

Eğer bir ölümlü beni dirseğimden tutup bahçenin kenarına götürmeseydi, muhtemelen hâlâ orada, çaresiz bir büyülenme içinde sürükleniyor olacaktım, ki bu aynı zamanda hafızamın kesinlikle daha az bulanıklaştığı yerdir.

"Burada olamazsınız," dedi, bakışlarımı sessiz bir yoğunlukla tutarak. İngilizce konuşuyordu ve İrlanda aksanını anlayamıyordum; eski moda bir şeyler vardı - ne kadar zamandır Faerie'deydi? Saçları parlak kumral, teni taze krema gibiydi, düzgün vücut yapısı gümüş işlemeli ipeklerle süslenmişti ve genel olarak sadece zenginlik ve rahatlığın sağlayabileceği türden ideal sağlıkta bir adam izlenimi veriyordu. "Her kimsen, geri dönmelisin. Anlıyor musun?"

Ona gülümsedim. "Araştırma için buradayım. Ben bir bilim adamıyım. Faerie harika değil mi? Buraya ilk kez geliyorum. Sanırım bu konuda bir kitap yazacağım."

Beni bıraktı ve kaşlarını çatarak geri çekildi. Kurtarılamaz olduğumu düşündüğüne ikna olmamıştım, bu yüzden Eichorn'un saçmalıklarından ödünç alarak yollar ve kavşaklar hakkında saçmalamaya başladım, ta ki beni bırakana kadar. Onu sorgulamak isterdim - burada bu kadar rahat görüldüğüne ve büyüden etkilenmediğine göre belli ki bir perinin koruması altındaydı - ama doğal olarak kendimi ele vermeden bunu yapamazdım.

Sonunda şatoya giden yolu buldum, çünkü bir sonraki anım bir balkonun yanında durup, üzerinde benekli, şişman sümüklü böceklerden birinin daha gezindiği taş korkulukları tuttuğumdu. Bir noktada, kapıları ya da bu şatonun ne tür bir girişi olduğunu bulamadığım için, alışılmadık yollardan girmeye karar vermiş olmalıyım. Balkonun ötesinde hiçbir şey göremiyordum; oda gül desenli siyah perdelerle korunuyordu.

Aniden sendeleyerek geri çekildim, çünkü balkon kararmıştı ve önümde bir figür belirmişti.

Muhafızlardan biriydi, diğerleri kadar uzun boylu, ince ve güzeldi, siyah saçları beline kadar dökülüyordu ve gümüş bir iple yüzünden geriye doğru bağlanmıştı. Koyu teninde diğerlerinininkine benzer kıvrımlı bir desen vardı ve kirpikleri yeşildi ve eğrelti otu şeklindeydi.

"Kimsin sen?" dedi kaşlarını çatarak. "Küçüklerin evcil hayvanlarından biri misin? Seni sarayda görmedim."

Daha kötü bir şansla karGılaGamayacağımı hemen anladım. Adamın bir konuda keyfi kaçmıştı -belki de yakın zamanda başka bir muhafızla kavga etmişti- ve sesindeki pişkinlikten ve beni bir aşağı bir yukarı süzüşünden, beni oracıkta şişleyip kimliğimle ilgili sorunu daha sonra çözmeyi düşünüyordu. Böyle bir ruh halindeki bir saray fae'sine yalvarmanın hiçbir etkisi olmazdı ama belki de onun değişken mizacına hitap edebilirdim.

"Ben bir profesörüm, efendim," dedim adama, sanki çoktan balkondan hafifçe atlayıp kılıcını kınından çıkarmış bir halde bana doğru ilerlememiş gibi hülyalı bir gülümsemeyle. "Profesör Eustacia Walters, dryadoloji uzmanı."

Profesör Walters'a karşı kötü bir niyetim yoktu, sadece aklıma gelen ilk isim onunkiydi, muhtemelen Cambridge'de sürekli boğazını yırtarcasına konuşması ve ben yokken ofisime girip kitaplarımı ödünç alma alışkanlığı yüzünden başıma bela olduğu için. Devam ettim, "İrlanda'nın güneyinde faunları araştırırken bir şekilde sizin diyarınıza rastladım - ne kadar büyüleyici bir yer! En çılgın hayallerimin bile ötesinde. Bu konuda en az bir düzine makale yazmayı planlıyorum. Lütfen izinsiz girişimi bağışlayın; sadece kalenin içini görmek istedim."

"Bir bilgin!" diye haykırdı peri. Yüzü , kızgınlığı güneş ışığındaki bir gölge gibi kayboldu ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. "Ne kadar güzel! Bilginler defterleri ve sorularıyla çok sevimli küçük şeylerdir." Rahat bir tavırla balkona yaslandı ve kılıcının ucunu sıkıcı bir günün ardından kafasını dağıtmak isteyen bir adam edasıyla çimlere dayadı. "Evet, burada zaman zaman bilginlerimiz oldu - korkarım sonuncusu kraliçenin baykuşları tarafından yutuldu. Sonunda hepiniz gibi o da sıkıcı olmaya başladı; saçını başını yoluyor, sık sık yıkanmayı unutuyordu! Yıkanmayan ölümlüler hiç de hoş olmayan arkadaşlardır."

"Ah, canım," dedim endişeyle, çünkü beni büyülenmiş sanmasını istesem de, söz konusu zavallı, hijyenik olmayan bilgin kadar büyülenmiş görünmek istemiyordum. Tanrım, onu tanıyor muydum? Aklıma ilk gelen, son on yılda İrlanda'daki saha çalışmaları sırasında ortadan kaybolan en az iki dryadolog.

Peri hemen ekledi, "Endişelenmeni istemem canım, senin gibi adil birinin düşünmek zorunda kalacağı bir kader değil bu."

Elbette bu bir yalandı, ama yatışmış gibi davranarak ona rahatlamış bir gülümseme verdim, o da aynı rahatlamayla bana karşılık verdi. Pek iyi bir oyuncu sayılmam ama kibar fae'leri kandırmak zor değildir; gururları ve öz tatminleri bir ölümlünün onları alt etme girişiminde bulunma ihtimalini bile nadiren kabul eder. "Efendim-" diye tereddütle başladım. "Merak ediyorum, İrlanda'nın soylu fae'leri hakkında bir makale üzerinde çalışıyorum. Bana kendinizle ilgili bir hikâye anlatırsanız büyük bir nezaket göstermiş olursunuz."

"Elbette, elbette," dedi elini sallayarak ve bana hoşgörülü bir gülümseme verdi. İsteğimin onun gururunu okşadığını, hatta bunu dört gözle beklediğini görebiliyordum ve küçük Snowbell'i, ona güvenmemden duyduğu kendini beğenmiş zevki ve hatta bana her zaman taze bir somun sunmaya hevesli Poe'yu hatırlamaktan kendimi alamadım.

Ben notlar alırken, peri bana yakın zamanda gerçekleştirdiği bir av seferinin etrafında dönen çok uzun bir hikaye anlattı. Bir amacı varmış gibi , sadece öldürdüğü tüm zavallı yaratıkların ve nasıl öldürdüğünün uzun bir listesi vardı ve ilk kez bulanıklığım için mutluyum

Hafıza. Bitirdiğinde, ne yazdığını görmek için yaklaştı, tamamen anlamsızdı - tekerlemelerden ve anlamsız karalamalardan oluşan, bazen sadece "KAYIP" kelimesinin tekrar tekrar yazıldığı, hoş bir dokunuş olduğunu düşündüğüm bir derleme. Sanki yanlış bir şey görmemiş gibi ona gülümsedim, o da bana tepeden bakan bir tavırla gülümsedi ve elimi sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Gazetenizde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim efendim," dedim ve ona reverans yaptım. Beni bıraktı ve ben de dönüp gidişini izledim, kendimi biraz daha tatmin olmuş hissediyordum.

Ancak balkona döndüğümde balkonun yok olduğunu görünce bu his kayboldu. Yerinde, çerçevesi gümüşle parlayan karanlık bir kanat vardı ve kilitliydi.

"Oh, defol git," diye mırıldandım. Ellerimi çerçevede gezdirdim ama mandalın yerini bulamadım. Kaleye bir tekme attım.

"Profesör Walters?"

Döndüm ve bahçede karşılaştığım kızıl saçlı ölümlü adamın merakla bana baktığını gördüm.

"Oh-merhaba," dedim, sözümün kesilmesinden rahatsız olmuştum ve bunu eski şaşkın iyi niyetli halimle örtmeye çalıştım. "Daha önce tanıştık mı efendim? Ormanda olabilir mi? Orman harikulade bir yer, pek çok patikası var, gölge ve güneş ışığı patikaları; insanı sonsuzluğa götüren patikalar-"

"Berbat bir oyuncusun," dedi adam. "Gevezeliği bırakabilirsin. Büyülenmediğinizi söyleyebilirim."

Kendimi toparlamadan önce kısa bir süre sustum. "Sen de değilsin," diye belirttim.

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Dikkatimi çekecek kadar yakışıklıydı -halkın dikkatini çeken çoğu ölümlü de öyledir; Wendell bu açıdan bir sapkınlıktı- bir müzisyenin uzun, ince kemikli ellerine sahipti. "Kraliçenin kardeşlerinden biriyle evliyim," dedi, "ve onun koruması altındayım. Benzer konumda olan, şu ya da bu nedenle değerli sayılan birkaç kişi daha var. Burada delirmeden yaşayabiliyoruz. Yine de sizi açıklayamaz, değil mi? Tabii soylulardan birinin yeni sevgilisi değilseniz."

"Belki de göründüğüm kadar akli başında değilim," dedim yavaşça. "Sadece Halk'la ilgili ortalama bir ölümlüden daha fazla deneyimim var ve bilmeden Peri'ye dalanları sık sık yakalayan deliliğe kapılmamak için daha donanımlıyım."

Bu durum karşısında biraz kuşkulu ama bir o kadar da meraklı görünüyordu. "Benim adım Callum Thomas. Bir zamanlar arp yapımcısıydım, artık var olmayan bir zamanda sanırım. Burada ne işiniz var Profesör?"

Yüzünü inceledim. Kötü niyet sezmiyordum ama bunun bir anlamı var mıydı? Kocasının kaprisleri neydi? Halk arasındaki arkadaşlarının? Eğer Callum aracılığıyla niyetimi öğrenirlerse, bu benim için çok kötü olabilirdi.

Yine de bakışlarında dürüstçe cevap vermemi sağlayan bir şey vardı: "Ayrıntılarını bir arayıştayım. Ama kaleye girmem ve eski kralın odasını bulmam gerekiyor."

Callum düşünceli bir sesle, "Eski kral," diye tekrarladı. Gülümsememeye çalıştığı gibi tuhaf bir izlenime kapıldım - acaba bana mı gülüyordu? "Kimi kastettiğinizi merak ediyorum. Çünkü bu tanıma uyan birden fazla kişi var. Gerçekten de bu diyarda, mirasları büyük ölçüde unutulmuş ve tozlanmaya yüz tutmuş çok sayıda tahttan indirilmiş kral ve kraliçe var."

Onu inceledim. "İçimden bir ses kimi kastettiğimi çok iyi bildiğini söylüyor." Artık gülümsemedi. "Benimle gel," dedi.

İtaat etmenin bilgeliğinden emin değildim ama yine de bir ölümlünün varlığında odaklanmamın arttığı açıktı - belki de sadece bu bile ileriye doğru bir yol bulmamı sağlayabilirdi. Beni bahçeden geçirerek, dışbudak dallarından oluşan bir örtüyle neredeyse gizlenmiş bir bankın bulunduğu, üzerinde bir peri ile bir kadeh şarap ve bir kitabın uzandığı sessiz, küçük bir köşeye götürdü.

İlk bakışta diğerlerinden daha insandı, ama bu sadece ona doğrudan baktığımda böyleydi - o zaman belki de yirmili yaşlarında, siyah saçlı, soluk tenli, neredeyse ürkütücü derecede öyle, kocaman koyu gözleri ve kırmızı, yay şeklinde dudakları olan bir adamdı. Ama onu göz ucuyla gördüğümde, dallardan ve yosunlardan yapılmış bir figürdü, daha doğrusu bir figürün gölgesiydi, çünkü koyu renk gözleri net olarak seçebildiğim tek kısmıydı.

İçimde bir panik heyecanı hissettim. Peri bana Ljosland'ın kar kralını hatırlattı; belki o kadar eski ya da insanlık dışı değildi ama hareketlerinde ve bakışlarındaki kaymada benzer bir düzen vardı. Eğer bu kraliçenin kardeşiyse, bu onu Wendell'ın düşmanı mı yapıyordu? Olası görünüyordu ama Halk'ın sadakati nadiren böyle düz çizgiler izlerdi. Yine de Wendell sürgüne gönderildiğinde ve ailesi katledildiğinde kraliçenin yanında olması muhtemeldi. Bana baktığı zaman, şu anda sıkılmış bir şekilde bile olsa, irademin yıkanıp hoş bir boşluk bıraktığını hissettim; sanırım istediği her şeyi yapar, bilmek istediği her şeyi ona anlatırdım.

"Onu büyüleme canım," dedi Callum. "Bir arayış içinde olduğunu söylüyor. Bence ona yardım etmeliyiz."

"Bir görev mi?" dedi peri, kitabını kapatırken. "Ne kadar tuhaf."

"Kaleyi keşfetmek istiyor," diye ekledi Callum. "Özellikle de eski kralımızın odalarını."

İkisi birbirlerine hiç okuyamadığım bir bakış attılar. Kraliçenin kardeşi şimdi tüm dikkatini bana vermişti, ki bunu tercih edilebilir bulmuyordum.

"Anlıyorum," dedi, karanlık bakışlarında eğlence titreşiyordu. En az diğerleri kadar güzeldi ama bana çekici gelen bir yönü yoktu; tam tersine, diğer yöne doğru koşmak istiyordum. "Peki, neden olmasın?"

-

I have sat Birkaç dakika boyunca, daha sonra ne olduğunu anlamaya çalıştım, ama hafızamda boş bir alan, bahçeden edindiğim puslu izlenimlerden bile o kadar arınmış ki, sadece perinin üzerime bir büyü yerleştirdiğini varsayabilirim.

Yine de bana yardım ettiği açık görünüyor - ya da o zaman öyle olduğunu varsaymıştım. Kalenin kapısını bile bulamadığım düşünüldüğünde, benim bir sonraki hafızamın benim ayakta bir muhteşem bir içinde olması pek olası görünmüyor.

Yatak odasının camlı penceresinden, aşığıda uzanan bahçeye ve onun ötesinde uzanan göle bakıyordu.

bir yaratığa borçlu olabileceğimi düşünmek beni korkutuyordu. Neredeyse beni bahçelerde tökezleyerek bırakmış olmalarını dileyecektim.

Döndüm ve kendimi yalnız buldum. *Hem de çok yalnız...* Oda, sökülmiş olan devasa meşe sayvan dışında bomboştu. Bir kemerin ötesinde, benzer şekilde boş olan başka bir oda seçebiliyordum. Tavanlar yüksek ve havadardı ve sanki bir orman gölgesinden süzülen ışıktanmış gibi gizemli gölgeler zeminin üzerinde kayıyordu. Boş olmasına rağmen burası bana Wendell'ın Cambridge'deki dairelerini hatırlatıyordu ama temizlik hariç. Her yüzeyde kalın bir toz tabakası vardı ve köşede filizlenen mantarlar ve rutubet kokusu ile sızıntıların açık bir kanıtı vardı. Yatağın yanındaki pencere kırılmıştı ve siyahımsı yaprakları ve ölümcül görünümlü siyah meyveleri olan bir tür endişe verici ağaç, sanki burayı sahiplenmek istiyormuş gibi içeri doğru itilmişti. Yatakta, meyvelerin düşüp çürüdüğü yerlerden kalan koyu lekeler vardı.

Kollarımı kendime doladım, aniden üşüdüğümü hissettim. Wendell'i burada, prens konforunda lüks içinde hayal etmeye çalıştım. Ama tek düşünebildiğim, ailesinin öldürüldüğü ve Faerie'den kaçmak zorunda kaldığı gece burada uyuduğuydu. Bana olayın sadece en kısa özetini vermişti ama pencereden kaçtığını biliyordum.

Ancak tablonun en tuhaf kısmı odanın ortasındaki yemek masasıydı. Uzun, ipek kumaşlarla örtülü masanın iki ucunda minderli, taht benzeri sandalyeler vardı. Masa odanın temiz ve tozsuz olan tek bölümüydü, sanki birileri buraya gelip oturmayı ve odanın çürümüşlüğünün tadını çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş gibiydi. Dahası, masa kuruluydu: iki kadehle birlikte bir sürahi koyu şarap; bir tabak et ve peynir; kabuğuna tohumlar sıkıştırılmış tatlı kokulu iki somun ekmek; bir kase meyve vardı.

Üzümlerden birine dokundum ve sanki birkaç dakika önce buzdan çıkarılmış gibi hâlâ soğuk olduğunu gördüm. Elim geri çektim, sarsılmıştım. Elimde hiç

Tüm bunlar için birkaç olasılık akla gelse de, bunların hiçbirisi hoş değildi.

Bir süre şarabın yanında oyalandım. Sonra sürahiyi ışığa kaldırdım ve döndürdüm -faerie şarabı her zaman koyu görünür ve neredeyse yağlı bir kalınlığı vardır. Susamış olmama rağmen elbette içmedim. Korku dolu bir hisle şarabı tekrar yerine koydum.

Bu kadarı yeter diye düşündüm. Ne de olsa tüm olasılıkları düşünecek vaktim yoktu. Düşüncelerim hâlâ bulanıktı - kraliçenin kardeşi bana ne yaptıysa onun bir etkisi miydi? Yoksa Faerie'de çok fazla zaman geçirmenin bir ürünü mü?

Wendell'in kedisi hâlâ kalenin bu bölümünde mi gizleniyordu? Bunu bilmemin mümkün olmadığını fark ettim, sadece bir tahminde bulunuyordum. Belki de yaratık Wendell'ın döneceği umudunu yitirmiş ve ormana kaçmış ya da kraliçenin ev halkından başka biriyle birlikte olmuştu. Gölge'nin benim için umudunu bu şekilde yitirdiğini asla hayal edemezdim ama kediler vefasız, kendileriyle ilgilenmeyen yaratıklardır.

Bir süre odalarda dolaştım -bir saat diyelim, neden olmasın; anlar birbirine karıştı- boş dolapları inceledim ve kalan birkaç mobilya parçasının altına baktım. Hiçbir kedi bulamadım, ancak bir zamanlar orada bir kedinin yaşadığına dair bir kanıt gördüm: bir köşeye itilmiş tozlu bir divanın üzerinde ince bir siyah kürk tabakası vardı. Bununla birlikte, buraların aslında Wendell'in odaları olduğuna dair kesin bir kanıt da arıyordum ve sonunda bunu buldum.

Divanın yanında, mobilyaların geri kalanı gibi basit ama simetrik bir tasarıma sahip alçak bir masa vardı; alt tarafına gümüş bir dikiş iğnesi saplanmıştı, sanki birisi bir projenin ortasındaiken geçici olarak oraya koymuş ve sonra unutmuş gibiydi.

"Orga!" Bu keşiften cesaret alarak kısıp bir sesle seslendim. "Buradayım, kedicik!"

Kendimi o lanet kediyi ararken hissettiğimden daha zor durumda hissettiğimi hatırlamıyorum. Sonunda aklıma bir fikir geldi ve çantamdan tiftik çıkardım. Bu tam da umduğum şeydi - buraya taşıdığım garip peri eserini kullanabileceğim bir an

Cambridge'den. Ne yazık ki aynı anda kornanın kayıp olduğunu fark ettim.

Yemin ettim, çantamı karıştırdım. Ama gitmişti. Bir noktada düşmüş olmalıydı, belki de neredeyse peri atları tarafından çiğnenirken.

Yolculuğumun kesinlikle en tehlikeli kısmında kendimi savunacak hiçbir araçtan yoksun olmak uğursuz bir gelişme gibi görünüyordu ama ne yapabilirdim ki? Hiçbir şey. Aramaya devam ettim. Bunu yaparken, kediye ortaya çıkmaya ikna edebileceğini umarak hafifçe parıldayan tiftiği serbest bıraktım. Ne de olsa Wendell'ın sihriydi. Ne yazık ki düşüncelerim bulanıklaşmaya devam etti ve sanırım aynı odaları ve mobilyaları tekrar tekrar aradım, çünkü sık sık bir yere baktığımı unutuyordum. Parama sarıldım ama Faerie'nin tam kalbinde beni korumak için çok az şey yapabildi.

Sonunda onu bulduğumda, bunun benim herhangi bir yeteneğim sayesinde olduğunu sanmıyorum, daha ziyade yaratık bulunmaktan rahatsız olmayacağına karar verdiği içindi. Yaşlı ağaçların oyulmuş gövdelerine benzeyen birkaç büyük, boş gardırobun varlığı nedeniyle giyinme odası olarak düşünmeye başladığım güneşli bir odayı en az üçüncü arayışım sırasında, bakışlarım pencereye en yakın gardıroba takıldı. Bu gardırobu da birkaç kez aramıştım. Ancak şimdi, üzerinde tünemiş, siyah bir pençesi tembelce sarkan bir kedi vardı.

Ya da en azından kediye benzeyen bir şey vardı. Duruşu bir kediye benziyordu, altın sarısı gözleri de öyle, ama yaratığın belli bir biçimi yoktu; hafifçe dalgalanan gölgeler topluluğu ya da belki de bir zamanlar uzaktan bir kedi görmüş bir empresyonistin eksik fırça darbeleri gibi görünüyordu. Yaratık gerinir gibi oldu, bu noktada onun tenli cüssesinin bir yerinde pençeleri olduğunu fark ettim - elbette vardı.

Yine de rahatlayarak ağlayabilirdim. "Orga?" Çok beceriksizce seslendim. Daha önce bir kediyle konuştuğumu hiç sanmıyorum.

Canavar bana uzun uzun baktı. Kulakları -tekrar ediyorum, bu kelimeyi sadece kaba bir anlamda kullanıyorum; daha çok küçük gölge tutamları gibiydiler- kıpırdadı. Gardırobun yüksekliğinden kolayca yere sıçradı, sonra daha önce orada olmayan bir kapıdan içeri girdi.

Nefesimin altında küfrederek çantamdan kafesi çıkardım ve onu takip ettim. Bu "kafes" aslında, içine birkaç metal tel sarmalı ördüğüm bir çuval beziydi. Zarif bir şey değildi ama Faerie'ye gitmeden önce daha ayrıntılı bir şey yapmak için çok az zamanım vardı. Yeterince yaklaşabilirsem, kafasından aşağı atabilirdim.

Kapı dar bir koridora, oradan da raflarla kaplı bir depoya benzeyen bir yere açılıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, burada yerde birkaç yığın halinde duran giysiler vardı. Wendell'ın Peri'de giydiği türden şeylere benziyorlardı - ipek tunikler, fırfırlı pelerinler ve benzerleri - ve onun kusursuz tarzlığının kanıtlarını taşıyorlardı. Ayrıca, sanki kedi onları buraya sürüklemiş gibi diş izleri ve kürkle kaplı kedi şeklindeki girintiler de taşıyorlardı.

Kedi dolabın diğer ucundaki kapının yanında durmuş, sanki takip etmem gerekiyormuş gibi omzunun üzerinden bana bakıyordu. Kapının ötesinden uzak sesler geliyordu; canavar beni bir tuzağa mı sürüklüyordu? Yoksa sadece bir yemek mi umuyordu? Kedilerle nasıl anlaşılırdı ki?

"Gel, Orga," dedim tekrar, fazla iyimser olmadan derme çatma kafesi uzatarak. Hem tekrar kaybolmak istemediğim için hem de kırık pencereden kaçmayı denemeyi düşündüğüm için yatak odasına geri dönmenin yolunu bulmak istiyordum. Ağaç tırmanılabilir görünüyordu ve bu şekilde ayrılmak, kraliçenin saray mensuplarından herhangi biriyle karşılaşabileceğim kalede dolaşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Kedi kısık bir hırıltı çıkardı ve kapıyı tırmaladı.

Lanet olsun. "Orga," dedim makul bir sesle, "o tarafa gidemeyiz. Benimle gelmelisin. Seni efendine götüreceğim. Anlıyor musun? Efendini hatırlıyor musun?"

Kedi bana sadece alaycı olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. Kapının ardındaki sesler yükseldi, delici bir kahkaha geldi ve sonra tekrar kayboldu.

Kısmen meraktan, kısmen de bulanık zihnim orada olduğunu yeni hatırladığı için pusulayı cebimden çıkardım. İbre yavaşça bir, iki, üç kez döndü ve tam Orga'nın üzerine geldi.

"Tanrım," diye mırıldandım. Kapının ardındaki uzaktan gelen konuşma seslerini hâlâ duyabiliyordum. Pusula yanılıyor olmalıydı; bu kadar çok şey tehlikeyeırken bir kedinin yoldan çıkmış eğilimlerine güvenemezdin.

Kedi uzun bir çığlık attı. Döndü ve kapıyı tırmalamaya başladı. Pençeleri uzun ve şeytani bir keskinlikteydi ve sesi odanın içinde yankılanıyor gibiydi.

Lanet olası kedi! Küfrederek yarattığı ensesinden yakaladım -en azından bir kedi gibi *hissettiriyordu*, ancak herhangi bir ölümlü hayvandan daha kaygandı- ve onu tekrar serbest bırakır bırakmaz acı verici ölümümle sonuçlanacağından emin olduğum çuvalın içine attım. Gerçekten de canavar tısladı ve tükürdü, şekil değiştiren pençesini tepedeki dar açıklıktan içeri soktu, ben de onu başka bir tel bobinle bağladım, ulaşabildiği her santimimi pençelemeye çalıştı. Sonunda kolumda kötü bir yara ve elimin arkasında başka bir yara oluştu. Yine de metal tel tuttu ve peri kedisi ne kadar miyavlasa da kaçamayacağı açıktı.

Kafesi çantama tıktırdım ve koşmaya başladım, talihsiz ve artık kararlı bir şekilde katil olan kedi kaburgalarımın çarpıyor ve itip kakıyordu. Kendilerini yeniden düzenlemekten nazıkçe kaçınan labirent odalardan geçerek yatak odasına doğru ilerledim. Orga'nın protestoları ben koştukça daha da arttı, çünkü hem kafesi hem de sürüyü yırtıp geçmeye kararlı görünüyordu. Her nasılsa bir pençesini kapaktan geçirmeyi ve pençelerini enseme geçirmeyi başardı. Sırtımdan aşağı bir damla kan süzülürken acı içinde çığlık attım. Şeytan saçlarımı pençelemeye başladı ve ben de çantamı çıkarıp kolumun altına almak zorunda kaldım. Bir torba dolusu eşek arısını tutmaya çalışmak gibiydi.

Yatak odasının kapısından içeri daldığımda yanlış bir şey olduğunu hemen fark etmedim. Ancak kedi hareketsiz kaldı, patisi sürünün içine geri kaydı.

Ziyafet masasındaki sandalyelerden biri artık doluydu. Uzun boylu bir kadın oturmuş, elindeki bıçakla dalgın dalgın elma soyuyordu. Görünüşüme şaşırmış gibi görünmüyordu ama sanki ikimiz randevulaşmışız da ben beş dakika geç gelmişim gibi soğuk bir bakış attı. Arkasında, kapının her iki yanında iki peri muhafızı duruyordu. Bu, kadını şu şekilde tanımlıyordu

Ayaklarının dibinde biriken ve arkasından yerde sürüklenen, binlerce gümüş boncukla süslenmiş sert ipek ve işlemeli kadife katmanları olan görkemli cüppesi kadar. O Wendell'in üvey annesiydi, kraliçeydi.

O da ölümlü kanından geliyordu.

Şakaklarındaki gri tozlardan ve alnındaki çizgilerden bunu görebiliyordum. Uzun, solgun yüzünde iri, koyu renk gözleri vardı, saçları kaşlarıyla aynı kızıl-altın rengindeydi; belki de saraylı fae'ler kadar güzel olmasa da çarpıcıydı.

Kraliçe ağzına bir parça elma attı ve hiç acele etmeden çiğnedi, ben suskun bir panik içinde donup kalmışken beni izledi.

"Sen benim oğlumun nişanlısısın," dedi sonunda. "Senin adın ne?"

Sesi kesik ve kesindi, hafifçe genizden geliyordu, ayrıca melodik tonlarıyla Halk'a benzemiyordu. Başka bir deyişle, kusurlu bir sesti, ölümlü bir ses. Ama yine de kelimelerde bir büyü vardı ve kendimi durduramadan, "Emily," dedim.

"Emily," diye tekrarladı. Bir parça elma daha yedi. "Lütfen bana ormandaki muhafızlarımı nasıl atlattığını anlat."

Sesindeki büyüye karşı savaştım, kalbim boğazımda düğümlendi, ama bu yarı ölümlü kadın tarafından her zamanki savunmamın bir kez daha yıkıldığını gördüm. "Beni Wendell'in -yani üvey oğlunun- diktiği pelerininimden tanıdılar," dedim.

"Ölümlüler âleminde hangi isimle anıldığını biliyorum," dedi elini sallayarak. Arkasındaki metrelerce kumaşa rağmen zarif bir şekilde ayağa kalktı ve şaraba doğru yürüdü. İki kadeh doldurup birini bana uzattı, sonra da yemek tabağını işaret etti. "Ye," dedi. "İç. Yeteri kadar beslenmediğinizi görebiliyorum - ölümlüler Peri'deyken yemeklerini genellikle unuturlar. Masayı iki kişilik hazırlamıştım. Geciktiğim için üzgünüm ama yokluğumda meşgul olduğunuzu umuyorum." Çantama bir parça eğlenceyle baktı.

Tereddüt ettiğimde, bana içinde biraz acılık varmış gibi görünen bir gülümseme verdi. "Merak etme, bu peri şarabı değil. Onu senden daha fazla içemem."

Buna inandığımdan emin değildim, çünkü gördüğüm tüm peri şaraplarına benziyordu. Ama yine de sözlerinde bir tür zorlama vardı ve aromasına yüzümü buruşturarak gergin bir yudum aldım. Hoş olmayan, acı-tatlı bir şekilde çiçeksi bir kokusu vardı, sanki gerçekten ezilmiş çiçeklerin sularından oluşmuş gibiydi.

"Demek ki," diye devam etti kraliçe işveli tavrıyla, bir kumaş hışırtısıyla sandalyesine yerleşirken, "sadık muhafızlarım o kadar da değıllermiş."

"Bundan emin değılim," dedim. Neden hâlâ konuşuyordum ki? "Sanırım hangi sadakatın önce geleceğinden emin değıller -şu anda tahtı elinde tutana mı yoksa tutması *gerekene* mi sadakatleri?"

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece şarabını yudumluyor ve ağzının kenarından bana . İçinde şüphe mi yoksa kızgınlık mı olduğunu anlayamadım. Onu hiç okuyamıyordum. Tercihen ya da mecburen düşüncelerini bir kalenin ardında saklayan insanlardan biriydi.

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" Dehşete karşı savaşıırken söyledim. Bu, Wendell'in tüm ailesini öldüren kadındı.

Omuz silkti. "Folk'a onu o kadar dikkatle izlettirdim ki hiç farkında değildi. Gerçi o hiçbir zaman dikkatli bir yaratık olmadı. Ayrıca yaşlı avcılardan - oğlumun kılıcından sağ kurtulanlardan - senin hakkında bana bilgi vermelerini isteyebildim. O gün onunla birlikte üç ölümlü görmüşler ve sadece biri ondan korkmuyor gibiymiş. Saçları karmakarışık, küçük, ürkek bir kız." Gülümsedi. "Ben böyle şeyleri onların düşünmediğı gibi düşünürüm."

Onlar. Kimi kastettiğı çok açıktı.

"Kendinizi Folk olarak görmüyor musunuz?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum: onu yatıştırmak; kibrini okşamak

-Melezlerin de en az Halk kadar kibirli ve hatta hakaretlere karşı daha hassas oldukları söylenir.

"Açıkçası ben Halktan değılim," dedi. "Bir peri annem olmasına rağmen, bu benim yaşlanmamı ya da onların yiyecek ve şaraplarını tükettiğimde dans etmek için kaçınılmaz bir dürtüye kapılmamı engellemiyor. Babam gibi insan da değılim. Ben kendimim. Ben tekil biriyim."

Nutkum tutulmuştu. Bir melezin bir peri sarayının tahtına çıktığını hiç duymamıştım - bu tam olarak doğru değil; Wend en Kontu'nun hikâyesinin bazı versiyonlarında bir motif,^[*] ama bildiğim kadarıyla tek örnek bu. Wendell'in üvey annesinin yörüngesindekileri manipüle etme yeteneği hakkında söylediklerini hatırladım - çok insani bir özellik. Halk entrikalar çevirebilir ama çok azı manipülasyonla uğraşır; bu onlara uygun bir şey değil, ne kadar kaprisli olsalar da, özellikle de başkalarını istediklerini vermeleri için büyüleyebildiklerinde. En saçma durumlarda bile parmaklarım kalem ve kâğıt için kaşınıyordu; önümdeki kadından daha ilginç bir araştırma konusuyla karşılaşacağımdan şüpheliydim.

"Yaklaş," dedi kraliçe ve ben de düşüncesizce itaat ettim. Evet, emirlerinde bir büyü vardı, ama aynı zamanda tanıdığım insani bir otorite versiyonu da vardı. İngiltere kralı bana konuşmamı emretseydi -ya da bu konuda, Cambridge'in şansölyesi, küçük ama yasaklayıcı bir adam- itaatsizlik etmeyi benzer şekilde zor bulurdum. Çünkü bazı ölümlüler vardır ki, büyü yardımı olmaksızın gözdağı verme ve hükmetme konusunda oldukça yeteneklidirler, özellikle de buna alışkın olduklarında, kalıtsal ya da kazanılmış belirli bir saygınlığa sahip olduklarında. Ve bu kadının kişiliğinin gücü muazzamdı; çaresizce çekildiğim kendi yerçekimine sahip gibiydi.

Beni bir süre inceledikten sonra, "Evet, yeterince sıradan birisin," dedi. Bu kadar yakından parfümünün kokusunu alabiliyordum - baharatlı ve aynı zamanda çok insani bir şey. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim - oğlum her zaman yüzeysel bir yaratıktı. Ama belki de değişmiştir."

"Benden ne istiyorsun?" Dedim. Çünkü mutlaka *bir şey* istiyordu; kendi zekâsına bu kadar saygı duyan bir kadın, bu buluşmayı sadece böbürlenmek için ayarlama zahmetine girmezdi.

Elmasını ve bir parça peynirini bitirdi, sonra kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve her şeyi aceleye getirmede. Bu fırsattan yararlanarak gizlice pencereye olan mesafeyi hesapladım. Muhafızlar bana zamanında yetişemezdi ve onun da ağır kumaşları içinde yetişebileceğini sanmıyordum.

Ama onun büyüünden kaçabilir miydim? Ellerim cebimdeki bozuk paranın etrafında kenetlendi.

"Bize ihtiyaçları var," dedi sonunda. "Eminim bunu artık biliyorsunuzdur. Onlar umutsuz yaratıklar. Bir krallığın gelişmesi için ihtiyaç duyduğu tutarlılıktan yoksunlar. Ben tahta çıkmadan önce, tüm komşuları gibi bu krallık da kaos içindeydi."

"Duyduğuma göre," dedim, "sınırlarınızı genişleterek bu kaosu daha da artırmışsınız."

"Geçici bir şey," dedi. "Kocamın ölümünü takip eden kaos gibi. Halk'ın yapamadığı gibi ben şimdiki zamanın ötesini görebiliyorum - bu da onların bir başka kusuru. Neden oğlumu öldürmeye karar verdiğimi sanıyorsunuz? Bir süredir o üniversitede olduğunu biliyordum."

Konunun aniden değişmesi cevap vermeden önce duraksamama neden oldu. "Çünkü son fetihlerinizden dolayı gücünüzü korumakta zorlanıyorsunuz ve onun yolunuzdan çekilmesini istiyorsunuz."

Güldü. "Gücü korumada sorun! Gerçek bir sorun yaşamadım. Ne sarayımdan, ne de oğlumdan, o boş kafalı genç yaratıktan. Bana gerçek bir tehdit oluşturmadan önce ölümlüler âleminde bir yüzyıl ya da daha fazla zaman geçmesini bekliyordum, tabii eğer olduysa. Hayır Emily, endişelendiğim *sendin*. Senin hakkında duyduğum ilk söylentilerden, zekandan, aptal oğluma olan büyük saygından, gerçek tehdidin sen olduğunu biliyordum. Ölümlüler her zaman öyledir, değil mi? Eğer hikayeleri okursan. Samandan altın yapabilen kibirli peri prensi her zaman mütevazı bir değirmencinin kızı tarafından alt edilir, kendi boyundaki güçlü bir rakip tarafından değil."

Midem bulandı. Halktan biriyle, hatta Ljosland'ın kar kralıyla bile konuşurken kendimi hiç bu kadar dışlanmış hissetmemiştim. Wendell haklıydı ama üvey annesinin benden korktuğunu bilmek beni rahatlatmıyordu. Halk tarafından hafife alınmaya alışkınım; hiçbir şey bunun tersinden daha tehlikeli olamaz.

"Siz yetenekli bir kadınsınız," diye devam etti. "Yetenekli olanları severim -aslında, parfümcülerden ressamalara ve şeflere kadar kendi küçük ölümlü koleksiyonum var. Sen baş tacım olacaksın, krallığımın uzun zamandır kayıp olan kapısını bulacak kadar zeki bir ölümlü - buraya böyle geldin, değil mi?"

Yüz hatlarımı sabit tuttum ama bir tepki vermiş olmalıyım ki başını salladı ve devam etti. "Oğlum bunu başaramazdı ve burası *onun* krallığı." Şaşırtıcı derecede içten bir kahkaha attı. "İşte teklifim: burada benimle kal ve oğlumun ölümünü gerçekleştirmeme yardım et. Onunla ilgili özel bir şey yok, Emily, söz veriyorum-oh, Halk arasında bile çoğundan daha güzel, ama bunun ötesinde, onu özlemeyeceksin. Diğer peri soylularıyla vakit geçirdiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Eğer hâlâ bir koca istiyorsan, sarayımın soyluları arasından istediğini seçebilirsin."

Şarap kadehini bir kenara bırakmasını izlerken nabzım hızla atıyordu. Yorgun görünüyordu - ya da belki de benim hayal gücümdü. Dalgınca bir parça ekmeği kopardığımı fark ettim ve kendimi durmaya zorladım. Onun masasında bir şey yemiş miydim? Hatırlayamadım. Odaklanma yeteneğimi kaybediyordum, bu da beni karşımdaki kadından daha fazla korkutuyordu. "Alternatifin ölümüm olduğunu varsayıyorum," dedim.

"İş o noktaya gelmeden önce düşünmeniz için size bolca zaman tanıyacağım," dedi.

"Ne kadar cömert."

Gülümsedi. "Burada kalmak istiyorsun. Değil mi?"

Bir parçam bu özel soruya cevap vermekten çekindi ve bu yüzden zorlamaya karşı savaştım, ama bir kez daha benden gerçeği çekti. Onunla savaştığım için cevabım özgürce, yüksek sesle yırıldı. "*Evet.*"

Gülümsemesi genişledi. "Biliyordum."

Ona baktım, nefesim kesik kesik geliyordu. Evet, burada, Faerie'de, Wendell'la birlikte kalmak istiyordum. Evet, bunun mantığıma ve sağduyuma aykırı olduğunu biliyordum, ki bu benim en güçlü yönlerimden ikisidir. Rose'la tartışmalarım başından beri saçmaydı, çünkü gerçek şu ki onunla aynı fikirdeydim. Elbette bir Halk hükümdarıyla arkadaş olmak, hele hele Silva Lupi'ye hükmediyorsa, onunla evlenmek mantıklı bir karar değildi. Wendell'in diğer Folklardan farklı olduğunu da düşünmüyordum, özellikle de daha nazık, daha az esrarengiz ya da bir şekilde daha insani. Umurumda değildi. Onu seviyordum ve bu güzel, korkunç yeri sevmek için büyüyeceğimden şüpheleniyordum.

şans verildi. Bu şans ben *istedim*. Faerie'yi, onun her sırrını ve her kapısını istedim.

Eğer kararında bir tehlike varsa -ki olduğunu biliyordum- o zaman öyle olsun. Buna sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, tehlikeyi kabul ederdim.

Kraliçe hâlâ beni inceliyordu, ama şimdi sanki onu tatmin edecek şekilde çözülmüş bir bilmeceymişim gibi bir eksiklik vardı. "Teklifimi birazdan reddedeceğini biliyorum," dedi. "Hâlâ bir çıkış yolun olduğunu düşünüyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum, nedir o? Çantanda taşıdığın bir şey mi? Belki de bir silah?"

Kalbim dörtlüğe koşmaya devam ederken bile hareketsiz kaldım. Dağınık düşüncelerime sarıldım - ağ olmadan ateş böceklerini yakalamaya çalışmak gibiydi. "Hayır," dedim. "Yanımda bir silah vardı ama onu kaybettim."

Kısa bir an için kafası karışmış gibi görünüyordu. Kesin bir şey söyleyemem - bu anlara dair hafızam zayıftır ve ayrıca başkalarını okuma konusunda hiçbir zaman yetenekli olmadım. Ama elbette Halk'ın yöntemlerinde uzmanım. Ve başka ne olursa olsun, karşımdaki kadın tartışmasız bir şekilde Folk'tu.

"Neydi o?" dedi.

"Bir boynuz," diye cevap verdim. "Bir faunun boynuzu."

Kımıldamadı ama yüzündeki bir şey gevşedi. "Onu kullanacak kadar cesur biri için gerçekten de korkunç bir silah olurdu. Yazık."

Başımı salladım. "Neyse ki, siz gelmeden önce cebimde bulunan uçtan biraz toz yapmıştım."

Hayal görmüyordum; kraliçe gözle görülür şekilde yorgundu, hatta bitkin düşmüştü.

Çabucak ortaya çıkmıştı. Bana odaklanmak için çaba sarf ediyor gibiydi.

Ve sonra anladığı anı gördüm.

Elleri ince masa örtüsünü sıkıca kavradı. "Sen-"

"Evet," dedim. "Onu şarabın içine koydum. En azından, koyduğumdan oldukça eminim - beni mazur görün ama Faerie hafızamla aynı fikirde değil. Elbette buraya benimle alay etmek için geleceğini bilmiyordum ama bunun bir olasılık olduğunu düşündüm. Sanırım haklıydınız: Öngörü kapasitesi biz ölümlülerin Halk'a göre sahip olduğu bir avantaj."

Sandalyesine yaslandı, sığ soluklarla nefes alırken ağzı açık kaldı. Hafifçe titremeye başlamıştı, Wendell'in da böyle yaptığını hatırlıyordum. Ne de olsa üvey annesine içirdiğim zehrin aynısını içmişti.

"Acaba etkileri ne olacak?" Dedim ve artık nabzımı hızlandıran korku değil, ani bir öfke dalgasıydı. Wendell'in bu kadının zehirli hırsı uğruna çektiği acıları düşünmek içimdeki öfkeyi uyandırmıştı. Onu artık bir araştırma konusu olarak değil, sadece bir düşman olarak görüyordum ve bunun basitliği tatmin ediciydi.

"Wendell'in gücündeki birine göre daha yoğun olacaklarını tahmin ediyorum," diye devam ettim. "Zehir onun sihrini kullanmasını zorlaştırdı. Sonunda konuşması bile zorlaştı." Vücudum muhafızların kraliçeyi görmesini engelleyecek şekilde öne çıktım. "Bir değirmencinin kızı olmayabilirim ama siz de Halk'tan sandığınız kadar farklı değilsiniz, Majesteleri." Şarap kadehini kaldırdım ve kalanını yüzüne çarptım, ağzına ve gözlerine döktüm.

Dramatik olsun diye söyledim. Hep birinin suratına şarap fırlatmak istemişimdir. Ama hiçbir zaman drama yeteneğim olmadı; nişan almam zayıftı ve şarabın çoğu kraliçenin elbisesine sıçradı. Yine de bu korkunç bir etki yarattı: kırmızı, kraliçenin korsajını boynuna kadar boyadı, kesik bir boğazdan çıkan kan gibi.

Kraliçe boğuk bir çığlık attı ve elbisesinin boynuna sarıldı. Muhafızlar daha önce bize pek dikkat etmemişlerdi ama şimdi yüzlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Kraliçelerinin herhangi bir şekilde zayıflığa ihanet ettiğini daha önce hiç görmedikleri hissine kapıldım. İkisinden daha iri olanı öne çıkıttı. Panikleyerek döndüm ve pencereden dışarı atladım.

Belki *de sıçradım* dememeliydim - kelime bende olmayan bir zarafeti ima ediyor. Bunun yerine yarı tökezlediğimi, yarı düştüğümü, dallara beceriksizce tutunduğumu, kanlı kedinin omurgama çarptığını söyleyin. Daha önce sessizdi ama şimdi sürü sarsıldıkça ve itişip kakıştıkça miyavlıyordu. Zar zor fark ettim; tüm dikkatim beni silkelemeye kararlıymış gibi kıvranan ağaçtan aşağı inmekteydi. Çabalarım sayesinde yere daha hızlı ulaştım, ama bir sürü yara bere ve burkulmuş bir omuzla.

Kaçamamalıydım, ama peri hükümdarlarının evrensel bir hatası varsa, o da aşırı güvendir. Yine de bunun beni uzun süre koruyacağına güvenmiyordum; sadece bir başlangıçtı, hepsi bu.

Şaşkın Halk'tan kaçarak bahçelerde ilerlerken bir tür kılık değiştirmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim; muhafızlardan birkaçı beni kısık gözlerle süzüyordu ve bir peri kadın yardım teklif etmek istercesine öne çıktı. Yırtık elbisem, yapraklar ve böğürtlenlerle karışmış saçlarımla acınası bir görüntü sergilediğime şüphe yoktu. Koşarken şarkı söylemeye başladım, çocukça ninnilerden oluşan bir karmakarışık ve Halk geri çekildi, sempati ve şüpheleri yerini bu delirmiş ölümlünün çıkardığı gürültüden rahatsız olmaya bıraktı - korkunç şarkı sesimle tamamen sempatik olmayan bir Ophelia'ydım. Herkes arkamı görmekten memnun görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Orga'yı serbest bıraktım - ya bu olacaktı ya da sırtımı pençeleyerek parçalara ayıracaktı, çünkü hem paketi hem de elbisemi kazmayı başarmıştı ve dalgınlığını etime daha fazla boşaltmaya istekli görünüyordu. İçimden bir ses canavarı serbest bırakmanın delilik olduğunu fısıldadı ama ben kararımı vermiştim; Lilja'ya ve onun yeteneğine güvenecektim.

Pusula kediye gösteriyordu. Daha önce görmezden gelmişim; bir daha yapmayacaktım.

Pençeleri yere değer değmez Orga bahçeyi saran karanlık ormana doğru fırladı. Taş bir bankın altında durdu, sanki benim de onu takip etmemi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Hayır," dedim, umutsuzluk sesimi çatlatıyordu. "Gölün diğer tarafına ulaşmalıyız. Arkadaşlarımız bizi bekliyor."

Kendimi paramparça olmanın eşiğinde hissediyordum; o kadar yol kat etmişim, o kadar şey atlatmışım ve bu yaratığın beni terk etmesi dayanma gücümün ötesindeydi. Wendell ve ona ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında bir şeyler gevelemeye başladım - bir kediye yalvarmak saçma gelmeliydi ama gelmedi. Orga etkilenmiş görünmüyordu. Bir süre beni izledikten sonra döndü ve iki gül ağacının arasındaki dar bir aralıktan kendini katladı.

"Hayır!" Arkasından atıldım, çalılar derimi yırtıyor ve saçıma daha fazla yaprak bırakıyordu. Şaşkınlık içinde artık bahçelerde değildim, göl kenarındaki patikanın kenarında, patikaya girmeden hemen önce duruyordum

kale arazisinde. Orga birkaç adım ötede oturmuş, kuyruğunu pençelerine dolamış, hoşgörölü bir küçümsemeye beni izliyordu. Patika boyunca tırıs gitmeye başladı.

Saf bir rahatlamayla inledim. İşte o anda çığlıklar başladı.

Bahçelerde, gölün üzerinde ve sanırım ormanın ve tepelerin her köşesinde yankılandı. Bu bir öfke ve keder çığlığıydı.

İlk yankılar kaybolduktan sonra, uzaktan bir hışırtı geldi, anlaşılmazlığıyla çığlıklardan daha kötü olan bir toplanma sesi. Orga hızla koşmaya başladı, ben de çalırlara ve dallara çarparak körlemesine peşinden gittim.

Omzumun üzerinden bir göz atma riskini göze aldım -ki bu doğal olarak bir köke takılmama neden oldu- ve gökyüzünde, göl kenarındaki patikanın üzerine dökülen dallar tarafından kırılan karanlık bir çizginin belirdiğini gördüm.

Muhafızlar.

Durduğum yere esrarengiz bir hızla yaklaşıyorlardı. Daha önce benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı ve diyarlarından tartışmasız geçmeme izin vermişlerdi ama şimdi kraliçelerine saldırmıştım -belki de ölümcül bir şekilde- ve belli ki bu onların kararını değiştirmişti.

Orga bana doğru miyavladı ve midem bulantıyla sarsılıyor olsa da koşmaya devam ettim, yeşil gölgenin içinden siyah kuyruğunun titreşimini takip ettim. Bir şey arkamdaki havayı karıştırdı - tek fark ettiğim hafif bir esintiydi - ve aniden Orga döndü ve arkamdaki bir şeye saldırdı, o kadar hızlıydı ki saf gölgede erimiş gibiydi. Döndüğümde onu tüyler ve uzun, korkunç siyah bacaklardan oluşan bir karmaşa içinde orman zemininde yuvarlanırken buldum, çenesi koruyucunun boynuna kilitlenmişti. Yaratık bir kalp atışı sonra hareketsiz kaldı, bacakları seğirirken son bir ıslak hırıltı çıkardı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Orga tekrar koşmaya başlamıştı. Ölüyken bir şekilde daha uğursuz olan yaratığa bakmamaya çalıştım ama hafızam yine de görüntüyü besliyor. Yakından bakınca yaratığın bacaklarının tüylerle kaplı olduğunu görebiliyordum.

Hafızam Ariadne ve Snowbell'e hemen sonra rastladığımızı söylüyor, belki de Orga bizi kestirme yollarından birine yönlendirdiği için, ama bir süredir koşuyor ve muhafızlardan kaçıyor olmamız da mümkün.

"Emily Teyze!" Ariadne ağladı. Kız ağlıyordu. "Çığlıkları duyduk ve *ne* düşündüğümü bilmiyorum ama çok rahatladım..."

"Vakit yok," dedim hışırtı tekrar yoğunlaştığında. Bu kez borazan sesleri de eşlik ediyordu, bu da yakında yaya takipçilerle de karşılaşacağımızı gösteriyordu. Ariadne bana pelerinimi uzattı ve ben de tam zamanında giydim. Muhafızlardan biri kanatlarını ve altı bacağını birden açarak ağaçların arasından aşağıya doğru süzüldü ama hırıltılı bir kükremeye aniden durdu. Pelerin ve çağırdığı Wendell'ın anısı onu tekrar duraklatmıştı ama bunun yarattığı uzun süre etkileyeceğinden şüpheliydim. Ne de olsa kraliçelerini zehirlemiştim.

Snowbell bir başka muhafız yanından geçerken dehşet dolu bir çığlık attı, ancak Orga tıslayarak ona doğru hamle yapınca yana doğru daldı. "Kraliçenin muhafızları saldırıyor!" diye bağırdı küçük peri heyecanla. "Oh, ne macera ama!"

Orga bağlantı noktasına giden yolu bilmediği için Snowbell bir kez daha önden giderek patika boyunca ilerledik. Bu noktada, yolculuğa dair hafızam tekrar kendi üzerine katlanıyor - belki de zaman ve çabayla kırıksıklıkları düzeltebilirim, ama bu kelimeleri yazarken o kadar yorgunum ki, görüşüm bulanıklaşıyor. Tıslayan, tüküren bir gölge gibi arkamızdan gelen Orga, yaratıkları tekrar tekrar püskürttü ve sonra Snowbell bizi barakalardan birine götürdüğünde onları bir süreliğine kaybettiğimize inanıyorum - belki de muhafızların bizi görmediği "kısa bir yol". Muhafızlardan birinin kısa bir süreliğine pençelerini Snowbell'e batırdığını ve onu boynundan kuyruğuna kadar tırmıkladığını hatırlıyorum; küçük canavar, üzerinde durmamayı tercih ettiğim kana susamış bir zevkle ötmeye devam etti.

Başka bir barrow'dan geçtik -bu bir barrow muydu, yoksa sadece patikadaki bir viraj mıydı- ve muhafızlardan biri bizi bekliyordu. Bu diğerlerinden daha iriydi, romatizmalı gözleri olan eski, hantal bir yaratıktı. Orga

üzerine çok hevesli görünüyordu, ama kanatlarını açtığında aramıza girdi ve Snowbell'in bizi bir yan patıkaya, sadece bir geyik patikasına götürmesine yetecek kadar uzun süre miyavlayan öfkesi karşısında tereddüt etti ve- ve ne? Koruyucuya ne oldu? Orga'nın yine arkamızdan koştuğunu hatırlıyorum - bu daha önce miydi, yoksa sonra mı? Ah, gözlerim ağrıyor. Ama sonunda ormandan kurtulduk - evet, bu anı çok net. Özgür kaldık ve bağlantı noktası oradaydı. Bağlantı noktası.

[ATLAMA NOTLARI](#)

* Örneğin John Trelgar'ın *Fairie and Folke Tales of the Westcountry* (1608) adlı kitabına bakınız.

OceanofPDF.com

9/10/10

Well, I have Seni yatağına geri soktum, ama bu sefer orada kalmanı ve çılgınca karalamalarına devam etmek için tekrar sıçramamayı sağlamak için nöbet tutacağım. Gerçekten Em, seni masanda yüzünü bu günlüğe gömmüş, mışıl mışıl horlarken buldum.

O lanet şeyi senden uzak tut. Benim diyarıma yaptığın ziyaretin her ayrıntısını hemen kaydetmektense uykunu almanın daha iyi olacağını söylememiş miydin? Uyandığında, bu saplantılı günlük tutma alışkanlığın hakkında konuşmalıyız. Bu sağlıklı değil ve tanıdıklarınızdan hiçbiri aşırı çalışmaktan - özellikle de elinde kalem, bir kitabın üzerine eğilmiş halde- ölmenize şaşırmayacak olsa da, zavallı nişanlinıza biraz merhamet etmenizi rica ediyorum.

Evet. Seni duydum.

Umarım bir önceki yazını okuma cüretini gösterdiğim için kızmazsın ve - genellikle seninle konuşmadığım zamanlarda sıkıldığım için- yazını senin için tamamlayacağım. Böylece burada en azından birkaç sayfa okunaklı olacak - senin el yazın, Em! O kadar lekeli ve bozuk ki, bu kitabı Shadow'a kemiğinin yerine verebilirsin ve okunabilirlik açısından hiçbir fark göremezsın.

Her neyse, bir demlik çay yaptım ve Julia'nın tartlarından birkaç tanesini yedim, bu yüzden sanırım iş için yeterince hazırım. Sen

Uyandığında bana teşekkür edebilirsin. Gölge yatağının ayak ucunda, perdeli pencerenin ötesinde rüzgâr uğuldarken uyumanı izliyor; memnuniyetle söylemeliyim ki bu fırtına tamamen doğal ve bu kez kapımıza yeni bir suikastçı sürüsü taşımamalı. Sevgili Orga burada kucağımda, onu kafeden aldığım en iyi et parçaları ve bolca kremayla şımarttıktan sonra mutluluk içinde uyuyor. Rose, peri kedilerinin şeytani doğası ve benim ona olan düşkünlüğümle ilgili birkaç iğneleyici yorumda bulundu, ama yine de o yaşlı ikiyüzlünün benim bakmadığımı düşündüğü bir anda yemek tabağından birkaç lokma aşırıldığını gördüm. Gölge gibi o da burada bir cazibe kazandı ve şu anda altın paralar gibi parlayan gözleri dışında sıradan bir ölümlü kedi gibi görünüyor.

Öncelikle şunu söylemeliyim ki, tüm bunlar içinde benim için en büyük gizem Lord Taran'ın size yardım etme nedeni. Bu üvey annemin kardeşinin adı.

-En azından bir kısmını; gerisini bilmiyorum. Çünkü bana göre sana yardım ettikleri çok açık Em, her ne kadar üvey annemi senin varlığından haberdar ettikleri de doğru olsa da. Çünkü sana kaçman için bir fırsat da bırakmadılar mı, ki Orga'yı dinleyip o kapıdan geçerek onu takip etseydin muhtemelen bunu yapacaktın? Gençlik yıllarımda geceleri gizlice dışarı çıkabilmek için kendime büyü yaptığım bir kapı bu - doğrudan sizi kalenin arkasındaki ormana götüren gizli bir merdivene çıkıyor. Taran'ın kocası bana her zaman düşünceli bir insan gibi gelmiştir; Taran'ı sizin adınıza müdahale etmesi için etkilemiş olabilir mi? Bir ölümlüye duyduğu sempati miydi? Hırs mı? İkisini de çok iyi tanımadığımı itiraf etmeliyim; ne de olsa gençliğimin çoğunu partiden partiye koşarak geçirdim ve ikisi de benden daha yaşlı ve sosyal ortamlara pek düşkün değiller.

Bana kafanı salladığını hayal edebiliyorum. Bunu sana söylediğim için üzgünüm Em, ama hepimiz ergenliğimizi Posidonius'un mecazi ayaklarına tapınarak geçirmedik. Bazılarımız eğlendi. Gerçi benim durumumda çok fazla.

Ariadne az önce uğradı. Onu uyumaya teşvik ettim ama seni kontrol etmek için sürekli buraya geliyor. Sizi çok başladığının farkında mıydınız? Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Kız her zaman seni idolleştirdi, aşka olan saygısında çok fazla terör vardı. Bir noktada, sevgili ejderham, senin onu cayır cayır yakmandan endişe etmeyi bıraktı - belki bu senin için bir hayal kırıklığı olacak, ama işte.

Her neyse, nerede kalmıştın? Ah, evet. Muhafızlardan kaçıyordun.

Uyanana kadar bunu öğrenemedim elbette, ama görünüşe göre Rose, Ariadne'nin arkadaşı Astrid Haas ile birlikte Grünesauge'de seni izliyormuş. Ölümlü dünyada bir gün yoktun Em. Bir gün ve bir gece. Eichorn ve de Grey bizim adımıza köylülere müdahale ettiler ve onları birkaç gün daha kalmamıza izin vermeye ikna ettiler, bu yüzden kulübeden atılma tehlikesiyle karşı karşıya değiliz. Düşünceli davrandılar sanırım, gerçi Ariadne'den anladığım kadarıyla daha önce yardımcı olmaya pek meyilli değillerdi ve bu yüzden belki de biraz suçluluk duyuyorlardı. Neyse ki Eberhard iyileşiyor gibi görünüyor. Zaten bir çeşit telafi yapma cüretini gösterdim - kafede öğle yemeğinde servis ettikleri tatsız mantar güvecini hatırlıyor musunuz? Ülkemin ormanlarının derinliklerinde bolca yetişen bir mantar olan kurt pençesinden bir bahçe oluşturmaktan daha kolay bir şey olamazdı. Çok lezzetli, ölümlülerin tüketimi için tamamen güvenli ve kapakları geceleri hoş bir parlaklık sunma avantajına sahip. Büyümeleri tahmin edilemez, bu doğru -bazıları asla bir şilinden daha büyük olmaz, diğerleri ise bazı nedenlerden dolayı inek kadar büyük filizlenir- ama bir malın az olmasındansa çok olması daha iyidir, öyle değil mi?

Siz ve Ariadne bu sabah sanki korkunç şeytanlar tarafından kovalanıyormuşsunuz gibi bağlantı noktasından koşarak çıktınız ve doğal olarak Rose çok telaşlandı, ama hiçbir şeytan sizi kapıdan dışarı kadar takip etmedi - yani hemen değil. Ve böylece sizi olduğunuz gibi yara bere içinde kulübeye geri götürdü, Orga onu taşımaya zorladı.

Ariadne'ye göre, virajı dönüp kulübenin görüş alanına girer girmez Orga önden koşmuş - o noktada kokumu aldığına şüphe yok. Hâlâ çok zayıf olmama rağmen biraz kıpırdanıyordum - o zamana kadar ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Muhtemelen bir büyü daha yapsaydım

beni kovdu. Ama sonra ikiniz kapıdan içeri girdiniz ve o saldırmadan önce ağzımı açacak zamanım bile olmadı.

Tam olarak bana değil, sanırım öyle görünmesine rağmen. Bunun yerine, derimin altında gizlenen zehre saldırdı, o kadar uzun süredir içimdeydi ki peri karatavuklarının şeklini almaya başlamıştı - her zaman yaptıkları gibi ölüm yataklarında gizlenen korkunç şeyler. Doğal olarak dehşete düşmüşlerdi, çünkü Orga korkunç bir yırtıcıdır, tüm kuşların, farelerin ve yolunu kesecek kadar şanssız diğer küçük hayvanların korkulu rüyasıdır.

Yaratıklar bedenimden kaçtı ve birdenbire kulübenin içi kanat doldu - düzinelercesi, açık bir pencere arayan kuşların panik içinde birlikte. Ama ne yazık ki onlar için artık çok geçti ve Orga onları metodik bir şekilde teker teker öldürdü. Bir ya da iki tanesinin kaçmış olabileceğine inanıyorum ama umurumda değil - artık *içimde* değil ve önemli olan da bu.

Bunun yardımı oldu mu, Em? Çünkü sonrasında kendini kaybetmiş gibiydin ve gözlerini benden yere saçılan tüylere dikmiştin. Neyse ki, ayağa kalkıp seni kollarıma aldığımda, peri zehirlerinin mekaniğine olan ilgini kaybetmiş gibiydin ve sadece başını boynuma gömdün, ki bunu takdir ettim. İstersen daha sonra karatavuklar konusunda bir makale yazmana yardım edebilirim.

Ben saçlarını okşarken sen bana olayların kısa ve karışık bir açıklamasını yapmayı başardın-şimdi ölmüş ya da ölmek üzere olan üvey annemi zehirlemiştin-oh, Em! Seni mucizevi yaratık; onunla bir ilgin olmasını istememiştim. Sadece bana Orga'yı getirmeni ummuştum, yeterince basit bir işti bu, çünkü giydiğin pelerinden seni arkadaşım olarak tanıyabilirdi. Ama hiçbir şeyi yarım yapamazsın, değil mi?

Em, itiraf etmeliyim ki sana hayranlık duyuyorum. Sanırım biraz da korkuyorum.

Sana daha uzun süre sarılmak isterdim, özellikle de ağlıyor gibi görüldüğün göz önüne alındığında - daha önce sadece bir kez gözlemlediğime inandığım alışılmadık bir duygu gösterisi - ama Ariadne ve Rose garip bir şekilde ayakta duruyorlardı ve Orga korkunç bir kargaşa yaratıyordu.

"Gel buraya canım," dedim, onu kucaklamak için eğilerek. Sadece kıskandığını düşünmüştüm ama kollarımdan sıyrılıp omzuma atladı, hâlâ avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Masanın altından onu korkuyla izleyen Shadow, sanki aralarında bir şey konuşulmuş gibi aniden sesini onunkine ekledi.

"Takip edildik," diye ağzınızdan kaçırdınız. "Ama kesinlikle yapmadılar - bizi bağlantı noktası boyunca takip etmediler, bundan eminim-"

"Kim takip etti?" Dedim, ama o anda gerçekliğe olan tutumun zayıf görünüyordu ve sen sadece bağlantı noktası ve bornozlu aptal brownie'den kıl payı kaçışın hakkında saçmalamaya devam ettin - parmaklarla ilgili bir şey mi?

-Bu da benim işime yaramadı. Böylece melankolik bir ruh haline bürünerek kapıyı açtım ve sevgili üvey annemin bu kez peşimize ne tür bir suikastçı taktığını merak ederek dışarı çıktım.

Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama o anda dövüşecek halde değildim; zehir vücudumu terk etmiş olsa da, hala etkilerini hissediyordum, kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk ve sadece bir fincan kahve ve doyurucu bir kahvaltı istiyordum, kanlı bogle'larla yeni bir kılıç dövüşü değil. Ve neden düşmanlarım hep yorgun ve aç olduğumda üzerime geliyor? Neden üvey annemin adamlarıyla tok karnına, rahat bir yatakta iyi bir gece uykusu çekmişken başa çıkamıyorum? (Şimdiki lojmanlar hariç - bu yataklardaki topaklar, Tanrım!) Suikastçılar korkunç bir türdür. Ya en kötü zamanınızda saldırırlar ya da doğum gününüzde sizinle uğraşırlar. Bundan daha onursuz bir meslek tanımadım.

? Evet. Kapıdan çıkarken beni takip eden Ariadne çılgılık atmaya başladı. Yorgunluğun getirdiği baş dönmesini gidermeye çalışarak başımı salladım ve bir saniye sonra onları gördüm.

Daha doğrusu *onu* gördüm. Razkarden, üvey annemin muhafızlarının kadim lideri -ki onlar bir zamanlar *benim* de muhafızlarımdı, en azından tahtı *elimde* tuttuğum gün ve ondan önce babamın da. Bu yaratıkların babamın katiline hizmetlerini sunması haince mi görünüyor? Değil çünkü ne babama ne de üvey anneme sadıklar. Onlar tahta sadıklar. Tahtı kimin işgal ettiği onlar için önemli değil.

Razkarden'in ıgılları vadide ve dağlarda yankılandı - muhtemelen onu komşu köylerde de duyabiliyorlardı, böylece yerlilerin bize karşı tutabilecekleri bir şey daha oldu. Başlangıçta onu gördüğüme oldukça memnun oldum. O benim krallığımdan ve onu, onun gibi duyarlı bir gargoyile'u *özleyebileceğiniz* kadar özledim.

Ama öfke nöbetlerinden birinde olduğu ve sizi ve yoluna çıkan herkesi parçalara ayırmaya niyetli olduğu hemen anlaşılıyordu. Arkasında, bir ok gibi uzun, karanlık bir çizgi halinde uçan en az yirmi muhafız daha vardı. İşte gecikmelerinin sebebi buydu: basit bir peri kapısı tarafından engellenmemişlerdi, tam bir saldırı için sayılarını topluyorlardı.

Ariadne'yi kulübeye doğru itmeye çalıştım ama yeterli zaman olmadığı anlaşıldı. Bağırarak uyarmama rağmen bize katılmak için koştun, Ariadne'yi kendin geri çekmeye çalıştın. Ama Razkarden neredeyse üzerimize geliyordu, devasa kanatları onu bir kış rüzgarından daha hızlı bir şekilde arazinin üzerine taşıyordu. Ben de ikinizi kendime doğru çektim ve Peçe'yi çağırdım.

Daha önce babamın bunu yaptığını görmüştüm ama kendim hiç denememiştim. Hiçbir zaman en ufak bir eğilimim olmadı, o anda bunu yapmak da istemedim ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyordu.

Tüm peri hükümdarları Peçe'yi çağırabilir. Ya da, en azından, küçük bir kenarını

-İz bırakan bir etek de diyebilirsiniz. Eski bir peri diyarı olduğu düşünülüyor, uzun zamandır kayıp ve çok tatsız. Sarayımın daha bilgili üyelerinden bazıları, tüm Halk'ın bir zamanlar orada yaşadığına, sonra ayrılıp içinde yaşamak için çok daha hoş diyarlar inşa ettiklerine inanıyor ama Peçe hâlâ orada, dünyalarımız arasındaki çatlaklarda. Babam onu çağırdığında, bir karanlık sütunun içinde kaybolduğunu hatırlıyorum. Tüm halklar Peçe'den korktuğu için, bu durum düşmanları için tam anlamıyla dehşet vericidir.

Sanki gece çökmüştü, hızlı ve ani, parıldayan yıldızlarla süslü bir gece. Rüzgâr etrafımızı - ne kadar soğuktu! Peçe'nin soğuk olduğu söylenir ve uzun zaman önce ölecek olan ve belki de isteyen sürüngen canavarlarla doludur, ancak onlar ölümsüzdür ve bu yüzden Peçe'yi bu yoldan bile terk edemezler. Dünyevi olmayan ulumalar havayı dolduruyordu ve ben kum ve tozdan başka bir şey koklamıyordum; kuru, donmuş ve iğrenç. İçimdeki bir şey tarafından bozulmuş eski uygarlıkların kokusu.

Razkarden bizimle birlikte o sefil yerde kapana kısılmıştı ve çığlık attı -Şimdi dehşet içindeydi, tüm kabadayılığı gitmişti. Onu orada bırakabilirdim ve o da bunu biliyordu; çünkü Peçe'yi çağırmıştım ve onu yalnızca ben kovabilirdim; Razkarden'in onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Ama ben intikamcı değilim ve bu yüzden o çığlık atıp yalvarırken ve çaresizlik içinde etrafımızda çırpınırken karanlığın içinden ileriye doğru adım attım ve kolumu uzattım. Yaratık teklifimi hemen kabul etti, koluma doğru daldı ve öyle sert bir iniş yaptı ki neredeyse devriliyordum. Bacaklarından ikisini sol omzuma, diğerlerini *de* uzattığım koluma doladı, titredi ve neredeyse ölümlü bir baykuşa benzeyen hırıltılı bir ses çıkardı.

Peçeyi sürgün ettim. Bunu yapmak şiddetli bir rüzgâr yarattı ve Ariadne öne, dağın yamacındaki çimlerin üzerine düştü. Sen dik durdun çünkü beni tutmaya devam etmiştin ama Razkarden'in omuzlarıma yapıştığını fark edince boğuk bir sesle beni bıraktın. Yaşlı muhafızın sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve ben de ona bu fırsatı verdim, titremeleri yatıştırırken alnındaki tüyleri okşadım.

Bileğim fena halde ağrıyor. Günlük tutmak ne kadar sıkıcı bir iş. İşte bu yüzden resmi yazılarımın çoğunu öğrencilerimden birine yazdırıyorum. Her neyse, Razkarden ve sürüsü ayrıldı ve Rose ve ben seni ve Ariadne'yi kendi yataklarınıza sürüklemeyi başardık, çünkü ikiniz de günlerdir fazla uyumamış görünüyordunuz ve neredeyse yorgunluktan bayılacaktınız.

Nexus'a geri döndüm, tahtımı talep etmek için hemen yola çıkmak gibi bir düşüncem değil -Tanrım, üvey annemin zehirlenmesini takip edecek kaos göz önüne alındığında, bu ne kadar sıkıcı bir iş olacak; şu anki durumumda üstlenilecek bir iş değil, özellikle de aç karnına değil- ama sadece bunca yıldan sonra sonunda krallığıma bir göz atmak için. Ormandan bir nefes.

Bu arada. Krallığımdaki ağaçların nesi bu kadar rahatsız edici anlamıyorum. Onları kendi hallerine bırakırsan tamamen zararsızdırlar, Em.

Ancak Grünesauge'a ulaştığımda, muhafızların vadinin etrafında telaş içinde döndüklerini gördüm ve bunun nedenini anlamam uzun sürmedi. Bu

Kanlı brownie bir şekilde kapıyı bize karşı mühürlemişti; dağın yamacında buna dair hiçbir iz bulamadım. Sanırım onu çok fazla suçlayamam; ölümlülerin her zaman fuayenizde tökezleyerek dolaşması hoş bir şey olamaz ve ayrıca muhafızların sizi takip ettiklerinde korkunç bir karmaşa yarattıklarından şüpheleniyorum.

Yine de hayal kırıklığı yarattı. Öfkemle dağın yamacında küçük bir delik açmış olabilirim.

Kulübeye döndüğümde seni tarif ettiğim gibi buldum: yataktan kalkmış, saçların darmadağınık, günlüğünün üzerinde uyuyakalmıştın. Seni tekrar yatağına yatırdım ve yanağındaki mürekkep lekelerini yıkadım. İtiraf etmeliyim ki, bunu yazarken, hikayeyi kendi ağzından tekrar dinlemek için seni uyandırmamak için kendimi birkaç kez durdurmak zorunda kaldım.

Seni nasıl da özledim.

"Sadece bir gündü!" duyar gibiyim. Bir gün çok uzun bir süre.

Biliyor musun? Rose bana senin başarına neden daha fazla şaşırmadığımı sordu. O seni benim anladığım kadar anlamıyor Em, ama artık onu bir arkadaş olarak gördüğün için ona gerçeği söyledim: Şaşırmak için senin her şeyi yapabileceğini zaten biliyor olmam gerekmezdi.

12th October

I was certain öğleden sonraki trenimizi kaçıracaktık. Kişisel eşyalarım az olduğu için toparlanmam bir saatten az sürdü ama doğal olarak Wendell'in kendini organize etmesi sonsuza kadar sürdü. O ve Ariadne iki kez dükkâna gidip ek bavullar aradılar.

giysi kutuları ve ipek ambalajlar. Sonra tren yolculuğu için termos şişeleri hakkında uzun bir sohbet oldu, bu noktada Gölge ile sonbahar güneşinde dışarıda oturmak için kendimi dışarı attım.

Her halükarda, Leoburg'dan batıya giden tren birkaç saat geciktiği için ona çok kızamıyorum ve boş zamanımız varken vardık. Az önce indiğimiz dağların güzel manzarasını sunan rayların yanındaki bir bankta oturuyorum.

Lanet rüzgar! Sayfaları koparıp duruyor, Wendell'in el yazısının görüntüleriyle benimle alay ediyor. Günlüklerime yazmakta *ısrar* ediyorsa - tamam, iyi, yazdığında faydalı olabilir- gösteriş yapmaktan kaçınamaz mı? Peri olsun ya da olmasın, herhangi birinin el yazısının büyük bir çaba sarf etmeden onunki düzgün olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum. Günlüğüme bir büyü yaptığının neredeyse inanacağım ama buna cesaret edemeyeceğine yemin ediyor. En azından çizginin nerede olduğunu biliyor.

Bu sabah niyetlendiğimden daha geç uyudum; kıpırdayana kadar güneş doğmuştu. Görünüşe göre St. Lies'e çok iyi uyum sağlamışım ve şimdi köylülerin

saatlerce, şafaktan alacakaranlığa kadar. Wendell'in yattığı tarafın boş olması şaşırtıcıydı. Onun benden daha erken kalkması son derece nadirdir.

Gözlerimi açar açmaz, büyük miktarda siyah kürk, soğuk, ıslak bir burun ve kocaman bir dil görüşümü engelledi. Hiç alınmadım -tam tersine- ve yüzümü boynuna gömmeden önce Shadow'un yanaklarımı yalamasına izin verdim.

"Zavallılık," diye mırıldandım. "İşte, işte, seni bir daha terk etmem konusunda endişelenmene gerek yok!"

Döndüğümünden beri her sabah böyle davranıyor, ama buna pek itiraz edemiyorum. Onun beni özlediği kadar ben de onu özledim ve bir daha asla onun takip edemeyeceği bir yere gitmemeye yemin ettim.

Bir şekilde Wendell'in varlığının farkına vardım. Kafamı kaldırdığımda kapının pervazına yaslanmış, o okunamayan gülümsemesiyle beni izliyordu.

"Ne zamandan beri sabah insanı oldun?" diye sordum.

"Değilim," dedi ısrarla. Odaya girdi ve yatağa yayılarak uzandı, bacaklarını benimkilerin üzerine koyarak duvara yaslandı. "Sadece o ikisi yine kavga ediyorlardı ve ben de aralarını bozmam gerektiğini düşündüm."

"Yine mi?"

En hafif tabirle, Shadow ve Orga birbirlerine alışamadılar. Buna hiç şaşırmadım; kediler Shadow'dan çok korkuyor - onların varlığını neredeyse hiç fark etmediği düşünülürse, her zaman haklı olarak öyle olduğunu düşünmüşümdür. Orga, Shadow'u korkutan ilk kedi gibi görünüyor ve bundan kötü niyetli bir zevk alıyor gibi görünüyor, pençelerini uzatarak Shadow'a saldırmak için karanlık yerlerde saklanıyor.

"Korkarım çoğunlukla onun hatası," dedi Wendell. "Onunla alay ediyor."

"O bir zorba," dedim Shadow'un adına sinirlenerek. "Acımasız, kana susamış bir canavar."

Wendell sevgiyle, "Ve bu sadece yüzeyi çiziyor," diye kabul etti.

Eğildi ve beni öptü. Parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve bir an için kendimi kaybettim, ta ki aşağıdaki mutfaktan gelen dolap sesleri ve kahkahalar beni kendime getirene kadar.

"Başparmağını alt dudağımda gezdirirken, "Cambridge'e dönmeyi dört gözle beklediğimi söylemeliyim," diye mırıldandı. Dairelerime, o

öyle."

"Geçici olarak," dedim.

Gülümsedi. "Geçici olarak."

Alt kata indiğimizde, Julia Haas, kocası Albert ve dört kızını, Ariadne'yle birlikte ateşin başında heyecanlı bir sohbetin ortasında duran Astrid dışında, belli ki cömert bir uğurlama ziyafeti hazırlama telaşı içinde bulduk. Rose kahve yapıyordu.

"Siparişimi size bırakayım mı?" Geçerken sordum.

Bana kaşlarını çatı. "Ben sadece yardım etmeye gönüllü oldum. Bir iyi niyet jesti."

"Ne kadar düşüncelisin," dedim suratımı asmadan. "Benimkine ekstra krema lütfen."

"Dikkatli ol."

Kapı açıldı ve içeri Roland Haas ile iki oğlu girdi, birinin kolunun altında bir bebek vardı. Onları hemen kafeden tanıdığım bir çift ve ardından Ariadne'ye selam veren üç genç takip etti.

"Onları ben davet ettim," diye açıkladı Ariadne, yüzümdeki ifadeye karşılık olarak. "Köylülerin hepsinin bizi uğurlamak isteyeceğinden şüpheliyim -bazıları arkamızı görmekten mutlu olacak- ama bakın, işte daha fazlası!"

Kulübe artık herkesi ağırlayamayacak kadar doluydu ve bu yüzden Julia herkesi bahçeye çıkardı, orada bir şenlik ateşi yaktı, kocası ve kızları da gidip gelerek herkese kahve getirdiler. Kendimi Julia ve Roland'la keşfetmeye zaman bulamadığımız komşu vadideki kristal bir mağara hakkında sohbet ederken buldum; mağaranın içinde şarkı söyleyen üç peri yaşıyordu ve bu periler kapılarının önüne bıraktığınız her türlü küçük işi tamamlıyordu; ister bitmemiş bir örgü parçası ister ağartılması gereken bir çamaşır olsun.

"Endişelenecek çok şeyin vardı, değil mi?" Julia nazıkçe söyledi. "Bir dahaki gelişinde babam sana burayı gezdirecek."

Roland, "Aziz Liesl'de ilkbahar çok güzeldir," dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan, Roland'ın deyimiyle, "Mayıs ya da Haziran'da, çayırlar en güzel halini aldığı anda" geri döneceğime söz verdim.

Köylüler artık Wendell'i biliyor elbette - şu anda bir çan çayırıyla çevrili olan ve çatısında güzel bir İrlanda yosunu filizlenen kulübenin durumu göz önüne alındığında bu kaçınılmazdı. Julia ve kızlarından birinin kahvaltı için bize gelirken Wendell'in Razkarden'le karşılaşmasına tanık olduklarından bahsetmiyorum bile.

"Dün gece her şey yolunda mıydı?" Wendell sordu.

"Ah, evet," dedi Julia ona sıcak bir gülümsemeyle. "Herkes salim evine döndü. Elbette bazıları içkiyi biraz fazla kaçırdı ama olsun. St. Liesl'de hiç gece yarısı şenlik ateşi yakmadık! Ben kız kardeşimin kuzeydeki köyünde bir tanesine gitmiştim ama bazı yaşlılar da dahil olmak üzere pek çok kişi için bu ilkti."

Wendell faunları krallığına geri sürgün etti. Grünesauge'deki kapı mühürlüyken oraya nasıl gidecekler bilmiyorum ama Wendell endişeli görünmüyor. Artık Aziz Liesl sakinlerinin başına bela olmayacaklar ve civarda köylüleri tetikte tutacak pek çok kötü Halk bulunsa da -Snowbell ve benzerleri de bunların arasında- nesiller boyunca Aziz Liesl'in başına bela olan ölüm ve kaybolmaların çoğunun ardındaki asıl suçlular *krampushunde*'lermiş gibi görünüyor. Böylece köylüler artık biraz daha rahat uyuyabilirler - karanlık çöktükten sonra hâlâ dikkatli olmaları gerekse bile.

Julia Wendell'in kolunu sıktı. Köylülerin ona karşı rahat tavırları biraz tedirgin edici - Hrafnsvik'teki köylüler gibi ona karşı hiç de huşu içinde ya da onun varlığında gergin görünmüyorlar. Sanırım bu onların peri mirasından kaynaklanıyor. Ona minnettar oldukları kesin, ama tıpkı ekinleri canlandırdığı için güneşe minnettar olan biri gibi.

"Ariadne," diye seslendim ve Haas kızlarından biriyle konuşmasını yarıda kesti. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette teyze," diye cevap verdi ve beni bahçenin kenarındaki banka kadar takip etti. Kayın korusu artık neredeyse yapraksızdı; sadece dallara tutunmuş, rüzgârda titreyen yaprak parçaları vardı.

"Köylüleri davet etmekle yanlış mı yaptım?" dedi endişeyle. "İyi ilişkileri sürdürmenin en iyisi olacağını düşündüm - sonuçta daha fazla araştırma için buraya dönmemiz gerekebilir."

"Evet, yani hayır, onları davet etmek yanlış değildi," dedim. "İyi yaptınız. Ben sadece-" Durdum, kelimeleri toparlamaya çalışıyordum. "Ariadne, sanırım zaman zaman sana karşı çok sert davrandım. Son derece yetenekli bir asistan olduğunu kanıtladın ve Faerie'de bana çok yardımcı oldun. Umarım benden bir şeyler öğrenmişsindir ve umarım rehberliğe ihtiyacın olduğunda bana gelirsin. Her zaman nazik olmayı hatırlamayabilirim, ama sorularınızı her zaman yanıtlayacağım çünkü - çünkü benim için önemli olmaya başladınız."

Bir tür sonuç eklemem gerektiğini hissettim, ancak önceki gün konuşmayı kafamda prova ederken bir sonuç çıkarmayı düşünmemiştim ve bu yüzden beceriksizce sessizliğe gömüldüm. Ariadne afallamış görünüyordu. Daha önce ona saha çalışması teknikleri ve benzeri konularda talimat vermenin dışında arka arkaya bu kadar çok kelime söylediğimi sanmıyorum. Sonra umutlu bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim Emily Teyze. Yani, hep düşünmüştüm -şüphe ettiğimi söyleyemem ama- şey. Teşekkür ederim."

"Gördüğünüz gibi, bir asistanım olmasına alışık değilim." Kelimenin üzerinde biraz tökezledim, çünkü sadece asistan demek istememiştim elbette. Aileme hiçbir zaman yakın olmadım - ne hayattaki amacını banka bakiyesini büyütmekte bulan erkek kardeşim, ne de bir çift tarla faresinin bilimsel merakına sahip iyi huylu, çalışkan insanlar olan annem ve babam. Ama Ariadne beni anlıyor gibiydi ve yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

"Bunların hiçbirine alışık değilim!" dedi. "Hayatımın sonuna kadar elbise dikmeye mahkûm olacağımı sanıyordum. Elbiseleri severim ama o kadar da değil. Sevdiğim şey bu ve sadece senin sayende babama söyleyecek kadar cesur hissettim. Ve şimdi buradayım, Faerie'yi gördüm! Teşekkür ederim teyze."

Öne doğru eğildi ve bana sıkıca sarıldı, ardından arkadaşlarının yanına gitmeden önce yanağımdan öptü.

Yapılacak bir işti, diye düşündüm, o anın bittiğine şükrederek. Yine de gün boyunca kendimi, bir insanın çok sevdiği bir mücevher parçasına dalgınca dokunması gibi, bu anıya geri buldum.

Kendime bir fincan çikolata aldım ve doğaçlama bandoyu izlemek için çimlerin üzerine yerleştim. Bir süre sonra Rose yanıma geldi ve Bertocchi'nin son teorisi hakkında yaptığımız tartışmaya geri döndük,

Dryadoloji camiasında büyük bir kutuplaşma yaratmıştı. Sanırım o noktada ikimiz de arkadaşlıktan biraz yorulmuştuk ve metaforik akıl kütüphanesinde bir süre dinlenmekten mutluyduk. Sohbeti hala tartışmalı ama dostane bir şekilde sonlandırdık ve Rose uyumak için içeri çekildi.

Bu arada Wendell, Eberhard'ın ailesiyle birlikte oturduğu açık hava masasına oturmuş, zarif ve özenli el hareketleri içeren bir sohbeta dalmıştı; şüphesiz Eberhard'ın yaralarının telafisi olarak onlara saçma sapan hediyeler vaat ediyordu ve Eberhard, jestleri ve yüz ifadesiyle, çok güçlü olmasa da bunu reddetmeye çalışıyor gibiydi.

Bir tedirginlik hissettim ya da belki de bu sadece bir başka suçluluk duygusuydu. Gölge uyukladığı güneşli yerden hımbıldayarak geldi ve yanıma uzandı. Tekrar uykuya dalana kadar karnını ovaladım.

Wendell bir süre sonra bana katıldı, tembel bir kamburla çimlere yaslandı. "Şimdi, Em, bu kaş çatma neye işaret ediyor?"

Başımı salladım. "Beni çok kolay affetti. Hepsi affetti."

"Güzel!" Wendell dedi ki. "Böylesi çok daha uygun. Kin tutmak yorucu bir iş."

"Onu neredeyse öldürüyordum," dedim. "Onların sevgisini geri kazanmak için sihirli bir meyve ağacından ya da söz verdiği şeyden daha fazlası gerek. Bir şekilde hile gibi geliyor."

"Sizi köyden kovalamalarını ya da Gölge'yi taşa tutmalarını mı istiyorsunuz?"

"Hayır." Ne istediğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, köylülerin sıcaklığının beni tedirgin ettiği ve sanki bildiğim dünyadan kopuyormuşum gibi hissettirdiğiydi. Peki ufkun ötesinde beni ne bekliyordu?

Wendell beni düşünerek başını eğdi. Rahatsızlığımı anladığı hissine kapılmamıştım ama benim adıma köylülerle birlikte gösterdiği çabayı takdir ettiğim kesindi. Belki de onlara benden daha fazla yakınlık duyuyordu.

"Zahmet etmeyin," dedim sertçe. "Vicdan azabını anlamayı beklemiyorum. Bir şeyleri zorlayacaksınız."

Buna güldü. "Neredeyse unutuyordum," dedi. "Bunu kaçırmışsın. Bu sabah biz uyurken gelmiş olmalı, alt kattaki masanın üzerindeydi." Bana bir bezle örtülü küçük bir sepet uzattı. Geri çektiğimde, Poe'nun somunlarından birini buldum; her zamanki gibi tertemizdi, kurutulmuş yaban mersinleriyle süslenmiş ve üzerine bir tutam deniz suyu serpilmişti.

Tuz. Tatlı, mayalı kokuyu minnetle içime çektim.

"Ufaklığın yaptığı şeyin etkileyici olduğunu kabul etmeliyim," dedi. "Sana kapısını vermek - bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. Beni şaşırttı."

"Çünkü onları küçümsüyorsunuz," dedim. "Hepsini. Sıradan fae'ler senin onlara verdiğin değerden daha zeki ve beceriklidir."

"Mm," dedi bir parça ekmek kopararak.

"Bu doğru," diye itiraz ettim. "Sırf küçükler diye onları görmezden gelemezsin. Eğer faunlar olmasaydı, eve dönüş yolunu bulamazdın."

Bir süre sessiz kaldı, dalgınca ekmekle oynadı. "Haklısın."

Bu beni kısa sürede toparladı; bir tartışmaya ya da başka bir işten çıkarılmaya hazırdım. "Öyleyim."

"Evet, Poe yardımcı oldu; *fuchszwerge* de öyle. Ben de onlardan biri kadar iyiysen, yaratıklara tepeden bakmakla ne var? Büyükannem beni hayal kırıklığına uğrattı."

Sanırım yaşadığım şok yüzümden okunmuş olmalı ki güldü. "Sen yanımdayken hatalarımı unutacak değilim, Em."

"Bu iyi bir şey. Aksi takdirde onları fark etmezsiniz ve bu yüzden başınızı her türlü belaya sokarsınız."

Gülmesini bekliyordum ama onun yerine yeşil gözleri ciddileşti ve elimi tuttu. "Bana söylemekten asla korkma."

"Sana ne söyleyeyim?"

Kaşlarını çatı. "Babam bir zamanlar çocuklarına bakmak ve evini temiz tutmakla ilgilenen mütevazı bir adamdı. Bunun bir nedeni var.

Kendi annesi de *oíche sidhe*'den olan anneme çekilmişti. Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum ama en büyük kız kardeşim bana hikayeler anlattı... Onu, Razkarden düşmanlarını parçalara ayırırken neşelenen ve sadece kendini meşgul edecek bir savaşa sahip olmak için komşu krallıklarla aptalca kavgalar başlatan bir adam olarak tanıyordum. Üvey anneme gelince, o da hepimizin üzerine titrerdi. Onun durumunda, onu etkileyen şey taht *arzusuydu*. Tahtı babamla paylaşmak yeterli değildi, sadece kendisi için istiyordu. Ve bir de önceki talibiniz var. O ne biçim bir adam! Bir kış gecesi kadar keskin ve soğuk olmak, Faerie'nin tüm hükümdarlarının başına gelen bir kader gibi görünüyor."

Yüzünü inceledim. Onun bu şekilde konuştuğunu duymak tuhaftı - tüm Halk gibi o da kendini düşünmek için yaratılmamıştı. Ama sonra ağzımı bir gülümseme kapladı.

"Ne?"

"Özür dilerim," dedim. "Ama pelerininde bir kırıksıklık olduğunda dışarı çıkamayan birinden korkabileceğimi hiç sanmıyorum."

Bir kahkaha attı ve arkasını döndü. Ama ben uzanıp elini tuttum, kendi ellerimin arasına sıkıştırdım ve bana baktığında yüzü rahatlayarak gülümsedi.

"Seninle olacağım," dedim sessizce. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başımı omzuna yasladım ve Roland'ın arpını çalmasını izledik.

"Daha önce tartıştığımız şey," dedim, "ortak fae hakkında-" "Ah, evet.

Anlatmak istediğin bir şey vardı, değil mi? Bunu hissedebiliyordum.

Hoşuma gitmeyecek bir şey. Peki, argümanlarınızı duyalım."

"Bir *nokta* değil," dedim. "Sadece bir fikir. Ve sandığınızdan daha çok hoşunuza gidebilir."

29th December

We arrived late Dün gece ve bu sabah geç saatlere kadar uyudum. Ev -kesinlikle bir ev, hatta bir malikane, çünkü Wendell "tozlu kulübelerle" işinin bittiğini açıklamıştı- turkuaz dalgaların deniz kabuğu rengindeki kireçtaşına vurduğu kıyı şeridinin üzerindeki bir tepede yer alıyor. Kumsal yok, çünkü burası

Ülkenin engebeli, nadiren ziyaret edilen bir köşesi, ancak suya inen bir yol , burada kayalardan dalınabilir. Wendell bu konuda biraz mırıldandı ama benim kuma hiç ihtiyacım yok, sadece kitaplarımın içine giriyor ve Shadow'un kürkünü taramak için bir kabus haline getiriyor. Her halükarda uzun süre kalmayacaktık.

Yeniden yazıyor olmak garip bir his. Şimdiye kadar kendimi neden günlük tutarken bulamadığımı bilmiyorum. Belki de Wendell haklıydı ve ben de onun diyarına yaptığım yolculuğun her ayrıntısını kaydetme telaşıyla kendimi bir şekilde aşırı zorladım, çünkü bu yolculuk Faerie'nin eşit ölçüde sahip olduğu hem sevimlilik hem de dehşet sahneleriyle dolu ayrıntılı bir rüya gibi hafızamdan kayıp gitmeden önce.

Bu sabah Wendell uyanmadan önce kalktım ve kıyıya oturmaya gittim. Ayakkabılarımı çıkardım ve kış için gülünç derecede sıcak olan suda ayaklarımı sallandırımdım. Yunanistan'ı daha önce sadece bir kez, su perilerinin hikâyelerinin peşinde koşarken ziyaret ettim ve ülkeyi iyi tanımıyorum. Bu hiç de

Çünkü kış perisinin kapısından baktığım kıyı şeridinin ve adaların şeklini ezberlemiştim ve Wendell'la birlikte Cambridge'de birkaç gün haritaları inceledikten sonra bu noktayı kolayca bulabildik. Yaratığın Avusturya'dakini mühürlediği gibi girişi de mühürlemiş olması mümkün olsa da Wendell bunun pek olası olmadığını, çünkü görünüşe göre bunu yapmanın zor ve yorucu bir iş olduğunu söyledi.

Kiraladığımız ev, güneşin aydınlattığı deniz suyuyla dolu camdan bir kapı tokmağına sahip olacağını bildiğim kapıdan muhtemelen yirmi dakikalık bir yürüyüşten daha fazla değil.

Bu yolculuğu şimdi, yılın kapanışında yapıyor olmamız çok uygun geliyor. Peri'de geçireceğim üst üste ikinci kış olacak, ancak bu kez eski yılın geçtiğinin farkında olacağım, çünkü Wendell'in büyüsünün koruması altında olacağım ve böylece önceki iki ziyaretim sırasında üzerime çöken korkunç sisle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ayrıca kendi diyarında zamanın akışını değiştireceğine söz verdi, böylece ölümlülerin dünyasıyla aşağı yukarı eşzamanlı olacak. Elbette bunu bana en hazırlıksız haliyle bildirdi.

Wendell'in krallığında neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz elbette. Tam olarak değil. Wendell, şarabına koyduğum zehir miktarına dayanarak üvey annesinin öldüğüne inanıyor. En azından kendisi gibi o da büyüsünü kullanamaz hale gelmiş olacak.

Ama bu ne anlama geliyor? Kaosa sürüklenmiş bir dünyayla mı karşılaşacağız? Başka bir perinin güç boşluğuna adım attığı ve tahtı ele geçirdiği bir dünya mı? Göreceğiz. Her iki durumda da, Wendell'in tahtta hak iddia etmeyi başaracağına inanıyorum, sadece Wendell olduğu ve görünüşe göre uzay ve zamanın kendisini manipüle edebildiği için değil (çağırdığı o kanlı "Peçe" bana bir hafta boyunca kabuslar yaşattı), aynı zamanda *onlara* sahip olduğu için.

Tepemden bir şekil geçti. Bakmadan anladım, çünkü gölgelerinde hayal ettiğime inanmadığım keskin bir ürperti var, bunun Razkarden olduğunu biliyordum. Wendell'in evi nerede olursa olsun düzenli olarak devriye geziyor ve çevresine uyum sağlamak için cazibesini değiştiriyor. Bu sabah, Wendell'ın

Benekli baykuşun alaca rengi çalılık kırlara karışıyor. Diğer muhafızlar yakındaki tepelerin arasına dağılmış, bekliyorlar.

Hepsi bu kadar da değil.

Neyse ki o anda onları göremedim. Ama dün gece yamacın karanlığında gizlenirken gözüme . Büyük gözlerinin parıltısı; yıldız ışığı onlara dokunduğunda bıçak ucu boynuzlarının oluşturduğu gölgenin daha da derin karanlığı.

Wendell buraya nasıl geldiklerini bilmiyor. Umursuyor da görünmüyor; onlara gelmelerini emretti ve geldiler. Faunların, peri diyarını peri diyarına ve sınırlarındaki insan topraklarına bağlayan gizli yollar hakkındaki bilgilerinin tahmin ettiğimizden daha derin olduğu açık. Dün geceki uykumuzu bölen uğultularıyla aklımızdan çıkmayan köpeklerini de getirmişler.

Hepsi bu kadar da değil; Poe'nun bize gönderdiği, sayıları en az bir düzine olan bir trol ailesi var. Daha önce hiç trol görmemiştım; çoğunlukla Kuzey Avrupa ve Rusya'nın uzak, soğuk bölgelerinde - bu tür yaratıkları araştırmalarının odağı haline getiren akademisyenler dayanıklı bir gruptur. Bu trollerin boyu belki bir metre kadardı ve şişkin yüz hatları ve grimsi tenleri olmasa, iyi giyimli ortaçağ köylülerini akla getirebilirlerdi. Her biri bir çeşit alet taşıyor -geleneksel işçiliğe yapılan kültürel vurgunun bir başka kanıtı?[*]- çekiç, kürek ve testerelerden sepet ve fındık toplayıcılara kadar çeşitlilik gösteriyor. Çok az konuşuyorlar, çoğunlukla kendi aralarında mırıldanıyorlar ve onlarla sohbet etmeye çalıştığımda çalılıklara doğru geri çekiliyorlar, ancak Poe'ya göre troller keşfetmekten daha iyi bir şey sevmiyorlar, orada burada dolaşıyorlar ve yerel halka hizmetlerini sundukları geçici köyler kuruyorlar, sonra her şeyi toplayıp tekrar hareket ediyorlar. Wendell'in diyarında istedikleri gibi seyahat etme hakkı karşılığında onunla müttefik olmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Ve son olarak, sıradan *fae*'ler arasındaki müttefiklerimiz arasında *fuchszwerge*'ler var. Snowbell akrabalarına Wendell'in diyarına yaptığı yolculuğu anlattığında, kıskançlıktan çatladılar ve bir sonraki görevine davet edilmeyi talep ettiler. Grünesauge'de bizi bekliyorlar. Wendell ve ben kış perisinin evine girdiğimizde

Şimdi terk edilmiş, soğğun derinliklerinde - önce Aziz Liesl'in mühürlü kapısını açacağız ve onları içeri alacağız. Ve sonra hep birlikte Wendell'in diyarına ilerleyeceğiz, çeşitli kâbuslardan oluşan bir ordu.

Ayakkabılarımı topladım ve yalınayak eve doğru yürüdüm. Altı yatak odası ve üç balkonu olan pırıl pırıl beyaz taştan bir yapıydı, sadece bir gece kalacak iki kişi için kesinlikle gülünç bir konaklama yeri idi. Mutfakta Wendell'i uyanık ve kiralamayla birlikte gelen aşçımızla şakalaşırken buldum. En azından şaka yaptığını varsayıyorum - bir düzineden az Yunanca biliyorum.

Yüzü kıpkırmızı olan ve elindeki havluyla sık sık yüzünü silkeleyen aşçı, kahvaltımızı çoktan hazırlamıştı. Domatesli omlet, yoğurt ve balla karıştırılmış dilimlenmiş meyveler, sebzelerle doldurulmuş bir çeşit baharatlı gözleme ve tabii ki bol miktarda kahveden oluşuyordu.

Wendell içeri girdiğimde beni öptü, normalde bunu başkalarının önünde yapmaktan hoşlanmam, ama bugünlerde o kadar iyi bir ruh hali içinde ki kendimi onun yanında benzer şekilde neşelenmiş buluyorum ve bu yüzden aldırmadım. Aşçımız kısa bir selam verdi ve hizmetçilerin odasına çekildi.

"İşte," dedi Wendell uzun uzun, yemeklerin büyük bir kısmını yedikten sonra, bir fincan kahve daha yudumlarken sandalyesini arkaya yasladı. "İşte bir krallığı geri almaya başlamanın medeni yolu budur."

"Bir işe başlamanın en medeni yolunun bu olduğunu söyleyebilirsin," dedim eğlenerek. "Ya da aylaklıkla geçen bir güne."

"İnsan zehirlendikten sonra tembellik etmek için epey zamana ihtiyaç duyar," dedi şikayetçi bir ses tonuyla. "Hepimiz travmatik bir deneyimin hemen ardından kütüphaneye gidip kütüphanecileri korkutmak ve üç ya da daha fazla makale karalamak istemeyiz."

Sadece başımı salladım ve bir parça daha tost aldım. Sihrini kullanırken bazen baş ağrılarından şikayet etse de, yine de tamamen iyi görünüyor. Üvey annesinin zehrinden kurtulması haftalar aldı, bu da bize yarım kalan işleri tamamlama ihtiyacına ek olarak sonbaharın geri kalanında Cambridge'e dönmemiz için bir neden daha verdi.

Yukarı çıktım ve Shadow'u uyandırdım. Yatağın ayak ucunda uyuyordu ve kuyruğunu sallayarak bir homurtuyla doğruldu. Sonra bir çanta hazırladım - çok hafif, sadece birkaç parça eşya, günlüğüm ve harita kitabımın taslağı da dahil. Yavaş yavaş üzerinde çalışmaya geri döndüm ve artık neredeyse tamamlandı.

Ellerim hafifçe titredi. Doğal olarak, Wendell'in diyarına dönecek olmanın heyecanıyla kendimden geçiyorum. Hayır, orada yaşadığım ve neredeyse deliliğe sürüklenmeme neden olan dehşeti unutmuş değilim. Gerçekten de bende bir sorun var.

Cambridge'den uzun bir izin alacağız, ikimiz de. Wendell geri döneceğine inanmıyor, neden dönsün ki? Akademik hayat onun için sadece bir amaçtı, amaç ise evine geri dönmenin bir yolunu bulmaktı. Ama ben döneceğimi biliyorum, sadece zaman zaman. Belki bir sömestr burada, bir sömestr orada. Ne de olsa kadrolu bir akademisyenin büyük bir özgürlüğü var ve Silva Lupi'ye yaptığım yolculuk üzerine yazdığım makale (elbette çok fazla redakte edilmiş ve kısaltılmış olarak) *Modern Dryadology*'nin gelecek ayki sayısında yayınlandığında, Cambridge beni elinde tutmak için daha da istekli olacak. Ortak yazar olarak hareket eden ve ismimin yayında ilk sırada yer almasına izin veren Rose, bunun bilim camiasını çılgına çevireceğinden emin.

Ve ayrıca yayınlamak için harita kitabım olacak.

Gölge peşimde aşağı inerken Wendell zarifçe pencereye yaslanmış, denizi seyrediyordu. En açık renk pelerinini giymişti, koyu gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran gümüş düğmeli koyu kahverengi bir pelerin. Yanına hiçbir şey almıyordu; tabii ki ayaklarının dibinde sabırla oturan ve kuyruğu seğiren Orga dışında.

"Pekâlâ," dedi ve gülümseyerek elini uzattı. "mi?"

Onu aldım ve evden çıktık, kapıyı arkadan kapatmaya zahmet etmedik. Biz.

OceanofPDF.com

Emiíy Wilde ve Wendell &mbÍeby'nin
hikâyesi 5. Kitapta devam edecek.

OceanofPDF.com

Heather Fawcett tarafindan

**Emily Wilde's Encyclopaedia of Faeries
Emily Wilde's Map of the Otherlands**

OceanofPDF.com

About the Author

HEATHER FAWCETT, *Ember and the Ice Dragons* ve *The Grace of Wild Things* gibi orta sınıf romanlarının yanı sıra Even the Darkest Stars adlı genç yetişkin serisinin de yazarıdır. İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisans ve arkeoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Vancouver Adası'nda yaşamaktadır.

heatherfawcettbooks.com

Facebook.com/HeatherFawcettAuthor

Instagram: [@heather_fawcett](https://www.instagram.com/heather_fawcett)

OceanofPDF.com

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.